$+V_0\Delta T + A(\Delta T)^2/2$

„O istorie
alternativă
de neratat”.

NANCY KRESS

CALEA
SPRE

ST

EL

E

Mary
Robinette
Kowal

Traducere din limba
engleză şi note de
ANTUZA GENESCU
ARMADA

Coperta: Vasile
ADNAN Redactor-
şef: Marian COMAN
Redactor: Alexandra
TURCU

Tehnoredactor:
Stelian BIGAN
Lector: Rodica
CREŢU

Descrierea CIP a
Bibliotecii Naţionale
a României KOWAL,
MARY ROBINETTE

Calea spre stele /
Mary Robinette
Kowal ; trad, din lb.
engleză: Antuza
Genescu. -

București: Nemira
Publishing House,
2020 ISBN print:
978-606-43-0706-4

ISBN epub: 978-606-
43-1009-5
I. Genescu, Antuza
(trad.)
821.111

Mary Robinette
Kowal THE
CALCULATING
STARS Copyright ©
2018 by Mary

Robinette Kowal All
rights reserved.
© Nemira, 2020
ARMADA este un
imprint al Grupului
editorial NEMIRA

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul

scris al editorului
sunt strict interzise
şi se pedepsesc
conform Legii
dreptului de autor.

Pentru
nepoat

a mea,
Emily

Harrison, care

face
parte

din
„Mars

Generation

"„De rege
umblă vorba
că e mort,

Noi nu mai
stăm. La noi

sunt veşteji
bozii,

Din cer cad
ploi de stele-

nspăimântat
e,

Şi luna-
ngălbenită
varsă sânge,

Iar prorocii
dau zvon de

vremuri
grele.

Bogaţii-s
trişti, iar

nevoiaşii
saltă;

Căci unii
aşteaptă

păgubiri şi
necazuri,

Iar alţii să
se-nfrupte,
la război.

Aşa se
prevestesc

pieiri de regi
—"

William
Shakespeare
, *Richard al*
II-lea-

1
Traduc

ere de
Mihnea

Gheorg
hiu, în

William
Shakes

peare,

Opere,

Bucure
şti,

Editura
de Stat

pentru
Literatu

ră şi
Artă,

1955,
voi. II,

p. 62
(n. tr.)

.PART
EA I

UNU

PREŞEDINTELE

DEWEY
FELICITĂ
CNCA

PENTRU
LANSARE
A

SATELITU
LUI

3 martie
1952 — (AP)
— Comitetul

Naţional
Consultativ
pentru

Aeronautică
a lansat cu
succes pe

orbită al
treilea
satelit,

acesta având
capacitatea
de a

transmite
semnale
radio pe

Pământ şi de
a măsura
radiaţiile

cosmice.
Preşedintele
neagă faptul

că satelitul
s-ar utiliza
cu vreun

scop militar
şi declară că
misiunea lui

este una de
explorare
ştiinţifică.

Mai ţineţi
minte unde
eraţi când a

căzut
meteoritul?
Nu am

înţeles
niciodată de
ce se mai

pune
întrebarea
asta, când e

clar că toată lumea îşi aminteşte.

Eu eram la munte cu Nathaniel.

Moştenise
cabana de la
tatăl său şi

mergeam
acolo ca să
ne uităm la

stele. Şi prin
asta vreau
de fapt să

zic că
mergeam să
facem sex.

Of, nu vă prefaceţi atât de

Dacă aş fi
ştiut cât de
mult timp

aveau ele să
se ascundă,
aş fi stat

mult mai
mult pe-
afară,

privindu-le
prin
telescop.

Stăteam
întinşi în
pat, printre

cuverturile
încâlcite.
Lumina

dimineţii,
filtrată de
ninsoarea

argintie, nu
ne încălzea
mai deloc.

Eram treji
de câteva
ore bune,

dar nu ne
dădeam jos
din pat din

motive uşor
de înţeles.
Nathaniel îşi

pusese un
picior peste
mine şi

stătea pe-o
dungă,
mişcându-şi

degetul pe
conturul
claviculei

mele în
ritmul
muzicii care

M-am întins,
purtată de
mângâierile

lui, şi l-am bătut pe umăr.

- Măi, măi... am şi eu un bărbat care

mă dă gata
într-un
ceas.-[2]

Râse scurt,
iar respiraţia
lui caldă mă

gâdilă pe
gât.

- Asta înseamnă că mai primesc

cincisprezece minute de sărutat?

- Dacă
aprinzi focul.

- Am crezut
că l-am
aprins deja,

se plânse,
dar se

rostogoli din
pat.

Eram într-o
vacanţă
binemeritată

, după o
perioadă
lungă şi grea

în care ne pregătiserăm pentru

lansarea
organizată
de Comitetul

Naţional
Consultativ
pentru

Aeronautică.
Dacă n-aş fi
lucrat şi eu

la CNCA,
unde făceam
calcule, n-aş

fi apucat să-l
văd pe
Nathaniel

treaz
niciodată în

ultimele
două luni.

M-am
acoperit cu
pătura şi m-

am culcat
pe-o parte,
ca să-l

urmăresc cu
privirea. Era
slab, dar nu

slăbănog, şi
asta numai
pentru că

luptase în al
Doilea
Război

Mondial. îmi
plăcea la
nebunie cum

i se unduiau
muşchii pe
sub piele

când se
apleca să ia
lemne din

stiva de la
fereastra cea
mare.

Zăpada îl încadra perfect, iar

lumina ei
argintie îi
sclipea

în clipa
aceea, lumea

întreagă s-a
aprins.

Dacă te-ai
aflat în orice
loc pe o rază

de 800 de
kilometri în
jurul

Washingtonului, în 3 martie 1952,

la ora 9:53,
şi ai privit
afară, atunci

ţii minte cu
siguranţă
lumina

aceea. O străfulgerare roşie, apoi

o răbufnire
albă care a
înghiţit până

şi umbrele.
Cu un butuc
în mână,

Nathaniel s-a îndreptat de spate.

- Elma, acoperă-ţi

ochii! mi-a
strigat.

L-am
ascultat.
Lumina

aceea...
Probabil o
bombă

atomică.
Ruşii nu s-au
arătat deloc

încântaţi
când a ajuns
la putere

preşedintele
Dewey.
Dumnezeule

! Centrul
exploziei
trebuie să fi

fost chiar
capitala. în
câtă vreme

ne va lovi şi
pe noi?
Fuseserăm

amândoi la
Trinity
pentru

testarea
bombei
atomice, dar

toate cifrele
îmi ieşiseră
din cap.

Cât am stat
aşa,
strângând

din pleoape,
lumina a mai

scăzut în intensitate.

Nu s-a
întâmplat
nimic. La

radio se
auzea în
continuare

muzică. Asta
însemna că
nu fusese un

puls electromagnetic, deci nu

o bombă
atomică. Am

deschis
ochii.

- Buuun…

Am strâns
pumnul şi
am ridicat

degetul
mare.

- E clar că n-a fost o

bombă
atomică.

Nathaniel se răsucise şi plecase din

dreptul
ferestrei,
rămânând cu

buşteanul în
mână. îl
cântărea în

palme şi se
uita afară.

- Nu s-a auzit încă nicio

bubuitură.
Cât a trecut?

Muzica se auzea în continuare,

acelaşi *Sixty*
Minutes
Mari. Ce

fusese
lumina
aceea?

- N-am numărat. Poate puţin

peste un
minut? Am
făcut un

calcul rapid
şi m-am
cutremurat.

Trei sute de metri pe secundă.

Adică
centrul e la
cel puţin

treizeci de
metri
distanţă?

Nathaniel
vru să
îmbrace un

pulover, dar
se opri la
jumătatea

gestului. Se
mai scurseră
nişte

secunde.
Cincizeci de
kilometri.

Şaizeci.
Optzeci.

- Cu atâta lumină, trebuie să fi

fost o
explozie

teribilă, mi-a
spus.

Respirând
uşor, l-am
contrazis

scuturând
din cap, mai

mult pentru
că îmi

doream să
nu aibă
dreptate,

decât din
convingere.

- N-a fost o bombă atomică.

- Sunt deschis la alte opinii.

îşi trase
puloverul
peste cap,

electrizându-şi firele de păr.

La radio
cânta acum
Some

Enchanted Evening. M-am ridicat

din pat şi mi-am luat un sutien şi

pantalonii pe
care-i
dezbrăcasem

cu o zi
înainte.
Afară,

zăpada se
zbânţuia în
vârtejuri.

- Păi, văd că nu s-a întrerupt

transmisia,
deci trebuie
să fie un

eveniment
oarecum
minor sau

cel puţin
localizat.
Poate o

fabrică de muniţie.

- Poate un meteor.

-O!

Ideea nu era
de trecut cu
vederea. în

plus, explica
şi de ce nu
fusese

întreruptă
transmisia.
Era un

episod
localizat. Am

respirat
uşurată.

- Da, şi e posibil ca noi să ne fi

aflat exact
sub
traiectoria

lui. Aşa s-ar explica de ce nu s-a

produs nicio
explozie,
dacă ceea ce

am văzut noi
a fost
meteorul

arzând.
Atâta lumină
şi furie, dar

de fapt a fost
o nimica
toată.

Nathaniel îşi
trecu uşor
degetele

printre
degetele
mele şi-mi

luă capetele
sutienului
din mână.

îmi încheie
el bretelele,
apoi mă

mângâie pe
omoplaţi şi
se opri pe

braţe. îi
simţeam
palmele

fierbinţi pe
piele. M-am
lăsat pe

spate,
condusă de
atingerea

lui, dar
lumina
aceea nu-mi

ieşea din
minte.
Fusese *atât*

de
puternică...
Nathaniel

- Da, îmi spuse.

- Da, adică a fost un meteor?

- Da, adică
ar trebui să

ne
întoarcem.

Voiam să
cred că
fusese o

întâmplare
din care
scăpaserăm

cu bine, dar
văzusem
lumina

aceea chiar
şi cu ochii
închişi. în

timp ce ne
îmbrăcam, la
radio se

dădeau piese
vesele una
după alta.

Poate de-
asta mi-am
luat bocancii

în loc de
pantofii
comozi,

pentru că o
parte a
creierului

meu aştepta
în
continuare

să se înrăutăţească lucrurile.

Podeaua cabanei s-a zguduit.

La început,
am crezut că
trece un

camion greu,
dar ne aflam
în mijlocul

pustietăţii.
Sturzul de
porţelan de

pe noptieră
ţopăi şi căzu.
Ai fi zis că,

fizician fiind,
ar fi trebuit
să recunosc

un cutremur
mai repede.
Dar noi eram

în Munţii
Poconos, o
regiune

stabilă
geologic.

Nathaniel nu
se arătă
prea

îngrijorat,
dar mă
apucă de

mână şi mă
trase în
pragul uşii.

Podeaua se
zgâlţâi şi se
roti sub

picioarele noastre. Ne ţineam unul

de altul ca
doi beţivi
dansând

foxtrot.
Pereţii se
învârtiră,

apoi... totul
se dărâmă
peste noi.

Sunt
aproape

sigură că am
ţipat.

Când
încetară
zguduiturile,

se putea
auzi radioul

cântând mai
departe.

Bâzâia, ca şi
când ar fi
avut un

difuzor
defect, dar,
nu ştiu cum,

bateria
ţinea.
Nathaniel şi

cu mine
eram pe jos,
lipiţi unul de

celălalt, în
ce mai
rămăsese

din cadrul
uşii. Aerul
rece se

înfoia în
jurul nostru.
I-am curăţat

lui Nathaniel
obrazul de
praf.

îmi tremurau
mâinile.

- Eşti teafăr?
- îngrozit.

Se uita la
mine cu
ochii larg

deschişi, dar
pupilele îi
erau egale,

deci... nu
păţise nimic.
-Tu?

- Sunt bine, i-am răspuns

automat
după o mică
pauză, apoi

am inspirat adânc şi mi-am

inventariat
corpul.

Eram plină de adrenalină,

dar nu
făcusem pe

mine. îmi
venea totuşi.

- O să mă
doară toate
mâine, dar

cred că n-am
păţit nimic

grav. Sper că
nici tu.

Nathaniel scutură din cap că nu şi-

şi întinse
gâtul la
stânga şi la

dreapta,
privind la
cavitatea în

care eram
îngropaţi.
Soarele se

vedea printr-o gaură din tavan,

căscată în
locul
panoului de

placaj care
căzuse peste
cadrul

dărâmat al
uşii. Ne-a
trebuit un

timp, dar
până la urmă
am reuşit să

dăm la o
parte
molozul, să

ne târâm
afară şi să
escaladăm

Dacă aş fi
fost
singură... Ei,

bine, dacă aş
fi fost
singură, n-aş

fi ajuns la timp în pragul uşii.

M-am
cuprins cu
braţele,

tremurând
cu pulover
cu tot.

Nathaniel
văzu că
dârdâi şi se

uită cu ochii
mijiţi la

dezastrul din
jur.

- Poate reuşesc să

recuperez o
pătură.

- Lasă, hai să mergem la maşină.

M-am întors,
rugându-mă
să nu fi

căzut nimic
pe ea. Nu
numai

pentru că
fără ea n-am
fi putut

ajunge la
aerodrom,
unde se afla

avionul
nostru, ci şi
pentru că

era
împrumutată
. Slavă

Domnului,
stătea
întreagă în

parcarea
mică.

- N-avem nicio şansă să găsim

poşeta mea
în haosul
ăsta, am

spus. O
pornesc din
fire.

- Patru minute?

Nathaniel
înainta

împleticit
prin zăpadă.

- între
străfulgerar

e şi
cutremur.

- Cam aşa ceva.

în minte mi
se învârteau
numere şi

distanţe.
Sunt sigură
că şi lui. îmi

simţeam
inima bătând
în toate

încheieturile
, aşa că m-
am agăţat de

certitudinea liniştitoare a calculelor.

- Deci centrul exploziei e

tot la cinci
sute de
kilometri.

- Iar suflul
se va simţi
când? Peste

vreo
jumătate de
oră?

Pe cât de calm vorbea Nathaniel,

pe atât de
tare îi
tremurau

mâinile când
îmi deschise
portiera.

- Asta înseamnă că mai avem...

15 minute
până ajunge
la noi?

îmi ardeau
cu
înfrigurare

plămânii. Cincisprezece minute.

Toţi anii în
care
făcusem

calcule
pentru
testarea

rachetelor
mi-au
devenit de o

claritate
terifiantă.
Puteam

calcula raza
exploziei
unei rachete

V2 sau
potenţialul
propergolulu

i unei rachete. Dar acum...

acum nu mai
era vorba
despre

numere aşezate pe o pagină. Şi nu

- Hai să încercăm să ajungem cât

mai aproape
de poalele
muntelui

înainte să ne
prindă unda
de şoc din

urmă, am
spus.

Lumina venise din sud-est. Din

fericire, noi
ne aflam pe
partea de

vest a
muntelui,
dar la sud-

est erau
D.C., Philly,
Baltimore şi

sute de mii
de oameni.

Inclusiv
familia mea.

M-am aşezat
pe bancheta
rece de vinii

şi m-am
aplecat să
scot firele de

sub coloana
de direcţie.
Era mai uşor

să mă
concentrez
pe o treabă

concretă, ca
a porni
maşina

umblând la
firele de
contact,

decât pe
ceea ce se
întâmpla,

orice-ar fi
fost.

în afara
maşinii,
aerul şuiera

şi trosnea.
Nathaniel se

aplecă peste
geam.

- Rahat!

- Ce-i?
Am scos
capul de sub

bord şi m-am
uitat pe
geam,

dincolo de
copaci şi de
zăpadă, apoi

tot mai sus,
către cer.
Flăcările şi

fumul lăsau
dâre prin
aer. Un

meteor ar fi
făcut şi el
pagube,

explodând
deasupra
Pământului.

Dar un meteorit? Se *izbise*

realmente
de sol şi
scuipa

materie prin
gaura făcută
în atmosferă.

Resturi în urma impactului.

Vedeam
bucăţi din
planetă

căzând peste
noi ca o
ploaie de

foc. îmi
tremura
vocea, dar

am încercat
să vorbesc

pe un ton
vesel:

- Păi... Cel puţin te-ai înşelat când

ai zis că a
fost un
meteor.

Am reuşit să
pornesc
motorul, iar

Nathaniel a
demarat şi a
început să

coboare
muntele. Nu
aveam cum

să ajungem
la avion
înainte să

lovească
suflul, dar
trebuia să

sper că era
bine protejat
în hambar. în

ceea ce ne
privea pe
noi... cu cât

ne
îndepărtam
mai mult de

munte, cu
atât mai
bine. O

explozie atât
de
strălucitoare

, la cinci
sute de
kilometri

Am deschis radioul, pe jumătate

convinsă că
nu se va auzi
nimic, dar

muzica a
început
imediat. Am

butonat
căutând un
alt post, la

care să se
spună ce se
întâmplase.

Dar nu se
transmitea
decât

muzică. Deşi
maşina se
încălzea, eu

nu mă
puteam opri
din

tremurat. M-
am înghesuit

cât am putut
în Nathaniel.

- Cred că sunt încă în

stare de şoc,
i-am spus.

- O să poţi pilota?

- Depinde de cât material

ejectat se
adună până

ajungem la
aerodrom.

Am mai
zburat în
condiţii

destul de
dificile în
timpul

războiului,
deşi, oficial,
nu am

pilotat
niciodată în
luptă. Ăsta

nu era decât
un amănunt
tehnic,

pentru ca
americanii
să ştie că

femeile din
armata lor
sunt în

siguranţă.
Dar, dacă mă
amăgeam că

resturile
rămase în
urma

impactului
sunt foc
inamic, cel

puţin aveam
la ce să mă
raportez

- Trebuie să fac ceva să nu-mi scadă

şi mai mult
temperatura.

Nathaniel
mă cuprinse
cu un braţ,

opri maşina
pe partea
greşită a

drumului şi
o parcă la
adăpostul

unor stânci
colţuroase.
între ele şi

munte
aveam să fim
feriţi în

momentele
când suflul
venea cu cea

mai mare
viteză.

- Probabil că ăsta e cel mai bun

adăpost la
care putem
spera.

- Bine gândit.

Era greu să
ne alungăm
încordarea

în aşteptarea
suflului. Mi-
am pus

capul pe
jacheta de
lână aspră a

lui
Nathaniel.
Nu ne-ar fi

fost de
niciun folos
să ne

panicăm. în
plus, puteam
foarte bine

să ne
înşelăm

asupra celor
întâmplate.

Muzica a amuţit dintr-odată. Nu

mai ştiu ce
cântec
ascultam;

îmi amintesc
doar linişte
bruscă şi

apoi, în final,
anunţul. De
ce le

trebuise
aproape
jumătate de

oră să
transmită ce
se petrecea?

Nu îl mai
auzisem
niciodată pe

Edward R.
Murrow atât
de afectat:

- Doamnelor şi domnilor...

Doamnelor
şi domnilor,
întrerupem

transmisiune
a pentru a
vă comunica

o ştire
gravă. în
dimineaţa

aceasta,
puţin înainte
de ora zece,

un obiect
care părea a
fi un

meteorit a
pătruns în
atmosfera

Pământului.
A căzut în
ocean chiar

în apropiere de coastă, în Maryland,

producând
un glob uriaş
de foc,

cutremure şi
alte pagube.
Locuitorii de

Murrow făcu o pauză, iar bâzâitul

static părea
să reflecte
naţiunea

întreagă,
care
rămăsese cu

răsuflarea
întretăiată.

- Dau acum legătura

corespondentului nostru
Phillip

Williams, de
la WCBO
Philadelphia,

aflat la faţa
locului.

De ce au
apelat la o
filială din

Philadelphia,
şi nu la
cineva din

D.C.? Sau
din
Baltimore?

La început,
am crezut că
s-au

intensificat
paraziţii,
apoi mi-am

dat seama că era zgomotul produs de un

incendiu
uriaş. Mi-a
trebuit cam

mult să
înţeleg că le
fusese destul

de greu să
găsească un
reporter

care să
transmită în
direct, iar

cel mai
apropiat se

afla în
Philadelphia.

- Mă aflu pe autostrada

US-l, la
peste o sută
de kilometri

la nord de
locul unde a
căzut

meteoritul.
Mai mult de
atât nu se

poate
apropia
nimeni, nici

cu avionul,
din cauza
vipiei.

Scenele
văzute din
avionul cu

care am
zburat au
fost

devastatoare
. E ca şi cum
o mână

gigantică a
scobit în
pământ şi a

scos din el
capitala, cu
toţi bărbaţii

Mi s-a strâns
inima când
s-a întrerupt

vocea
reporterului.
îl ascultasem

pe Williams
transmiţând
în al Doilea

Război
Mondial fără
să facă

pauze. Mai
târziu, când
am ajuns să

văd de unde
transmitea
acum, m-am

mirat că
putea vorbi
şi aşa.

- ... dar din
Washington

nu a mai
rămas nimic.

[2] Aluzie la piesa

Sixty Minutes

Mari,

cântată
de Billy

Ward
and His

Domino
es, una

dintre
cele

mai de
succes

trupe
de R&B

din anii

1950
(n. tr.)

.DOI

Crainic:
Urmăriţi

BBC World
News. Este 3
martie 1952

şi acestea
sunt ştirile,
prezentate

de Robert
Robinson. în
primele ore

ale dimineţii,
un meteorit
a căzut chiar

lângă
capitala
Statelor

Unite ale
Americii, cu
o forţă mai

mare decât a
bombelor de
la Hiroshima

şi Nagasaki.
Incendiul
produs în

urma impactului s-a extins din

Washington,
D.C., pe o
suprafaţă de

sute de kilometri.

După ce, în
sfârşit, în
sfârşit, s-a

anunţat la
radio, am tot
răsucit

cifrele în
cap. Era mai
uşor decât

să mă
gândesc la
imaginea de

ansamblu.
La faptul că
locuiam în

D.C. Că
aveam
prieteni

acolo. Că
părinţii mei
erau...

Din D.C.,
suflul urma
să lovească

peste vreo
24 de
minute. Am

bătut cu
degetul în

ceasul de
bord.

- Ar trebui
să-l simţim
în curând.

-Mda...
Soţul meu şi-a acoperit

faţa cu
mâinile şi s-a

lăsat pe
volan.

- Ăi tăi erau...?

- Acasă.

Da.

Nu mă puteam opri din

tremurat.
Trăgeam aer
în piept prea

repede şi
prea puţin.
Mi-am

încleştat
maxilarul şi
mi-am ţinut

respiraţia o
clipă,

strângând
din pleoape.

Scaunul se
mişcă puţin
când

Nathaniel
mă luă în
braţe şi mă

trase lângă
el. Şi-a
aplecat

bărbia peste
mine, astfel
încât

stăteam
adăpostită
ca într-un

cocon de
tweed şi
lână. Părinţii

lui fuseseră
mai în vârstă
decât ai mei

şi plecaseră
dintre noi cu
nişte ani în

urmă, aşa că
ştia exact de
ce aveam

nevoie. Pur
şi simplu mă
ţinea strâns.

- Am crezut...
Bunica are o

sută trei ani.
Am crezut că
tata e

nemuritor,
am spus.

Lui
Nathaniel i
se tăie

răsuflarea,
ca şi când ar

fi fost
înjunghiat.

- Ce-i?

Oftă şi mă lipi mai tare de el,

spunându-mi:

- Au fost avertizări de

valuri
seismice.

- Doamne...

Bunica
locuia în
Charleston.

Nu avea o
casă pe
malul mării,

dar întregul
oraş se afla
pe un teren

jos, chiar pe
coastă. Apoi
mai erau şi

mătuşile,
unchii şi
verişorii mei

şi Margaret,
care tocmai
născuse. Am

încercat să
mă ridic în
capul

oaselor, dar
braţele lui
Nathaniel

erau prea
strânse în
jurul meu.

- Când va lovi suflul? Meteoritul a

lovit puţin
înainte de
10. Dar cât

de mare a
fost? Şi mai
e şi

adâncimea
apei... îmi

trebuie o
hartă şi...

- Elma.

Nathaniel
mă strânse

mai puternic
la piept.

- Elma,
ssst... N-ai

ce soluţii să găseşti.

- Dar bunica...

- Ştiu,
dulceaţă.
Ştiu. Din

avion, vom
putea
trans...

Şocul făcu
ţăndări
geamurile

maşinii. Un huruit interminabil

îmi zgudui
pieptul, ca o
rachetă care

ţâşneşte de
pe rampa de
lansare.

Vibraţiile-mi
apăsau pe
piele,

umplându-mi
fiecare
cotlon al

conştiinţei
cu vuiet de
valuri şi

explozii
secundare,
apoi terţiare.

Mă ţineam
de
Nathaniel,

iar el, de
volan, în
vreme ce

maşina
hurducăia şi
aluneca pe

Lumea gemea şi răcnea, iar

vântul urla
prin cadrul

gol al
portierelor.

Când s-a
stins vuietul,
maşina era

în mijlocul
drumului. în
jurul nostru,

copacii
zăceau
culcaţi în

rânduri
ordonate, ca
aliniaţi de o

mână
imensă. Nu
căzuseră

chiar toţi,
dar cei
rămaşi în

picioare
erau goi,
fără zăpadă

şi cele
câteva
frunze pe

care le mai
avuseseră.

Parbrizul dispăruse, pur şi

simplu.
Geamul din
partea

şoferului
căzuse peste
noi,

acoperindu-
ne ca o
pânză de

sticlă
securizată.

L-am dat la o
parte, iar

Nathaniel m-a ajutat să-l aruncăm pe

uşă afară. îi
curgea
sânge din

micile
tăieturi de
pe faţă şi de

pe mâini. Şi-a ridicat o

mână înspre
faţa mea.
- Sângerezi.

Vocea lui se auzea ca de sub apă, iar

el se
încrunta în

timp ce
vorbea.

- Şi tu, i-am zis, tot cu glas

înăbuşit. Te-ai tăiat la ureche?

încuviinţă
din cap şi se
frecă pe

obraz,
întinzându-şi
sângele pe

faţă ca o
membrană
stacojie.

- Măcar nu mai auzim ştirile.

Am râs,
pentru că
uneori n-ai

ce face,
chiar dacă
nu e nimic

de râs. M-am
întins ca să
închid

radioul, dar
am rămas cu

mâna pe
buton.

Nu se auzea nimic. Nu eram

asurziţi de
explozie;

amuţise
aparatul.

- Probabil a căzut turnul de

transmisie,
am
presupus.

- Vezi dacă poţi prinde alt post.

A apucat
schimbătorul
de viteze şi

ne-am târât
câţiva metri.

- Nu. Stai.

Scuză-mă.
Va trebui să

mergem pe
jos.

Chiar dacă
maşina ar fi
fost în stare

perfectă, tot
nu puteam
ajunge prea

departe din
cauza
numeroşilor

copaci căzuţi
de-a latul
drumului.

Dar nu erau
decât vreo
trei

kilometri şi
jumătate
până la

aerodrom,
iar vara îi
parcurgeam

pe jos
câteodată.
Poate...

poate
reuşeam să
ajungem la

Charleston
înainte de a
veni valul.

Asta dacă
avionul nu
fusese

Am coborât
din maşină şi

am plecat pe
jos.

Nathaniel m-a ajutat să calc peste un

trunchi de
copac. Am
alunecat pe

mâzgă când
am pus
piciorul jos

şi, dacă nu
m-ar fi ţinut
de braţ, aş fi

aterizat pe
noadă. Tot
încercam să

mă grăbesc,
dar nu ne-ar
fi ajutat cu

nimic dacă
mi-aş fi rupt

gâtul sau o
mână.

Nathaniel se strâmbă la

zăpada care
se topea.

- Se încălzeşte, spuse.

- Poate ar fi trebuit să-mi aduc

costumul de
baie.

L-am bătut
pe braţ şi am
mers mai

departe.
Făceam pe
nonşalanta,

ca să par
curajoasă,
fiindcă aşa

Nathaniel s-ar fi îngrijorat

mai puţin
din cauza

mea.
Teoretic.

Cel puţin
efortul mă
făcea să nu

mai tremur.
Nu auzeam
păsări

ciripind, dar
nu ştiam
dacă nu

cântau ele
sau îmi
fusese

afectat mie
auzul.
Şoseaua era

blocată
peste tot,
dar ne era

mai uşor să
ne orientăm
dacă

rămâneam
pe ea, decât
dacă am fi

luat-o pe
scurtătură,
pe un drum

de ţară, şi nu
ne
permiteam

să ne
rătăcim.
înaintam

- Chiar crezi că

avionul mai
e acolo?

Tăieturile de
pe faţa lui
Nathaniel nu

mai
sângerau,
dar sângele

şi murdăria
îi dădeau o
înfăţişare de

pirat. Asta
dacă piraţii

ar purta
tweed.

Am ocolit
coroana unui
copac.

- Toţi ceilalţi factori fiind

egali,
aerodromul
e mai

aproape
decât oraşul
şi…

Am văzut un corp pe drum. Nu,

nu un corp.
Doar un braţ
gol. Se

termina cu
un umăr
zdrenţuit şi

însângerat.
Probabil că
al unui

bărbat alb,
pe la treizeci
de ani.

Degetele
erau uşor

îndoite către
cer.

Nathaniel se opri lângă mine.

- Doamne... Niciunul nu eram

sensibili din
fire, iar din
cauza

şocurilor
succesive
trăiam într-

un soi de amorţeală a minţii. M-am

apropiat de
braţ, apoi
am privit în

susul
dealului.
Doar câţiva

copaci mai
erau în
picioare, dar

coroanele,
chiar şi
desfrunzite,

mascau
peisajul cu
reţeaua lor

de crengi.
Nathaniel îşi
făcu mâna

pâlnie la
gură şi
strigă:

- Hei? E cineva acolo?

îi răspunse
numai vântul
foşnind

printre
ramuri.

Dealul era
pustiu.

Văzusem pe
front lucruri
mai grave

decât un
braţ retezat,
când mă

feream de
gloanţe ca să
urc într-un

avion. Acum
nu era
război, dar

morţi tot
atâţia aveau
să fie. A

îngropa
braţul părea
un gest

zadarnic.
Dar să-l
lăsăm aşa...

nu se cuvenea.

L-am luat pe Nathaniel de mână.

- Baruch
dayan
ha'emet.-

Mi s-a
alăturat cu
glasul lui

baritonal.
Ne-am rugat
nu atât

pentru
bărbatul
acela

necunoscut,
care
probabil că

nu era
evreu, cât
pentru toţi

oamenii pe care îi simboliza.

Pentru
părinţii mei
şi miile -

sutele de mii
- de oameni
care au

murit în ziua
aceea.

Atunci, în sfârşit, am

început să
plâng.

Ne-a luat
alte patru
ore să

ajungem la
aerodrom.
Să ne

înţelegem:
vara am
făcut adesea

traseul într-o
oră. Munţii
blânzi ai

Pennsylvanie
i erau puţin
mai înalţi

decât
dealurile.

Drumul
acela a
fost... greu.

Braţul nu a
fost cel mai
înfricoşător

lucru pe
care l-am
văzut şi nu

am întâlnit
niciun suflet
în viaţă până

la aerodrom.
Acolo, mai
mulţi copaci

rămăseseră
în picioare,
deşi se

prăbuşiseră
toţi cei cu
rădăcini

fragile. Dar
am simţit
prima rază

de speranţă
de când
lovise suflul,

pentru că
am auzit o
maşină.

Un motor de
automobil
torcea

printre
copaci,
întâmpinând

u-ne.
Privirea lui
Nathaniel a

întâlnit-o pe
a mea şi am
luat-o

amândoi la
fugă în josul
drumului,

zgâriindu-ne
de trunchiuri
şi ramuri

căzute,
ocolind
resturi şi

animale
moarte,
alunecând

pe mâzgă şi
cenuşă. în
vremea asta,

maşina se auzea tot mai tare.

Când am
trecut şi de
ultimul

obstacol, am
ajuns vizavi
de

aerodrom.
De fapt, era
doar o

câmpie, dar
domnul
Goldman îl

ştia pe
Nathaniel de
mic şi păstra

întotdeauna
o pistă cu
gazonul tuns

pentru noi.
Hambarul
stătea

aplecat într-o poziţie stranie, dar

era în picioare. Fuseserăm

incredibil de
norocoşi.

Aerodromul
nu era decât
o fâşie de

teren cu
iarba tunsă,
printre

copaci,
derulată de
la est la vest,

pe un platou
blând.
Stătuse în

calea
suflului,
astfel că mai

toţi pomii
fuseseră
doborâţi

paralel cu ea, fără să o blocheze.

Şoseaua
însoţea pista
în partea de

est, apoi
cotea şi o
urma în

partea de
nord. Acolo,
parţial

ascuns de
copacii
rămaşi în

picioare, am
văzut
vehiculul pe

care îl
auzisem.

Era
camioneta
Ford roşie a

domnului
Goldman.
Ne-am

îndreptat
spre ea în
grabă, în

josul
drumului,
cotind odată

cu el. Un
copac tăia
calea, iar

camioneta se
lipise de el,
ca şi când

domnul
Goldman ar
fi vrut să-l

împingă la o
parte.

- Domnule
Goldman!
strigă

Nathaniel,
mişcând din
braţe.

Camioneta
nu mai avea
geamuri, iar

domnul
Goldman era
lipit de

portieră. Am
fugit la el,
sperând că e

doar
inconştient.
Nathaniel şi

cu mine
măcar am
ştiut la ce să

ne aşteptăm
şi ne-am
adăpostit

când a lovit
suflul.

Dar domnul
Goldman...

Când am
ajuns
aproape de

camionetă,
am încetinit.
Nathaniel

obişnuia să-
mi
povestească

despre
excursiile pe
care le făcea

în copilărie
la cabană,
unde domnul

Goldman îi
pregătea
întotdeauna

bastonaşe cu
mentă.

Era mort. N-a fost nevoie să-l ating ori

să-i iau
pulsul. A fost
destul să văd

creanga care
îi

străpunsese
gâtul.

3

Binecu

vântare
rostită

la
înmorm

ântările
iudaice

:
„Ferice

de
judecăt

orul
adevăr

ului"
(n. tr.)

.TREI

Crainic:

Urmăriţi

BBC World
News, 21
februarie

1952. Sunt
Raymond
Baxter şi vă

prezint
ştirile. în
vreme ce

incendiile
continuă să
facă ravagii

pe coasta de
est a
Statelor

Unite, alte
ţări încep să
resimtă şi

ele primele
efecte ale
meteoritului

care ne-a
lovit în
această

dimineaţă.
Maroc,
Portugalia şi

Irlanda au
raportat

valuri
seismice.

Ca pilot al
WASP- în al
Doilea

Război
Mondial, am
zburat

frecvent în
misiuni de
transport, cu

avioane care
abia se
desprindeau

de pe pistă.
în micul meu
Cessna mă

simţeam mai
protejată
decât în

unele
avioane cu
care

decolasem
ca membră a
WASP. Era

prăfuit şi
zgâriat, da,
însă după

verificările
pe care i le
făcusem

înainte de
zbor, cele
mai

Imediat ce
am decolat,
am executat

un viraj la
stânga, ca
să-l întorc în

direcţia
Charleston.
Ştiam

amândoi că,
probabil, era
inutil, dar

trebuia să
încerc. în
timp ce

avionul se răsucea, a murit şi

ultima mea
fărâmă de
speranţă

iraţională.
La răsărit,
cerul era un

lung zid
negru de
praf şi fum,

aprins pe
dedesubt de
flăcările

iadului. Dacă
aţi văzut
păduri

La răsărit, dincolo de munţi, totul

fusese
doborât.
Suflul

culcase
copacii într-
o aliniere

perfectă,
nefirească.
Pe locul de

lângă mine,
Nathaniel
scoase un

geamăt abia
auzit peste

urletul
motorului.

Am înghiţit
în sec şi am

virat spre
vest.

- Avem combustibil pentru două

ore, i-am spus. Ai vreo propunere?

La fel ca
mine, şi el
era mai

eficient dacă
se concentra
pe ceva. La

moartea
mamei lui a
construit o

verandă în
curtea
noastră din

spate, deşi
soţul meu nu
e foarte

îndemânatic
cu ciocanul.
Se frecă pe

faţă şi-şi îndreptă spatele.

- Hai să vedem dacă

găsim pe
cineva.

Se întinse
spre radio,
setat încă pe

frecvenţa
Turnului
Langley.

- Langley, aici Cessna Patru Unu

Şase Baker.
Solicit
indicaţii

VFR.
Terminat.

Nimic. Doar paraziţi.

- Către toate staţiile. Aici Cessna

Patru Unu
Şase Baker.
Solicit

indicaţii
VFR.
Terminat.

Parcurse
toate
frecvenţele,

sperând ca
cineva să
transmită

ceva. Repetă
apelul pe
fiecare, în

timp ce eu
zburam. Pe
măsură ce

înaintam
spre vest,
dezastrul nu

mai era atât
de mare, dar
numai în

comparaţie
cu ceea
Copaci şi

clădiri
fuseseră
dărâmate de

explozie.
Unele
ardeau şi nu

era nimeni
să le stingă.
Ce trebuie

să fi simţit
oamenii
aceia, fără a

- Cessna neidentificat, aici Sabre

Doi Unu.
Orice zbor

neesenţial
este anulat.

La auzul vocii, am început să

plâng din
nou, dar nu
era

momentul
să-mi
înceţoşez

privirea. Am clipit ca să-mi limpezesc

ochii şi m-am concentrat

asupra
orizontului.

- Recepţionat, Sabre Doi Unu, aici

Cessna Patru
Unu Şase
Baker.

Solicit
îndrumări
spre zone de

aterizare
libere. Cap

doi şapte
zero.

- Unu Şase Baker, recepţionat.

Sunt chiar
deasupra ta.

De unde
dracu' vii?

Vorbea
printre
şuierături şi

pârâituri, ca
printr-o

mască de
oxigen, iar în

spatele vocii
lui se ghicea
zumzetul

discret al
unui motor
cu reacţie.

M-am uitat
înapoi, puţin
mai sus, şi

am întrezărit
un F-86 şi
copilotul mai

în spate, apropiindu-se de noi. Va

trebui să
zboare în
cercuri,

pentru că
viteza lui
minimă era

mai mare
decât cea pe
care o putea

atinge micul
meu Cessna.

- Chiar din
iad, n-ai

greşit prea
mult.

Nathaniel se
frecă pe

frunte cu
mâna liberă.

- Eram în Poconos

când a căzut
meteoritul.

- Dumnezeule, Unu Şase Baxter.

Tocmai am trecut peacolo. Cum

de mai
sunteţi în
viaţă?

- Habar n-am. Deci...

unde
aterizăm?

- Stai o secundă. Verific dacă

pot să te
escortez la

Wright-Patterson.

- Recepţionat. Te-ar ajuta să ştii

că sunt
căpitan
pensionat şi

lucrez încă
pentru
guvern?

- Pentru guvern? Te rog, spune-

mi că eşti
senator.

Nathaniel
râse.

- Nu. Sunt inginer aerospaţial

la CNCA.
Nathaniel
York.

- Sateliţii! De-asta mi s-a părut că vă

cunosc
vocea. V-am
auzit la

radio. Maior
Eugene
Lindholm, la

ordinele dumneavoastră.

Vocea de la
celălalt
capăt al

liniei dispăru
câteva
minute, apoi

răzbi din nou
printre
paraziţi:

- Aveţi destul combustibil

ca să
ajungeţi la

Wright-Patterson?

Zburasem la baza respectivă

de
nenumărate
ori, cu

diferite
avioane, în

timpul
războiului.
Era la

aproximativ
250 km de
noi. Am

confirmat cu
o înclinare a
capului şi

am reglat
cursul, ca să
ne

îndreptăm
spre ea.

Nathaniel
încuviinţă şi
el din cap şi

luă iar
microfonul:
-Da.

- Excelent

. Ajungeţi la timp pentru

cină. Nu că
v-ar aştepta

cine ştie ce
ospăţ.

Auzind de
mâncare,
stomacul

meu începu
să chiorăie.
Nu

mâncasem
din seara
trecută şi mă

rodea
foamea. M-
aş fi săturat

chiar şi cu
apă.

După ce
întrerupse
legătura,

Nathaniel se lăsă în scaun cu un oftat.

- Mi se pare că ai un admirator.

Râse scurt, apoi îmi spuse:

- Ar fi trebuit să-l detectăm.

- Ce anume?

- Meteoritul

. Ar fi trebuit

să anticipăm
impactul.

- Dar nu era datoria voastră.

- Nu, însă noi căutam obiecte care

ar fi putut
interfera cu
sateliţii. Ai fi

zis că
suntem în
stare să

depistăm un
nenorocit de
asteroid

ajuns atât de aproape de noi.

- Albedo
scăzut.
Traiectorie

care îl
aducea pe

linia
soarelui. Şi...

- Ar fi trebuit să-l vedem!

- Şi dacă l-aţi fi văzut,

ce-aţi fi
putut face?

Motorul
făcea să-mi
vibreze

scaunul,
amplificând
cu zumzetul

lui aerul
care şuiera
pe lângă noi.

Nathaniel
bâţâia
nervos dintr-

un genunchi.
Se apleacă în

faţă şi luă
hărţile.

- Se pare că va trebui să stabileşti

cursul pe
direcţia sud-vest.

O făcusem
deja. în plus,
aveam

escortă, dar,
dacă el se
simţea util

dându-mi
indicaţii,
atunci n-

avea decât
să mă
îndrume

până la
destinaţie.
Dârele de

resturi
aprinse care
brăzdau

cerul îmi
aduceau
aminte de

neputinţa
noastră. Le
vedeam, dar

nu la timp ca
să le pot
evita, aşa că

am strâns
mai bine
manşa şi m-

am
concentrat
pe zbor.

Partea bună
era că
senzaţia

constantă de
foame mă
ajuta să

ignor
bâzâitul
monoton al

avionului şi
mă ţinea
trează. Asta

- dar şi
vocea jalnică
de bariton a

lui
Nathaniel.
Soţul meu se

pricepea la
multe, dar
nu şi la

cântat. Da,
cânta, dar
parcă era un

brotac aruncat într-un butoi.

Din fericire,
ştia lucrul
ăsta, aşa că

o dădea pe
muzică
veselă,

încercând
să- mi
alunge

somnul.
Behăia ca un
ţap înamorat

şi bătea cu
piciorul în
podeaua

aeroplanului
:

Ţii minte
săpunul cu

leşie al
bunicii?

Era bun la toate, pe-

afară, prin
casă,

La haine şi
oale, pe

mâini şi pe
faţă?

Am zărit, în
sfârşit,
priveliştea
glorioasă a

aerodromului derulându-se la sol.

Lumina de
identificare
sclipi verde,

apoi de două
ori alb,
semnalizând

un aerodrom
militar.

Pe Doamna
O'Malley, în
casa din vale

O chinuia ulcerul, din câte-am aflat...

- Suntem salvaţi! am strigat,

reglând
altitudinea.

îi anunţi că
aterizăm?

Nathaniel
zâmbi larg şi

luă
microfonul.

- Sabre
Doi Unu, aici
Unu Şase

Baker. Şi
cum ziceai
că e

mâncarea de
la bază?

Radioul
pârâi şi
maiorul

Lindholm
râse:

- Exact aşa cum v-aţi aşteptat. Şi

mai mult
decât atât.

- Chiar aşa-i de rea?

- N-am spus asta, domnule.

Dar, dacă
sunteţi
cuminte, vă

dau din
pacheţelul
pregătit de

nevastă-
mea.

Am râs şi eu
cu
Nathaniel,

chiar dacă
gluma nu
fusese teribil

de
amuzantă.

Nathaniel
comută pe
frecvenţa

turnului, dar
nu apucă să
ducă

microfonul
la gură, că

se auzi o
voce:

- Aparat de zbor cap doi şase

zero, două
mii şase sute
metri, aici

Turnul
Wright-

Patterson.
Identifică-te!

- Către Turnul Wright-

Patterson.
Aici Cessna
Unu Şase

Baker, la
două mii
şase sute de

metri, direct
la aerodrom.

Nathaniel
era copilotul
meu de

suficient
timp ca să fi
intrat deja în

rutină. Lăsă
microfonul
de la gură,

apoi zâmbi şi
îl ridică din
nou:

- Turnul de control,
Sabre Doi

Unu vine
după noi.

- Turnul de control, aici Sabre

Doi Unu.
Escortez
Unu Şase

Baker, solicit
aterizare pe
aerodrom.

Am pufnit în râs. Probabil că pentru un

pilot militar
era foarte
enervant să

stea în coada
unui amărât
de Cessna.

- Unu
Şase Baker
şi Sabre Doi

Unu, Turnul recepţionează. Aterizare

aprobată.
Păstrează
distanţa faţă

de Unu Şase
Baker.

Atenţie, s-a
raportat...

O dâră
luminoasă
trecu peste

botul
avionului. O

bubuitură ca
de bombă.

Avionul se
zgudui. Mă

luptam să-l
redresez şi...

Brusc, am
văzut elicea.
Mişcările de

rotaţie
aproape
invizibile

deveniseră o
bară care se
mişca

neregulat, în
hopuri. O
parte din ea

nici nu mai
exista. Mi- a
trebuit o

clipă să-mi
dau seama
ce se

întâmplase.
Dâra aceea
fusese o

bucată de
materie
reziduală

care se
lovise de
botul

avionului şi-mi ciuntise elicea.

Din cauza
vibraţiilor
motorului,

manşa mi se
zgudui în
mână, iar

spătarul
scaunului mi
se lipi de

spate. Era
de rău şi
urma să fie

şi mai rău.
Putea să-mi
zboare

motorul. Am
forţat manşa
în punctul

mort şi am
iniţiat
secvenţa de

asigurare a
motorului -

adică l-am
oprit.

La naiba! N-
aveam să

ajung la
bază.

- Am nevoie
de un culoar

de aterizare.
Acum!

Măcar ne
aflam într-o
zonă

agricolă,
deşi zăpada
ascundea

terenul
propriu- zis.
Am tras

maneta de
gaze la zero
şi bâzâitul

motorului s-a oprit, rămânând

doar vuietul
vântului în
jurul nostru.

Partea
rămasă din
elice se

rotea
împinsă de

curentul de aer.

-Ce...?

- Planăm. Dacă reziduurile

ar fi lovit
aripa, ar fi
fost şi mai

rău de noi,
însă Cessna
era un

planor al
naibii de
bun. N-aş fi

avut nicio
şansă de a

ateriza
altfel.

Am observat
un debleu
între lanuri,

loc în care
aş fi putut
ateriza dacă

n-ar fi fost gardul din jurul lui.

Deci îmi
rămânea
câmpul. Am

înclinat
avionul,
pregătindu-l

de contactul
cu solul.

Cu colţul
ochiului am
văzut că

Nathaniel
strângea
încă

microfonul
în mână. Ca
pilot militar,

nici nu mai
ştiu de câte
ori am

zburat fără
motor. Dar
pentru el era

prima oară.
Şi-a dus
microfonul

la gură şi am
fost foarte
mândră când

am auzit cât
era de

stăpân pe
vocea lui:

- Turnul Wright, sunt Cessna Patru

Unu Şase şi
anunţ
situaţie de

urgenţă. Am
rămas fără
motor şi

executăm
aterizare
forţată pe un

câmp...
Ăăă...

Bâjbâi după
hartă.

- Cessna
Patru Unu
Şase Baker,

aici Turnul Wright. Te vedem.

Concentrează-te pe aterizare.

Sabre Doi
Unu, aici
Turnul

Wright.
Execută zbor
de

încercuire şi
identifică

locul unde
au aterizat.

- Aici Sabre Doi Unu. Am înţeles.

Avionul cu
reacţie vui
deasupra

noastră când
maiorul
Lindholm şi

copilotul său
executară o

manevră
amplă.

îmi simţeam
sângele
pulsând

nebuneşte în
vene, parcă
la fel de

puternic ca
zgomotul
motorului.

Nu eram la prima aterizare

fără motor,
dar eram la
prima de

acest fel cu
soţul meu la
bord. După

toate câte se
întâmplaseră
azi, nu

voiam să
moară din
cauza *mea.*

Refuzam şi
să mă

gândesc la
asta.

- Ţi-ai pus centura? l-am întrebat.

- Ăăă...
Da, mi-a
răspuns, dar

şi-a legat-o
chiar în timp
ce vorbea,

deci a fost
bine că l-am
întrebat. Pot

să te ajut cu
ceva?

- Ţine-te bine.

Mi-am lăsat bărbia în piept şi m-am uitat la altimetru.

- Altce...

- Taci.

Voia să mă ajute, dar nu

aveam timp
de asta.
Trebuia să

încetinesc
avionul cât
de mult

puteam
înainte de a
atinge solul,

dar nu atât
de mult
încât să

aterizăm în afara câmpului.

Pământul s-a
ridicat să ne
întâmpine,

transformându-se, dintr-o întindere

albă şi
uniformă,
într-o

machetă de
trenuleţe pe
o câmpie

ninsă; apoi,
brusc, l-am
văzut în

mărime
naturală sub
noi. Am ţinut

botul
avionului
ridicat, ca să

atingem
solul cu
roţile din

spate mai
întâi.

Zăpada se
lipea de
roată,

încetinindu-ne şi mai mult. Cât am

putut, am
menţinut
botul ridicat.

Când roţile au atins, în sfârşit,

pământul,
una dintre
ele s-a

agăţat în
brazdele
neregulate

de sub
zăpadă.
Avionul s-a

zgâlţâit. Am
ţinut bine de
manşă, ca să

păstrez
aripile la
acelaşi nivel,

şi am apăsat
pedalele de
direcţie,

încercând să
rotesc
avionul în

Ne-am rotit
până când
am ajuns cu

faţa în
direcţia din
care

veniserăm.
Avionul s-a
oprit. în

jurul nostru,
o lume

tăcută şi
nemişcată.

Am expirat
dintr-odată
tot aerul din

plămâni. M-am lăsat pe spătar.

Un avion cu
reacţie urlă
deasupra

noastră şi
radioul
începu să

pârâie.
Vocea
maiorului

Lindholm
umplu
cabina:

- Unu Şase
Baxter,
excelentă

aterizare!
Sunteţi

teferi
amândoi?

Nathaniel se
ridică în
capul

oaselor şi
luă
microfonul.

îi tremura
mâna.

- N-am
murit. Deci,

da, suntem
teferi.

Masa amorfă
de fasole şi
bucata de

friptură cu
gust
îndoielnic

probabil că
au fost cele
mai bune

lucruri pe
care le-am
gustat

vreodată.
Boabele
aveau un

gust uşor
dulceag şi-
mi strângeau

gura pe
dinăuntru
fiindcă erau

şi cam
sărate, dar
am închis

ochii şi m-
am relaxat
pe bancheta

masivă din
cantina
Forţelor

Aeriene. îmi
părea
stranie aşa

Când am
deschis
ochii,

maiorul
Lindholm
tocmai se

aşeza vizavi
de noi. Mi-l
imaginasem

cu totul
altfel. Mă
aşteptasem

la un tip mai
în vârstă,
genul de

blond nordic
şi masiv.

Când colo,
era de
culoare şi

mai tânăr
decât ai fi
crezut după

voce. Bine
clădit, înspre
patruzeci de

ani, cu părul
negru
ieşindu-i pe

sub cască.
Dunga roşie
a măştii îi

desena un
triunghi în
jurul bărbiei

şi al nasului.
Ne adusese

ciocolată
caldă.

Nathaniel
lăsă furculiţa
din mână şi

se uită
insistent la
cele trei căni

aburinde.
înghiţi în sec.

- Aceea e ciocolată caldă?

- Da, dar nu trebuie să-mi

mulţumiţi.
Vă mituiesc
ca să vă pun

întrebări
despre
rachete.

împinse
două căni
spre noi. E

din provizia
cu care mă
trimite

nevastă-mea
la muncă, nu

a Forţelor
Aeriene.

- Dacă n-ai fi deja însurat...

înconjurase
m cu ambele
mâini cana

caldă înainte
de a-mi da
seama ce-am

spus.
Speram să

nu se simtă
jignit.

A râs, slavă
Domnului.

- Am un frate...

Mi s-a strâns inima în piept.

Reuşisem să-mi scot familia din

minte, ca să
nu clachez,
dar fratele

meu Hershel
locuia în
California.

Probabil mă
credea
moartă. Am

inspirat cu
suspine, dar
am reuşit să

scot un
zâmbet şi

am ridicat
privirea.

- Pot să dau un telefon? Interurban?

Nathaniel m-a mângâiat pe spate.

- Familia ei era în D.C.

- Vai, îmi pare rău, doamnă.

Foarte,
foarte rău,

rosti
maiorul.

- Dar fratele

meu... e în
California.

- Haideţi cu mine, doamnă.

Se uită la Nathaniel.

- Doriţi să sunaţi şi dumneavoas

tră pe
cineva?

Nataniel a scuturat din cap.

- Nu-i urgent.

L-am urmat
pe maiorul
Lindholm, cu

Nathaniel în spate, pe nişte

coridoare pe
care abia le
ghiceam.

Câtă lipsă de
consideraţie
din partea

mea! Mă
bucurasem
că Hershel

locuia cu
familia în
California,

dar nici
măcar o
clipă nu mă

gândisem că
mă
considera

moartă. Nu
avea niciun
motiv să

creadă că nu
eram în D.C.

când lovise
meteoritul.

Biroul în care m-a condus

maiorul
Lindholm
era mic şi

ordonat
militărește.
Singurul

lucru care
contrasta cu
unghiurile

drepte era o
fotografie
înrămată cu

doi gemeni
şi o hartă
desenată în

creion a
Statelor
Unite, fixată

cu piuneze
pe perete.
Nathaniel a

închis uşa,
rămânând

afară cu
Lindholm.

Pe masă era
un telefon
negru de

campanie,
dar cel puţin
avea cadran,

aşa că nu
trebuia să
vorbesc cu o

centralistă.
Receptorul
era cald şi

greu. Am
format
numărul lui

Hershel,
ascultând
cum

păcăneşte
cadranul.
Fiecare

semnal
trimitea un
impuls pe fir

şi îmi dădea
timp să mă
retrag într-

un calm
robotic.

Nu am auzit
decât ţiuitul
penetrant de

linie
ocupată. Nu
mă

surprindea
că toate
liniile erau

ocupate, dar
am închis şi
am format

din nou
numărul
imediat.

Sângele îmi
pulsa în
ritmul

sunetului de
„ocupat".

Nici nu am
pus bine în
furcă

receptorul,
că Nathaniel

a şi deschis
uşa.

- Eşti în regulă?

- Sună ocupat.

M-am şters
pe faţă, dar
cred că nu

am făcut
decât să
întind şi mai

mult
murdăria. Aş
fi cerut să

trimit o
telegramă,
însă

operatorii
militari sigur

erau prinşi
cu altele.

- încerc mai târziu.

Ar fi fost
multe de
spus despre

faptul că
rămăsesem
în viaţă şi

stăteam pe
picioarele
mele. Eram

un pachet de
nervi
unsuros,

însângerat şi
cu miros de
fum, dar

trăiam. Soţul
meu trăia şi
el. Fratele

meu şi
familia lui
trăiau. Iar

dacă aveam
nevoie de
încă un lucru

care să-mi
aducă
aminte că

asta era o binecuvântare, atunci nu

trebuia
decât să mă
gândesc la

Totuşi, când un colonel a păşit în

cameră, m-am surprins aranjându-

mi părul, de
parcă ar mai
fi contat cum

arăt. Apoi
am văzut şi
cine purta

însemnele
de colonel.
Stetson

Parker.
Noroc că
eram destul

de murdară
pe faţă ca să
nu mă mai

îngrijorez
că-mi vede
expresia.

Nemernicul fusese promovat.

Nimic
surprinzător,
pentru că

obişnuia să
se dea bine
pe lângă

oricine era
mai mare în
grad decât el

sau pe lângă
orice
persoană de

care avea
nevoie...
Cum făcea şi

acum,
întinzându-i

mâna lui
Nathaniel.

- Domnule inginer York, nici nu ştiţi

ce uşurat mă
simt că

sunteţi
teafăr.

Chiar şi cu
entuziasmul
de mai

devreme al
lui Lindholm

pentru
rachete, nu

era deloc
greu să uiţi
că Nathaniel

devenise o
celebritate
graţie

lansării
sateliţilor.
Reuşiserăm

s-o luăm
înaintea
ruşilor şi să

trimitem un
satelit pe
orbită nu o

dată, ci de
trei ori.
Soţul meu

extrem de
frumos şi
fermecător -

şi nu sunt
deloc
părtinitoare

când vine
vorba despre
el - ajunsese

imaginea
programului

spaţial al
CNCA.

- Păi, maiorul Lindholm s-a

ocupat
foarte bine
de noi. Vă

mulţumim că
ne ajutaţi,

domnule
colonel...

Bărbatul
avea numele
scris pe

ecuson, dar
tot se
cuvenea să

fim
prezentaţi.

- Vai, am uitat de buna-

cuviinţă!
Sunt pur şi
simplu

copleşit că
sunteţi aici.

Parker a afişat un rânjet larg.

- Colonel
Stetson
Parker,

comandantul
bazei. Deşi,
după cum

stau
lucrurile, se
pare că nu

răspund
numai de ea.

Normal că
spunea asta,
ca să ne

arate cât era
el de
important.

Am făcut un
pas în faţă şi

i-am întins
mâna.

- Mă bucur
că vă revăd,

domnule
colonel.

El ridică uimit din sprâncene.

- Vă rog să mă iertaţi, doamnă, dar

nu ştiu de unde să vă iau.

- Când ne-am cunoscut,

eram încă
Elma Wexler.

Pilot în
WASP.

Faţa i s-a înăsprit puţin.

- A, fiica generalului. Da, îmi

amintesc
acum.

- Felicitări pentru promovare,

i-am spus,
oferindu-i un
zâmbet de

„fir-ai tu să
fii". Probabil
aţi muncit

foarte mult
ca s-o
obţineţi.

- Vă mulţumesc, doamnă.

Râse şi-l
bătu pe

Nathaniel pe
umăr.

- Dar văd că şi domnişoara

a fost
promovată.
Acum e

doamna
York, nu?

Mă dureau
dinţii tot
strângând

din ei, dar zâmbeam în continuare.

- Ne-aţi sugerat că nu ştiţi cine

e superiorul
dumneavoas
tră. Ce ne

puteţi spune
despre

situaţia
actuală?
-Păi...

Redeveni
serios, fără
ca de data

asta să se
prefacă
neapărat, şi

ne făcu
semn să ne
aşezăm de

cealaltă parte a biroului.

- Luaţi loc,
vă rog.

Parker se
aşeză în
spatele

biroului.
Abia atunci
îmi sări în

ochi tăbliţa
cu numele,
aşezată la

mijloc, pe
marginea
mesei. M-am

mirat că
avea
gemeni.

Oare cine s-o
fi măritat cu
el? îşi uni

vârfurile degetelor şi oftă.

- O explozie...

- Un meteorit.

- Aşa s-a anunţat la ştiri. Dar, din

moment ce
Washingtonu
l a fost ras

cu totul, eu aş paria pe ruşi.

Nathaniel îşi
lăsă capul
pe-o parte.

- E vreo urmă de

radioactivitate?

- încă n-am trimis pe nimeni

destul de
aproape de
zona

exploziei, ca
să verifice.

Ce idiot! I-am explicat eu cum stă

treaba, ca la
grădiniţă:

- Cad resturi peste tot. Pentru

început, le-
aţi putea
testa pe ele.

în al doilea
rând, aşa
ceva nu se

întâmplă
când cade o
bombă

atomică. Se
întâmplă
când un

meteorit
face o gaură
în atmosferă

şi materialul rezultat în urma

străpungerii
este absorbit
în spaţiu,

pentru ca
după aceea

să cadă pe
Pământ.

Ochii
colonelului
se îngustară.

- Atunci aflaţi următoarele

lucruri:
Congresul
Statelor

Unite era în
plină
şedinţă, atât

Camera
Reprezentan
ţilor, cât şi

Senatul.
Guvernul
nostru

aproape că a
fost şters de
pe faţa

pământului.
Pentagonul,
Langley...

Deci, şi dacă
a fost un
fenomen

natural,
chiar credeţi
că ruşii nu

vor încerca
să profite de
el?

Asta... asta
era o idee
terifiant de

plauzibilă.
M-am
proptit de

spătar şi mi-
am
încrucişat

mâinile la piept, ca să alung

senzaţia
bruscă de
frig din

încăpere.
Nathaniel

puse capăt
linişti:

- Aşadar armata pune la punct un

plan de
apărare?

Nu accentuă
cuvântul
„armata",

dar din
întrebarea
lui reieşea

clar că, orice
s-ar
întâmpla, nu

un colonel
urma să

dirijeze spectacolul.

- E soluţia cea mai prudentă.

Domnule
inginer...

Colonelul făcu o pauză, dar

ezitarea lui
fu atât de
ostentativă,

încât parcă
vedeai cum
numără

secundele în
minte.

- Aţi fost implicat în Proiectul

Manhattan,
nu-i aşa?

Nathaniel
înţepeni
lângă mine.

Proiectul
Manhattan
fusese

fascinant
sub aspect
ştiinţific, dar

înspăimântăt
or din toate
celelalte

puncte de vedere.

- Da, dar în prezent mă concentrez

pe
explorarea

spaţiului
cosmic.

Parker îi ignoră vorbele cu

un gest de
nepăsare.

- îmi pare
rău că
trebuie să vă

fac asta
după
dimineaţa

extenuantă
pe care aţi
avut-o, dar

pot să vă
convoc la o
şedinţă?

- Nu cred că aş avea cu ce să

contribui la
ea.

- în acest moment, sunteţi cel

mai bun
inginer
aerospaţial.

Niciunul
dintre noi nu
simţea

nevoia să i
se aducă
aminte câţi

oameni de la
CNCA erau
probabil

morţi. I-am
pus mâna
soţului meu

pe genunchi,
ca să-l
liniştesc, aşa

cum mă
linişise şi el
pe mine.

CNCA nu
deţinea însă
singurul

program de
inginerie
aerospaţială.

- Nu subestimez munca

soţului meu,
dar Wernher
von Braun

lucrează la
Proiectul

Sunflower în
Kansas.

Parker pufni
şi îmi aruncă
un zâmbet

chinuit. în timpul războiului, îl

iritase ideea
că trebuie să
fie politicos

cu mine din
cauza tatălui
meu; acum îl

irita ideea că
trebuie să fie
politicos cu

nevasta
inginerului
York.

- Doamnă, e frumos din partea

dumneavoastră că vreţi să ne ajutaţi,

dar sper că
înţelegeţi că
nu pot

implica un
fost nazist ca
Von Braun în

chestiuni de
siguranţă
naţională,

îmi spuse,
apoi se uită
din nou la

Nathaniel, ignorându-mă cu

desăvârşire.
Ce spuneţi,
domnule

inginer?
Vrem doar
să aflăm ce

opţiuni avem
pentru a
menţine

America în
siguranţă.

Nathaniel
oftă şi-şi
îndepărtă o

scamă de pe
pantaloni.

- Bine, acceptă el. Dar nu

promit că voi
veni cu idei
strălucite.

Mi-am întins
picioarele şi
am vrut să

mă ridic
odată cu el.
Parker însă

mă opri cu
un gest şi

clătină din cap.

- Nu-i nevoie, doamnă.

Puteţi să vă
odihniţi aici,
în biroul

meu, până
când maiorul
Lindholm vă

pregăteşte o
cameră.

- Avem camere goale la noi

acasă, dacă
vreţi să
evitaţi TLF--

urile,
adăugă
Lindholm.

M-am simţit flatată - nu pentru că ne

oferea un loc
unde să
stăm, ci

pentru că
folosise
acronimul

pentru
locuinţe
temporare,

fără să mi le explice ca unui civil.

- Sunteţi foarte amabil. Dar

nu se va
supăra soţia

dumneavoastră?

- Sigur că nu, doamnă.

Parker îmi
oferi un
zâmbet

neaşteptat
de cald.

- Sunteţi pe mâini bune. Soţia lui face

o plăcintă pe
cinste.

Recunosc că
m-a uimit
aparenta

camaraderie
dintre cei
doi.

Experienţele
mele
personale cu

Parker nu
fuseseră
deloc

plăcute.
Speram ca
maiorul

Lindholm să
nu se
dovedească

şi el cu două
feţe.

- Mulţumesc. Ei, şi acum, că am

rezolvat
problema
asta, putem

să mergem
la şedinţă,
am spus.

Nu că voiam
neapărat să
merg, dar aş

fi dat orice
să mă simt
utilă.

- Ăăă... îmi pare rău, doamnă.

Parker se trase de cravată.

- Ar fi trebuit să spun că

numai
domnul
inginer York

este
autorizat să
participe la

acest nivel,
fiind deja
implicat în

Proiectul
Manhattan.
Mă

înţelegeţi,
desigur.

Autorizaţie,
pe naiba!
Din câte

spusese, nu
mai exista
nicio

ierarhie,
deci cu atât
mai puţin

autorizaţii. Dar, dacă aş fi spus cu

voce tare
asta, ceea ce
ar fi urmat

n-ar fi folosit
nimănui, aşa

că m-am
aşezat la loc.

- Atunci, să fiţi sănătos. Sigur că

înţeleg. Stau aici şi aştept.

Nathaniel ridică din sprâncene.

Mă cunoştea
suficient de
bine ca să-şi

dea seama
că sunt
nervoasă,

chiar dacă
nu ştia exact
de ce. Am

scuturat din
cap,
asigurându-l

că totul e în ordine. Am zâmbit, mi-

am aşezat
sfioasă
mâinile în

poală şi m-am lăsat pe spate în

scaun.
Aveam să
stau acolo şi

să aştept ca
o fetiţă
cuminte,

până când
îşi termină
soţul meu

4 Women
Airforce
Service Pilot -
Serviciul
Femeilor Pilot

din cadrul
Forțelor
Aeriene (n. tr.).

Temporary

Lodging

Facility
-

Unitate
de

Cazare
Tempor

ară (n.
tr.)

.PATR
U

90 DE
MORŢI
ÎNTR-UN
CUTREMU

R DIN
IRAN

TEHERAN,
IRAN, 3
martie 1952

- (Reuters) -
90 de
persoane au

murit şi 180
au fost
rănite în

cutremurele
din LaRistan
şi Bastak,

localităţi din
sudul
Iranului.

Radio
Teheran a
anunţat

astăzi că
cutremurele
s-au produs

din cauza
meteoritului
care a lovit

America de
Nord.

Soarele
apusese în
nuanţe de

purpuriu
intens,
brăzdate de

dâre arămii
şi auriu-
închis. Dacă

ne luam
după cerul
roşu care se

arcuia
deasupra
noastră,

puteam la fel
de bine să fi
ajuns pe

Marte.
Lumina
stacojie a

pătat totul în
jur, astfel
încât până şi

gardul alb al
casei
maiorului

Lindholm
arăta ca

îmbibat cu
sânge.

De obicei,
nu-mi place
să deranjez

pe nimeni,
dar Parker
mă călcase

pe nervi. Şi,
ca să fiu
sinceră,

eram prea
obosită ca să
mai gândesc

şi
recunoscăto
are că e

cineva care
să-mi spună
unde să

merg. în
plus, de TLF
era nevoie

pentru
sinistraţi.

Nathaniel era încă la şedinţă.

Ieşise numai
ca să mă
îndemne să

plec, şi chiar
nu aveam
nicio scuză

să rămân la
bază - în
afară de

certitudinea
absolută că,
dacă plecam,

nu aveam să-l mai văd niciodată.

Acestea însă
nu sunt
lucruri pe

care să le
rosteşti cu
glas tare. Nu

într-o zi ca
cea de azi.

Când am coborât din jeep, petele

de pe
hainele mele
devenіră şi

mai vizibile.
O şi auzeam
pe mama

certându-mă: „Elma!

Ce-o să zică
lumea?".

Am strâns
între degete
portiera şi

mi-am
înghiţit
suferinţa.

Măcar mă spălasem pe faţă.

îndreptându-mi ţinuta, l-am urmat pe

maiorul
Lindholm pe
poartă, apoi

pe aleea
curată spre
verandă.

Când urcam
treptele, s-a
deschis uşa

şi o femeie plinuţă, într-o rochie de

un albastru
palid, a ieşit

să ne
întâmpine.

Nu avea
pielea mai
neagră decât

Nathaniel
când se
bronza vara,

iar
trăsăturile îi
erau blânde,

rotunjite.
Mi-am dat
seama,

oarecum
şocată, că nu
mai fusesem

niciodată în
locuinţa
unor

persoane de
culoare.
Doamna

Lindholm îşi aranjase buclele într-

o coafură
bouffant,
care-i scotea

în evidenţă
obrajii de un
maroniu-

deschis. Din
spatele
ochelarilor

Deschise
larg uşa şi-şi

apăsă mâna
pe piept.

- Sărăcuţa de tine!

Intră repede
în casă.

- Mulţumesc, doamnă.

Pe jos era un
linoleum
curat ca

lacrima, care
imita
cărămizile.

Bocancii mei erau atât de murdari, că

nu li mai
vedea

culoarea
originală.

- Staţi să-mi scot bocancii.

- Lasă, nu-ţi face griji.

M-am aşezat
pe trepte şi
m-am

descălţat.
Mamei i-ar fi
fost ruşine

cu mine
dacă aş fi
cărat jegul

acela în casa cuiva.

- Soţul meu
va face
destulă

murdărie
pentru

amândoi
când va veni.

Doamna
Lindholm
râse.

- Păi, nu fac toţi la fel?

- Sunt chiar aici, interveni

maiorul,
oprindu-se
pe scări,

lângă mine.
Să ne
spuneţi dacă

aveţi nevoie
de ceva.
Orice. Şi mă

voi asigura
că domnul
inginer

ajunge şi el
bine sănătos.

- Mulţumesc.

Dacă mai
trebuia să
văd încă o

expresie de
bunătate,
cred că m-aş

fi prăbuşit.
M-am
concentrat

pe celălalt
bocanc.
Până şi

şosetele îmi
erau
murdare şi

nici
picioarele nu

arătau mai
bine.

Doamna
Lindholm
făcu câţiva

paşi pe
terasă.

- Am crescut trei băieţi. Un

pic de
murdărie nu-

i mare lucru,
crede-mă.

Nu era momentul să plâng. Poate

mai târziu. Am inspirat scurt şi mi-

am reţinut
lacrimile
care

ameninţau să-mi inunde obrajii. Le-

am înghiţit
sarea. Cu
mâna pe

balustradă,
m-am ridicat

în picioarele
goale.

- Nu găsesc cuvinte să vă mulţumesc.

- A, dar încă nu am făcut nimic!

îşi apropie
mâna de
spatele meu,

fără să mă
atingă, şi mă

îndemnă să
intru în casă.

- Acum cred că primul lucru

pe care vrei
să-l faci e o

baie
fierbinte.

- în momentul ăsta, şi un

duş rece e
bun.

Uşa din faţă
dădea direct
în camera de

zi. Mobila
era aşezată
în unghiuri

drepte, până
şi obiectele
de decor

stăteau
aliniate
perfect în

raport cu
marginea
rafturilor şi

a meselor.
Aerul
mirosea a

spray de
mobilă cu

lămâie şi
scorţişoară.

- Dacă voiai duş rece, puteai să

rămâi la
cazarmă.

Doamna
Lindholm
trecu iute

din cameră
într-un
coridor şi

deschise
prima uşă pe
dreapta.

Cada pe
suporturi în
formă de

gheare
ocupa
aproape

întreaga
baie.

- Am spumă de baie.

Levănţică şi
trandafir.

- Cred că ar trebui să fac

un duş mai
întâi.

Gazda mea
îşi aşeză mai
bine

ochelarii pe
nas, studiind
mizeria

întărită pe
hainele şi
pielea mea.

- Hm...
Bine. Dar,
după aceea,

te înmoi, ne-
am înţeles?
Altfel, mâine

o să te doară
toate.

- Da, doamnă.

Nu greşea.
După câte
îndurasem,

n-ar fi fost
de mirare ca
a doua zi să

nici nu mă
pot ridica
din pat.

- Aşa. Aici ai prosoape şi o pijama

de-a fiului
meu celui
mai mare.

Puse mâna
pe o pijama

din flanelă
roşie.

- Cămăşile mele de noapte ar

cădea de pe
tine. Lasă-ţi
hainele pe

dulap, le pun
eu la spălat.

Când a ieşit
din baie, am
dat din cap a

încuviinţare,
sperând că
va înţelege

cât de recunoscătoare îi eram.

Trebuia să-
mi spele
hainele,

altfel nu aş fi
avut ce
îmbrăca. Nu

era un moft
de duduie
care vrea să

iasă în lume
prima oară.
Realmente,

nu aveam ce
pune pe
mine. Eram

sinistraţi.
Casa.
Slujbele.

Prietenii.
Banca
noastră -

toate
dispăruseră

când lovise
meteoritul.

Iar dacă
Nathaniel nu
ar fi fost

inginer
aerospaţial -
dacă Parker

nu ar fi avut
nevoie de el
-, atunci ce

s-ar fi ales
de noi? M-
am gândit la

oameni ca
domnul
Goldman,

dar nu la cei
care
supravieţuis

eră. Ce
aveau să se
facă sutele şi

miile de
oameni aflaţi

pe buza
prăpastiei?

Un nor de
aburi ieşi din
baie înaintea

mea. M-am
târât pe
coridor în

pijamaua
împrumutată
. Pantalonii

îmi veneau
bine, pentru
că am

picioare
lungi, dar
mânecile îmi

ascundeau
degetele. Le-
am suflecat

din mers,
simţind cum
mă ustură

zecile de
tăieturi mici
de pe mâini

când ating
materialul
moale.

Mintea mea
părea golită
de gânduri.

Cred că
eram încă în
şoc, ceea ce

era de
aşteptat,
bănuiesc,

dar măcar
nu mai
tremuram.

Parcă eram
toată învelită
într-o

plapumă din
bumbac.

în camera de
zi,
televizorul

mergea, însă
foarte încet.
Doamna

Lindholm îşi
trăsese
scaunul

aproape de
ecran.
Stătea

aplecată în
faţă, cu ochii
la imagini, şi

strângea în pumni o batistă.

Printre
puricii albi şi
negri de pe

ecran,
Edward R.
Murrow

stătea la
biroul său,
cu ţigara în

mână,
vorbind
despre

evenimentele zilei:

- Conform
celor mai
recente

date,
numărul
total al

morţilor
după
căderea

meteoritului
este 70 000,
dar se

aşteaptă să crească. S-au raportat

500 000 de
persoane
rămase fără

casă în
Maryland,
Delaware,

Pennsylvania
, New York,
New Jersey

şi Virginia,
precum şi în
Canada şi în

porţiunea
inferioară a
coastei

estice, în
Florida.
Aceste

Ecranul
prezenta un
bazin cu apă

care
bulbucea ca
un gheizer.

Mi s-a tăiat
răsuflarea
când camera

a pivotat ca
să surprindă
orizontul şi

scara de
mărime mi-a
devenit

clară.
Marginea
solului negru

era un cerc
de pământ
ars, cu

diametrul de
sute de
kilometri. Pe

coastă, nu
apa Golfului
Chesapeake

inundase
malurile, ci
malurile

încetaseră
să existe. Mă
uitam la

Din el ieşeau
aburi.

Am rămas
fără suflare,
ca şi când aş

fi primit un pumn în burtă.

Doamna
Lindholm se
răsuci în

scaun. îşi
stăpânea
propriul şoc

şi suferinţa,
împăturindu-
le în pătrate

ordonate, ca
să fie o
gazdă bună.

- O! Pare că te simţi un pic mai bine.

- Da, am... M-am apropiat de

televizor,
îngrozită şi

fascinată în
acelaşi timp.

- Pe coasta de est s-a decretat

stare de
urgenţă.
Armata,

marina,
aviaţia şi
Crucea

Roşie s-au
mobilizat şi
acordă

ajutor
sinistraţilor.

Camera
pivotă şi
surprinse

imagini de la
sol.
Sinistraţii

erau adunaţi
la un loc. în
fundal, o

fetiţă cu
arsuri pe
braţe ţopăia

nesigură pe
picioare
lângă mama

ei. încă o
trecere
bruscă, la

ceea ce
fusese o
şcoală

generală.
Cadavrele de
copii...

Probabil
fuseseră în
pauză când a

căzut
meteoritul.
Crezusem că

lucrurile
păreau mult
mai tragice

Doamna
Lindholm

închise
televizorul.

- Gata! Nu-i nevoie să vezi aşa

ceva.
Trebuie să
mănânci.

- Vă rog, nu vă deranjaţi pentru mine.

- Niciun deranj. Nu i-aş fi spus lui

Eugene să te
aducă aici

dacă m-ai fi
deranjat.

Se ridică şi
vârî batista

în betelia
fustei.

- Hai în bucătărie, să-ţi dau

ceva să
mănânci.

- Vă... vă mulţumesc.

Din bun-
simţ, mă
consideram

un oaspete
nepoftit, însă
adevărul era

că trebuia să
mănânc
ceva, chiar

dacă nu-mi
era foame. în
plus, dacă

gazda
semăna cât
de cât cu

mama - m-
am şters la
ochi cu dosul

palmei -,
atunci a
refuza să

mănânc de
la ea ar fi
fost un gest

cât se poate
de
neospitalier.

Am simţit
linoleumul
rece sub

tălpile goale.
Pereţii erau
zugrăviţi în

culoarea
mentei, iar
deasupra

hiaturilor
impecabile
stăteau

dulapuri de
un alb
imaculat.

Oare făcuse
curăţenie
ştiind că

sosesc eu
sau îşi ţinea
întotdeauna

casa atât de
ordonată?
Când a

deschis
frigiderul,
am bănuit că

a doua
variantă era
corectă.

Probabil că
avea o
prietenă

care vindea
caserole
Tupperware,

dacă nu
cumva le
vindea chiar

ea. Păstra
alimentele în
recipiente

asortate la
culoare cu
ele. Dacă nu

i-aş fi
surprins
momentul de

şoc şi durere
din faţa
televizorului,

aş fi zis că a
ieşit direct
dintr-o

reclamă la
General
Electric.

- Ce zici de un sandvici

cu şuncă şi
brânză?

- Ăăă... poate doar brânză?

- După ce
zi ai avut? Ai

nevoie de
proteine.

Mama zicea
că e mai
bine s-o

spun de-a
dreptul:

- Suntem evrei.

Doamna
Lindholm îşi
îndreptă

spatele şi
ridică din
sprâncene.

- Da? Păi...
n-aş fi zis,

după cum te
văd.

Era bine
intenţionată.
Ştiu că era.

Trebuia să
cred asta,
pentru că

eram
musafira ei
şi nu aveam

unde
altundeva să
mă duc. Am

înghiţit în sec şi am zâmbit.

- Cu brânză e foarte bine.

- Dar cu
ton nu?

- Tonul e perfect, dacă nu-i prea

mare
osteneala.

Nici
Nathaniel,
nici eu nu ne

trăgeam din
familii care
mâncau

kosher, dar
după ce a
început

războiul eu
am renunţat
la carnea de

porc şi la fructele de mare.

Disciplina,
dacă nu
altceva, mă

ajuta să nu
uit cine sunt
şi de ce era

important
lucrul ăsta.

- Niciun deranj.

Scoase o caserolă roz din frigider.

- Eugene mănâncă întotdeauna

ton la prânz,
aşa că i-l ţin
pregătit.

- Pot să vă ajut cu ceva?
- Stai jos.

Mai scoase o
caserolă, de

data asta
verde.

- Mi-ar fi mai greu să-i explic unde

sunt toate
decât să i le

pregătesc
eu.

Pe peretele
de lângă
frigider

atârna un
telefon
maro. Când

l-am văzut,
m-a cuprins
un sentiment

acut de
vinovăţie.

- Aş putea să... nu vreau să vă

deranjez,
dar aş putea
să dau un

telefon? E
vorba despre
o convorbire

interurbană
şi...

Am lăsat
propoziţia
neterminată,

neştiind
când puteam
să mă

revanşez
faţă de ea.

- Bineînţeles. Vrei să te las singură?

- Nu, nu,
am răspuns,
minţind.

Aş fi dat
orice să fiu
singură, dar

nu voiam s-o deranjez mai mult.

- Mulţumes
c.

Doamna
Lindholm
împinse

alimentele
pe masă şi

arătă spre
telefon.

- Nu suntem cuplaţi, deci

nu-ţi face
griji că te-ar
asculta

cineva. Ăsta-i unul dintre avantajele

de a sta în
casa unui
maior, nu?

M-am dus imediat la telefon,

dorindu-mi
să fi fost în
altă cameră

sau să fi avut
curajul să-i
spun

adevărul.
Am format
numărul, dar

era tot
ocupat, fir-ar
să fie. Am

reuşit să nu
înjur. Cel

puţin nu cu
voce tare.

Am format
din nou. în
sfârşit, suna.

Uşurarea mi-
a înmuiat
genunchii şi

m-a obligat
să mă
proptesc de

perete. Mă
rugam la
fiecare

sonerie: „Dă,
Doamne, să
fie acasă."

„Dă,
Doamne, să
fie acasă."

„Dă,
Doamne..."

- Alo?
Familia
Wexler, mi-a

răspuns
vocea calmă
şi

profesionistă
a fratelui
meu.

Eu abia am
îngăimat:

- Hershel?
Sunt Elma.

O răsuflare
tăiată, apoi
doar pârâitul

tipic
convorbirilor
interurbane.

- Hershel? Nu l-am mai auzit

niciodată pe
fratele meu
suspinând.

Nici măcar
când i s-a
fracturat

genunchiul
de i s-a văzut
rotula. O

auzeam şi pe
Doris, soţia
lui,

întrebând
ceva,
probabil ce

s-a
întâmplat.

- E Elma, i-a explicat Hershel.

Nu... Nu.
Trăieşte,
lăudat fie

Domnul! E în viaţă.

Apoi către mine:

- Am văzut ştirile. Dar...

dar mămica
şi tăticul?
-Nu.

Mi-am
apăsat
degetele pe

ochi şi mi-
am sprijinit
fruntea de

perete. în
spatele meu,
doamna

Lindholm
făcea
sandviciul

într-o linişte
nenaturală.
A trebuit să

forţez
cuvintele să-

mi iasă din
gât:

- Nathaniel
şi cu mine
eram plecaţi

din oraş.
Mami şi tati
erau acasă.

Respiraţia
lui îmi vibra
în ureche.

- Dar tu şi Nathaniel

sunteţi în
viaţă.

- Ştii... ştii ceva de Charleston?

- A fost lovit de mai multe valuri

seismice,
dar mulţi au
reuşit să se

evacueze la
timp.

Apoi mi-a
răspuns la
întrebarea

pe care
voisem, de
fapt, s-o pun:

- Nu ştim nimic de

bunica, nici
de mătuşi.

- Şi mie mi-a trebuit o vreme să

prind
legătura cu
voi.

Doris a mai
spus ceva,
iar vocea lui

Hershel s-a auzit mai estompat:

„Ce? Da...
da, o întreb".

Soţia lui a
fost
întotdeauna

mai
organizată
decât el,

încă de pe
vremea când
o curta. Am

zâmbit, închipuindu-mi lista pe

care
probabil că o

încropea
chiar acum.

- Unde eşti? Ai nevoie de

ceva? Eşti
rănită?

- Suntem la baza Wright-

Patterson
din Ohio. De
fapt, la soţii

Lindholm,
care ne-au
primit la ei

peste
noapte. Aşa
că nu te

îngrijora, are
cine să aibă

grijă de
mine.

Am aruncat
o privire
peste umăr.

Doamna
Lindholm
tăiase

sandviciul în
sferturi şi
acum

îndepărta
coaja de
pâine.

- De fapt, ar trebui să închid, te

sun de la
telefonul lor.

- Data
viitoare sună

cu taxă
inversă.

- Bine, te sun mâine, dacă nu sunt

circuitele
ocupate.
Transmite-i

dragostea
mea lui

Doris şi
copiilor.

Când am
închis, am
rămas cu

capul proptit
de perete,
de parcă

zugrăveala
verde mi-ar
fi putut

răcori
fruntea.
Cred că am

stat aşa doar
câteva
momente.

Am auzit
scârţâit de
scaun, ca şi

când
doamna
Lindholm s-

ar fi aşezat,
aşa că m-am
adunat şi mi-

am îndreptat spatele. Tati obişnuia să

spună că
ţinuta
contează la

ofiţeri şi la
doamne.

- Vă mulţumesc. Fratele meu

a fost foarte
îngrijorat.

- Şi eu aş fi fost, sunt convinsă.

Pusese
sandviciul pe
o farfurie

lucioasă, la
mijlocul unui
napron, iar

lângă ea, un pahar cu apă rece.

Bucătăria
obişnuită,
ticăitul

ceasului de
pe perete,
zumzetul

frigiderului
şi femeia
aceea bună

la suflet, cu
sandviciurile
, naproanele

şi pijamalele
ei din flanelă
păreau rupte

de lumea în
care trăisem
toată ziua.

Imaginile
copiilor arşi
de la

televizor
puteau fi şi
ele foarte

bine de pe
Marte, fără
nicio

legătură cu
lumea de
aici.

Scaunul a
scârţâit când
m-am aşezat,

iar
încheieturile
mele au

protestat de
durere. Aşa
cum fusesem

învăţată, mi-am pus şerveţelul în

poală şi am
luat primul
sfert de

sandvici.
Eram
norocoşi.

Aveam un
avion care
ne oferise o

cale de
scăpare.

- E bun sandviciul?

Mâncasem
primul sfert
fără să-mi

dau seama.
Simţeam un
gust de

peşte mort şi
murături
putrede. I-

am zâmbit
gazdei mele.

E
delicios

.CINCI
VENEZUE
LA,

LOVITĂ DE
VALURI
SEISMICE

Caracas,
Venezuela, 4
martie 1952

- (AP) - Un val seismic, despre care

se crede că a
fost cauzat
de

meteoritul
care a lovit
coasta

Americii de
Nord, a izbit
portul Vela

de Coro,
provocând
pagube

grave, s-a
raportat
astăzi

Guvernului.
Vasele
ancorate în

portul din
vestul ţării
au fost

distruse şi
multe case
din

apropierea
ţărmului au
fost culcate

La un moment dat, probabil că

am adormit
pe canapea.
M-am trezit

când am
simţit
mângâierea

lui Nathaniel
pe frunte.
Lumina din

bucătărie se
furişa în
camera de zi

şi cădea pe
cămaşa albă,
cu nasturi,

pe care o
purta. Era
curat şi

făcuse duş.
în prima
clipă,

dezorientată
, am crezut
că totul

fusese un vis
al meu.

-Hei...

Zâmbi
şi-mi dădu la

o parte părul
de pe frunte.

- Vr
ei să dormi

aici sau în
dormitor?

- Când ai ajuns aca... Aici?

M-am sculat în capul

oaselor,
întinzându-
mi gâtul, ca

să-l
dezmorţesc.
Doamna

Lindholm îmi
pusese o
cuvertură

colorată pe
umeri, iar
televizorul

era o stafie
neagră într-

un colţ al
camerei.

- Ac
um. M-a

adus maiorul
Lindholm.

Arătă din
cap în

direcţia
bucătăriei.

- Pregăteşte un sandvici.

- Ai apucat să mănânci ceva?

- Da. Ne-au adus câte

ceva la
şedinţă.

îmi întinse
mâna şi mă
ajută să mă

ridic în
picioare.
Tăieturile,

zgârieturile
şi vânătăile
cu care mă

alesesem în
timpul zilei
se treziră pe

întuneric.
Pulpele mă
dureau la

fiecare pas.
Până şi
braţele mele

protestară
când am
împăturit

pătura. Era prea devreme să

mai iau o
aspirină?

- Cât e ceasul? am întrebat.

- E aproape miezul nopţii.

Dacă el abia
se întorsese,
atunci

lucrurile nu
stăteau bine
deloc. în

lumina
slabă, faţa i
se vedea

prea puţin
ca să-i citesc
trăsăturile.

Din
bucătărie se
auzi cum

maiorul
zgârie o
farfurie cu

cuţitul. Am pus cojocul deoparte.

- Hai să mergem în dormitor.

Nathaniel veni după mine în

semiîntuneri
cul de pe
coridor, până

în
dormitorul
unde ne

cazase
doamna
Lindholm.

Fusese al
fiului ei celui
mai mare,

Alfred, care
studia
ingineria la

Caltech. în
afară de
steagul

Leoparzilor,
echipa de
sport a

liceului său,
celelalte
lucruri,

printre care
setul Erector
parţial

asamblat şi
colecţia
Jules Verne,

După ce
închise uşa,
Nathaniel

vru să
aprindă
lampa, dar l-

am oprit. Mă
simţeam mai
în siguranţă

pe întuneric
şi voiam să
prelungesc

senzaţia.
Aici, doar
noi doi, fără

un radio
care să ne
amintească

de cele
petrecute,
parcă eram

în vizită la
prieteni.
Soţul meu

mă luă în
braţe, iar eu
m-am

sprijinit de el, cuibărindu-

mi obrazul în
conturul
pieptului

îşi propti
bărbia pe
capul meu,

trecându-şi
degetele
prin părul

meu încă
umed.
Mirosea

neobişnuit, a
săpun de
mentă.

M-am lipit
de el.

- Ai făcut duş la bază?

îmi răspunse
dând din cap
şi frecându-

şi bărbia de
părul meu.

- Am adormit cu capul pe

masă, aşa că
au luat o
pauză. Am

făcut duş ca să mă trezesc.

M-am retras
din
îmbrăţişare

şi l-am
privit.
Cearcănele i

se accentuaseră.

Nemernicii. După câte pătimise, îl

ţinuseră
treaz?

- Nu te-au trimis acasă?

- Mi-au sugerat-o.

Mă strânse
la piept mai
tare înainte

de a-mi da
drumul. Apoi
îşi desfăcu

nasturii de
la cămaşă şi

se îndreptă
spre pat.

- Dar m-am temut că, dacă plec,

colonelul
Parker va
face o

prostie. încă
ar putea s-o
facă.

- E un idiot.
Nathaniel s-a oprit din

dezbrăcat,
cu mânecile
cămăşii

scoase pe
jumătate.

- Am înţeles că îl cunoşti.

- A fost pilot în război.

Comanda o
escadrilă şi
nu

supoooorta
să zboare
femeile cu

avioanele
lui. De-a
dreptul ura

faptul ăsta.
Şi-i plăcea
să pipăie.

Privind
retrospectiv,
n-ar fi

trebuit să-i
spun ultima
parte soţului

meu. Nu
acum, când
era

extenuat. S-a îndreptat de spate atât

de brusc, că
m-am temut
să nu-i

plesnească
nasturii de
la cămaşă.

-Ce?
Am ridicat
braţele,

încercând
să-l liniştesc.

- Nu şi cu mine. Şi nici cu femeile

din escadrila
mea.

Adică nu
după ce am
stat de vorbă

cu tata. Am scuturat din umeri.

- Avantajul
de a fi fată
de general.

Nathaniel
pufni şi
continuă să-

şi scoată
cămaşa.

- Asta explică multe.

Era tot
zgâriat şi
plin de

vânătăi pe
spate.

- Cred că l-am convins că n-a fost o

bombă
atomică, dar
e sigur că

meteoritul a
fost ţintit de
ruşi.

- Nici măcar nu s-

au lansat
încă.

- I-am spus şi asta.

Nathaniel oftă.

- Vestea bună e că ierarhia

autorităţii nu
e chiar atât
de afectată

cum ar vrea
el să fie.
Generalul

Eisenhower
se întoarce
cu avionul

din Europa.
De fapt, ar
trebui să

ajungă mâine-dimineaţă.

Am luat
cămaşa lui
Nathaniel şi

am atârnat-o
pe spătarul
unui scaun.

- Vrei să spui aici, la Wright-

Patterson,
sau în
America?

- Aici. E baza cel mai puţin

afectată din
zonă.

Cifrele se
aşezară
cuminţi între

noi. Eram la
peste opt
sute de

kilometri de
locul
impactului.

A doua zi,
dimineaţă,
am văzut

pentru
prima oară
cum vom

arăta la
bătrâneţe.
Nathaniel

abia reuşi să
se dea jos
singur din

pat. La
cutremur,
molozul îl

lovise mai
mult pe el.
Spatele lui

era o
colecţie de
hematoame

şi contuzii
care s-ar fi
potrivit mai

bine în
manualele
medicale ale

mamei mele
decât pe un
om viu.

Nici eu nu stăteam mai bine. Nu mi-

a mai fost
aşa de rău
decât o dată,

într-o vară
când am
făcut gripă.

Dar am
reuşit să mă
ridic,

convinsă că,
dacă fac
mişcare, o

să-mi revin
cât de cât.

Nathaniel a
avut nevoie
de două

încercări ca
să se ridice
în şezut pe

marginea
patului.

- Ar trebui să te odihneşti.

A scuturat
din cap.

- Nu pot.
Nu vreau ca
Parker să-l

influenţeze
pe generalul
Eisenhower.

Soţiorul meu
prostuţ îmi
întinse o

mână, ca să-l
ajut să se

scoale în
picioare.

- General
ul
Eisenhower

nu mi se
pare genul
de om care

să se lase
amăgit de un
idiot.

- Până şi geniile pot să fie

proaste când
sunt
speriate.

Icni când se ridică, lucru care nu mă

umplu deloc
de
încredere.

Dar îl cunosc
pe soţul
meu, e genul

de bărbat
care
lucrează

până la
moarte. Se
întinse după

cămaşă şi se
strâmbă.

Am luat halatul pe care-l

împrumutase şi i l-am întins.

- Nu vrei să faci un duş mai întâi?

Poate te mai
dezmorţeşti
puţin.

încuviinţă şi
îmi dădu
voie să-l

îmbrac cu
halatul, apoi

merse
târşâindu-şi

picioarele pe hol. Eu m-am dus în

bucătărie,
căutând-o
doamna

Lindholm.
Am simţit
mirosul

inconfundabi
l de bacon

înainte de a
intra.

M-am
pregătit
pentru

conversaţia
aceea la
fiecare

masă. Erau
oameni
cumsecade,

iar, dacă n-ar
fi fost ei, am
fi dormit pe

câmp. Ei,
poate eram
puţin

melodramatică. Am fi dormit în

avion.
Totuşi... Şi
atunci am

auzit ce
vorbeau, iar
baconul nu

m-a mai
atras cu
nimic.

- ... tot gândesc la colegele

mele de
şcoală. Pearl

era în
Baltimore.

Vocea
Doamnei

Lindholm
cedă.

- Gata,
gata.

- Iartă-mă, sunt o proastă. Vrei

gem de
zmeură sau
de căpşuni

pe pâinea
prăjită?

Am intrat
cât subiectul
nu devenise

încă prea
sensibil.
Doamna

Lindholm
trebăluia pe
blatul unui

dulap, cu
spatele la
mine. Am

văzut-o cum
îşi şterge o
lacrimă.

Maiorul
şedea la
masă şi ţinea

degajat o
cană de
cafea din

care ieşeau
aburi în
mâna

dreaptă. în
stânga avea
un ziar, dar

se uita
încruntat pe
deasupra lui,

la soţia sa.
Observându-
mă, pe faţă îi

apăru
imediat un

zâmbet, ca o
mască.

- Sper că nu v-am

trezit
aseară.

- M-a trezit Nathaniel, şi bine a făcut.

Altfel, m-aş
fi sculat cu

gâtul
ţeapăn.

Am schimbat
amabilităţile
de rigoare

cât mi-a
turnat şi mie
cafea.

Oare mai
trebuie să
spun ce

bucurie îţi
aduce o
cafea

proaspătă?
Aburii şi
aroma

profundă
ridicându-se
din cană m-

au trezit
chiar înainte
ca prima

înghiţitură binefăcătoare, amară să-

mi atingă
buzele. Nu
numai că

avea un gust
amărui
excelent, dar

mi-a pus şi simţurile în alertă. Am

oftat şi m-am relaxat pe scaun.

- Mulţumes
c.

- Micul dejun? Ouă? Bacon?

Pâine
prăjită? mă
întrebă

doamna
Lindholm,
scoţând o

farfurie din
dulap. Avea
ochii puţin

înroşiţi. Sau
poate
struguri?

Cât de
departe
fuseseră

livezile de
citrice din
Florida?

- Ouă şi pâine

prăjită,
mulţumesc.

Maiorul
Lindholm
împături

ziarul şi-l puse deoparte.

- Aşa-i. Myrtle mi-a spus că

sunteţi
evrei. Aţi
emigrat în

timpul
războiului?

- Nu, domnule. Am...

Doamna
Lindholm îmi
puse o

farfurie cu
ouă şi pâine
prăjită în

faţă. Ouăle erau prăjite în untură.

Miroseau
foarte bine.
La naiba!

Am încercat
să-mi adun
gândurile

cât mi-am
uns pâinea
cu unt.

- Familia mea a venit aici pe la

1700 şi s-a
stabilit la
Charleston.

- Nu mai spune!

Maiorul sorbi din cafea.

- N-am cunoscut niciun evreu

înainte de
război.

- Ba da, probabil aţi cunoscut,

dar nu şi-au
arătat
cornişele.

- Hah! făcu maiorul şi se pocni peste

genunchi.
Bine zis!

- De fapt, bunica mea...

Mi-am folosit
toată atenţia
ca să întind

cu grijă
untul pe
pâine.

- Bunica mea şi surorile ei

vorbesc şi
acum idiş
acasă.

Doamna
Lindholm se
aşeză lângă

mine şi mă
cercetă ca
pe un

exponat de
muzeu.

- Măi, să fie! spuse ea şi o cută

subţire îi
apăru pe
frunte. Şi

vorbeau - ai
zis
Charleston -

cu accent de
sudist?

Mi-am
strâmbat
accentul - pe

care mi-l
adaptasem
la cel din

Washington
-, vorbind
fără diftongi

şi înmuind
consoanele,
ca acasă:

- Vreţi să veniţi la noi de Rosh

Hashana?
Mazel tov la
tătă lumea!

Au râs până
le-au dat
lacrimile

când am
rostit
puţinele

fraze pe care
mi le
aminteam în

idiş cu
accent
pronunţat de

Charleston.
în copilărie
nu-mi sunau

ciudat.
Credeam că
aşa se

pronunţă
corect în
idiş. Asta

până când
ne-am dus la

sinagoga din
D.C.

Nathaniel apăru în prag,

mişcându-se
parcă mai
uşor.

- Ce bine miroase...

Doamna
Lindholm
sări de pe

scaun şi îi
pregăti şi lui
dejunul.

Maiorul
pălăvrăgi
despre una-

alta. Ne prefăceam toţi cu

disperare că
lucrurile
erau ca de

obicei. Dar
în ziarul de
pe masă era

o fotografie
cu New
Yorkul

transformat
într-o
Veneţie

deformată,
cu canale în
loc de străzi,

flancate de
zgârie-norii

rămaşi fără
geamuri.

în cele din
urmă,
maiorul

Lindholm se
uită la
ceasul de

perete, care
arăta ora
9:50, şi se

ridică de la
masă.

- Ar cam trebui să plecăm.

Nathaniel se
sculă

imediat de
pe scaun.

- Mulţumesc pentru dejun,

doamnă
Lindholm.

- Cu mare plăcere, îi spuse ea,

apoi îşi
sărută soţul
pe obraz. Mă

bucur că am
avut cu cine
discuta, în

loc să
vorbesc
numai cu

spatele
ziarului.

Maiorul
râse. Era
uşor să-ţi dai

seama de ce
se

îndrăgostise
de el.

- Ce planuri au doamnele

pentru
astăzi?
-Păi...

Doamna luă
farfuria lui şi

a lui
Nathaniel.

- Mă gândeam să o duc pe

doamna York
în oraş, la
cumpărături.

- Cumpărături?

Am strâns
celelalte
farfurii,

urmând-o
spre
chiuvetă.

- Dar eu voiam să merg cu

Nathaniel la
bază.

Ea îşi lăsă
capul pe-o
parte şi se

uită la mine
ca la un
marţian.

- Dar vă trebuie haine noi. Pe

ale voastre
le-am spălat,
dar nu mai

sunt bune de
nimic, poate
doar la

muncit prin
grădină.

Nathaniel
trebuie să-
mi fi văzut

figura
contrariată,
dar nu mi-o

înţelese. Nu
din cauza
banilor îmi

făceam eu
probleme.
Dar lumea

tocmai se
sfârşise şi eu
eram trimisă

la
cumpărături
.

- Nu te îngrijora, Elma.

Colonelul
Parker ne-a
pus la

dispoziţie un
buget pentru
haine, până

când se
rezolvă
treaba cu

statutul meu
de angajat.
Aşa că ia-ţi o

zi liberă şi
du-te la
cumpărături.

Oricum, nu
prea ai ce
face la bază.

Tocmai asta era problema.

Nu puteam
face absolut
nimic.

Doamna
Lindholm
opri maşina,

un
Oldsmobile,
în faţa unui

magazin din
centrul
Daytonului.

Marchiza
care proteja
vitrina era

spintecată,
iar pe
geamuri se

instalase un
strat subţire
de praf.

Magazinul
etala rochii
elegante, în

tonuri aprinse. Am coborât din

maşină şi m-am uitat la oamenii de

pe stradă,
care îşi
vedeau de

viaţă de parcă nu s-ar fi

Nu, nu era
chiar aşa.
Sporovăiau

în grupuri
mici, mai
apropiate

unele de
altele decât
ar fi fost

normal.
Drapelul de
deasupra

frizeriei
vecine cu
magazinul

de haine era
în bernă.
Peste tot,

acelaşi praf
ca pe vitrina
magazinului.

M-am
cutremurat
şi m-am uitat

în sus, la
ceaţa de un

ocru bizar
de pe cer.

Doamna
Lindholm îmi
surprinse

înfiorarea,
dar o

înţelese
greşit:

- Hai să intrăm, până nu te prinde

o răceală
soră cu
moartea.

- A, mă pricep de minune să

fentez
moartea.

Se albi la
faţă.

- Te rog să mă ierţi! Am

uitat prin ce-
ai trecut.

Uneori, ca
de data asta,
glumele

mele nu detensionează atmosfera.

- A, staţi liniştită, n-am nimic.

Pur şi
simplu... Eu
ar trebui să-

mi cer scuze.
Am făcut o

glumă
proastă.

- Nu, a fost vina mea.

- Nu, serios, nu aveţi de ce

să vă cereţi
scuze.

- M-a luat gura pe dinainte.

M-am uitat
la ea printre
pleoapele

întredeschise.

- Vă aduc aminte că sunt sudistă

şi nu veţi
câştiga
niciodată o

bătălie a
politeţii dusă
cu mine.

Râse, iar
oamenii din
jur se

răsuciră şi îi
aruncară
priviri urâte,

ca şi cum ar
fi înjurat în
public.

- Facem pace?
- Normal.

Am arătat spre uşă.

- Intrăm?

Tot râzând,
împinse uşa.
Vânzătoarea,

o femeie de
culoare spre
şaptezeci de

ani, cu păr
alb ca
zăpada,

stătea lângă
radio şi
asculta

concentrată.
Auzind
clopoţeii de

la intrare, se
uită în jur,
desprinzând

u-se cu greu
de aparat.

„…
Incendiile
provocate de

meteorit ieri
s-au extins şi
au distrus

până acum
peste 900
km2..."

Vânzătoarea
zâmbi, ca şi
cum abia îşi

amintise ce trebuie să facă.

- Cu ce vă pot servi?

întârzie cu
privirea
asupra mea.

Nu se încruntă, doar

zâmbetul i se crispă uşor.

Am simţit că
mă înec de
ruşine în

murdăria pe
care nici
toată apa din

lume nu o
putea
îndepărta de

pe hainele mele. Probabil că

arătam ca o
vagaboandă.
Mamei i-ar fi

fost ruşine
cu mine. Am
înghiţit în

sec. Aş fi
vrut să mă
întorc în

maşină, dar gazda mea s-ar fi simţit

stânjenită,
aşa că am
rămas

paralizată
lângă uşă.

Doamna
Lindholm
arătă spre

mine şi
spuse:

- Prietena mea a fost în Est ieri.

în Est.
Auzind
eufemismul,

vânzătoarea
făcu ochi
mari şi se

înmuie
toată,

compătimito
are.

- Vai, sărăcuţa de ea! exclamă,

apoi, căzând
pradă
curiozităţii

ca mielul
unui lup,
întrebă:

Unde anume
ai fost?

- în

Poconos.

Doamna
Lindholm luă
o rochie

bleumarin
de pe suport
şi o cercetă.

- Nu mai are decât

hainele de
pe ea.

De după
suport apăru
o femeie

albă, între
două vârste.

- Chiar ai fost acolo?

Ai văzut
meteorul?

- Meteoritul

. Meteorul

explodează

înaintea impactului.

De parcă îi
păsa cuiva
de rigoarea

ştiinţifică.
Cred că
atunci a fost

ultima oară
când am
corectat pe

cineva.
„Meteorit",
din cine ştie

ce capriciu
al limbii,
suna

aproape
frumos.

- Dar, nu,
am precizat,
ne aflam la

500 de
kilometri.

Se holba la
faţa mea, ca
şi când

tăieturile şi
vânătăile ar
fi desenat o

hartă a
locului în
care

fusesem
atunci.

- Am şi eu rude în Est.

- Da, am avut şi eu.

Am smuls o rochie de pe suport şi m-

am dus
repede în
cabina de

probă. Uşa
s-a închis în
spatele meu,

ferindu-mă
de ochii lor,
dar nu şi de

cuvinte. M-am scufundat în

bancheta
capitonată
îngustă şi

mi-am
acoperit
gura cu

ambele
mâini. Mă
durea

fiecare
respiraţie,
luptând să-i

dau drumul
din mine.

3,14159265
…

- Ea şi soţul ei au zburat cu

avionul azi-noapte. I-au murit toţi,

doar un frate
i-a mai
rămas, din

câte am
înţeles.
- îngrozitor.

...35897932
384... Toată
lumea avea

pe cineva „în
Est". Nu
eram

singura
care-şi

pierduse
familia.

Vânzătoarea
a spus:

- Am auzit la ştiri că trebuie să ne

aşteptăm la
mulţi
sinistraţi,

fiindcă
suntem
lângă baza

Wright-
Patterson.

Sinistraţi.
Asta eram.
Numai că

eram primul
sinistrat pe
care îl

vedeau aici.
De ce, din
atâtea alte

clipe,
trebuia să
mă

podidească
plânsul
tocmai într-o

cabină de
probă?

- Asta spunea şi soţul meu.

Doamna
Lindholm
părea că stă

chiar în faţa
cabinei.

- Azi mă duc la spitalul

bazei, să mă
ofer
voluntară.

- Foarte frumos din partea ta.

Voluntariat.
Aş putea să
încerc şi eu.

Aş putea
aduce cu
avionul

sinistraţi din
Est, bandaja
răni sau face

altceva. Ca
în război. Nu
aveam

motive să nu
mă adun şi

s-o fac din
nou.

- Ce post asculţi, CBS?

Mi-am şters
lacrimile şi
m-am ridicat

în picioare, întinzându-mă după

rochia pe
care o
înhăţasem.

Avea buline
şi se
potrivea

unei femei
cu talie de
viespe.

- Îhî... Tocmai spuneau că

au găsit un
membru al
cabinetului

care a
supravieţuit.
Staţi să dau

mai tare,
dacă nu vă

supăraţi,
doamnelor.

Când m-am
uitat în
oglindă, am

văzut un
strigoi. Eu
credeam că

arăt ca o
vagaboandă,
dar în

realitate
arătam ca şi
când n-aş fi

supravieţuit
impactului.
Ochii mi se

învineţiseră.
Eram plină
de tăieturi

mici pe faţă
şi pe braţe.
Ceva mă

izbise chiar
sub linia
părului,

unde aveam
o julitură.
Dar trăiam.

- … şi
valurile
acelea

seismice au
inundat
Caraibele,

lăsând multe
naţiuni fără
curent sau

apă. Se zvoneşte că numărul

morţilor s-ar ridica la sute de mii...

Am deschis
uşa cabinei
şi am

încercat să
mă fac
auzită peste

vocea de la
radio.

- Sunt o toantă. Am luat

mărimea
greşită.

Vânzătoarea
a venit să
mă ajute.

Ne-am
consultat în

privinţa
mărimii şi a

rochiilo
r la

modă,
în timp

ce
ştirile

se
auzeau

în
fundal.

Ţara
arde şi

baba se

piaptănă

.SASE

9

INDIENII
ÎI OFERĂ

AJUTOR DOAMNEI ROOSEVELT

***întrebările
presei scot
în evidenţă***

relaţia de
prietenie
tot mai

strânsă cu SUA. în exclusivitate

pentru ***The Times***

New Delhi,
India, 4
martie 1952

—
întrebările
adresate

doamnei
Franklin D.
Roosevelt de

către
jurnaliştii
indieni, la un

dineu
organizat
astăzi de

asociaţia de
presă din
Delhi în

onoarea
văduvei
fostului

preşedinte,
au scos în
evidenţă

proporţiile
devastatoare
ale

dezastrului
din Statele
Unite, lovite

de un
meteorit la
începutul

Cerul era
înnorat, de
un argintiu

intens, când
doamna

Lindholm mă
lăsă la bază.

- Sigur nu vrei să mergi acasă

şi să te
odihneşti,
draga mea?

- Mulţumesc, dar mă simt mai

bine dacă
sunt activă.

Buzele i se lăsară în jos, a

dezamăgire,
dar, spre
cinstea ei,

nu mai
insistă.

- Dacă ai nevoie de mine, mă

găseşti la
spital. Nu
uita să

mănânci
ceva.

- Da, doamnă.

I-am făcut cu mâna când a plecat.

Făcuserăm
cumpărături

serioase - şi,
da,

recunosc că
mă simţeam
mai bine în

haine curate
şi cu
vânătăile

ascunse sub
machiaj, dar
în toată

vremea asta
am avut
impresia că

mă prefac. în
fiecare
magazin,

radioul sau
televizorul
era pe un

canal de
ştiri.
Delaware nu

mai exista,
iar singurul
membru al

cabinetului
care
supravieţuis

e era
ministrul
agriculturii.

însă mai
erau
sinistraţi

care
trebuiau
transportaţi.

Eu ştiam să pilotez. Aşa că mi-am

netezit
rochia cea
nouă,

bleumarin,
cu buline, i-am aranjat

cordonul
roşu aprins
şi m-am dus

să-l caut pe
colonelul
Parker. Nu

pe el aş fi
vrut să-l văd,
dar era

singurul
care-mi
cunoştea

experienţa
ca pilot.

Am bătut la
uşa lui, care
era deschisă.

Stătea la
birou,
aplecat

deasupra
unei
circulare.

Jur că mişca
din buze în
timp ce o

citea.
Chelise,
avea la

spatele
capului o
gaură cât o

monedă de
50 de cenţi.

Oare ştia de ea?

înălţă
privirea, dar

nu se ridică
de pe scaun.

- Doamnă York.

- Am văzut la ştiri că Forţele

Aeriene se
mobilizează
pentru a-i

ajuta pe
sinistraţi.

Am intrat şi
m-am aşezat
fără să fiu

invitată.
Adică, na, n-
am vrut să-l

fac să se
simtă prost
că ţine o

doamnă în
picioare.

- Aşa este. Dar nu vă îngrijoraţi,

soţul
dumneavoas

tră nu va fi
trimis.

- Nici nu mă mir, din moment ce

nu e în
serviciul
activ şi nu a

făcut parte
vreodată din

Forţele
Aeriene.

Am oftat,
încercând
să-mi alung

şi iritarea
odată cu

aerul scos
din plămâni.

- Dar mă întrebam dacă nu aş

putea da *eu* o mână de ajutor. Cu

atâţia piloţi
de-ai noştri
în Coreea,

mi-am zis că
unul în plus

nu v-ar
strica.

- Păi,
vedeţi...
sunteţi

foarte
amabilă, dar
ăsta nu e un

loc pentru
doamne.

- Sunt foarte multe femei printre

sinistraţi. Şi,
cum am
experienţă...

Ridică
braţul, ca să

mă
oprească.

- Vă apreciez intenţia şi

zelul, dar nu
e necesar.
Generalul

Eisenhower
ne recheamă
trupele şi

primim
ajutor şi de

la Naţiunile
Unite.

- Dar
Coreea?
- Armistiţiu.

Răsfoi hârtiile de pe birou.

- Acum, dacă nu vă supăraţi...

- Dar până când se întorc ai

noştri nu
aveţi destui
piloţi.

- îmi propuneţi să vă înscriu în

Forţele
Aeriene?
Pentru că

altfel nu vă
pot lăsa să
pilotaţi unul

dintre
avioanele
noastre.

Afişă un
regret
prefăcut.

- Şi, cum avionul dumneavoas

tră a fost
avariat... Mă
tem că nu

aveţi ce face
aici.

- Bine, am zis şi m-am ridicat - el,

nu.
Mulţumesc
pentru

timpul pe
care mi l-aţi
acordat.

- Nu aveţi pentru ce, spuse el şi

se întoarse
la circulară.
Aţi putea

deveni soră
medicală.
Am înţeles

că e o
meserie

bună pentru
femei.

- Ce deştept sunteţi.

Mulţumesc
foarte mult,
domnule

colonel
Parker.

Ceea ce mă irita cu adevărat era

că avea
dreptate.

Voiam să
ajut, dar

abilităţile
mele erau
inutile. Fără

un avion, ce
altceva să
fac? Să pun

moartea în
ecuaţie?

Am sosit la spital în momentul

cel mai
nepotrivit -
sau cel mai

potrivit,
depinde cum
priveşti

lucrurile.
Tocmai
aterizase un

avion cu
sinistraţi şi
se

umpluseră
paturile. Se
ridicaseră

corturi pe
post de sală
de aşteptare,

pline de
oameni care
fuseseră

afară în
ultimele
două zile.

Arsuri,
deshidratare
, laceraţii,

oase rupte şi
stare de şoc.

Mi s-a dat o
tavă cu un
tonic în

pahare de
carton şi mi
s-a spus să

le distribui.
Nu făceam
cine ştie ce,

dar eram
utilă.

- Mulţumesc, doamnă, îmi spuse o

femeie
blondă,
luând un

pahar şi
uitându-se la
rândurile de

scaune care
se întindeau
până la

medici. Nu
ştiţi ce se va
întâmpla cu

noi mai
departe?

Bătrânul de lângă ea se foi în scaun.

Avea un ochi
învineţit şi
umflat, abia

deschis, iar
crusta de
sânge de la

nas sugera
că-i cursese

mult la un
moment dat.

- Ne vor trimite în tabere,

bănuiesc,
răspunse el.
Mi-ar fi fost

mult mai
bine să
rămân acolo

de unde m-
au luat,

decât să mă
aducă aici.

Taberele
aveau o
conotaţie

sumbră, iar
asemenea
cuvinte nu

făceau bine nimănui. I-am întins

tava cu
paharele de

carton
bătrânului.

- Nu doriţi un tonic, domnule? Vă

va înviora
cât de cât.

Doamne, i-am vorbit cu vocea de

doctor a
mamei.
Blândă şi

încrezătoare
. El pufni şi-
şi împleti

braţele la
piept, dar
gestul îl făcu

să se
strâmbe de
durere.

- Nu eşti asistentă. Nu cu rochia

asta
dichisită.
Avea

dreptate. I-am zâmbit totuşi.

- Nu sunt.

Dau doar o

mână de
ajutor.

Pufni din
nou şi
sângele îi

bulbuci
dintr-o nară.
Apoi începu

să
ţâşnească.

- La dracu'!

- Lăsaţi capul pe spate.

M-am uitat
în jur după
ceva cu care

să opresc
hemoragia.
Femeia îmi

luă tava din
mână.

- Strângeţi-vă de puntea na...

- Ştiu. Am mai păţit-o, mă

întrerupse,
dar mă
ascultă.

Un bărbat
palid de
vizavi,

îmbrăcat
într-un
costum

zdrenţuit,
probabil om
de afaceri,

îşi scoase
cravata şi
mi-o întinse.

I se crăpase
o lentilă de
la ochelari şi

privea cu
ochi sticloşi.

- Mulţumes
c.

Am apăsat
cravata pe

nasul
bătrânului.

- Ăsta e cel mai elegant bandaj de

care m-am
folosit
vreodată.

Bătrânul îmi
luă cravata
din mână cu

o căutătură
urâtă.

- încerci să-mi distragi atenţia.

- Exact. M-am aplecat în

faţă, ca să-i
examinez
ochii.

- Despre ce-aţi vrea să vorbim?

îşi ţuguie
buzele.

- Ai fost pe-aici... deci trebuie să

ştii câte
ceva. Cât de
grav e?

- Cred că...

M-am uitat
la răniţii din
jurul nostru.

- Cred că nu este cel mai potrivit

moment
pentru
discuţia

asta. Vă
spun doar că
starea

dumneavoastră e mai
bună decât a

multora.
Aveţi şi alt

subiect în
minte?

- Da, zise zâmbind puţin,

dându-mi
impresia că
îl amuză

rolul de
bătrân
morocănos.

Ce zici de
Charles F.
Brannan?

- De cine?
- Ministrul agriculturii.

îşi apăsă
nasul cu o
porţiune

curată a
cravatei.

- Zice-se că făcea turul

fermelor din
Kansas când
a căzut

meteoritul.
Dacă nu
găsesc pe

altul care să-i fie superior ierarhic,

atunci tot ce
se poate să
ajungă el

noul nostru
preşedinte.

Omul de
afaceri care
ne dăduse

cravata
interveni:

- Preşedinte interimar.

- Ei, ăsta chiar e un subiect care

merită
dezbătut.

Bătrânul stătea tot cu ochii la

tavan,
supărat.

- Experţii
în constituţie
petrec o

groază de
timp vorbind
despre ce

înseamnă
asta.

Sub stratul
de murdărie,
bătrânul

purta o
jachetă de
tweed

peticită cu
piele

veritabilă la
coate.

- Unde aţi predat?

- La
Citadel.

- în
Charleston?

Am vorbit
mult prea
tare.

Oamenii s-au
întors miraţi
spre mine.

Am înghiţit
în sec şi am

întrebat din
nou:

- Aţi fost în Charleston?

Bătrânul
aplecă puţin
capul în faţă

şi mă
cercetă cu

ochiul
sănătos.

- Ai rude acolo?

- E oraşul meu natal.

- îmi pare rău... Eram într-o

drumeţie cu
cadeţii.
Departe, pe

continent.
Când ne-am
întors... îmi

pare foarte
rău.

Am
încuviinţat
din cap,

strângând
din dinţi.
Confirma

ceea ce
ştiam deja.
Raza

exploziei
urmată de
valurile

seismice
indica clar
că nu

existau
şanse să fi
supravieţuit

cineva. Dar, dacă nu ştiam ceva

sigur, măcar
puteam
spera. Iar

speranţa
avea să mă
omoare.

Abia urcând
treptele
sinagogii am

înţeles că,
intrând pe
uşa ei,

acceptam, în
sfârşit, că
familia mea

era moartă.
Gândul m-a
oprit în loc.

M-am
sprijinit de
balustrada

metalică. Ai
mei nu mai
erau.

Venisem la
sinagogă
pentru că

trebuia să
încep

ritualurile de
doliu.

Tata nu va
mai cânta
niciodată la

trompetă.
Cuvertura
de pat a

mamei,
uriaşă, va
rămâne

brodată
numai pe
jumătate,

dacă nu era
deja cenuşă.

Ochii mi s-au
închis
singuri,

ascunzând
de mine
peretele de

cărămidă şi
arbuştii de
tisă care

flancau
scările. Sub
scutul

întunecat al
pleoapelor,
ochii îmi

ardeau.
Praful din
palme era

aceeaşi
cenuşă care
se cernea

peste întreg
oraşul.
Resturile

exploziei din
D.C.

- Te simţi bine? am auzit din

spate o voce
de bărbat
mai în

vârstă, cu un
uşor accent
german.

Am deschis
pleoapele şi
m-am întors

către el cu
un surâs,
deşi probabil

că mi se
înroşiseră
ochii.

- îmi cer scuze. N-am vrut să

blochez
drumul.

Bărbatul,
care stătea
cu o treaptă

mai jos, nu
arăta, de
fapt, mai în

vârstă decât
mine. Poate
doar foarte

puţin. Dar
avea pe
chipul supt

trăsături pe
care le-am
recunoscut

imediat. Era
un
supravieţuit

or al
Holocaustul
ui.

- Aţi avut...
rude?

Dumnezeule
! Scutește-
mă de

bunătatea
străinilor.
Mi-am

îndreptat
privirea
către

orizont,
fixând ceaţa
ca de

chihlimbar
care plutea
peste

câmpiile din
Ohio.

- Da. Aşa
că... trebuie
să stau de

vorbă cu un
rabin.

Dădu din
cap a
încuviinţare

şi se
strecură pe
lângă mine

ca să-mi ţină
uşa
deschisă.

- Şi eu tot pentru asta am venit.

- Of... îmi pare rău!

Ce bestie
egoistă pot
fi! Nu eram

singura din
Charleston
care se

trăgea dintr-
o familie
evreiască. în

New York,
dezastrul
părea total.

La fel, în
D.C. şi... Câţi
dintre noi

muriseră, nelăsând în urmă pe

cineva care
să aprindă o
lumânare în

amintirea lor
şi să recite
kaddishull

Dădu din umeri uşor şi trist,

făcându-mi
semn să
intru. Am

păşit în hol.
Prin uşile
deschise am

întrezărit
lumina
liniştitoare a

flăcării
eterne
atârnând în

faţa
chivotului,

un simbol al
reamintirii.

Bărbatul
acesta…
probabil că

scăpase din
Germania
numai ca să

se
pomenească
în mijlocul

altei
nenorociri
când se

credea mai
în siguranţă.
Totuşi

supravieţuise. Ca mine.

Asta am făcut. Am supravieţuit.

Şi ne-am
adus aminte.

E greu să ţii
doliu într-o
casă de

neevrei. Am
făcut un
compromis

cu mine
însămi şi i-
am spus

dormitorului
nostru
„acasă",

pentru că nu
mă simţeam
în stare să-i

explic
doamnei
Lindholm de

ce voiam să
stau pe
scaune mici

sau să
acopăr
oglinzile.

Nathaniel m-a găsit pe podea,

prinzând cu
un ac cu
gămălie o

fâşie ruptă
din cămaşa
mea. Nu m-

am putut
convinge să
rup cămaşa,

nu pentru că
n-aş fi
suferit

destul, ci ca
să nu
trebuiască

să-i explic
gazdei
noastre de

ce sfâşii un
lucru pe
care abia l-

am
cumpărat.

S-a oprit în loc şi s-a uitat direct

la bucata
zdrenţuită.
Umerii i-au

căzut în faţă,
de parcă
faptul că am

făcut
singură

kriah durea
şi mai tare.

Soţul meu s-a aşezat lângă mine,

pe jos, şi m-a luat în braţe. Obiceiul de a

nu vorbi cu
cineva care-
şi jeleşte un

mort până
nu-ţi
vorbeşte el

mai întâi nu-şi prea avea rostul.

Oricât aş fi
încercat, tot
n-aş fi putut

să scot o
vorbă.

Când a
trecut
săptămâna

de doliu, i-
am sunat pe
toţi

mecanicii
din cartea de
telefon. Nici

măcar unul
nu avea
piese de

schimb sau
timp să-mi
repare

avionul. Dar trebuia să fac ceva.

Supravieţuisem, deci trebuia să

existe un
motiv pentru
asta. Un

scop, un
rost... ceva.
M-am

obişnuit să
merg la
spital cu

doamna
Lindholm în
fiecare zi, să

înfăşor
bandaje, să
spăl ploşti şi

să servesc
supa
sinistraţilor

care soseau
întruna cu
avionul.

Nu se mai
opreau. Am
sunat la

mecanici din
nou. Şi pe

urmă încă o
dată.

Unul mi-a
făcut
promisiuni

vagi că-mi va
comanda o
elice, dacă

va avea
timp. Dacă
Nathaniel ar

fi fost acasă
în timpul
zilei, l-aş fi

rugat să dea
el telefoane.

Dar în
fiecare seară
venea acasă

mai chiar
mai târziu
decât mine.

Vineri seara,
la două
săptămâni

de la
căderea
meteoritului,

s-a întors
mult după
apusul

soarelui.
înainte nu
prea ne

omorâserăm
cu sabatul,
dar după...

am simţit
nevoia să mă
ţin de ceva.

Nevoia de
continuitate.

L-am
întâmpinat
la uşă şi i-am

luat
paltonul.
Maiorul

Lindholm -
Eugene - şi
Myrtle

plecaseră la
o întâlnire
de rugăciune

la biserica
lor, aşa că

eram singuri
în casă.

- N-ar trebui să lucrezi după

apusul
soarelui.

- Sunt un evreu lamentabil,

spune,
aplecându-se
să mă

sărute. Dar
am avut de
convins

generali că,
nu, ruşii n-ar
fi avut cum

să scape
meteoritul
pe noi.

- Şi acum,
tot asta?

I-am atârnat
paltonul în

cuierul de
lângă uşă.

- Necazul e că Parker a spus treaba

asta cuiva...
probabil...
mai multor

persoane...
şi acum s-a
răspândit

printre
militari sub
forma „am

auzit că e
posibil să fi
fost o

ofensivă a
ruşilor".
-Of!

I-am făcut
semn să
meargă în

bucătărie,
unde lumina

rămăsese
aprinsă.

- Este pui
cu cartofi,

dacă n-ai
mâncat.

- Eşti o zână.

- Chiar *eşti* un evreu lamentabil.

Am râs şi l-am tras în bucătărie,

unde s-a
trântit pe un
scaun cu un

geamăt şi s-a
lăsat cu

capul pe
masă.

- Elma, nu ştiu cât mai rezist la

şedinţele
astea. Sunt
nevoit să

repet
întruna
acelaşi

lucru. Bine
că au fost
implicate şi

Naţiunile
Unite, altfel
cine ştie pe

unde am fi
fost acum.

- Pot să ajut cu ceva?

Am deschis
frigiderul şi
am scos

farfuria
pregătită
pentru el.

S-a îndreptat
de spate.

- De fapt, ai putea. Dacă ai timp.

- Timp am berechet.

- Crezi că ai putea calcula

dimensiunile
meteoritului
?

îi tremură
puţin vocea
şi trebui să

facă o pauză.
Rămase cu

ochii la
masă.

în mod
normal, o
asemenea

problemă ar
fi ajuns
direct la

colegii lui de
la Langley.
Mi-am făcut

de lucru cu
farfuria ca
să-i dau timp

să-şi revină.
Amândoi
aveam

tendinţa să
clacăm în
momente

ciudate, iar
plânsul ne
extenua.

Uneori, cel
mai bine era
să pretindem

că nu s-a întâmplat nimic.

Nathaniel îşi
strânse
buzele într-o

grimasă care
s-ar fi dorit a
fi un zâmbet

şi-şi drese
glasul:

- Mă gândesc că, dacă aş şti

lucrul ăsta,
aş putea
demonstra

că ruşii n-ar
fi fost în

stare să-l
mişte.

I-am pus
farfuria în
faţă şi l-am

sărutat pe
ceafă.

- Da.
Bănuiesc că
poţi să-mi

aduci nişte
grafice
oficiale.

- Spune-mi de ce ai nevoie.

Era ciudat.
O ajutam pe
Myrtle cu

sinistraţii
toată
săptămâna,

dar, cum ei
tot veneau şi
fiecare grup

era în stare
mai proastă
decât cel de

dinainte,
parcă nu se
schimbase

nimic - adică
efortul meu
nu însemna

nimic. De ce
eu? De ce nu

altcineva,
mai util?

Ştiu. Ştiu că
nu era logic
sau raţional,

fiindcă eu
chiar
ajutam, dar...

dar treburile
pe care le
făceam

puteau
foarte bine
să fie făcute

de oricine.
Eram o
rotiţă care

putea fi
schimbată
oricând.

Dar
cifrele?

Natura
abstrac

tă a
cifrelor

îmi

aparţinea.

Calcule
puteam

face
doar eu

.ŞAPTE

9

APĂRAREA
CIVILĂ
FOLOSEŞTE

RADIOAM
ATORI

PHILADELP
HIA, PA, 17
martie 1952

— Pentru a coordona eforturile de

întrajutorare
depuse în
urma

dezastrului
provocat de
meteorit,

agenţiile de
apărare
civilă

folosesc
diverse
tipuri de

echipamente
de
comunicare

în situaţii de
urgenţă
pentru a

transmite
mesaje în
zonele

calamitate.
Pe lângă
telefon,

reprezentanţ
ii oficiali
utilizează

Lucram la
calculele
pentru

Nathaniel
seara. Mă
retrăgeam

cu numerele
mele după
ce îi ajutam

pe sinistraţi
în timpul
zilei. în ziua

aceea am
servit supa
unui grup de

cercetase şi
liderelor lor.
Erau într-o

excursie cu
cortul când
căzuse

meteoritul
şi, printr-un
noroc,

explorau
Peşterile de
Cristal. Au

simţit
zguduitura şi
şi-au zis că

s-a produs o catastrofă. Când au ieşit

Aşadar,
numere. O
adevărată

alinare.
Calculele
însemnau

logică şi
ordine.
Luam

evenimente
disparate şi

le găseam
un rost.

Celălalt loc
în care
găseam

ordine în
haos era
bucătăria. A

trecut o
săptămână
până când

Myrtle s-a
hotărât să
aibă

încredere în
mine şi încă
vreo două

zile până am
convins-o să
mă lase să

pregătesc
masa. Acum

găteam pe
rând.

Era
bucătăria ei
kosher? Nici

pomeneală.
întrebaţi-mă
dacă îmi

păsa. Am
deschis
sertarul de

lângă
chiuvetă şi
am răscolit

prin el până
am găsit
paharele

gradate. în
seara aceea
am făcut

plăcintă cu
pui.

Umplutura
fierbea pe
aragaz,

umplând
aerul cu
aroma de

unt şi
cimbru, într-
un fel,

pregătitul
plăcintei era
ca un

exerciţiu de
matematică.
Totul trebuia

proporţionat
, pentru ca

ansamblul să
fie uniform.

M-am dus la
frigider,
aruncând un

ochi în
camera de
zi. Myrtle

stătea pe
canapea, cu
picioarele în

poala lui
Eugene,
care i le

masa în timp
ce ea sorbea

dintr-un
pahar cu vin.

- ... nu poţi face nimic?

- îmi pare
rău, scumpo.
Am încercat.

Se strâmbă
şi-şi plecă
uşor capul

când îi masă
pernițele
piciorului.

- Dar nu pot merge într-un loc

dacă nu sunt
trimis acolo.

- Dar vin avioane după

avioane
numai cu
albi. Ai

noştri unde
sunt? Pe ei

cine-i
salvează?

Cum de nu observasem? Am rămas cu

mâna pe
frigider şi
am revăzut

în minte
masele de
sinistraţi,

căutând
măcar unul

de culoare
printre ei.

- Ştii ce s-ar întâmpla, chiar dacă

şefii ne-ar
trimite în
cartierele

alor noştri.
Să zicem că-i
luăm. Dar pe

urmă? Ar fi
duşi în

tabere
separate.
Myrtle oftă.

- Ştiu... ştiu. O să ridic

problema la
biserică.
Poate reuşim

să le venim
în ajutor
chiar noi.

Cu paharul
gradat în
mână, m-am

dus în uşa bucătăriei.

- Nu vă supăraţi...

Myrtle mă caută din priviri. îmi

lăsă
impresia că
îi alunecă o

mască pe
faţă. îmi
zâmbi.

- Ai nevoie de ajutor?

- A, nu. Dar... V-am auzit fără să

vreau.
Vreţi... vreţi
să vorbească

Nathaniel cu
cineva?

Eugene şi
Myrtle
schimbară

priviri
subtile, pe
care nu le-

am înţeles,
apoi el
scutură din

cap în semn de refuz: - Mulţumim,

doamnă, dar
ne

descurcăm
noi cumva.

După cină,
m-am retras
în camera de

lucru
familiei
Lindholm.

Umplusem
masa de
hârtii,

încercând să
stabilesc
legături

între
punctele de
date în

ordinea
necesară.
Am deschis

sertarul, am
luat
carneţelul în

care notam
convorbirile
interurbane,

ca să pot da
banii pe ele
gazdelor

noastre, şi
am notat
ora. Apoi am

ridicat
receptorul şi
l-am sunat

- Serviciul Meteorologic al Statelor

Unite.
Hershel

Wexler la
aparat.

- Salut.

Sunt Elma.

Ai timp să-

mi răspunzi
la o
întrebare

despre
vreme?

- De-asta
sunt pus

aici. Ce s-a
întâmplat?

Am auzit
foşnet de

hârtii pe
birou.

- Vrei să mergi la un picnic?

- Ha, ha,
nu.

Am căutat
ecuaţiile la
care lucram.

- îl ajut pe Nathaniel să afle cât de

mare a fost
meteoritul,
din ce era

format şi...
Din Golful
Chesapeake

au ieşit
aburi trei
zile. Aş

putea să mă
descurc şi
singură,

dar... mi-am
zis că poate
există o

ecuaţie
pentru a
stabili la ce

temperatură
scoate atâţia
aburi o

întindere de apă aşa de mare.

- Interesant ... Aşteaptă puţin.

în fundal,
ţăcănea
teleimprimat

orul. Soseau
rapoarte de
la staţiile

meteo din
lume.

- Ai adâncimea şi volumul de

apă,
presupun.

- Adâncimea medie: 6,4 metri.

Optsprezece
trilioane de
galoane.

- OK, deci... în martie,

Golful
Chesapeake
avea cam 6,6

de grade
Celsius. Deci
ne-ar trebui

o schimbare
de

temperatură
de 93...

Deschise un sertar şi vocea i se

auzi mai
slab. Mi l-am
închipuit

ţinând
receptorul
între obraz

şi umăr, cu fruntea încreţită, în

timp ce
folosea rigla
de calcul.

Cârjele
probabil că
stăteau

proptite de
birou. Cu
ochelarii pe

vârful
nasului, ca
să vadă mai

bine, şi
muşcându-şi
colţul buzei

de jos,
fredona

printre
cuvinte:

-      ...
împărţit la
masa molară

a apei... îmi
dă 1,54E20
J... Hm...

Adunând
energiile...
Hm...

1,84E20 J. Ţi-ar trebui... Ar fi

aproximativ
270 grade.

- Mersi.

Am încercat
să nu trădez
cât de tare

mă speria
numărul.

- Era destul dacă-mi

dădeai
formula.

- Cum adică? Să recunosc că

surioara mea
e mai bună
la mate

decât mine?
râse el scurt.
Te rog. Am şi

eu mândria
mea.

Acum
puteam
introduce

valoarea
temperaturii
într-o

ecuaţie care
ţinea seama
de unghiul

de intrare
aproximativ,
ceea ce *ar fi*

trebuit să-mi
indice
oarecum

structura
meteoritului,
adică ce

elemente se
încălzesc la
270 grade

când străbat
atmosfera.
N-ar fi fost

date precise,
dar lui
Nathaniel i-

ar fi fost
foarte utile.

- Zici că vrei să afli din ce era

alcătuit
meteorul?

L-am auzit
din nou mai
clar când a

dus
receptorul

mai aproape
de gură.

- Daaa...
Pe baza
dimensiunii

craterului,
de 29 km, şi
a volumului

de apă
dislocat
iniţial, am o

estimare a
dimensiunii

meteo
ritului.

Am început
să mă joc cu
cifrele pe

care mi le dăduse.

- La un moment dat, vor trimite

scafandri ca
să identifice
compoziţia,

dar acum
toţi sunt
ocupaţi cu

sinistraţii şi
activităţile

de
recuperare...

Mi-am
amintit de

Eugene şi de
Myrtle.

- Poate ştii

să-mi

răspunzi la o
întrebare.

- Dar să ştii că nu-ţi fac tema la

mate, l-am
avertizat,

făcându-l să
râdă.

- Ce mai face Nathaniel?

-Of...
Am oftat şi
m-am uitat

la uşă, ca să
mă asigur că
e închisă.

- E
extenuat şi
frustrat şi o

groază de
lucruri sunt
secrete,

deci... îmi tot
spun că va fi
mai bine

când se va
termina

povestea
asta, dar...

- Dar nu se va termina.

-Nu.

M-am frecat
pe frunte.

- La voi
cum e?

- Au apărut primii

sinistraţi.
Altfel,
lucrurile

merg ca de
obicei, spuse
cu un oftat.

Dar se vor
schimba
odată cu

modificările
tiparelor
climatice.

- Ce fel de modificări?

- Nu ştiu exact, chiar la asta

lucrez. După
atâtea
depuneri şi

atâta fum în
atmosferă...

Mi l-am
închipuit
scoţându-şi

ochelarii şi oftând din nou.

- Poate îmi răspunzi la

încă o
întrebare.

- Să ştii că tot nu-ţi fac

tema la
mate.

- Ba exact asta faci. Cât a fost

volumul
dezlocuit?

- îţi voi putea da o valoare

aproximativă
după ce aflu
cât de mare

a fost
meteoritul.
De ce?

- Pentru că, dacă disloci atâta

apă în
atmosferă,
clima suferă

modificări.
Vreau să văd
dacă putem

anticipa cum
va fi sezonul
de uragane.

Am zâmbit
pereţilor, ca
şi când

Hershel ar fi stat în faţa mea.

- Bine. îţi fac tema la mate, dar

ştii ce-mi dai
la schimb.

- Da, îmi răspunse râzând. Poţi

să-mi citeşti
benzile
desenate,

dar pentru
asta trebuie

să vii în
vizită la noi.

- Imediat ce terminăm

treaba pe-aici.

Când va
termina
Nathaniel cu

şedinţele, o
să vorbesc
cu el despre

mutatul în
California.

Am împins în faţă foile cu calcule şi mi-am proptit capul pe braţe.

Rahat! îmi
trebuiseră
două seri ca

să aliniez
toate
variabilele.

Şi acum? Am
verificat
calculele de

trei ori. Dacă se strecurase

vreo
greşeală, eu
nu o

vedeam. L-am sunat iarăşi pe

Hershel, dar
după orele
de serviciu,

iar acum
ieşise în
oraş.

Dumnezeu
ştie ce o fi
înţeles bona

M-am ridicat
de la birou şi
am patrulat

prin cameră.
Tocana de
care uitasem

se fleşcăise pe masă. Mi-o adusese

Myrtle la un
moment dat.
Lipsea o

jumătate din
porţie şi
furculiţa era

murdară,
dar nu-mi
aminteam să

fi mâncat
ceva.

Am simţit o
durere
pornind din

ochiul drept
şi radiind în
toată

fruntea. Aveam nevoie de

Nathaniel.
Mi-am
adunat foile,

atât ciornele
cu calculele
mele

originale,
cât şi cele pe
care le-am

refăcut. Ar
trebui să fie
la bază. Aş

putea... ce?
Să-l scot
dintr-o

şedinţă?
Nimic nu s-ar schimba

în calculele
mele dacă aş

aştepta până
vine acasă.

Totuşi aveam
nevoie de
soţul meu.

Exact în
momentul
acela. M-am

frecat
deasupra
ochiului şi

mi-a mai
trecut
durerea.

Dacă nu
calculele
mele erau

greşite,
atunci
probabil că

erau datele
iniţiale. Unul
dintre

rapoarte o fi
exagerat

cifrele. Sau
mă înşelam.

Am luat
farfuria de
pe masă şi

am dus-o în
bucătărie. în
toată casa

nu ardea
decât becul
de deasupra

aragazului.
Nathaniel
trebuia să

vină acasă.
Şi avea să
vină,

probabil nu
peste mult
timp.

Puteam să
am răbdare
până atunci.

Am aruncat
resturile de
tocană la

gunoi şi apoi
m-am mutat
la chiuvetă,

ca să spăl
farfuria.
Familia

Lindholm avea o maşină de

spălat vase
nou-nouţă,
dar apa care

îmi curgea
pe mâini mă
linişţea. Am

pus farfuria
la uscat pe
stativ şi am

lăsat apa să-
mi curgă

printre
degete.

Am auzit uşa
de la intrare.
în sfârşit...

M-am şters
cu prosopul
de vase şi i-

am ieşit lui Nathaniel în întâmpinare.

Mi-a zâmbit
şi s-a aplecat

să mă
sărute.

- Bună, frumoaso!

- Trebuie să-ţi arăt ceva. Scuză-

mă, i-am zis,
ruşinată.
Cum a fost

la bază? I-ai
convins că
nu ne

bântuie
ruşii?

- Nu tocmai. Preşedintele

Brannan
vrea să
repornească

CNCA şi să căutăm alţi asteroizi. îşi

slăbi nodul de la cravată. Ce

voiai să-mi
arăţi?

- Mai poate aştepta până dimineaţă.

încercam să
fiu o soţie
bună, deşi

eram
agitată,
pentru că, la

drept
vorbind,
ceea ce

voiam să-i
arăt n-ar fi
făcut decât

să-l ţină şi
pe el treaz

toată
noaptea.

- Elma, nu. Nu vreau să-mi tragi

şuturi până
dimineaţă.

- Poftim?

- Când eşti aşa agitată, te

zvârcoleşti şi
dai din

picioare în
somn.
-Păi...

Cum să
explici ceva

ce faci în
somn?

- Te lovesc tare?

- Să zicem că vreau să văd,

indiferent
ce-o fi să-mi
arăţi.

N-a trebuit
să insiste
mai mult. L-

am luat de
mână şi l-am
dus în

camera de
lucru.

- Am încercat să calculez câtă

energie
trebuie
pentru a

deplasa
meteoritul,
ca să

demonstrez
că ruşii nu

aveau cum s-o facă.

Nathaniel rămase în prag.

- Să nu-mi spui că

aveau cum,
te rog. -Nu.

într-un fel,
ar fi fost mai
bine.

Stăteam
lângă birou
şi mă uitam

la paginile
pline de
cifre.

Nu,
am,

repetat
, dar

cred că
ar

putea fi
vorba

despre
un

fenome
n de

extincţie

.OPT
SCADE
BRUSC

PREŢUL LA NUTREŢURI

CHICAGO,
26 martie
1952 - AP -

Preţul
nutreţurilor
a scăzut

brusc astăzi
la bursă,
după ce s-a

redus
dramatic şi
în sesiunea

anterioară.
Brokerii au
fost de

părere că
atât
scăderea de

ieri, cât şi
cea de astăzi
sunt

consecinţele
faptului că
exportul de

porumb şi
ovăz a fost
blocat din

cauza
pagubelor
suferite de

porturile de pe coasta de est.

Doamne, cât
îmi doream
să mă înşel!

Nathaniel
stătea la
birou, în

camera de
lucru a
familiei

Lindholm, şi
îmi verifica
socotelile cu

rigla de
calcul.
Biroul

gemea de
enciclopedii,
almanahuri,

atlase şi
ziare din
ultima

săptămână,
cu rapoarte
despre

zonele
afectate de
meteorit.

M-am
sprijinit de
peretele de

lângă
fereastră,
muşcându-

mi buza de
jos. Noaptea
căpătase o

nuanţă
argintie.
Dacă aş mai

fi băut o
cafea, cred
că aş fi

început să
vibrez din

cap până-n
picioare.

Trecuse o oră de când Nathaniel nu

mă mai
întrebase
nimic. De

câte ori scria
ceva cu
creionul pe

hârtie,
speram că
găsise o

greşeală, că
uitasem să
schimb o

diferenţială
sau să scot o
rădăcină

pătrată,
ceva, orice.

în cele din
urmă, puse
rigla

deoparte şi-
şi propti
bărbia pe

vârfurile
degetelor,

fixând ultima
pagină.

- Futu-i mama mă-sii, trebuie s-

o ştergem de
pe planeta
asta.

- Nathaniel!

De ce l-am
mustrat

pentru
limbaj, n-aş

şti să vă
spun.

- Iartă-mă!

Oftă şi-şi
trecu
palmele

peste obraji,
acoperindu-
şi faţa. îmi

vorbi cu
gura mai

mult
astupată:

- Chiar mi-am dorit să

fi greşit la
calcule.

- Poate că
sunt greşite

cifrele
iniţiale.

- Dacă ar fi fost greşite în

aşa hal,
atunci ar fi
trebuit

concediat
cineva de la
Encyclopedi

a
Americana.

Se îndreptă de spate, tot frecându-se

pe faţă şi
mijind ochii.

- Eu credeam că am avut

noroc că
meteoritul a
căzut în apă.

- Vaporii sunt problema.

Am traversat
încăperea şi
am vrut să

mă aşez la
masă, dar
Nathaniel m-

a prins de
încheietură
şi m-a aşezat

la el în poală. M-am lăsat pe el şi

mi-am lăsat capul pe al lui.

- Se va
încălzi o
vreme, apoi

vaporii din
atmosferă...

Dădu din cap a încuviinţare.

- Să văd dacă pot să-ţi aranjez o

întâlnire cu
preşedintele.

- Cu preşedintele ?

Mi-a sărit
inima din loc
şi m-am

dezlipit
puţin de el.

- Nu-i cam... Adică o mare parte

din
socotelile
astea nu ţine

de domeniul
meu şi...
poate ar

trebui să
discutăm şi

cu alţi
experţi.

- Da, sigur. Dar... acum ne-au

pus pe mine
şi pe
Wernher von

Braun să
lucrăm la un
program

prin care să
detectăm
asteroizi

potenţiali şi
să-i spargem
cu rachete.

Se lăsă pe
spate şi-şi
scărpină o

crustă de pe
bărbie.

- Cunoşti birocraţia militară la

fel de bine
ca mine.

- Odată un
program
pornit, e

greu de
oprit.

- Da, şi pe
deasupra,
lucrăm la o

problemă
greşită.

Stăteam în
faţa
dulapului,

uitându-mă
la garderoba
mea săracă.

De câte ori
duceam
mâna la o

rochie, mi se
făcea
stomacul

nod. Toată
lumea se va
uita lung la

mine. Dacă
alegeam
rochia

greşită?
Dacă
greşisem la

calcule? Ar fi
mai bine,
pentru

Nathaniel,
dacă aş sta
acasă, în loc

să merg cu
el să mă

întâlnesc cu
generalul.

- Elma? Ce cravată să...

Nu te-ai
îmbrăcat?

Nathaniel se
opri în
pragul

camerei
noastre.

- Trebuie să ne întâlnim cu

generalul în treizeci de minute.

Ţinea câte o
cravată de
împrumut în

fiecare
mână.

- Cea albastră. îţi

scoate ochii
în evidenţă.

Am închis
uşa de la
dulap şi

stomacul mi
s-a relaxat
imediat.

- Te simţi bine?

Coborî
braţele şi
veni înspre

mine, să-mi
pună mâna
pe frunte.

- Aşa şi-aşa.

îmi venise
ciclul, dar nu
asta era

problema. Aş
profita totuşi
de ea, dacă

aşa puteam
scăpa de

întâlnirea
aceea.

- Dar am dactilografiat raportul,

iar tu
înţelegi
ecuaţiile la

fel de bine
ca mine.

- Mă supraapreciezi.

Puse cravata verde pe masă.

- Dacă
îmi pun
întrebări

oamenii ăia,
nu sunt
sigur că sunt

pregătit să
le răspund.

Oamenii.
Sigur că se
vor aduna o

mulţime. Să
merg la o
şedinţă cu

Nathaniel ca
să-l sprijin
sau să mă

cert cu
Parker nu
era mare

lucru, dar
adună mai
mult de şase

oameni într-un loc, pune-mă în faţa

lor şi... M-au năpădit amintirile.

Mi-am şters
palmele de
halatul de

casă, tot
agitată, deşi
nu mai

mergeam la
şedinţă.

- Generalul oricum nu va înţelege

ecuaţiile, aşa
că nu va
trebui să

vorbeşti
decât despre
concluzii.

Nathaniel
oftă şi-şi

puse cravata
la gât.

- Asta şi aveam de gând, îmi

spuse. Voiam
să fii acolo în
caz că nu

ştiu să
răspund la
vreo

întrebare.
Cum ar fi
corelaţia

dintre
vaporii din
atmosferă şi

creşterea
temperaturii
globale.

Am luat un
exemplar din
raportul pe

care îl
dactilografia

sem şi l-am
răsfoit.

- O găseşti la pagina patru şi mai

e şi un grafic
la sfârşit, cu
creşterea

temperaturil
or în
următorii

cincizeci de
ani. Aşa că...

- Ştiu.

- Vor
crede ce-am
scris numai

dacă le
explici tu.
Nu şi dacă

explicaţiile
vin de la
mine.

- Te rog.

Se răsuci
către mine

de la
oglindă.

- Care dintre noi doi dădea

meditaţii de
matematică
în facultate?

Te pricepi de minune la explicaţii.

Soţul meu era un om bun. Credea

în mine. Dar
era şi orb.
Nu-şi dădea

seama că
oamenii îmi
vor ignora

spusele dacă
nu le va
repeta şi el.

- Nu contează. Nu

mă simt
bine. OK?

Făcu un nod
Windsor şi-şi
aranjă

cravata sub
guler.

- Iartă-mă. Contam pe prezenţa

ta acolo. Dar,
dacă nu te
simţi bine,

atunci nu te
simţi bine.

M-am făcut
mică pe sub
halat.

- Azi nu...

Azi nu e o zi bună.

- Dar când este? N-am mai avut o zi

bună de
când a căzut
meteoritul.

- Sunt... E o treabă femeiască...

- Am înţeles.

Se încruntă
şi-şi frecă o
sprânceană.

Scuturând
din cap, îşi
luă sacoul de

pe spătarul
scaunului.

- E doar o şedinţă anterioară

întâlnirii cu
preşedintele.
Te vei simţi

mai bine la
aceea.

Problema
era că nu mă
voi simţi mai

bine.
întâlnirea cu
preşedintele

va fi mult
mai dificilă...
dar măcar

nu era azi. Şi
poate că
prezenţa

mea nu va fi
necesară sau
nu voi avea

nivelul de
autorizaţie
obligatoriu

pentru ea
sau va
apărea ceva

în ultima
clipă şi nu va
trebui să

stau în faţa
unei săli

pline de
bărbaţi.

Sunt o
femeie
inteligentă.

înţelegeam
că nu era
niciun

pericol.
Serios,

înţelegeam
asta perfect.

Totuşi...
totuşi. Să
intri la liceu

la 11 ani. Să
fii singura
fată din

clasa de
matematică.
în toţi anii.

Să te duci la
facultate la
16 ani. Să se

holbeze toţi
la tine,
fiindcă ştii

să rezolvi
calcule
complicate

în cap. Să te
urască
băieţii, să te

urască,
pentru că nu
greşeşti

niciodată
răspunsurile
la oră. Să te

dea drept
exemplu
profesorii,

unul după
altul: „Uite!
Până şi fetiţa

După ce am
terminat
facultatea,

aş fi făcut
orice ca să
nu

trebuiască
să vorbesc în
faţa unui

grup de
oameni.

Mi-am dres vocea şi am spus:

- L-ai mai întâlnit?

- Pe preşedinte sau pe

Eisenhower?
Adică, da, pe

amândoi, dar
scurt.

- Tata juca
golf cu

generalul
Eisenhower.

- Vezi? De-asta te vreau acolo.

- Pentru că tata e... a fost cine a

fost? Mă
rog.

Am trântit raportul pe masă.

- Nu pot veni.

Nathaniel
oftă şi-şi
pironi

privirea în
podea.

- îmi pare rău. Sunt egoist

pentru că
sunt agitat.

Veni la mine
şi mă luă în
braţe.

- Ai nevoie de ceva astăzi? O

sticlă cu apă
caldă?
Ciocolată?

- Vorbe-n vânt. Unde crezi tu că

găseşti
ciocolată?

Cum
porturile de
pe coasta de

est erau
închise, pe
rafturile din

magazine
vedeai tot

mai puţină
marfă.

- O confisc
de la

generalul
Eisenhower.

- Pe ce motiv?

- Soarta lumii depinde de

sănătatea şi
fericirea
soţiei mele.

Mă sărută
pe frunte.

- Nici măcar nu

sunt convins
că exagerez.

Când minţi
că nu te
simţi bine,

consecinţa
nu vine
niciodată

singură.
După
întâlnirea cu

Eisenhower,
ar fi trebuit
să merg la

spital. Nici
nu plecă
bine

Nathaniel,
că Myrtle

îmi şi bătu la
uşă.

Mi-am închis
ultimul

nasture al bluzei.

- Intră!

împinse uşa
cu piciorul.
Aducea o

tavă cu
biscuiţi

săraţi şi un
pahar de suc

cu aromă de
ghimbir.

- Nathaniel mi-a spus că

nu te simţi
bine.

- O, sunt doar... ştii

tu, probleme
femeieşti.

Mi-am făcut
de lucru cu
cămaşa, ca

să nu
trebuiască

să mă uit la
ea.

- Ce-a fost
mai rău a

trecut, de
fapt.

- Ştiu că fiecare femeie e

altfel, dar eu
trebuie să
zac o zi

întreagă.
Lăsă tava pe
măsuţa din

camera
noastră.

- Aşa că ţi-am adus ceva să te

liniştească.
Vrei o sticlă
cu apă

caldă? Sau...
am nişte
whisky, dacă

crezi că te
ajută.

Cum de
fuseserăm
atât de

norocoşi,
încât să
nimerim la

oamenii
aceştia? Mi
s-au umezit

ochii, semn
că
menstruaţia

mă afecta
într-adevăr.

- Eşti bunătatea întruchipată.

M-am şters
la ochi.

- Serios, mă simt mult mai bine. Nu

mă doare
aşa tare de
obicei. Cred

că... Am dat
din mână,
sperând că

va înţelege
ea ceva din

răspunsul
meu
ambiguu.

- Tot stresul ăsta cu... prin ce-

ai trecut în
ultimele
două

săptămâni,
îmi întinse

paharul cu
suc.

- Nu-i de mirare că

eşti
epuizată.

- Mă simt bine, i-am spus, dar am

luat sucul.
Până şi
paharul rece

ca gheaţa m-
a liniştit.

- Serios. Dar tu? Aţi reuşit să

faceţi ceva
pentru
sinistraţi la

biserică?
Myrtle ezită,
apoi îşi

umezi
buzele.

- Ca să fiu
sinceră, da...
Poate. Avem

o idee, dar
presupune

să-ţi cerem o favoare.

Doamne! O
şansă de a

mă face
utilă?

- Da!

Orice. După
câte aţi făcut

pentru noi,
consideră că
s-a rezolvat

deja orice
ţine de

puterile
mele.

- Stai liniştită, tu nu va trebui

să faci
nimic.
Aranjă tava

pe masă, ca
să fie

aliniată cu
muchia.

- Eugene mi-a spus că ai un avion.

- E stricat,
dar, da,
avem unul.

Dădu din
cap ca şi
când ar fi

ştiut deja
lucrul ăsta.

- Dacă ar reuşi să-l

repare, i l-ai
împrumuta?

- Bineînţeles.

Nu era
frumos din
partea mea,

însă eram
dezamăgită
că nu-mi

cerea mai
mult.

- Dar am sunat toţi mecanicii şi

niciunul nu
m-a putut
ajuta.

Myrtle zâmbi subţire.

- I-ai sunat pe toţi mecanicii

albi. Nu toţi cei care se pricep la

avioane sunt
în cartea de
telefon.

Eugene îl
poate
repara.

Oare ştiuse
tot timpul că
mai erau şi

alţi mecanici
şi nu-mi
spusese sau

îi venise
ideea abia
acum?

Indiferent de
realitate,
resentiment

ele ar fi fost
total
necuviincioa

se. îi eram
datoare. Ea

nu-mi datora
nimic.

- Intră în el numai patru

persoane.
Nu vei putea
aduce prea

mulţi
sinistraţi cu
el.

- Da, ştiu...

Dar noi la

altceva ne
gândeam.

îşi îndreptă
ţinuta şi

bătu din
palme.

Dar uite că
eu te ţin de
vorbă şi tu

nu eşti în
apele tale.
Las-o mai

moale astăzi,
chiar dacă-ţi
revii puţin.

îşi las nişte
supă de pui -
fără bacon -

pe aragaz
pentru mai
târziu.

- Mulţumesc, dar, serios...

- Te simţi
mai bine.
Ştiu. Eşti la

fel de rea ca
Eugene.
Dacă nu te-

aş cunoaşte
mai bine, aş

zice că eşti
bărbat.

- Aşa e cu piloţii, bănuiesca,

am zis
scuturân din
umeri. Sunt

consemnaţi
la sol dacă
sunt bolnavi.

- Eu nu am fete, dar te

consemnez
la sol,
domniţă.

Cred că
numai aşa te
pot face s-o

laşi mai
moale şi să

ai grijă de
tine.

S-o las mai
moale? Nu
făcusem

nimic de la căderea meteoritului.

Ar fi trebuit
să plec cu
Nathaniel.

Măcar acolo
aş fi fost cât
de cât utilă.

- Ce cauţi
în bucătărie?

Myrtle era în
camera de
zi, cu pălăria

pe cap şi
mănuşile pe
mâini.

M-am simţit
vinovată.
Ţineam un

pumn de
salată

deasupra
unui castron.

- Pregătesc cina?

- Fetiţo, a fost vorba că te odihneşti.

Câteodată,
mai ales
când se

enerva, îşi
pierdea
accentul

educat, de
femeie
casnică.

Atunci mi se
părea că
discut cu o

versiune mai
sinceră a sa.
îşi lăsă

lucrurile pe
o măsuţă şi
veni în

bucătărie,
gonindu-mă

ca pe un
căţel:

- Hai, du-te, du-te în pat!

- Mă simt bine. Am avut nişte

crampe,
dar...

Am pus
salata în bol
şi am rupt-o

poate cu mai
multă forţă
decât ar fi

fost necesar.
Ar fi trebuit
să-mi iau

inima în
dinţi şi să

plec cu
Nathaniel.

- Eram cam agitată, iar tu ai muncit

toată ziua, i-am spus.

Hârâitul
jeepului
maiorului ne

anunţă că
cel puţin
unul dintre

bărbaţii
noştri venise
acasă. M-am

uitat pe
geam, dar n-
am putut să

disting
maşina.
Oare

Nathaniel
fusese
reţinut la

vreo
şedinţă?
Iarăşi? Ar fi

trebuit să
merg cu el.
Am fost o

idioată.
Myrtle
deschise uşa

de la cămară
şi-şi căută
un şorţ.

- Spune-mi ce să fac, îmi zise.

- Păi... vezi
dacă trebuie
dată jos folia

de pe
tagliarini.
Deschizându

-se, uşa a
lăsat să intre
zgomotul

discuţiei lui
Eugene şi

Nathaniel.
Se pare că,
de câte ori

avea ocazia,
Eugene îl
cerea lui

Nathaniel
informaţii

despre
rachete.

- ... la Baza Aeriană Edwards.

- O, Doamne, iar asta...

Myrtle
merse în

camera de
zi.

- N-ai să fi pilot de încercare.

Destul că ai
fost pe
avioane de

vânătoare.
Măcar pe

vremea aia
era război.

- Iubito...
vorbim
despre

rachetele la
care lucrăm.
Nathaniel

râse
stânjenit.

- Comparăm dotările de la

Sunflower,
din Kansas,
cu cele de la

Edwards.
Atâta tot...
Ăăă, ar

trebui să văd
ce face
Elma.

- E în bucătărie.

Nathaniel
apăru în
prag când

mă
pregăteam
să rad un

morcov în
salată. îşi

lăsă mapa pe
masă.

- Hei! Te simţi mai bine?

- Da, mulţumesc.

îi trebuia o
servietă
nouă, dar

era pe la
sfârşitul
listei de

priorităţi.
Am luat
răzătoarea şi

am trecut
morcovul pe
suprafaţa ei

cu mişcări
rapide.

- Cum a fost?

- Bine, slavă Domnului.

îşi lărgi
cravata şi se

propti de tejghea.

- Să te-ajut cu ceva?

- Mmm... faci un cocktail?

- Sigur, bucuros.

Am umplut
barul
familiei

Lindholm
imediat ce
Nathaniel

luase primul salariu de la armată. Şi,

da, am
ascuns nişte
sticle sub

pat - valută
forte, în caz
că se

agravau
lucrurile.

- Martini e bine?
- Perfect.

Am pus răzătoarea deoparte şi

am
amestecat
morcovul în

salată. După
ce am făcut
calculele

acelea, de
câte ori
găteam, mă

întrebam
dacă e
ultima oară

când o
mănânc. Dar
morcovii şi

salata...
aveau să
supravieţuia

scă
amândouă
iernilor lungi

aduse de
meteorit.
Aşa cred.

- Şi ce-a spus Eisenhower?

Spune-mi că
ai fost
genial.

Nathaniel
pufni în râs
în timp ce

scoase ginul
din frigider.

- Ei, bine,
soţul tău
genial,

strălucitor...
Ia stai puţin.

Merse la uşa
camerei de
zi. îmi venea

să strig la el.
îşi bătea joc
de mine.

- Vreţi şi voi martini?

Gazdele îşi
întrerupseră
conversaţia

şoptită, iar
Eugene zise:

- Da, cum să nu. Dacă mă lasă

nevasta...
oof!

- Mulţumesc, Nathaniel. Ar fi grozav.

Poţi să-mi
faci unul
dublu?

Puteai să
prinzi muşte
cu mierea

care se
scurgea din
glasul lui

Myrtle.
Chicotind,
am clătit

răzătoarea
la chiuvetă.
Cel puţin

aici nu erau
probleme cu
apa. Unii

sinistraţi
stătuseră
fără apă zile

întregi
înainte de a
ajunge la

noi.
Bineînţeles,
ploile acide

încă nu
ajunseseră
în Midwest.

- Un martini dublu mi se

pare o idee
excelentă,
am spus.

Nathaniel se
întoarse
înapoi

ridicând din
sprâncene.

- Parcă *eu* eram ăla

care s-a dus
la şedinţă.

- îl beau
profilactic.
Ar trebui să

bei şi tu tot
unul dublu.

Dressingul
pentru
salată era

gata, dar nu
îl turnam
decât când

ne aşezam la masă. Mai rămânea

să... verific
tagliarini.

- Ziceai ceva de Eisenhower

şi mintea ta
sclipitoare.

- A, da!

Nathaniel
luă o carafă
din dulap.

- Păi, după ce i-am uluit cu

retorica şi
elocvenţa
mea, l-am

lăsat mască
pe
Eisenhower

cu raportul
tău
amănunţit.

Nu că a fost
în stare să
înţeleagă

calculele,
dar...

- Vezi? Nici
n-ar fi fost

nevoie de
mine.

Când am
deschis
cuptorul, m-

a izbit
căldura în
faţă. Două

sute treizeci
de grade.
Mai rece

decât aerul
care lovise
Washingtonu

l după
explozie.

- Am fost totuşi nevoit să dau

răspunsuri
ocolite la

unele
întrebări.

Nathaniel
turnă ginul
măsurat în

carafă. Dar
înţelege
destule

despre
rachete

din punct de
vedere
militar ca să-

şi dea seama
că, ţinând
cont de

nivelul de
tehnologie al
ruşilor, le-ar

fi fost
imposibil să

mute
asteroidul.

- Slavă Domnului!

Am scos
folia de pe
tagliarini, ca

să se
gratineze
brânza, apoi

am închis
cuptorul.

- Dar cum e cu vremea?

- Astăzi a fost excelentă.

- Ştii la ce mă refer.

- Da. Şi e relevant. E greu să-i

convingi pe
oameni că
vremea se

poate
schimba

radical într-o
zi frumoasă.

Sticla de
vermut era

pe tejghea,
lângă el.

- în plus,
nu are
„importanţă

militară",
aşa că nu a
considerat

că e o
urgenţă.

- Dar cea mai mare parte a

raportului
tocmai la

asta se
referea!

Ar fi trebuit
să merg cu
el. Data

viitoare.
Data viitoare

va trebui să-l
însoţesc.

- Şi... l-ai întâlnit pe preşedinte?

Sau ăsta e
pasul
următor?

Nathaniel îşi ridică umerii şi scoase

gheaţa din
congelator.

- încerc să-l întâlnesc.

Eisenhower
a spus că va
încerca să

accelereze
demersurile,
dar, cum nu

există o
ameninţare
rusească, nu

e o urgenţă.
Preşedintele
interimar

Brannan
este, cum
era şi de

aşteptat,
ocupat cu

refacerea
guvernului.
-Îhî...

Stăteam cu
mâinile în
şold şi mă

uram şi mai
tare pentru
minciuna de

dimineaţă.
Dacă m-aş fi
dus acolo...

atunci ce-ar
fi fost? Ar fi
ascultat

generalul
Eisenhower
de o fată

care
vorbeşte
despre

matematică
şi climă?
Poate, în

amintirea
tatălui meu,
mi-ar fi

acordat
atenţie, dar
mă îndoiesc

că l- aş fi
făcut să se

răzgândească.

- Mă bucur că ţi-am cerut un

martini
dublu,
pentru că,

dacă nu se
iau măsuri...

- Ştiu.

Nathaniel
ridică
mânerul de

spart gheaţa
cu atâta
forţă, că o

bucată sări
şi alunecă pe
jos.

- Dar hai să le luăm pe rând. Nu

mai au de
gând să-i
atace pe

sovietici -
asta ar fi fost

mult mai
grav.

Nu ar fi
fost.

Doar s-ar fi

întâmpl

at mai
repede

.NOUĂ
POLUAREA
NU ŢINE

SEAMA DE
GRANIŢEL
E
EUROPEI

Norvegia se confruntă cu

problema particulelor poluante

intrate în
atmosferă
din afara

granițelor ei JOHN M. LEE

OSLO,
Norvegia, 3
aprilie 1952

— Norvegia
şi-a exprimat
săptămână

aceasta
îngrijorarea
crescândă

legată de
poluarea
aerului

cauzată de
meteoritul
căzut luna

trecută. Un
important
om de ştiinţă

a declarat:
„Peştii de
apă dulce şi

pădurile
noastre vor
fi distruse,

dacă
fenomenul

nu va fi ţinut
sub control".

După săptămâna aceea

minunată
petrecută cu
cifre şi

calcule, m-am întors la munca

voluntară de
la spital, în
aşteptarea

unui semn
de la
preşedinte. 3

aprilie. Fix
la o lună de
la căderea

meteoritului.
A mai
aterizat unul

dintre
avioanele
zilnice cu

sinistraţi. Ai
fi zis că se
vor termina

la un
moment dat,
dar soseau

tot mai
mulţi.
Oamenii

Aşteptam la umbra unui cort de

triere, când
avionul
încetini până

la oprirea
completă.
Bărbaţi în

uniformă
coborâră
scările, iar

medici şi
asistente
aşteptau să-

şi ia
pacienţii în
primire.

Sistemul
nostru

mergea ca
pe roate.

Se deschise
uşa şi coborî
primul

sinistrat,
slab ca o

scândură.
Era de

culoare. Am inspirat adânc şi m-

am întors
automat
spre Myrtle.

După o lună
întreagă, era
primul

bărbat de culoare care cobora dintr-

un avion cu
sinistraţi.

Ea stătea cu
spatele la
avion şi

alinia
bandajele pe
o masă.

- Myrtle?
în spatele
meu, se auzi

murmurul de
uimire al

medicilor şi
asistentelor.
-Hm?

Privi peste umăr. I se înmuiară

genunchii,
dar se

sprijini de
masă.

- Domnul fie lăudat, a mers. îţi

mulţumesc,
Doamne, că

te-ai îndurat
de noi!

Când m-am
întors din
nou spre

avion, un şir
de bărbaţi,
femei şi

copii de
culoare
coborau

scările. Erau
şi albi
printre ei,

tot mai
mulţi, pe
măsură ce se

golea
avionul.
Primul

intrat,
ultimul
coborât.

Negrii
fuseseră
ultimii care

urcaseră în
el.

în timp ce se
apropiau, li
se

distingeau mai bine trăsăturile.

Erau slabi
într- adevăr,
dar şi plini

de răni de
culoare roz.
Cineva

scoase un
geamăt -
poate chiar

eu. Mai
văzuserăm
răni

provocate de
ploile acide,
dar păreau

mult mai
grave pe
pielea mai

închisă la
culoare.

M-am
scuturat ca
să mă

trezesc la
realitate şi
mi-am luat

tava cu
băutura
energizantă.

Hidratare.
Altcineva
căra una cu

sandviciuri.
M-am întors

spre Myrtle
şi i-am spus:

- Deci până la urmă Eugene a

convins pe
cineva să
schimbe

locul
misiunilor de
salvare, nu?

-Nu.

I se stinse
zâmbetul de
pe faţă.

- Nu. Am folosit avionul tău

ca să
aruncăm
fluturaşi în

cartierele de
culoare,
informând

locuitorii
unde să
meargă

pentru a se
urca în
avioanele

pentru
sinistraţi.
Acum sunt

aici şi vor
veni tot mai
mulţi şi îi

vom mulţumi
lui

Dumnezeu
pentru asta.

Luă o pungă
cu tampoane
şi se pregăti

să întâmpine valul de nouveniţi.

Trecuseră două săptămâni,

iar eu tot
găseam
ocazii să mă

simt
vinovată că
refuzasem să

merg la
şedinţa
despre

problemele
climatice, de
parcă ar fi

trebuit să
urc într-un
avion

cuprins de
flăcări.
Aşadar,

simţind acut
lipsa unei
paraşute, m-

am dus cu
Nathaniel la
întâlnirea cu

preşedintele,
personalul
său, câţiva

membri ai
cabinetului
şi şase alte

Am încercat
să mă
concentrez

pe detaliile
banale, ca să
uit de frică.

De exemplu, cine a decorat sala

de conferinţe s-a dat peste

cap să
mascheze
faptul că era

un buncăr
subteran.
Pereţii cu

lambriuri şi
covorul
verde

aminteau de
o poieniţă.
La ferestrele

false,
luminate din
spate de o

lumină aurie
caldă,

atârnau
draperii.

Am strâns la
piept mapa
cu hârtii şi l-

am urmat pe
Nathaniel
înăuntru.

Bărbaţi cu
cravată şi
costume

negre
stăteau în
picioare,

grupaţi în
bisericuţe.
Unii se

adunaseră în
faţa unei
table pe care

cineva
scrisese
calculele

mele. Orice
discuţie
încetă şi toţi

se întoarseră
către
preşedintele

Brannan,
care se

ridică pentru
a ne saluta.

Era ars de
soare şi avea
riduri la

colţul
ochilor, ca şi
când ar fi

obişnuit să
zâmbească
mai tot

timpul. Dar astăzi nu zâmbea.

Cutele de la
gură şi
sprâncenele

cărunte îi
trădau
îngrijorarea.

- Domnule inginer York.

Doamnă
York.

Arătă spre
bărbatul de
lângă el,

dolofan şi
chel, dar
care purta

un costum
cu un croi
superb.

- Acesta este M. Scherzinger,

de la
Naţiunile
Unite. L-am

rugat să ia
parte la

discuţia
noastră.

- încântat, rosti Scherzinger

şi se apleca
să-mi sărute
mâna,

lovindu-şi
călcâiele,
dar ochii îi

fugiră la
crustele mici

de pe faţa
mea.

Cel puţin aşa
mi s-a părut.
Poate că

eram puţin
paranoică
din cauza

aspectului
meu.
încercasem

să găsesc un
compromis
între o ţinută

profesională
şi una
modestă, dar

probabil că
nu prea
conta. Eram

singura
femeie din
încăpere.

Un alt
bărbat,
roşcat şi fără

bărbie, se
apropie de

noi şi
întrebă:

- Putem începe, domnule

preşedinte?
Nu vrem să
pierdem

timpul
doamnei
York.

Cu alte
cuvinte,
preşedintele

era foarte
ocupat.

- Desigur.

Mulţumesc,

domnule
O'Neill.

Preşedintele
Brannan
arătă spre

partea din
faţă a sălii

de
conferinţe.

Nu mi-am
luat ochii de
la tablă,

verificând
cifrele, ca să
mă asigur că

fuseseră
copiate
corect. Era

mai uşor
decât să mă
gândesc că

urma să
facem o
prezentare

în faţa
preşedintelui
. Sau, mă

rog, a
preşedintelui
interimar.

în jurul
nostru,
bărbaţii se

aşezară şi
priviră
nerăbdători

înainte.
Inima îmi
bătea

nebuneşte şi
mi se
umezeau

palmele
lipite de
portofoliu.

Dacă te uitai
la mine, n-ai

fi zis că
ninge afară.

Cel puţin
eram acolo
numai pe

post de
rezervă, în
caz că

Nathaniel
trebuia să
prezinte

calcule
suplimentare
pentru a

explica
situaţia.
Pune-mă să

aterizez fără
motor şi mă
descurc

perfect. Dar
să vorbesc în
faţa unei săli

pline? Nu,
mersi.

Deocamdată,
nu voiam
decât să

treacă după-amiaza fără
să vărs. Pe

lângă asta,
informaţiile
prezentate

de femeile
tinere şi
drăguţe erau

privite constant cu suspiciune.

Deci cel mai
indicat era

să vorbească
Nathaniel.

Am pus
mapa pe
măsuţa

dintre două
table. Una
dintre ele

era ştearsă.
Mă aşteptau
bucăţi de

cretă de
toate
culorile. Am

luat una, ca
să am ce să
fac cu

mâinile.
Cilindrul alb
şi rece mi-a

absorbit
transpiraţia
din palme.

Soţul meu se
întoarse cu
faţa spre

adunare,
aşteptând ca

toată lumea
să fie atentă.

- Domnilor
, în
săptămânile

care au
trecut de la
căderea

meteoritului,
ne-am
concentrat

pe eforturile
de
recuperare.

Sute de mii
de oameni
din ţările din

jurul
Atlanticului
au rămas

fără casă. în
unele locuri,
ordinea

socială s-a
prăbuşit,
ceea ce a

dus la
revolte şi
atrocităţi în

rândul celor
care se bat
pe resursele

tot mai
puţine.
Astăzi,

Ascultându-i
discursul
fluent, rostit

pe un ton
autoritar, mi-
am amintit

imediat de
ce devenise
o mică

celebritate
după ce am

lansat
sateliţii.

- Mulţi se tem că va mai cădea

un meteorit.
Este normal
să se teamă,

acesta fiind
şi motivul
pentru care

ne aflăm în
acest
buncăr.

Dar... dar
şansele de a
fi loviţi de

încă unul
sunt
astronomic

de mici.
Pericolul
reprezentat

de această
ecuaţie nu
este doar

mult mai
mare, ci şi

cât se poate
de sigur.

Zâmbi trist
şi ridică din
umeri.

- De câteva decenii

bune,
savanţii se
întreabă ce

s-a întâmplat
cu
dinozaurii.

De ce au
dispărut toţi.
Aceasta...

aceasta ar putea fi o explicaţie.

Merse la
tabla cu

ecuaţiile
mele.

- Nu mă aştept să înţelegeţi

toate
calculele,
dar vă voi

spune că au
fost
verificate de

experţi din
geologie,
climatologie

şi
matematică.

Expertul în
matematică
eram eu, dar

nu l-am
întrerupt.
Făcu o pauză

ca să- şi
plimbe
privirea prin

toată sala şi
să capteze
atenţia

tuturor.
Lumina
aurie de la

ferestrele
false îi
mângâia

obrajii,
scoţând în
evidenţă

cicatricele
mici şi cojile
persistente.

Sub
costumul
său cenuşiu-

închis,
vânătăile
căpătaseră

nuanţe verzi
şi gălbui, dar
el stătea în

Inspiră
adânc şi
bătu cu

degetul în
tablă.

- Problema, domnilor, este că

Pământul se
va încălzi.
Praful

ridicat de
meteorit va
dispărea din

atmosferă.
Vaporii... ei
sunt

problema.
Vor capta
căldura,

ceea ce va
determina o
evaporare

care, la
rândul ei, va
ridica mai

mulţi vapori
în aer, iar
aceştia vor

încălzi şi mai
mult
Pământul,

inițiind un
cerc vicios
care, până la

urmă, va
face ca
planeta să

Un bărbat
grăsuţ şi
pământiu la

faţă, din
partea
dreaptă a

tablei, pufni
şi spuse:

- în Los Angeles ninge astăzi.

Nathaniel îl
aprobă din
cap şi arătă

cu degetul
spre el.

- Bună observaţie. Şi legată

direct de
meteorit.
Praful şi

fumul
ridicate în
atmosferă

vor răci
Pământul în
următorii

câţiva ani.
Probabil
vom pierde

recoltele de
anul acesta,
nu doar în

Statele Unite, ci în toată lumea.

Preşedintele
Brannan, fie
binecuvântat

, ridică
braţul

înainte de a
vorbi:

- Cu cât va scădea

temperatura
?

Nathaniel se
întoarse pe

jumătate
către mine.

- Elma?

Stomacul mi se urcă în gât. Am

răsfoit
hârtiile din
mapă, până

am găsit ce
căutam.

- Cu 21,1 până la 37,7

grade la
nivel global.

- Nu se aude, rosti

cineva din
spatele sălii.

Am înghiţit
în sec, am
înălţat ochii

de pe hârtie
şi mi-am
mutat

privirea
înspre
oamenii din

încăpere.
Era ca şi
cum trebuia

să strig ca să
acopăr

motorul
avionului.

- Cu 21,1 până la 37,7 grade.

- Nu pare posibil, spuse

bărbatul,
încrucişându

-şi braţele la
piept.

- Cu atât va scădea doar

în primele
luni.

Le scăpa
esenţialul.
Scăderea va

fi neplăcută,
dar pe

termen
scurt.

- După aceea vor urma trei-

patru ani în
care
temperatura

va fi cu 2
grade mai
mică decât

valoarea
medie,
înainte de a

începe să
crească.

- Cu 2 grade? Hm... Şi de ce ne

agităm,
atunci?

Preşedintele
Brannan a
spuse:

- E suficient ca să ne

afecteze
culturile.
Perioadele

de vegetaţie
se vor scurta
cu 10-30 de

zile, deci va
trebui să-i
convingem

pe fermieri
să planteze
culturi

diferite în
momente
diferite din

an. Nu va fi
uşor.

Ca fost
ministru al
agriculturii,

nu era
surprinzător
că intuia

problema
schimbării
climatice.

Dar tot îi
scăpa din
vedere

esenţialul.
Da, ne
aştepta o

microeră
glaciară, dar
nimeni nu

lua în
considerare
creşterea

ulterioară a
temperaturii
.

- Subvenţii pentru fermieri.

Un alt
bărbat,
poate cel

care se
plângea că
nu mă aude,

se aplecă
peste masă.

- I-au determinat pe fermieri

să-şi
schimbe
culturile în

timpul Marii
crize
economice.

- Dar toate resursele se vor

concentra pe reconstrucţie.

în timp ce se
contraziceau
cei doi,

Nathaniel se
apropie de

mine şi-mi
murmură:

- Vrei să desenezi graficul de

evoluţie a
temperaturii
?

Am
încuviinţat şi
m-am întors

spre tablă,
bucuroasă
că am ceva

concret de
făcut. Creta
aluneca pe

suprafaţa ei,
risipind dâre
de praf

odată cu
liniile
ascendente

pe care le
trasam.
Aveam

notiţele la
dispoziţie, în
caz că mă

pierdeam,
dar în
ultimele

două
săptămâni
studiasem

graficul de
atâtea ori, că
mi se

întipărise
parcă pe
interiorul

Răcire
neobişnuită
în următorii

câţiva ani,
apoi o
revenire la

„normal", pe
urmă... Pe
urmă,

temperatura
creştea
întruna.

Iniţial mai
lent, până
ajungea la

punctul
critic, după

care urca
brusc.

Când am
ajuns la
etapa aceea,

Nathaniel
veni în faţă
şi stătu cu

mâinile
împreunate
înainte.

Conversaţia
încetă.

- în 1824, îşi reluă el prezentarea,

Joseph
Fourier a
descris ceea

ce Alexander
Bell a numit
mai târziu

„efect de
seră".
Particulele

din aer fac
ca atmosfera
să reţină

căldură.
Dacă
meteoritul ar

fi căzut pe
uscat, iarna
ar fi fost mai

lungă.
Globul de
foc ar fi fost

mai mare.
Ne-am
considerat

norocoşi că
a căzut în
apă, dar în

realitate e
mai rău.
Pământul va

Grăsanul
care se
plânsese de

ninsoarea
din
California

spuse
râzând:

- Venind din Chicago, trebuie să

spun că asta
nu mi se

pare o
problemă.

- Ce părere aveţi de o

umiditate de
100% şi veri
cu o minimă

de 50 de
grade?

- Şi totuşi. Meteorologii nu sunt în

stare să
spună nici
dacă va

ploua mâine.
Cincizeci de
ani e mult.

Preşedintele
Brannan
ridică din

nou mâna.
Se uita fix la
mine. Nu, nu

la mine, ci la tablă. M-am dat la o

parte ca să
vadă mai
bine.

- Domnule inginer York, ce indică

tendinţa
ascendentă
de pe grafic?

- Arată...
arată când
va începe să

fiarbă
oceanul.

Parcă ar fi
trecut un
avion cu

reacţie prin sală. Cineva spuse:

- Doar nu vorbiţi serios. E o...

Preşedintele
Brannan
bătu cu

palma în
masă.

- Sper că sunteţi de acord că ştiu

câte ceva
despre
planetă şi

cum se
comportă.
Această

întâlnire are
loc tocmai
pentru că m-

am uitat
înainte pe
cifrele

prezentate
de domnul
inginer York

şi consider
că problema
e gravă.

Domnilor, nu ne aflăm aici pentru a

dezbate
chestiunea.
Ne-am

adunat ca să
hotărâm ce e
de făcut.

Slavă
Domnului!
Brannan era

doar
preşedinte
interimar,

până când
avea să fie
confirmat de

Congres,
fapt care
presupunea

existenţa
unui
Congres,

adică
organizarea
de alegeri.

Totuşi...
deocamdată,
deţinea

toată
autoritatea
cu care era

învestit un
preşedinte.

Scrută
încăperea şi
arătă spre

M.
Scherzinger.

- Vreţi să
luaţi

cuvântul? îl
invită.

- Desigur.

Scherzinger
se ridică şi

merse lângă
Nathaniel.

Domnil
or,

domnule

inginer
York,

elveţie
nii au o

zicală:

Ne pas
mettre tous

ses œufs
dans le
même

panier,
adică

„nu-ţi
pune

toate
ouăle

într-un
singur

coş".
Naţiuni

le
Unite

sunt de
părere

că, pe
lângă

efortul
de a

reduce
re

pagubele

suferit
e pe

Pământ
,

trebuie
să

privim
şi

dincolo
de

planeta
noastră

.
Domnil

or, a
venit

vremea
să

colonizăm

spaţiul
cosmic

.PART
EA A

II-A
ZECE

NAŢIUNILE UNITE, SOLICITATE SĂ

AJUTE
UCRAINA
în
exclusivitate

pentru ***The National Times***

Roma, 20
februarie
1956 —

Astăzi,
Organizaţia
pentru

Alimentaţie
şi
Agricultură

a Naţiunilor
Unite a
încurajat

toate statele
membre să
decidă

imediat în ce
fel pot ajuta
Ucraina,

parte a
fostei Uniuni
Sovietice,

întrucât este
ameninţată
de foamete,

după ce a
pierdut
recoltele în

iernile
ulterioare
căderii

meteoritului.
Naţiunile
Unite şi-au

Mai ţineţi
minte unde
vă aflaţi

când am
trimis primul
om în

spaţiu? Eu
eram una
dintre cele

două fete din
„camera
obscură" a

Coaliţiei
Aerospaţiale
Internaţional

e, la Centrul
de comandă
a misiunii

din
Sunflower,
Kansas.

Lucram cu
hârtie
milimetrică

şi creioane
mecanice. în
mod normal,

lansările le
făceam din
Florida, dar

asta fusese
înainte de
meteorit şi

Fermecător
când voia,
până şi eu

trebuia să
recunosc că
era un pilot

al naibii de
bun. Dacă
nu o dădeam

în bară,
urma să fie
primul om în

spaţiu. Iar
dacă o
dădeam, era

mort. Dintre
toţi
astronauţii

programului
Artemis
Şapte, el îmi

plăcea cel
mai puţin,
dar îmi

doream să supravieţuiască.

Tablourile de
comandă
luminau

discret
camera, iar
panourile cu

care
fuseseră
căptuşiţi

pereţii amortizau zgomotele.

Atât cât se
putea într-o
cameră cu

123 de
tehnicieni.
Aerul era

încărcat cu
electricitate
statică. Unii

patrulau pe
lângă pereţi.
Ca inginer-

şef, săracul
Nathaniel
era blocat la

Noua Casă
Albă,
aşteptând,

împreună cu
preşedintele
Brannan, să

La măsuţa
luminoasă
de vizavi de

mine,
Huilang
„Helen" Liu

juca şah cu Reynard Carmouche,

unul dintre
inginerii
francezi, în

timp ce noi
aşteptam.
Helen,

cealaltă
operatoare,
se alăturase

Coaliţiei ca
reprezentant
ă a

contingentului taiwanez. Aparent, era

campioană
la şah la ea
acasă, lucru

pe care
domnul
Carmouche

nu-l aflase
încă.

După
desprindere
a rachetei,

ea va
extrage
datele din

teleimprimator şi mi le va da mie, iar

eu voi face
calculele, ca
să confirm

că a ajuns pe
orbită. Eram
treji de 16

ore, dar n-aş
fi putut
dormi nici să

mă plăteşti.
Trebuia
neapărat să

fac ceva cu
mâinile.
Myrtle

încercase să
mă înveţe să
tricotez, dar

nu se lipise
nimic de
mine.

De pe micul podium din capătul

celălalt al
camerei,
directorul de

lansare
rosti:

- Toate posturile

pregătite de
lansare.

Am respirat
uşurată.
Secvenţa de

lansare era
deja
cunoscută şi

terifiantă.
Oricâte
lansări

făcuserăm,
acum lansam
prima oară

un om. Era
imposibil să
nu te

gândeşti la
rachetele
care

explodaseră
pe platformă
sau la cele

care
ajunseseră
în spaţiu cu

o maimuţă
vie, dar se
întorseseră

la sol cu ea
moartă. Nu-
mi plăcea

Parker, dar,
Dumnezeule,
era un tip

Şi eram
invidioasă
foc pe el.

Directorul
de misiune
răspunse:

- Recepţionat. Suntem pregătiţi.

Helen se
îndepărtă de
tabla de şah

şi alunecă cu
scaunul la

teleimprimat
or.

Eu am
netezit
hârtia

milimetrică
din faţa mea.

- Pregătiţi-vă pentru numărătoare

a inversă. T
minus 10...
9... 8... 1...

6... 5... 4...
Aprindere.

Vocea lui
Parker cârâi
în difuzor

odată cu
vuietul
rachetei.

- Confirm aprinderea.

- ... doi...

unu...

DESPRINDE

RE! S-a
desprins.

în câteva
momente,
vâjâitul

asurzitor al
rachetei izbi
încăperea ca

un val. Mă
izbi în piept,
chiar şi la 5

kilometri
distanţă de
platformă.

Chiar şi într-
un buncăr
de beton.

Chiar şi cu panourile amortizoare.

Am
transpirat
brusc.

Singurul
zgomot mai
puternic era

impactul
unui
meteorit.

Dacă stăteai
prea
aproape de

rachetă când
se
desprindea,

valurile de
zgomot te
puteau

zdrobi
literalmente.

- Confirm
desprindere
a. A pornit

cronometrul
manual.

Am luat creionul şi l-am ţinut

deasupra
hârtiei.

- Aici

Hercules 7.

Combustibil

în parametri.
1,2 g.
Presiunea

cabinei 14
psi. Oxigen
în parametri.

Când
racheta
dudui prin

aer,
teleimprimat
orul prinse

viaţă.
Staţiile de
urmărire de

pe glob
transmiteau
informaţii.

Helen
încercuia
numere pe

măsură ce
textele
ieşeau din

aparat.
Rupse prima
bucată de

hârtie şi o aruncă pe masă.

M-am cufundat în calcule.

Cifrele
necorelate
spuneau

povestea
poziţiei şi
direcţiei

rachetei, iar
treaba mea
era să le

combin
pentru a-i
afla viteza la

desprindere
a de Pământ.
O şi vedeam

cum se
înalţă lin şi
graţios, dar

am trasat
graficul
traiectoriei

ascendente
pentru cei

din spatele
meu.

- Câteva vibraţii.

Cerul se
întunecă.

Asta
însemna că
Parker ieşea

din
atmosferă.
Cu fiecare

foaie primită
de la Helen,
arcul pe care

îl trasam
creştea în
parametrii

misiunii.
Vâjâitul se
estompase,

făcând loc
unei linişti
nefireşti. în

jurul nostru,
inginerii
bărbaţi

murmurau în
secvenţe
intense de

interacţiuni apel-răspuns.

- Ghidaj, raportul?

Helen citi
numerele de
pe foaia

mea,
trădându-şi
puţin

accentul
taiwanez din

cauza
emoţiei:

- Viteză: 2.350 de metri pe

secundă.
Unghi de
elevaţie: 4

minute de
arc.
Altitudine:

101,98
kilometri.

Vocea i se
auzea
surprinzător

de
penetrantă
peste

glasurile
baritonilor şi
ale tenorilor

din Centrul
de comandă
a misiunii.

Eugene
Lindholm îi
repetă prin

staţie cifrele
lui Parker.

- Recepţionat, răspunse colonelul. E

mult mai lin
acum.
Teleimprima

torul cârâia
încontinuu,
iar Helen îmi

mai dădu o
coală. Am

parcurs-o
muşcându-
mi buza de

jos, în timp
ce creionul
îmi alerga pe

foaie. 6.420
metri pe
secundă.

Prima
treaptă a
motorului

urma să se
desprindă

curând. Prin
radio:

- Desprindere.

- Confirm desprindere a treptei.

- Văd cum se detaşează propulsorul.

M-am uitat
la ceas,
numărând

secundele,
ca toată
lumea. La 30

de secunde
după
desprindere

a propulsorului, ar trebui

să cadă
sistemul de
salvare.

Atunci
Parker chiar
va rămâne

singur-
singurel.

- Sistemul de salvare e verde.

- Confirm
desprindere

a sistemului
de salvare.

Impulsul îl
propulsă pe
Parker mai

sus. Când
am primit
pagina

următoare
de la Helen,
am zâmbit. 8

260 de metri
pe secundă.
Buuuuună,

viteză
orbitală! Am
făcut

calculele
oricum, ca
să am ce

arăta
celorlalţi.

- Se vede periscopul. A

început
rotaţia.

- Confirm rotaţia.

în spatele
meu, domnul

Carmouche
mă întrebă:

- De ce zâmbiţi?

Am clătinat
din cap şi
am marcat

încă un
punct pe
grafic, la

280 de
kilometri de
suprafaţa

planetei.
Primul pas a
fost să-l

trimitem pe
Parker în
spaţiu.

înscrierea pe
orbită
presupunea

modificarea
traiectoriei,

iar asta ţinea
numai de el.

- Comut pe manual, anunţă el.

Radioul
pârâia în
continuare,

fiindcă
lăsase

canalul
deschis.

- Peisajul
e... Aş vrea

să-l vedeţi
cu toţii.

- Recepţion
at, dorinţa
de a vedea

peisajul
confirmată.

Oare nu ne doream toţi asta? Dacă

ajungea pe
orbită,
însemna că

eram cu un
pas mai
aproape de a

avea o staţie
orbitală,
apoi o bază

lunară. După
aceea, una
pe Marte, pe

Venus şi în
restul

sistemului
solar.

Helen îmi
întinse încă
o pagină din

teleimprimator. Am urmărit

poziţia lui
Parker prin
schimbări de

frecvenţă
Doppler.
Frecvenţa

undelor
respective
indica

traseul
rachetei
deasupra

Pământului.
Am introdus
datele în

şirul de
calcule şi le-
am verificat

din nou, ca
să fiu sigură
de ele.

Răsucindu-
mă pe scaun,

am ridicat
foaia în aer.

- A reuşit! E pe orbită!

Bărbaţi în
toată firea
săriră de pe

scaune,
ţipând ca
nişte copii la

un meci de
fotbal. Unul
aruncă în

sus hârtii
care zburară
pe lângă noi.

Altul mă bătu pe umăr. Am

simţit o
căldură
umedă pe

obraz. M-am
tras înapoi,
uitându-mă

urât la
domnul
Carmouche,

care avea
încă buzele

ţuguiate de
la sărut.

- Trebuie
să-l şi

aducem
acasă.

M-am şters
pe obraz şi
am luat

iarăşi
creionul în
mână. De

partea
cealaltă a
mesei, Helen

îmi întâlni
privirea şi
dădu

aprobator
din cap. Apoi
îmi întinse

coala
următoare.

Lumina din coridorul clădirii în

care
închinaseră
m un

apartament
căzu tocmai
pe pat. M-

am răsucit
pe partea
cealaltă

când a intrat
silueta lui
Nathaniel,

ascunsă pe
sub palton.
Lumina din

baie i se
reflecta
numai pe

pantofi, iar
în manşetele
pantalonilor

avea încă
zăpadă.

- Nu dorm, l-am anunţat.

Era adevărat, în mare parte.

Lăsasem
patul
rabatabil

coborât
înainte de a
pleca la

Centrul de
comandă în
dimineaţa

respectivă,
ştiind că
vom fi

amândoi
prea obosiţi
ca să-l

coborâm
după
lansare.

- Felicitări.
- Felicitări şi ţie.

îşi scoase
paltonul şi-l
atârnă în

cuierul de
lângă uşă.
Preţurile

locuinţelor
din Kansas
City se

măriseră
substanţial
după ce

preşedintele
Brannan
mutase

capitala în
centrul ţării.
De cele

scumpe nu
ne puteam
apropia, dar

eram
sinistraţi şi
aveam

nevoie de o
locuinţă.
însă nici cu

salariul
plătit de stat
nu ne-am

permis decât
o garsonieră.
Sinceră să

Am aprins
lampa de
noptieră şi

m-am ridicat
în capul
oaselor.

- Ai fost
grozav la

conferinţa
de presă.

- Dacă
prin
„grozav"

înţelegi felul
în care l-am
pus la punct

pe
reporterul
idiot care

crede că
programul
nostru nu

are niciun
rost, atunci,

da, am fost
grozav.

Scutură din umeri,

scoţându-şi
cravata.

- Aş fi preferat să fiu la

Centrul de
comandă.
Te-am auzit

prin staţie
când l- au
recuperat pe

Parker după
amerizare.
Şi eu, care

credeam că
nu poţi să-l
suporţi...

- De unde-ai ştiut că am fost eu?

- în primul rând, suntem

căsătoriţi de
cinci ani. în
al doilea - îşi

scoase
pantofii cu
degetele de

la picioare -,
eraţi numai
două femei

acolo, şi nu
cred că tu
erai cea care

vorbea în cantoneză.

- *Lan yeung.*

Helen mă
învăţase să
înjur, lucru

care îmi
venea la
îndemână

când aveam
de-a face cu
unii ingineri.

Şi, din când
în când, cu
soţul meu.

- Păi, am voie să mă bucur că

misiunea a
fost un
succes şi nu

sunt rea de
felul meu.
Sau cel puţin

nu chiar atât
de rea, încât
să-i vreau

moartea lui
Parker.

Adică nu
întotdeauna.
-Hm...

Traversă încăperea şi se apleca să

mă sărute.
Mirosea a

whisky de
calitate.

- Nu chiar?
Da, aş putea
fi de ac... au!

Uite că am
dreptate!

M-am întins
şi i-am
desfăcut

primul
nasture de la
guler.

- Cred, i-am spus, desfăcându-l

şi pe
următorul şi
ajungând la

clavicul膬,
deasupra
maioului,

cred că
depinde de
cum

definești
răutatea.

- Sunt gata să mă adaptez

definiţiei
tale, îmi
zise,

plimbându-şi
degetul pe
decolteul

cămăşii mele
de noapte.
-Păi...

Am ajuns la
ultimul
nasture şi i-

am scos
cămaşa din
pantaloni.

- Să zicem că cineva află

în timpul
unei
conferinţe

de presă un
lucru pe
care soţul ei

ar fi trebuit
să i-l spună
singur.

Mâna lui Nathaniel se opri pe

breteaua
cămăşii
mele.

- Interesant exemplu.

Dădu breteaua la o parte şi îmi

sărută
umărul.

- S-ar putea
să am nevoie

de mai multe
informaţii.

Am inspirat
adânc
parfumul de

mosc al aftershave-ului său şi

aroma
dulceagă de
trabuc fin.

- De exemplu, faptul că se

mărește
corpul de
astronauți și

se renunţă la
cerinţa de a

fi pilot de
încercare.

Cu faţa în
părul lui, am
pipăit după

curea. Sub ea, pantalonii

deja i se
umflaseră.

Doamne, îmi
plac la
nebunie

lansările
reuşite!
Nathaniel

mă ciuguli
de la umăr
până la gât,

înfiorându-mă până în vârful

degetelor de
la picioare.

- Să zicem că extinderea

corpului de
astronauţi
depindea de

încheierea
unei misiuni.
Atunci oare

ascunderea
de informaţii
despre asta

ar mai fi
considerată
o răutate,

dacă motivul
a fost acela
de a nu-i da

cuiva
speranţe
degeaba?

- Hm...

Speranţe.

I-am
desfăcut
fermoarul,

simţind cum
mă strânge

de
antebraţe.

- Şi oare răutatea aceea n-ar

putea fi
trecută cu
vederea

dacă, de
exemplu, o
anumită

servietă
conţine un
anumit

formular?
Pentru
cineva care,

să zicem, a
fost pilot în
al Doilea

Război
Mondial, are
orele de

zbor
necesare şi
înălţimea şi

greutatea
potrivite?
Aaa... ooo...

Dumnezeule
!

îşi drese
glasul.
Respiraţia

lui fierbinte
mă gâdilă pe
gât.

- înţeleg că eşti de acord.

- Confirm: răutatea a fost trecută

cu vederea.
Dar...

M-am lăsat
pe pat,
scoţându-mi

cămaşa. Cu
braţele
deasupra

capului şi cu
aerul rece
întărindu-mi

sânii, am
reuşit să-l...
întăresc şi

pe el mai
tare.

- Dar ai procedat ca şi când ai

vrut să
protejezi un
copil. Asta

sunt eu
oare?

- Doamne, nu!

îşi scoase
cămaşa, apoi
maioul.

Lumina
veiozei îi
mângâia

abdomenul
curbat şi
ferm. După

Meteorit, se
apucase de
sport. Nu

era singurul
mânat de
dorinţa de a

fi pregătit
pentru
scenarii de

tipul „dar
dacă...",
însă... vai de

mine, de ce
nu i-am
apreciat mai

demult
rezultatele?

Am împins la
o parte
cămaşa de

noapte.
Nathaniel
zăbovi cu

privirea
asupra mea,
cu gura

întredeschis
ă, ca şi când
creierul lui

încerca să
absoarbă
mai mult

oxigen, ca să
compenseze
fluxul de

sânge
redirecţionat
.

- Trebuie să
te întreb...
de ce nu i-ai

spus asta şi
adultului cu

care
locuieşti?

Mi-am
regretat
imediat

întrebarea,
pentru că l-a
făcut să se

oprească. Pe
de

altă parte, s-a oprit tocmai când

îşi scotea
dintr-o
mişcare

pantalonii şi chiloţii, aşa că i-am

putut admira
V-ul
abdomenului

acolo unde
se unea cu
bazinul şi

firele de păr
negre de
dedesubt.

- Pentru că aveau de gând să

anuleze tot
programul.
Dacă

lansarea ar
fi fost un
eşec.

Prin „eşec"
voia să
spună „dacă

murea
Parker". Se
dezbrăcă în

sfârşit de
pantaloni.

- Zăpada. Lumea nu crede că

temperaturile vor creşte. Aşa că...

M-am întins spre el. Mi s-a strecurat

între
picioare,
împingându-

mă pe spate
cu trupul
său cald,

strâns lipit
de al meu.
împletindu-

mi o coapsă
în jurul
piciorului

său, m-am
împins în el.
Pleoapele îi

fluturară
până când se

închiseră de tot.

- Deja e foarte cald, fii sigur.

- Aşa-i.

Se mişcă în aşa fel încât

să-şi poată
vârî mâna
între noi.

Degetele lui
găsiră
smocul

delicios
dintre
picioarele

mele şi... îmi
iniţiară
secvenţa de

aprindere.
Orice
altceva

putea
aştepta.

- Oh... o, Doamne!

Suntem gata
de lansare.

UNSP
REZEC

E

COALIŢIA
ÎNCEPE

PROGRAMUL DE LANSARE

A
RACHETE
LOR

între 75 şi 105 de vehicule

vor fi
lansate
conform

unui grafic pe trei ani, spune

directorul
BILL
BECKER în

exclusivitate
pentru ***The***

National Times

KANSAS
CITY, KS, 3
martie 1956

— Coaliţia
Aerospaţială
Internaţional

ă planifică
lansarea a
75-105

rachete în
următorii
trei ani,

urmând ca
prima
colonie pe

Lună să fie
gata în jurul
anului 1960.

Mai ţineţi
minte unde
vă aflaţi

când a căzut
meteoritul?

în sinagogă,
stând în faţa
noastră,

rabinul ne
cuprinse pe

toţi cu
privirea.

Nu ştiu ce
au simţit
alţii, dar mie

mi s-au
împăienjenit
ochii

imediat.
Sigur că

ţineam
minte.

în spatele
meu am
auzit cum o

altă femeie
îşi trăgea
nasul. Oare

unde fusese
cu patru ani
în urmă, în 3

martie
1952? în pat,
cu soţul ei?

în bucătărie,
pregătind
dejunul

pentru copii?
Sau fusese
printre

milioanele
de oameni
care aflaseră

despre
dezastru

abia mai
târziu?

- Eu dădeam sfaturi unui cuplu de

tineri
proaspăt
logodiţi, pe

care îi
aşteptau
bucuriile

viitoarei lor
căsătorii.
Secretara

mea a bătut
la uşă -
niciodată nu

face aşa. A
deschis uşa,
plângând. O

ştiţi pe
doamna
Schwab. Aţi

văzut-o
vreodată
fără

zâmbetul pe
buze?

„Radioul...",
mi-a spus.

Rabinul Neuberger a ridicat din

umeri,
cumva
resimţind

încă toată
suferinţa
care urmase.

- Mă voi gândi întotdeauna

la momentul
acela ca la
pragul

dintre
înainte şi
După.

Ridică un
deget.

- Dacă n-ar fi fost perechea

aceea de
tineri la
mine în

birou, aş fi căzut pradă suferinţei. Ei

însă m-au
întrebat
dacă să se

mai
căsătorească
sau nu.

Părea că
venise
sfârşitul

lumii. Să se
mai

căsătorească
?

Se apleca în faţă. în liniştea

tensionată
care domnea
peste noi, i-

am auzit pe
toţi cum
rămân cu

răsuflarea
tăiată.

- Da. Şi căsătoria e un prag

între înainte
şi După.
Trăim

numeroase
asemenea
momente în

fiecare zi,
chiar dacă
nu ne dăm

seama de
ele. Nu
pragul este

problema.
întotdeauna
vor exista

momente
înainte şi
După.

întrebarea
este: ce faci

după ce treci
pragul?

M-am şters
sub ochi cu
degetul

mare,
murdărindu-

mi mănuşa
de rimei.

- Trăieşti. îţi aminteşti.
Aşa au făcut

oamenii dintotdeauna.

Clopotele
începură să
bată în tot

oraşul.
Probabil în
toată ţara şi

pe toată
planeta. N-a
trebuit să

mă uit la ceas. Era 9:53.

Am strâns
din pleoape.
Chiar şi cu

ochii închişi,
chiar şi după
patru ani, tot

mai vedeam
lumina
aceea. Da.

Mai ţineam
minte unde
fusesem

când căzuse
meteoritul.

N-am trecut
nici măcar

de prima
selecţie.

Mă
consolam cu
o felie de

tort cu
morcovi în
cantina CAI -

în paranteză
fie spus, cel
mai bun

lucru al
aspectului
internaţional

al Coaliţiei
Spaţiale era
că aveam un

chef francez.
Dar
divaghez.

Deci stăteam
cu felia mea
de tort cu

morcovi la o
masă cu
Helen,

Basira şi
Myrtle. Cât
am locuit la

Myrtle,
habar n-am
avut că

lucrase ca
operatoare
de calcul în

Basira, care
venea din
Alger, făcu o

grimasă şi
spuse:

- Şi pe urmă a încercat să-

mi arate
cum se
foloseşte

rigla de
calcul!

- Cuuum, la o ecuaţie diferenţială?

Myrtle,
singura
americancă

din grup în
afară de
mine, îşi

acoperi gura
şi râse până

i se înroşiră
obrajii.

- Ce măscărici!

- Exact!
exclamă
Basira şi

imită un
accent
american

oribil: „Hoi,
domniţo, ia
uită ce

instroment
grozav îi
ăsta!"

Helen îşi
duse mâinile
la gură şi

chicoti ca
ielele
taiwaneze -

dacă o fi
existând aşa
ceva.

- Spune-le unde ţinea rigla!

Basira pufni în râs şi aruncă o

privire în
cantină, care
era mai mult

goală,
fiindcă se
terminase

schimbul de
zi. Am lăsat
jos furculiţa

şi am
încercat să
ghicesc - da!

Basira duse mâna în poală, de

parcă rigla
ar fi fost...
ştiţi voi.

Gata de
lansare.

- „Pot să-ţ
arăt com să

foloseşte", îl
imită Basira.

Am râs, închipuindu-mi-l pe Leroy

Pluckett, cu favoriţii lui subţiri şi

cravatele lui
ţipătoare,
încercând să

se dea la
Basira.
înaltă, cu

pielea fină şi
închisă la
culoare,

câştigase cu
uşurinţă
titlul de Miss

Cosmos la
petrecerea
din vacanţa

de iarnă de
anul trecut.
Pe deasupra,

avea un
accent

nemaipomen
it.

Tovărăşia
fetelor era o
bucurie nouă

pentru mine.
La
departament

ul de calcule
al CNCA
lucraseră

numai femei,
da, dar din
cauza legilor

segregării
rasiale din
D.C., toate

fuseseră
albe. Dacă
cu patru ani

în urmă mi-
ai fi spus că
în grupul

meu de
prietene
apropiate

numai două
vor fi albe,
aş fi râs.

Acum mi-e ruşine de mine.

Coaliţia
Aerospaţială
Internaţional

ă, formată
de Naţiunile
Unite la

insistenţele
preşedintelui
Brannan, a

schimbat
totul.
Adică...

meteoritul a schimbat totul. Dar

faptul că
aveam un
preşedinte

quaker a
transformat
radical

practicile de
angajare.
Iar, drept

rezultat, eu
aveam mare

noroc cu aşa
prietene.

Helen se
şterse la
ochi şi privi

peste umărul
meu.

- Bună seara,

domnule
inginer York.

- Bună seara, doamnelor.

Mă atinse
scurt pe
umăr în loc

să mă
sărute,
pentru că

eram într-un
loc public.

- De ce râdeţi?

- De riglele de calcul,

răspunse
Helen,
împletindu-şi

mâinile în
poală. Şi de

cum pot fi
folosite.

Ne-am pus
iarăşi pe râs.
Bietul

Nathaniel se uita la noi şi zâmbea, dar

habar n-avea
de ce
hohoteam.

Asta mi-a
amintit că
trebuie să

stau de
vorbă cu el
despre Leroy

Pluckett.
Povestea era
amuzantă,

dar nu-mi
plăcea că
venea în

departamentul nostru şi ne perturba

activitatea.
Teoretic,
problemele

de personal
ţineau de
doamna

Rogers, dar
eu eram cea
cu care se

Ştergându-
mă la ochi şi
chicotind în

continuare,
mi-am
împins

scaunul în
spate.

- Se pare că mi-a sosit caleaşca.

- Nu
termini

prăjitura
aia?

Myrtle se
întinse spre
farfuria mea.

- E-a ta, i-am spus.

Nathaniel
îmi luă
pardesiul de

pe spătar şi
mă ajută să-l
îmbrac.

Luna iulie
era caldă,
dar nu atât

de caldă
încât să
renunţ la el.

Urma să
vină şi vara,
mai iute

decât ne-ar
fi plăcut. Le-

am făcut cu
mâna fetelor.

- Ne vedem mâine.

Un cor de
„pa, pa"
răsună în

cantină în
urma
noastră,

printre hohote de râs.

Nathaniel
mă luă de
mână.

- Pari mai binedispusă.

- Păi, tortul şi-a făcut efectul.

Mi-am
strecurat

mâna în a
lui.

- Şi trandafirul de la tine.

- Mă bucur că ţi-a plăcut.

Mergând
spre uşile
clădirii,

Nathaniel îl salută pe un alt inginer.

- Astăzi am mai aflat ceva ce te-ar

putea
înveseli.
-Da?

M-am oprit
în uşă, ca să-

l las să mi-o deschidă.

- Ia spune.

în seara
aceea târzie,
soarele

bătea direct
în parcare,
dar nu

reuşea să îmblânzească aerul rece.

Strângându-
mi pardesiul
pe mine, am

ieşit şi am
luat-o spre

staţia de
autobuz.

în spatele
gardului
care

înconjura
campusul
CAI, copiii

aşteptau cu
carneţele de
autografe în

mână,
sperând să
vadă un

astronaut. îl
văzură pe
Nathaniel şi

se
mulţumiră şi
de data asta

cu inginerul-
şef al

programului
spaţial.

Mi-am scos
mâna dintr-a
lui şi m-am

retras la o
parte când
au început

să roiască în
jurul lui.
Slavă cerului

că nu îi
interesa şi
soţia

inginerului.
Parcă
urmăream o

mulţime
flămândă, cu
carneţele în

loc de dinţi.
Nathaniel
făcea faţă

provocării
aproape
zilnic şi

bănuiam că
era unul
dintre

motivele
pentru care

lucra atât de
târziu.

Acesta şi...
propria lui
fire. Copiii

nu erau
singurii

entuziasmaţi
de rachete.

După ce
reuşi să-i
mulţumeasc

ă pe toţi,
aşteptă să
străbatem

cvartalul până la staţie ca să-

mi dea
vestea.
-Ei...

Privi înapoi.

- Teoretic,

nu e secret,

pentru că va
reieşi din
lista finală

cu
astronauţii,
dar...

- N-o să vorbesc despre asta

până nu se
publică lista
finală.

N-am trecut
nici măcar
de prima

selecţie. Nu
mă aşteptam
să fiu aleasă

în echipa
finală - adică
nu chiar -,

dar, la câte
ore de zbor
aveam, am

crezut că voi
trece măcar

de primul
tur.

- Directorul Clemons nu a selectat

nicio femeie.
Nici măcar
una.

Oprindu-mă
în loc, m-am
uitat fix la el.

Directorul
CAI, Norman
Clemons -

cu care
lucrasem ani
întregi şi pe

care îl
respectasem
- nu

selectase
nicio femeie.
îmi ieşeau

aburi din
gura
căscată.

- Şi de ce ar trebui să mă facă asta

să mă simt
mai bine?

- Păi, pentru că ştii că n-ai

fost tu de
vină. Nu?

- Dar în cerinţe nu scria nicăieri

că trebuie să
fii bărbat.

Nathaniel
dădu

aprobator
din cap.

- Clemons a spus că era de la sine

înţeles. Din cauza pericolelor.

- Doamne, Dumnezeule! Am

acceptat
prostia cu
patriarhatul

la zborurile
de testare.
Dar acum?

încercăm să
întemeiem o
colonie. Cum

se aşteaptă
să facem

asta fără
femei?
-Cred...

Ezită şi privi în josul străzii, cu

ochii mijiţi în bătaia vântului.

Erau lucruri
pe care nu
mi le putea

spune,
pentru că
erau secrete,

şi, când se
bătea de
pereţii

aceştia,
părea
întotdeauna

cam
constipat.
Acum părea

că ţine
pentru el un
secret

extrem de important.

- Ce crezi?

îşi linse
buzele şi se
mută de pe-

un picior pe
celălalt.

- Unii s-au arătat... îngrijoraţi de

stresul în
spaţiu.

- De stres. Femeile rezistă la

forţa de
gravitaţie
mai bine

decât
bărbaţii.
Cele din

WASP au
demonstrat-
o în timpul

războiului
şi...

Am tăcut,
văzând că-şi
subţiază

buzele dintr-odată, de parcă şi-ar fi

retras
cuvintele.

- Glumeşti.
îşi închipuie
că o să ne-

apuce
istericalele
în spaţiu?

Nathaniel clătină din cap şi arătă

spre staţia
de autobuz.

- M-am gândit să mergem la

dans în
seara asta.

Scrâşnind din dinţi, mi-am vârât

nervoasă
mâinile în
buzunare.

- De ce nu,
dacă tot e să

ne dăm în
spectacol?

Dacă ar fi
trebuit să
pariez pe

cine
obiectase la
prezenţa

femeilor în
programul
spaţial pe

motiv de
capacitate
fizică

necorespunzătoare,
atunci aş fi

ales un
singur
bărbat:

Stetson
Parker.

Recunosc că
Nathaniel a
avut

dreptate
când mi-a
spus că mă

voi înveseli,
dar nu cred
că a

intenţionat
să mă şi
enerveze.

Când a venit
sfârşitul de
săptămână,

eram în
continuare
furioasă.

Dacă aş fi
fost respinsă
după ce aş fi

dat totul din
mine, ar fi
fost altceva.

Aş fi trecut
peste
nereuşită şi

m-aş fi
străduit mai

mult data
viitoare.

Dar aşa?
Simţeam că
înnebunesc,

pentru că nu
puteam face
nimic ca să

schimb
lucrurile.
Dacă nu v-aţi

dat seama
până acum,
v-o spun

direct: nu
înghit
chestia asta

cu
„neputinţa".
Aşa că m-am

dus la
aerodromul
particular,

unde se
întâlneau
membrele

filialei locale
a Clubului
99. Prima

regulă a
clubului
era... De

fapt, prima
regulă era
siguranţa,

Tocmai de-
asta am
început

conversaţia
la sol. Voiam
să isc nişte

bârfe. Mi-am plimbat privirea

peste
femeile din
jurul meu.

Când s-a
format
grupul

iniţial,
existau doar
99 de femei

pilot în
Statele
Unite. Acum

erau cu
miile, în
diferite

cluburi din
ţară, iar eu
puneam

prinsoare că
aveam toate

aceleaşi
ambiţii.

- Cine şi-a mai depus actele

pentru
corpul de
astronauţi?

Au ridicat
toate mâna,
cu excepţia

lui Pearl,
care era încă
destul de

dolofană
după ce
născuse

tripleţi, şi
Helen, care
nu-şi luase

încă licenţa.
(I-am trezit
pasiunea

pentru zbor
la
petrecerea

de 4 Iulie de
anul trecut.
Tatăl ei nici

acum nu mă
iertase.)

Venise
rândul lui
Betty să

aducă
gustarea
dinaintea

zborului şi
ne pregătise
fursecuri cu

sfeclă şi
lămâie. Am
cam şovăit

când le-am
văzut, dar
aveau

avantajul că
puteau fi
făcute şi

când nu se
găsea zahăr.
în plus, erau

dulci-acrişoare şi delicioase.

Betty puse platoul pe măsuţa de

lemn dintr-un colţ al hangarului,

ţuguindu- şi
bosumflată
buzele roşii,

de stea de cinema.

- N-am
trecut de

prima
selecţie.

Am luat un
fursec roz.

- Niciuna dintre noi nu a trecut.

Fetele se
uitară toate
la mine,

unele
surprinse,
altele

suspicioase.
Pearl
strâmbă din

năsucul ei
simpatic.

- De unde ştii?

- Ştiu, am zis, rupând fursecul în

două. N-au acceptat nicio femeie.

- De ce? Din ce motiv?

Betty pufni şi se prinse de sâni, care

erau
magnifici.

- Evident, din cauza ăstora nu

ajungem la
butoanele de
comandă.

- Vorbeşte pentru tine, spuse

Helen,
trecându-şi
mâna peste

costumul de
zbor care îi
scotea în

evidenţă
silueta
băieţoasă.

- Serios, acum, zise Betty.

Credeam că
vor să

înfiinţeze
colonii.

încuviinţând
din cap, am
evitat să

pomenesc de
lucrurile la
care făcuse

aluzie
Nathaniel:

- Lista oficială va fi anunţată

săptămâna
viitoare, la o

conferinţă
de presă.

Betty se mai
înseninã la
faţă şi se

întinse după
poşetă.

- Nu mai spune, rosti, scoţând

carnetul de
notiţe.

Mi-am dres
glasul:

- Evident, nu *eu* spun asta, dar

cineva care
are legătură
cu un ziar

important va
fi invitat şi...

- Aiurea! făcu Betty, uitându-se

urât la carnet. O să-l trimită pe

Hart, cel mai
probabil. El
primeşte

cele mai
grozave
subiecte

internaţional
e. Dacă mai
trebuie să

scriu despre
vreun club
de

grădinărit,
jur că...

- O să scrii şi-o să fii mulţumită

că ai un
salariu, zise
Pearl,

răsucindu-şi mănuşile în palmă.

Betty oftă.

- Ai fi putut să mă

laşi să mă
descarc un
pic înainte

să mă aduci
cu picioarele
pe pământ.

- Eu mă întreb, am intervenit,

arătând cu
fursecul
către Betty,

dacă Hart o
să observe
că sunt

numai
bărbaţi pe
listă.

Betty miji
ochii. îşi
formula deja

discursul pe
care avea să
i-l ţină

redactorului
ei.

- Pot să te citez drept sursă de la

CAI? Fără
nume.

- Nu... nu vreau ca sursa *mea* să

intre în
bucluc.

Betty îmi luă fursecul din mână.

- Dacă ai o părere aşa de proastă

despre abilităţile me...

Mi-am smuls
fursecul
înapoi,

umplând de
fărâmituri
pe jos, şi l-

am mâncat
râzând.

- Vreau să mă asigur că

suntem în
parametri.

- Parametri confirmaţi.

îşi luă geaca
de pilot şi se
ridică.

- Zburăm şi noi azi?
- Evident.

Am vârât
încă un
fursec în

buzunarul
gecii mele şi

m-am uitat
la Helen.

- Vii cu mine sau

zbori cu
altcineva?

- Nu te-aş
rata pentru

nimic în
lume.

în micul meu
Cessna 170b
intrau patru

persoane.
Betty avea
un Texan,

dar nu era
potrivit
pentru

conversaţie,
aşa că a
venit cu noi,

ca să nu
trebuiască
să vorbim

prin radio.
Ne-am
înghesuit în

carlingă şi
am aşteptat
să

parcurgem
lista de
verificări

anterioare
zborului
înainte să

reluăm
discuţia.

Decolările
au ceva
magic.

Cunosc
oameni care
se tem să

zboare şi
spun că
decolarea şi

aterizarea
sunt cele
mai dificile,

poate pentru
că atunci
resimt

zborul cel
mai acut. Eu
mă dau în

vânt după
senzaţia pe
care o ai

când eşti
împins în
scaun. Eşti

prizonierul
propriei
greutăţi şi al

impulsului,
simţi cum
trepidează

pista în
manşă, în
palme şi

Mie nu mi se
pare că mă
ridic, ci că

pământul
cade de sub
mine, de

parcă aş fi la
fel de uşoară
ca aerul.

Oare asta să-i sperie pe unii? Sau

poate că nu
sunt speriată
pentru că

tata a zburat
în Forţele
Aeriene când

încă făceau
parte din
Armată şi m-

a urcat
prima dată
cu el în

avion când
aveam doi
ani. Mi s-a

spus că am
râs tot
timpul

zborului.
Sigur, eu nu-
mi aduc

Pe cei mai
mulţi copii,
taţii îi învaţă

să conducă maşina. Pe mine m-a

învăţat să
zbor.

Odată ce ne-
am ridicat în
aer, m-am

îndepărtat
de aerodrom
executând o

spirală lentă,
numai ca să
simt cum e

aerul astăzi.
Betty stătea
în scaunul

copilotului,
iar Helen, în

spatele
nostru.

Betty se
răsuci ca să
ni se

adreseze
amândurora,
strigând

peste
huruitul
motorului:

- Bun.

Regulile
Clubului de

zbor sunt în
vigoare. Am
dreptate

când spun că
vor să facă
din Lună o

bază
militară?

- Bazându-mă pe ceea ce nu spune

Nathaniel,
cred că
adevăratul

motiv e că
femeile au
prea multă

sensibilitate
emoţională
ca să

meargă în
spaţiu.

Betty
scutură din
cap şi sunt

aproape
sigură că
trase o

înjurătură
acoperită de
vuietul

aeroplanului
.

- Bun. Ăsta-i un trombon.

Trebuie să
schimbăm
lucrurile.

- Cum? întrebă Helen,

aplecându-se
în faţă.

- Pot să-i prezint situaţia

redactorului-
şef drept
discriminare

, dar n-o să
ţină dacă nu
pomenesc

câteva
dintre
femeile care

au fost
ignorate,
spuse Betty

şi se uită la
mine. Pot să
fac în aşa fel

încât sursele
să nu fie
specificate

clar şi... şi îl pot determina

pe Hart să
pună
întrebarea la

conferinţa
de presă.

Am privit-o
pieziş.

- Cum?

Adică mi se

pare că ar fi
prea direct.

- „Domnule preşedinte, din moment

ce în corpul
de
astronauţi

sunt numai
bărbaţi, nu
există cumva

riscul ca
blocul
comunist să

considere
colonia mai
degrabă un

avanpost
militar?"

Helen ridică braţul, vrând parcă să ne

aducă
aminte că e
din Taiwan:

- Va replica imediat cu cooperarea

internaţională.

Am aprobat-o mişcând din cap:

- La CAI lucrează oameni din

Taiwan,
Algeria,
Spania,

Brazilia,
Franţa,
Germania,

Serbia,
Haiti,
Congo...

Helen se grăbi să mă completeze:

- Belgia,
Canada,
Danemarca,

Franţa,
Islanda,
Italia,

Luxemburg,
Olanda,
Norvegia,

Portugalia,
Regatul
Unit...

- Şi Statele Unite.

- Dar niciuna dintre ţările

astea nu e
comunistă,
precizā

Betty, clătinând din cap.

- Nu... şi faptul nu are

legătură cu
isteria.

- Nu, dar scoate în evidenţă

ideea că în
corpul de
astronauţi

sunt numai
bărbaţi, iar
asta va

conduce la
întrebarea
de ce nu

sunt şi
femei. Nu
mai zic că e

an electoral,
pufni Betty.
Eisenhower

candidează
împotriva lui
Brannan, aşa

că fac pariu
pe bani buni,
chiar acum,

că revenirea
la
„normalitate

", cu femeile
trimise iar la
cratiţă, va fi

un subiect-
cheie al
campaniei

Mă străbătu
un fior din

cap până-n
picioare.

- Dar directorul CAI nu e

subordonat
preşedintelui
, ci...

Mi-am dat
seama ce
prostii spun

chiar în timp
ce le
rosteam.

Coaliţia
poate că era
un efort

internaţional
, dar, pentru
că centrul de

lansare se
afla pe
teritoriu

american,
noi aveam
mai multă

influenţă în
cadrul
programului

decât alte
ţări, chiar şi
cu un

director
britanic.
Doar

văzusem
lista
astronauţilor

. Trei
sferturi erau
americani

- V-aţi pus centura?

Amândouă
fetele mi-au
răspuns

„da", fără să
mă întrebe
de ce. Mă

cunoşteau
bine. Am
ridicat

avionul,
câştigând în
altitudine, şi

am descris o
buclă. Forţa
centrifugă

ne împingea
în scaune.
Sub noi,

Pământul
semăna cu o
cuvertură

verde cu
maro. Erau
destui aburi

pentru ca
linia dintre
pământ şi

cer abia să
se
desluşească,

iar
contururile
se pierdeau

încheind
bucla, am
executat o

rotaţie în
jurul axei
laterale.

Argintiul şi
verdele s-au
învârtit

odată cu noi
trei, aflate în
centrul

morişti. în
spatele meu,
Helen râdea

şi bătea din
palme.

încheind
rotaţia, m-
am întrebat

care ar fi
următoarea
mea opţiune.

Oamenii
scăpau din
vedere

evoluţia
efectului de
seră, pentru

că era un
dezastru
care se

desfăşura
lent. Trebuia
să

întemeiem
colonii pe
Lună şi alte

planete cât
mai aveam
la dispoziţie

resurse
suficiente.
Dacă scuza

bărbaţilor
era că
femeile n- ar

fi fost în
siguranţă în
asemenea

- Crezi că ziarul tău ar fi interesat

să scrie
despre un
spectacol

aerian dat
numai de
femei?

- Normal, cum naiba să nu fie!

Betty
împunse
aerul cu

degetul
către mine.

- Dar numai dacă pot să trec

numele tău
în el.

- Eu nu
sunt cineva.

- Eşti măritată cu inginerul-şef

de la CAI.
Povestea aia
despre cum

ai zburat
după
Meteorit? Aş

putea s-o
folosesc.

Am înghiţit în sec. A fi în centrul

atenţiei
era...
necesar. Şi

ar fi ca şi
cum aş sta

de vorbă cu
Betty.

Sigur.
Foloseş

te-o

!
DOISP

REZECE

OAMENII
EREI
SPAŢIALE

Fotografii de
SAM FALK,
pentru

National
Times

26 martie
1956 —
Inginerii

aerospaţiali,
cei care
concep,

proiectează,
construiesc
şi lansează

motoarele
puternice
pentru

transportul
instrumentel
or ştiinţifice

în spaţiu,
sunt oamenii
de la care

ţara
aşteaptă
marile

realizări ale
Erei
spaţiale.

Lucrează în
domenii
diverse, de

la
combustibili
la sisteme de

calcul şi de
la aliaje la
tehnici de

Conferinţa
de presă a
decurs exact

cum
anticipase
Betty.

întrebat
despre lista
exclusiv

masculină,
Norman
Clemons,

directorul
CAI, a
răspuns că s-

a procedat
aşa „din
motive de

siguranţă".
Şi „a fost
aproape la

fel când
Columb a
descoperit

Lumea
nouă". Sau
când

Shackleton a condus expediţia la

Polul Nord.
Pe atunci,
nimeni nu s-

Unele
reviste
pentru

femei,
înfiinţate ca
să facă

propagandă
sufragetelor,
au preluat

articolul lui
Betty şi s-au
alăturat

efortului ei
de a susţine
includerea

femeilor în ridicarea coloniei.

Niciun bărbat nu acorda

niciun fel de
atenţie
revistelor

pentru
femei. E

revoltător,
ştiu.

Basira s-a
aşezat de
partea

cealaltă a
biroului
nostru

comun de la
CAI.
- S-a întors.

M-am uitat
în spate, ca
să văd dacă

o auzise
cineva. Nu
că ar fi

contat, dar
celelalte
femei din

departamentul de calcule erau toate

ocupate. Scârţâitul creioanelor

pe hârtie şi
al
cursoarelor

de sticlă pe
riglele de
bachelită

alterna cu
răpăitul
maşinii de

calcul
Friden. Şi,
chiar dacă

cineva ar fi
auzit-o, nu
era nimic

grav în
faptul că
Basira

Pe lângă
asta,
majoritatea

ştiau ce
anume
speram eu

să fac. Am
dat din cap a
încuviinţare

şi am închis
caietul de
lucru. L-am

pus la o
parte,
aşezând

frumos
creionul pe
el. După

aceea am
deschis
sertarul şi

am scos alt
caiet,
etichetat

„WASP", în
care
trecusem

datele
adunate
despre

femeile-pilot
din al Doilea
Război

M-am
ridicat,
strângând

caietul la
piept. Basira
îmi zâmbi.

- Operaţiunea „Doamnele

au
prioritate" a
început.

Simţeam nevoia să râd cu

disperare.
De la biroul
pe care îl

împărţea cu
Myrtle,
Helen înălţă

capul. îi
trase un cot
lui Myrtle,

care se
întoarse şi
ridică

degetul
mare spre
mine, în

semn de
încurajare.
Am dar

aprobator
din cap şi
am părăsit

încăperea,
mergând pe
coridoarele

care duceau
la biroul
directorului.

Nu aveam
niciun motiv
să mă tem

de el. Ne
întreţinuseră
m de

nenumărate
ori la
petreceri

sau picnicuri
organizate
pentru

angajaţi.
Când avea
loc câte-o

lansare, era
o prezenţă
liniştitoare

în „camera
obscură".
Dar până

atunci, în
relaţia cu el,
Nathaniel

sau munca
mea fusese

întotdeauna
un scut.

Palmele
mele
transpirate

lăsaseră
urme umede
pe coperta

caietului. M-am oprit în faţa uşii

sale,
niciodată
închisă, ca

să mi le şterg de fustă.

îmbrăcasem
una gri, tip
creion, şi o

bluză albă,
în speranţa
că îmi vor da

un aspect de femeie de afaceri.

Orice fel de
„armură"

era binevenită.

Mi-am
înghiţit
emoţiile şi

am intrat.
Doamna
Kare,

secretara
lui, m-a

primit cu un zâmbet.

- Cu ce vă
pot ajuta,

doamnă
York?

- Aş dori să mă programez,

ca să stau de
vorbă cu
domnul

director
Clemons.

Mă apucase frica. Aveam caietul la

mine, iar el era *chiar acolo.*

Citea stând
cu picioarele
pe birou şi

cu un trabuc
între dinţi,
învăluit de

fumul parcă
scos de un
motor care

dă rateuri.
Pe coperta
cărţii era

desenată o
rachetă într-
un peisaj cu

praf roşiatic.
Părea mai
degrabă

roman decât
lucrare
ştiinţifică.

- Un moment, să-i

verific
programul.

Directorul
lăsă cartea
jos.

- Să intre, spuse el.

Am înghiţit
în sec. Dicţia
lui de

britanic mă
făcea
întotdeauna

să mă simt
ca şi când
tocmai mă

întorceam
murdară de
pe câmp.

- Mulţumesc, domnule director.

Ridică puţin
cartea când

văzu că mă
apropii.

- Ai apucat s-o citeşti?

- Nu, domnule.

- E cu un căpitan York, care

seamănă
foarte bine
cu soţul tău,

preciză şi
îmi făcu
semn să mă

aşez. Stai
jos, stai jos.
L-ai

cunoscut pe tipul ăsta, Bradbury?

- Nu, domnule.

- Cred că e fânul soţului tău.

Ideea unei
vechi
civilizaţii pe

Marte e o
prostie, dar
accept

bucuros
orice lucru
tipărit care

stârneşte
pasiunea
oamenilor

pentru
spaţiu.

Lăsă cartea
pe birou.

- Congresul face iar scandal din

cauza
sumelor
alocate

pentru dotări. îţi mai trebuie

echipamente
de la IBM
pentru

departamentul de calcule? Cică

sunt la
ofertă.

Am clătinat din cap în semn că nu

de asta
venisem.

- Asta e decizia doamnei

Rogers, am
spus. în ce
mă

priveşte... nu
mi se par

foarte
fiabile.

- Aşa zic toţi inginerii. Se

supraîncălzesc.

Scoase un mormăit şi dădu

aprobator
din cap.

- Cu ce te pot ajuta?

- Ăăă...
Ştiţi, e vorba
de a trezi

interesul
publicului
pentru

Marte,
domnule.
Vedeţi... am

vrut să
vorbesc cu
dumneavoas

tră despre
includerea
femeilor în

misiunile
viitoare.

- A
femeilor?

Se aplecă în faţă şi mă privi cu

toată
atenţia.

- Nu, nu.
Dacă vrem
să ţinem

treaz
interesul
publicului,

avem nevoie
de cei mai
buni piloţi în

misiunile
astea. Altfel,

ni se va lua
capul.

- înţeleg, dar, dacă vrem colonii

viabile, avem
nevoie şi de
familii, iar

asta
înseamnă să
convingem

femeile că
vor fi în

siguranţă
acolo.

Am deschis
caietul la
graficul pe

care îl
trasasem.

- Acum, sigur, nu doriţi să

trimiteţi în
spaţiu femei
obişnuite,

după cum
nici nişte
bărbaţi

obişnuiţi nu
ar fi
candidaţii

cei mai
potriviţi
pentru asta.

Dar, de exemplu, m-am gândit că

poate aţi lua
în
considerare

femeile-pilot
din WASP. în
război au

zburat,
numai
pentru

Statele
Unite, 1 027
de femei,

fiecare
adunând, în
medie, 700

-Nu.
-Po... poftim?

- Nu trimit femei în spaţiu.

Dacă moare
un bărbat...
asta e, e o

tragedie, dar
lumea o va
accepta. Dar

o femeie?
Nu.
Programul

ar fi
terminat.

M-am
ridicat,
aşezând

caietul pe
birou şi

întorcându-l
spre el.

- Totuşi cred că am putea

schimba
percepţia
publicului.

Cu cifrele
astea...

- Nu. Vorbeşti despre femei

care au
zburat cu
avionul de

parcă ar fi
mers la luptă
cu el.

Apăsând cu
degetele pe
grafic, pe

liniile
liniştitoare,
am tras aer

adânc în piept. Rostise

„luptă" ca şi
când lupta
ar fi fost

luată în
calcul
pentru

misiunile
spaţiale, dar
nu era

nevoie de ea
când
întemeiai o

colonie. Am
dat înapoi,
ca de obicei,

în loc să
marşez pe
ideea asta.

- Organizăm un spectacol

aerian. Poate
doriţi să
veniţi să-l

vedeţi? Ca
exemplu a
modului în

care am
putea
schimba

percepţia
publicului
despre

femeile-pilot.
Au fost
antrenate

mai riguros
decât
bărbaţii,

dată fiind
varietatea de
avioane pe

care le
pilotau.

- Apreciez efortul, dar proiectul

trebuie să
meargă
înainte. N-

am timp de
acţiuni de
caritate.

Luă cartea şi
începu să
citească.

- La revedere,

doamnă
York!

Am închis caietul şi mi-am muşcat

buza. N-aş
putea să
spun dacă

îmi
înghiţeam
lacrimile sau

urletul.
Probabil că

pe
amândouă.

S-au mai
scurs nişte
săptămâni,

iar eu nu m-
am mai
concentrat

pe
spectacolul
aerian, nu

numai din
disperare, ci
şi pentru că

lucram non-
stop la o
lansare pe

Lună. Asta
făcea filiala
americană,

iar
partenerii
europeni

pregăteau
construirea
unei staţii

orbitale.
Teleimprima
toarele

ţăcăneau
neîntrerupt
dincolo şi

dincoace de
Atlantic,
pentru ca

Cu toţii
stăteam
multe ore

peste
program.
Totuşi

Nathaniel
încerca să
plece înainte

de apusul
soarelui
vinerea, ca

să
respectăm
sabatul. Nu

că am fi fost
noi foarte
religioşi, dar

ne prindea
bine
disciplina.

M-am
proptit de
cadrul uşii

biroului său
când
umbrele

cenuşii ale
serii se lăsau
grele peste

parcare.
Nathaniel
avea

mânecile
suflecate şi
se uita

încruntat la
ceva de pe
birou.

Am bătut în
uşă cu

buricul unui
deget.

- Gata de plecare?

-Hm?

Ridică privirea şi se frecă la ochi.

- Mai am puţin de lucru. Te

superi dacă
aştepţi?

- Ştii... mă gândeam că vara am

putea pleca
acasă pe la

apusul
soarelui.

Nathaniel se răsuci în scaun, cu

faţa la
parcare.

- Cât e ceasul?

- Aproape
nouă.

Am intrat şi
mi-am lăsat
geanta şi

haina pe un
scaun.

- Ai luat vreo pauză azi?

- Da... Am avut o întâlnire la

prânz cu
Clemons.

Se răsuci
înapoi la
birou şi luă

hârtia pe care o studia.

- Elma, dacă ai fi pe orbită, ce

manevră de
apropriere ţi
s-ar părea

mai logică,
cea
perpendicula

ră, de-a
lungul razei
orbitei, sau

cea
orizontală,
pe aceeaşi

linie cu
traiectoria
ţintei?

- în primul rând, întâlnirea de

la prânz nu
se pune ca
pauză.

Din spatele
scaunului
său, m-am

aplecat
peste el, ca
să văd ce

analizează
atât de
concentrat.

Era un
raport
intitulat

*Tehnici de
ghidare
pentru*

întâlniri
orbitale cu
echipaj

uman, care
părea să
conţină mai

multe
întrebări

decât
răspunsuri.

- în al doilea rând, despre

ce orbită
vorbim?

Nathaniel răsfoi paginile.

- Ăăă... stai puţin. Să

zicem 6 500
de kilometri.

Am început
să-l masez la
baza gâtului

cu degetele
mari,
gândindu-mă

la întrebarea
lui. Una
dintre

provocările
astrodinamic
ii era că, cu

cât te
deplasai mai
repede, cu

atât mai sus
era orbita,
deci cu atât

mai lentă.
Era absolut
imposibil de

găsit o
soluţie fără
ecuaţii sau

un model.
Aşa că nu
mă puteam

încrede în
instinctul
meu de pilot,

care îmi
spunea că
manevra de

în manevra
orizontală,
V-bar, V-ul

venea de la
viteză. Te
apropiai de

ţintă
zburând în
aceeaşi

direcţie cu
ea. Degetele
mi se

înfipseră în
muşchii de
la baza cefei

lui
Nathaniel. El
îşi lăsă capul

în faţă, până
când bărbia

îi atinse
pieptul.

însă ar
merge şi
manevra

perpendiculară... dacă am
coborî pe o

orbită mai
joasă decât
cea a ţintei.

Odată ajunşi
suficient de
aproape de

ea, am
puteam
aprinde

propulsoarele ca să ne împingem

spre ea,
folosind
astfel şi mai

puţin
combustibil.

Aveam un răspuns posibil, dar

soţul meu
gemea de
plăcere şi nu

eram sigură
că m-ar fi
auzit.

Trapezul lui
era o masă
solidă de

noduri de la
un omoplat
la celălalt.

- Aş

înclina spre

manevra de

apropiere
perpendiculară. Mai puţin

combustibil,
plus că
astrodinamic

a presupune
un efect de
frânare

natural,
dacă te lasă

propulsoarele.

înălţând
capul,
Nathaniel se

aplecă în
faţă, ca să se
uite pe foaie.

- Vezi, tot asta cred şi eu, însă

Parker vrea
manevra
cealaltă.

Câteva clipe
am rămas cu
mâinile în

aer, apoi i-am netezit cămaşa.

- Păi... el a fost în spaţiu, pe

când eu, nu.
Ca pilot,
probabil că

m-aş baza
mai mult pe
părerea lui

decât pe a
mea.

- Asta-i exact problema

mea. Toată
lumea crede
mai mult în

părerea lui,
pentru că e
unul dintre

astronauţii
programului

Artemis
Şapte.

Aruncă
hârtia înapoi
pe masă.

- Chiar şi când nu e vorba de

pilotat.
Vreau să
zic... îi tot dă

înainte cu
sovieticii -
pardon,

„ameninţare
a
comunistă".

- Iarna asta lungă i-a lovit mai

puternic
decât pe noi.
Uniunea

Sovietică s-a
dizolvat,
pentru

numele lui
Dumnezeu.

Ce-o fi în capul lui?

Nathaniel se frecă pe frunte.

- Uniunea Sovietică nu mai există,

dar Rusia e
la fel de
mare şi

întinsă ca
întotdeauna.

- Şi de
înfometată.
Iarna

prelungită a
afectat
naţiunile din

zona polară
mai mult
decât pe

celelalte.
Nici China

nu o duce
prea grozav.

- Cred că vrea să se bage sub

pielea lui
Eisenhower,
ca să... Nu

ştiu de ce.
Nu fac decât
să bârfesc.

Din cauza
alegerilor,
oamenii

uitaseră de
motivul
pentru care

trebuia să
ajungem în
spaţiu. Bine

că nu
ignorau şi
importanţa

programului
spaţial, încă.

Nu doar
Nathaniel
stătea la

birou peste
program.
Lunea

următoare
am fost
prinsă într-o

serie de
ecuaţii
pentru

traiectorii
circumlunar
e. Era

fascinant,
pentru că
încercam să

justific
modificările
forţei

gravitaţionale când nava
trecea de

sub influenţa
Pământului
sub cea

selenară.
Totul era
afectat,

inclusiv
cantitatea de
combustibil

Aruncând corespondenţa zilnică pe

masă, m-am
trântit pe cel
mai apropiat

scaun. Eram
toată
murdară de

cerneală pe
degete, dar
m-am culcat

oricum cu
capul pe

mâini,
oftând.

- Spaţiul mi se părea un

loc atât de
romantic...

Nathaniel
chicoti în
spatele meu

şi mă sărută
pe ceafă.

- Am crezut că nu te mai pot scoate

din birou în
seara asta.

- Păi, Sanchez are nevoie de

calculele
pentru
combustibil

până mâine,
ca să
ajusteze

parametri de
sarcină utilă.

Mi-am masat
tâmplele,
încercând să

mă eliberez
de tensiunea
unei zile

petrecute cu
ochii în cifre.

- Becky se ocupa de asta, dar

cineva i-a
spus
directorului

Clemons că
e gravidă
şi... Abia se

vedea.
Oricum, nu
facem

altceva
decât să

stăm la birou.

- Şi să fugiţi la laboratoare

şi înapoi. Şi
să
participaţi la

teste când
aprindem
motoare

experimental
e. Şi când
testăm

agenţii de
propulsie
şi...

- Eşti la fel de rău ca directorul.

Mi-am
îndreptat
spatele şi m-

am
încruntat.

Nathaniel
stătea
sprijinit de

dulapul din
bucătărie. îşi
scosese

paltonul şi-şi
slăbise nodul

de la
cravată.

- Nu, nu, eu aş fi lăsat-o să

vină la
serviciu, dar
nu şi în

zonele de
testare. Dar
înţeleg şi

hotărârea
directorului.

- Pentru că, citez: „Sarcina era

un efect
direct
asupra

creierului
femeii"?

Nathaniel
pufni.

- Vorbe de politician.

Nu de om de

ştiinţă. Dacă
s-ar
întâmpla

ceva cu o
gravidă
angajată la

CIA, relaţiile
cu publicul

ar avea de
suferit.

Am deschis
gura ca să-i
dau o

replică, dar
am închis-o
imediat. Fir-

ar să fie,
avea
dreptate.

Oamenii
încercau
deja să

transfere
fonduri de la
programul

spaţial,
pentru că nu
înţelegeau

proporţiile
dezastrului
care ne

pândea.
Revenind la

masă, am
luat un plic.

- O să răsfoiesc

corespondenţa.

- Poţi să plăteşti

facturile şi
mâine.

- Nu voi fi mai puţin obosită.

Parte din
înţelegerea
noastră era

ca eu să mă
ocup de
facturi şi de

banii
familiei.
Amândoi ne

pricepeam la
matematică,
teoretic, dar

eu făceam
socotelile
mintal, pe

când
Nathaniel
trebuia să le

noteze, deci eram mai rapidă.

L-am auzit
deschizând
dulapul de

vase şi
zdrăngănind
oalele.

- Cartofi
copţi şi...
mai avem

carne tocată
de vită. Ce

zici de-un
chili?

Da. Da, am
un soţ care
găteşte. Nu

are un
meniu foarte
diversificat,

dar cele pe
care le face
se potrivesc

cu bonurile
noastre
alimentare.

Chili
însemna mai
mult fasole,

dar era şi foarte gustos.

- Ar fi
minunat.

Primisem o scrisoare de la Hershel,

pe care am
pus-o
deoparte, ca

să-i răspund
în weekend.
Dacă i-aş fi

răspuns
acum, ar fi
citit doar un

şir de
numere şi
simboluri.

Factura de
curent.
Factura de

telefon. De
ele m-am

ocupat pe
loc.

Un plic alb
greu, pe
care mai că

nu scria
„invitaţie",
mi-a atras

atenţia.
Primeam
asemenea

invitaţii cu
grămada, de
la persoane

care voiau
să-l aibă pe
inginerul

York la
serata lor.
Era centrul

atenţiei la
orice
conferinţă

de presă,
explicând
traiectoriile

şi parametrii
misiunilor
astfel încât

să-i
înţeleagă
toată lumea.

Să facă
acelaşi lucru
la o

Dar... dar pe
plicul
invitaţiei era

adresa
senatorului
Wargin. O

cunoşteam
pe soţia lui.
Nicole

Wargin
fusese pilot
în WASP în

timpul
războiului.
Iar senatorul

era un
suporter
înfocat al lui

Martin
Luther King
Jr. Speram

ca politica
lui
progresistă

şi interesele
soţiei sale
să-l

determine să
plece

urechea la
cauza mea.

Am deschis
plicul,
scoţând

bucata de
carton gros.

Senatorul şi
doamna
Kenneth T.

Wargin au
plăcerea să-i
invite pe

domnul
inginer şi
doamna York

la un dineu,
la ora 18.30,
pe 7 august.

- Nathaniel

?

M-am răsucit în scaun. îşi

suflecase
mânecile şi
ungea un

cartof cu
ulei.
-Hm?

- Senatorul Wargin şi soţia lui ne-

au invitat la
un dineu pe

7 august. Să
confirm?

Clătină din
cap, lăsând

cartoful pe
blat.

- E doar cu o săptămână înainte de

lansare. Voi
fi extenuat.

M-am ridicat
şi m-am
proptit de

tejghea,
lângă el.

- Asta e starea ta naturală.

- Şi a ta.
Luă alt
cartof şi-l

unse bine cu
ulei. Muşchii
antebraţului

i se unduiau
la fiecare
mişcare. îi

sărise ulei
deasupra
încheieturii

stângi şi
lucea de
câte ori

dădea din mână.

- Aşa-i...

Am pus
degetul pe
dâra de ulei

şi i-am
întins-o mai
sus pe braţ.

- Dacă mergem, va găti

altcineva
pentru noi.

- Şi va trebui să fac

conversaţie
spirituală.

- A, nu!
Nimeni nu
se aşteaptă

la ceva
spiritual de
la tine.

Râse şi se aplecă să mă sărute.

- De ce să mergem tocmai la

petrecerea
asta?

- Am zburat cu Nicole Wargin.

M-am strecurat în spatele său.

Trecându-mi
degetele
peste

coastele lui,
m- am lipit
de el.

- Şi... sper
că senatorul
se gândeşte

că e nevoie
de femei în
colonie.

-A-ha...
Se răsuci
spre mine,

cu cartoful
încă în
mână.

Ţinându-şi
degetele
uleioase la

distanţă de
hainele
mele, mă

sărută pe
obraji, la
baza bărbiei,

apoi mă
ciuguli pe
gât. Printre

gâfâituri, am reuşit să bolborosesc:

- Iar tu ai putea argumenta

necesitatea
de a părăsi
planeta.

- Dar tot extenuat o voi fi.

- Aş putea
să te

răsplătesc
de pe acum.

- Cartofii ăştia nu sar

singuri în
cuptor.

Râzând, i-am
eliberat talia
din braţele

mele şi m-am retras.

- Bine.

Departe de mine gândul

să-ţi distrag
atenţia de la
ei.

Se apleacă să
deschidă
cuptorul,

arătându-mi
pantalonii
bine croiţi.

V-am mai
spus în
ultima

vreme ce
noroc am că
sunt

măritată cu
Nathaniel?
Curentul de

aer cald din
cuptor îi
flutură o

şuviţă, iar
lumina căzu
pe dâra de

ulei când
aşeză ambii
cartofi pe

grătar. Se
ridică şi

împinse uşa
cu călcâiul.

Căldura din
cuptor
încălzi parcă

toată
garsoniera.
Nathaniel

ridică o
mână plină
de ulei.

- Cartofii ăştia - îmi desenă o

dungă pe gât
- mai au vreo

oră până se
fac.
- Serios?

Răsuflarea
mi s-a încins
şi accelerat.

- Am timp să-ţi demonstrez

de ce vreau
să mergem
la dineul

ăla? îşi
plimbă
degetul pe

gulerul
bluzei mele,
până la

primul
nasture.

- Numai dacă mă laşi să-ţi

demonstrez
de ce vreau

să rămânem
acasă.

Contra
argume

nt

confirm
at

.TREIS
PREZE

CE
RECORD
SPAŢIAL

STABILIT
DE
LEBOURG
EOIS

Coloniile spaţiale ar ajuta mult

omenirea
HENRY
TANNER în

exclusivitate
pentru The

National
Times

KANSAS
CITY, KS,
sâmbătă, 13

aprilie 1956
—
Locotenent-

colonelul
Jean-Paul
Lebourgeois

a stabilit un
nou record
al Coaliţiei

Aerospaţiale
Internaţional
e, rămânând

pe orbită
peste patru
zile. Prin

acest
progres, CAI
a

demonstrat
că este
posibil să

lucrezi şi să
dormi în
spaţiu - un

pas înainte
foarte
necesar

pentru
programul
spaţial.

Nicole
Wargin se
cocoţă pe

braţul
canapelei
din living, cu

paharul de
şampanie de
pe vremea

dinaintea
căderii
meteoritului.

Diamantele
de la gât îi
sclipeau

deasupra
rochiei
superbe, de

un verde
mat. în jurul
nostru, sala

gemea de
elita
societăţii

îmbrăcată în
smochinguri
şi rochii de

seară în
nuanţele
celor mai

fine bijuterii,
bucurându-
se de seară

Slavă
cerului, era
o femeie

mult mai
interesantă.

- Aşa că mecanicul jurase că

puteai avea
încredere să
zbori cu

Hellcat, dar
eu eram la
două mii de

metri şi
indicatorul
de

combustibil
arăta zero.

- Deasupra oceanului?

Doamna
Hieber îşi
duse mâna

la piept,
înspăimântat
ă. Mai

devreme, ne
exasperase
cu amănunte

despre
trandafirii ei
premiaţi şi

cum îi
salvase cu
mintea ei

sclipitoare
de frigul
iernii,

folosind
sticlă şi
aburi. Păcat

că nu o interesau şi legumele.

Am salvat
atmosfera,
îndemnând-o

pe Nicole să
ne spună
poveşti din

război. Că
eu
urmăream

Mai auzisem
povestea lui
Nicole, aşa

că sorbeam
din cocktail
şi savuram

spectacolul,
în timp ce
Nicole arătă

spre doamna
Hieber cu o
unghie ojată.

- Da. Chiar deasupra

oceanului.
N-am avut
de ales, nu-i

aşa, a
trebuit să
zbor înapoi

la portavion
şi să-i anunţ
că aterizez.

- Cum?

Fără motor?

- Ori aşa, ori ajungeam în ocean.

După ce am
aterizat, a
reieşit că

mecanicului
îi scăpase un
cablu de

alimentare
defect. Ar fi
trebuit să-l

auziţi pe
şeful lui. L-a

făcut troacă
de porci.

Aterizările
fără motor
făceau parte

din
instrucţie,
dar să

aterizezi pe
un portavion
era cu totul

altceva.
Nicole îmi
surprinse

privirea şi
îmi făcuse
cu ochiul.

- Povesteşte
-le despre

Messerschmi
tturi, Elma.

Mă simţeam
foarte bine
stând printre

celelalte
invitate şi
ascultând

isprăvile lui
Nicole, dar
când gazda

te invită să
vorbeşti...

- O, păi... Bine. Nu aveam voie

să zburăm în
misiuni de
luptă, pentru

că era prea
„periculos

pentru
femei".

Nicole pufni şi clătină din cap

nemulţumită
.

- Nu că nemţii şi-ar fi dat seama

cine
pilotează

avioanele,
zise ea.

- Exact. Deci se făcea că

duceam un
Mustang la
Baza aeriană

Amberieu-en-Bugey,
când mă

trezesc cu
trei
Messerschmi

tturi după
mine.

în jurul
nostru
apăruseră şi

câţiva
bărbaţi, pe
care

speraseme să-
i atrag cu
subiectul

meu.
Totuşi...
dintr-odată

mă ascultau
o grămadă
de oameni.

Am sorbit din şampanie.

- Nu uitaţi că pilotam un avion de

vânătoare,
dar nu

aveam
muniţie.

- Vai, nu, rosti senatorul

Wargin, care
venise se

alăturase
soţiei lui.

Era un tip
îndesat, care
nu părea

deranjat de
greutatea
lui, cu păr

des şi mult,
abia
începând să

încărunţească.

- Ba da. Abia am avut timp să cer

ajutor prin
radio, că au
şi început să

tragă. N-am
putut să fac
altceva

decât
manevre de
evitare. Şi

bineînţeles
că era senin
ca laptele în

ziua
respectivă.
Dar era o

vale care
ducea la
bază şi am

sperat să mă
pot adăposti
cumva acolo.

Nicole se
apleacă în
faţă.

- Asta nu era deloc simplu,

pentru că
trebuia să
zbori jos şi

doamne
fereşte să fi

făcut vreo
greşeală.

- Dar tot era mai bine decât să se

tragă în
mine. Aşa că
am şters-o

către valea
aceea, cu un
afurisit de

neamţ în
coadă şi
altul care

executa zbor
de
acoperire.

Am încercat
să arăt unde
erau

celelalte
avioane faţă
de mine fără

să-mi vărs
băutura.

- Habar n-aveam unde era al

treilea.
încercam să
virez după

cum cotea
râul, ca să
mă asigur că

n-au cum să
mă
nimerească,

şi mă rugam
ca băieţii
noştri să mă

găsească la
timp.

- Şi e clar
că v-au
găsit.

Aaa, vocea
masculinităţi
i. M-am

răsucit în
scaun.

- De fapt, domnule colonel

Parker, nu
m-au găsit.

Normal că fusese şi el invitat.

Senatorul Wargin era încântat de

programul
spaţial, deci
sigur că îl

voia pe
primul om în
spaţiu ca

trofeu
printre
ceilalţi

musafiri,
alături de
Nathaniel.

Nicole râse
de figura

şocată a lui
Parker.

- L-a făcut pe primul să tragă în

colegul lui,
pe al doilea,
să zboare

într-o
stâncă, iar
pe al

treilea... Cu el ce s-a întâmplat?

- Nu l-am mai văzut. Bănuiesc că

băieţii noştri
şi-au făcut
apariţia *în*

cele din
urmă şi l-au
vânat.

- Staţi puţin, spuse Parker,

ridicând
mâna. Vreţi
să spuneţi că

aţi doborât
două
Messerschmi

tturi fără să
aveţi
muniţie?

Când mă
enervez,
avantajul e

că îmi
dispare
stânjeneala

de a fi în centrul atenţiei.

- Cunoşteam terenul. Zburam în

zonă de luni
întregi şi
ştiam unde

se bifurcă
râul. Ei,
evident, nu

ştiau lucrul ăsta.

- Nu cred.

- Vreţi să spuneţi că soţia mea e

o
mincinoasă?

Când se
înfurie
Nathaniel,

vocea lui
capătă
inflexiuni

care o fac să
semene cu a
tatălui meu,

joasă şi
categorică.
Acum era

atât de
încordată, că
ai fi putut

stabiliza o
rachetă cu
ea. Soţul

meu stătea
chiar lângă
mine, la

câţiva
centimetri
de Parker.

- Nu, nu... sigur că nu, domnule

inginer York.
Mă întrebam
doar dacă au

fost cu
adevărat

Messerschmi
tturi.

Zâmbi
fermecător
şi îi trase cu

ochiul
senatorului
Wargin.

- Ştiţi cum sunt doamnele -

dintr-un
avion fac
trei. Un

biplan
devine un
Messerschmi

tt. Poate că-i
bătea
soarele în

ochi în ziua
aceea când
era „senin ca

laptele"?
Sunt sigur
că nu minte,

poate e doar
puţin

confuză.
Atâta tot.

Am pus
paharul pe
masa cea

mai
apropiată, ca
să nu-i sparg

piciorul strângându-l.

- Vai, domnule colonel, ce

inteligent
sunteţi! Păi,
chiar aşa

trebuie să se
fi întâmplat!

Mi-am dus
mâna la
piept şi m-

am întors
spre Nicole.

- Nu crezi?

Ea mi se
alătură, ca

un copilot de
nădejde.

- Ba da, sigur că ai dreptate. Şi

când te
gândeşti că
atâţia ani ne-

au indus în
eroare
rămăşiţele

avionului
ăluia.
înseamnă că

prizonierul
trebuie să fi
minţit,

declarând că
pilotase alt
avion numai

ca să se dea
mare.

- Chiar aşa! Cred că ai dreptate.

întorcându-mă spre colonel, l-am

privit
triumfătoare
.

- Vă mulţumesc *din suflet* că

mi-aţi
lămurit
situaţia. Mă

simt atât de
prost...

Poate că a fost o eroare tactică. Era

roşu în
obraji, dar

nu de ruşine.
înclină

din cap şi
spuse:

- Totuşi pericolul prin care aţi

trecut
demonstreaz
ă de ce a

fost o
greşeală să
se trimită

femeile în zone de luptă.

- Sunt curios, domnule

colonel
Parker,
dumneavoas

tră cum aţi fi
procedat
dacă nu aţi fi

avut
muniţie,
bărbat fiind?

Eroare
tactică sau
nu,

ajunsesem la
subiectul
astronauţilor

. Colonelul
ridică

ambele
mâini în aer.

- Uitaţi ce este: e clar că aţi avut

noroc. Nu
spun decât
că nu ar fi

trebuit să
ajungeţi în

situaţia
respectivă.

- De acord. Avionul meu

ar fi trebuit
să aibă
muniţie. Ca

femeie, sunt
mai mică şi
mai uşoară.

Asta
înseamnă că
avionul

consumă mai
puţin
combustibil,

iar eu fac
faţă mai
uşor forţei

gravitaţional
e decât un
bărbat.

Nu spuneam
adevărul
adevărat,

pentru că
eram destul
de înaltă

pentru o
femeie, iar a
face faţă

forţei
gravitaţional
e ţine mai

degrabă de
înălţime
decât de

presiunea
arterială.

- De fapt, am continuat,

acesta este
chiar
motivul

pentru care
din corpul
de

astronauţi ar
trebui să
facă parte şi

femei. Ca să
nu mai
pomenesc de

faptul că
vrem să

întemeiem o
colonie.

- Iar bărbaţii sunt mai potriviţi

pentru o
astfel de
muncă,

ripostă
colonelul.

Se uită în jur
şi repetă ca
un papagal

ceea ce
spusese

Clemons la
conferinţa
de presă.

- Cristofor Columb nu a luat femei în

expediţia lui,
nu-i aşa?

- Atunci era vorba despre

cuceriri
geografice.

Simţeam
cum îmi
curge

transpiraţia
pe sub
sutien.

- Pelerinii
, pe de altă
parte, au

adus femei.
Dacă vreţi o
colonie,

aveţi nevoie de femei în spaţiu.

- Nu văd
niciun motiv

serios
pentru asta.

- Vă dau eu un motiv, râse Nicole,

ridicând
paharul
deasupra

capului.
Copiii!

Lumea
începu să
râdă,

detensionând atmosfera. Senatorul

Wargin
merse la
Parker şi îl

îndepărtă,
pălăvrăgind
amabil

despre golf.
Câteodată,
amabilităţile

sunt cele
mai indicate.
Nicole

coborî de pe
braţul
canapelei şi

veni lângă
mine şi
Nathaniel.

Mi-am luat
paharul şi l-

am ridicat în
cinstea ei.

- îmi pare
rău pentru

incidentul
ăsta.

- Te rog...

Mi-l
amintesc pe

Parker
Pipăilă din
război.

Luă o
înghiţitură

de
şampanie.

- Ai cunoscut-o pe soţia lui?

- Nu, am spus, scuturând

din cap. Nu
socializăm
cu ei.

- Vei observa că nu e aici în

seara asta.
Nu fac
niciun fel de

aluzie...
Doar
precizez că

doamna
Parker a fost
invitată.

- Apropo de invitaţii...

M-am uitat
la Nathaniel,
care părea

mulţumit să
stea cu
mine, în loc

să se
amestece
printre

ceilalţi
musafiri.

- Organizez
un spectacol
aerian cu

femei pilot.
Bănuiesc că
nu vrei să...

- Ba da.

Dacă îmi

ceri să zbor,
da, vreau.

înălţă braţul
pe care-i
sclipea

brăţara cu
diamante.

- Stai! La naiba! Trebuie să

discut cu
Kenneth, să
văd dacă e

în regulă.
Politică,
treburi de-

astea... Dar
de obicei
reuşesc să-l

înduplec.
Aşa că, dacă
nu apare

vreun
conflict, da.
„Poate e

doar puţin
confuză..- pe
naiba!

- Nemaipo menit!

Jurnalista
din Betty
avea să fie

încântată.
Cu numele
unei soţii de

senator pe
lista noastră,
îl va

convinge
mult mai
uşor pe şeful

ei de la
National
Times să

publice
articolul
despre

spectacolul
aerian. în
plus, nu mai

trebuia să
fiu eu în

centrul
atenţiei.

Am petrecut
surprinzător
de mult timp

în buncăre
de beton.
Mirosul de

kerosen
umplea aerul
în poligonul

de testare;
pătrundea
până şi în

buncărul de
comandă.
Poligonul se

afla la cinci
kilometri de
203.400 de

galoane de
kerosen, dar
parcă tot nu

era suficient.
Răsuceam
un creion

între degete,
aşteptând să
înceapă

testul static
al noii

rachete
Atlas.

Aveam o îndatorire uşoară. Nu

trebuia
decât să
calculez

forţa de
propulsie şi
să stabilesc

dacă e
suficientă
pentru ca

racheta să
ajungă pe
orbită. Ar fi

putut s-o
calculeze
orice

operatoare,
dar o făceam
eu, pentru

că era
proiectul lui
Leroy

Pluckett. Un
inginer al
naibii de

bun. Nu-şi
putea ţine
mâinile

departe de
fete, dar,
fiind nevasta

Nu prea
multe adică.
Se apleacă

peste
scaunul
meu,

mângâindu-
mă cu o
mână pe

umeri
înainte să şi-

o proptească
de spătar.

- Cum merge, Elma?

M-am
aplecat în
faţă, ca să

nu mă
atingă.

- N-am ce face până nu

începe
testarea.

în partea cealaltă a camerei, un

alt inginer
înălţă capul
şi strigă:

- Domnule inginer Pluckett,

acum
adăugăm

oxigenul
lichid.

- Perfect.

îmi zâmbi, uitându-se la mine - şi

când spun
„mine" mă

refer de fapt
la sânii mei.

- Să-mi spui dacă ai

nevoie de
ceva.

- Desigur, am confirmat şi

am bătut cu
creionul în
masă,

încercând
să-i distrag
privirea.

Trebuie să mă pregătesc.

- Să te-ajut cu...

O explozie
zgudui
buncărul.

Zgomotele
se
amestecară

cu căldura,
aducând cu
ele duhoare

de
combustibil
ars. Nu era

prima oară
că pierdeam
o rachetă, în

niciun caz,
dar tot nu ne
obişnuiseră

m cu
bubuitura.

Inginerii
tresăriră,
ridicându-şi

braţele, ca
să-şi astupe
urechile. Am

zvâcnit, gata
să cad de pe
scaun când

detunătura
s-a potolit,
lăsând în

urmă doar
trosnetele
distante ale

flăcărilor.
Urletele
sirenelor se

adăugară şi
ele
cacofoniei.

Pluckett se
întinse către
mine,

prefăcându-se că vrea să mă ajute,

numai că,
„nu ştiu
cum", mâna i

se opri exact
pe pieptul
meu.

M-am sculat
în picioare,
mi-am

netezit fusta
şi m-am
îndepărtat

de el. îmi
tremurau
palmele, şi

din cauză că
mă înfuriase
Pluckett, dar

şi din cauza
exploziei.

- Du-te şi vezi-ţi de rachetă! Sau

vrei să-ţi
calculez

dimensiunile
rateului?

Greutatea
bilei îmi
apăsa

palmele în
timp ce
priveam

pista. Am
expirat, am
făcut un pas

în faţă, m-
am legănat
în spate,

apoi înainte
şi am
aruncat-o. A

plecat din
mâna mea
pe o

traiectorie
dreaptă, dar
a deviat

suficient ca
să lovească
pe lateral.

Split. Fir-ar
să fie. încă o
dată.

- Hai că poţi, Elma! strigă Myrtle

în spatele
meu, bătând

din palme.
Hai că poţi!

M-am
răsucit spre
ea, fusta

învârtindu-se
în jurul meu,
cât am

aşteptat ca
băiatul să
îndepărteze

popicele pe
care

reuşisem să
le dobor.

- Ai zice că
un fizician e
mai priceput

la sportul
ăsta, i-am
spus.

Cuprinzându-şi cu o mână

nevasta de
umeri,
Eugene

clătină din
cap

dezaprobator:

- Teoria e una,
practica,

alta. E ca şi
cum ai
spune că,

dacă eşti
fizician, ştii

automat şi
să pilotezi.

- *Știu* să pilotez,

mulţumesc
frumos.

Bila mea
hurducăi pe
pista de

revenire. M-am aplecat după ea,

fluturând din
mână a
mulţumire

către băiatul
care mi-a
trimis-o

înapoi. Va
trebui să-i

dăm un
bacşiş bun.

- Apropo de
pilotat...,

rosti
Eugene.

Myrtle îi
trase un

ghiont în
picior.

- Las-o să arunce.

Vreau să văd
artificiile.

- Stai liniştită, te vom scoate

afară la timp
să te bucuri

şi tu de
sărbătoare.

Eugene
arătă cu
sticla de

bere spre
pistă.

- Şi aştept
să treacă
rândul

Elmei, ca să-i pun o întrebare.

- Abia aştept să văd unde ne

duce
intermezzoul
ăsta lin.

Sugerasem
să jucăm
popice

tocmai
pentru că
era 4 Iulie.

După
Meteorit, nu
mă mai

atrăgea
niciun fel de
foc care

cădea din
cer. M-am
răsucit

înapoi spre
pistă, unde
băiatul

îndepărtase
deja
popicele

doborâte şi
se aşezase
pe scaunul

lui înalt, la
loc sigur.
Avea o

revistă de
benzi
desenate.

Costumul
albastru cu
roşu al lui

Dar să revenim la popice... Ca

să le dărâm
pe
amândouă,

trebuia să
lovesc una în
aşa fel încât

s-o atingă şi
pe cealaltă
în cădere.

îmi şi
închipuiam
traiectoria.

Dacă-mi
dădeai o
bucată de

hârtie, ţi-o
desenam cu
precizie

matematică.
Mi-am luat
avânt,

ducând în
spate bila
care-mi

trăgea
braţul în jos,
ca forţa

gravitaţional
ă, apoi am
adus-o în

Bila frecă
popicul din
dreapta,

care se
clătină şi
căzu.

Celălalt
rămase în
picioare.

Un geamăt compătimitor se auzi din

micul nostru
grup.
Râzând, m-

am întors şi
am făcut o
reverenţă.

- Data viitoare! exclamă

Nathaniel,
bătându-mă
pe umăr şi

luându-mi
locul.
Myrtle râse.

- Data viitoare... Eu mă tot

aştept să ne
dea afară de
data *asta.*

- Nu joc chiar atât de prost.

Eugene şi
Myrtle se
priviră ca şi

cum aş fi spus ceva adorabil. Mi-

am dat
seama cu
întârziere că

Myrtle nu
făcea aluzie
la jocul meu,

ci la Eugene
şi la ea.

înainte de
Meteorit,
nici n-ar fi

fost lăsaţi să
intre în
local. Ar fi

fost plin
numai cu
albi şi nici

nu mi-aş fi
data seama
de asta.

Acum, cu
capitala
mutată la

Kansas City,
Myrtle şi
Eugene nu

erau singurii
de culoare
din local.

Sigur, tot
albii
predominau,

dar măcar
nu se uita
nimeni

strâmb la
noi.

Stânjenită că nu observasem

singură
lucrul ăsta,
mi-am notat

scorul şi m-
am aşezat
lângă

Eugene. El
îmi dădu o
bere şi ridică

din
sprânceană.

- Spune-mi,
ce-i cu

spectacolul
ăla aerian?

- Nu ştiu dacă va mai avea loc.

Berea era
rece şi mă

pişcă plăcut
pe limbă.

- Ideea era să demonstrăm

că şi femeile-
pilot au

abilităţi de astronaut.

-Dar...?

Bila
aruncată de
Nathaniel

alunecă
frumos pe
pistă şi

dărâmă
toate
popicele.

- Bravo!

Am ridicat paharul în

cinstea
soţului meu.

- Dar nu avem decât avioane

uşoare. Cu
cât mă
gândesc mai

mult la asta,
cu atât îmi
dau mai bine

seama că,
oricât de
bun ar fi

spectacolul, tot n-ar fi la fel de

impresionant ca unul cu

avioane
militare.

- Păcat. Piloţii l-ar considera un

triumf, dar
publicul s-ar
uita numai la

ceea ce i-ar
lua ochii.

Eugene
clătină trist
din cap şi se

ridică,
pentru că-i
venise

rândul la
aruncat, îl
bătu pe

spate pe
Nathaniel.

- Bună treabă, York.

Nathaniel îşi
luă berea şi

se sprijini de
bancă.

- Spectacolul aerian? - Da...

Myrtle se
uită la el pe

deasupra
ochelarilor.

- Pune-ţi nevasta să-şi pună ideea

în aplicare.
E grozavă.
Nathaniel

ridică brațele şi râse.

- Avem păreri diferite

despre
căsătorie. Eu
nu o pun pe

Elma să facă
nimic.
Popicele

trosniră şi
căzură, dar
Eugene

lăsase una în picioare.

- Nu ştiu de ce-şi închipuie

Myrtle că un
bărbat îi
poate spune

soţiei ce să
facă, rosti el.
La noi n-a

ţinut treaba
asta
niciodată.

- Ia mai taci, îl apostrofă

Myrtle şi
aruncă în el
cu un

şerveţel
mototolit.
Râzând,

Eugene
aşteptă ca
băiatul să

adune
popicele

căzute şi să-i
trimită
bila înapoi.

- Deci vă trebuie

Mustanguri,
zise el.

- Ar fi excelent, nu?

Am oftat şi-am băut din bere. Nu mai

pilotasem
Mustanguri
din război,

dar fuseseră
de departe
preferatele

mele. Iuţi şi agile, răspundeau

perfect la
comenzi.
Poate că nu

aveau
tehnica cea
mai

avansată,
dar pe
vremuri

fuseseră nemaipomenite.

Eugene
reuşi să
doboare şi

popicul
încăpăţânat.
Dădu cu

pumnul în
aer şi scoase

o exclamaţie
victorioasă:

- Uite unde zace

îndemânarea
!

Myrtle îşi
dădu ochii

peste cap şi
se ridică.

- A şi uitat despre ce vorbeaţi.

Eugene o
pişcă de
obraz când

făcură
schimb de

locuri şi
zâmbi larg.

- Ba n-am uitat.

Se întinse
după sticla
de bere.

- Şase Mustanguri vă ajung?

Am rămas cu
berea în aer.

- Şase?

Şase

Mustanguri?

De unde-ai...
Eugene
rânji.

- Avem şase la aeroclubul

nostru. Mi-a căzut falca.

- Vorbeşti serios? Am sunat la

toate... Nu,
stai. M-am

pişcat de
nas.

- Jur că
într-o zi o să
mă învăţ

minte. Am
sunat la
toate

aerocluburile pentru albi.

- Ha! Ia priviţi aici!

Myrtle sări
în sus de
bucurie.

Doborâse
toate
popicele

dintr-o
aruncare şi
acum ţopăia

şi se
învârtea ca
un copil.

- Şi nici măcar nu v-aţi uitat la

mine, nu-i
aşa? Am

scuturat din umeri.

- Şase Mustanguri...

Myrtle
schimbă
priviri cu

Nathaniel şi clătină uşor din cap.

- Piloţii ăştia...

El oftă şi
ridică berea
în cinstea ei.

- Nu-mi
dau seama

cum
reuşeşti.

I-am lăsat să
râdă şi i-am
zâmbit larg

lui Eugene.
Şase
Mustanguri.

Puteam
zbura în
formaţie şi

face trucuri
cu fum şi...

- Aveţi şi femei printre voi?

- Da. Vino la club, să te prezint, îmi

făcuse cu
ochiul.

- Tragem o tură prin aer numai noi

doi. Pe ăştia
îi lăsăm la
sol.

PAISP
REZEC

E
CAI
LANSEAZĂ

ECHIPAMENTE DIN
MATERIAL

GONFLABI
L, CU

ECHIPAJ
UMAN

BILL
BECKER în
exclusivitate

pentru ***The National Times***

Kansas City,
KS, 21
aprilie 1956

— Prima
staţie
spaţială

lansată de
omenire este
o roată

uriaşă, cu
patru
conexiuni în

formă de
cârnaţi.

Aeroclubul
Piloţilor de
Culoare din

Kansas avea
clădiri mai
frumoase

decât ale
noastre.
Lângă

hangar era
şi o căsuţă,
amândouă

de un alb
care îţi lua
ochii, cu

obloane şi
litere vopsite
în roşu.

Imediat ce
am intrat în
salon, am

devenit
conştientă
de culoarea

pielii mele. I-
am fost
recunoscăto

are lui
Eugene;
prezenţa lui

mă proteja
ca un scut.
Eram

singura albă
de acolo. Am
văzut chipuri

în diverse
nuanţe
maronii, de

la cele mai
palide la
cele mai

închise,
aproape
negre, însă

niciunul nu
era atât de

deschis ca al
lui Myrtle.

Ieşeam în
evidenţă ca
o batistă

murdară
aruncată pe
o masă

curată.
Strângând
bine de

poşetă, m-am plasat în uşă, de

teamă că o
voi lua la
fugă. Toţi se

holbau la
mine. Am
încercat să

zâmbesc. Atunci mi-am dat

seama că, la
cum
strângeam

de poşetă,
probabil
credeau că

mi-e frică să
nu mi-o fure.
I- am dat

drumul, într-
un gest care
probabil m-a

Eugene se întoarse spre mine

zâmbind şi
îmi făcu
semn să-l

urmez la o
masă unde
stăteau trei

doamne. Conversaţiile se

reluaseră şi
auzeam
frânturi din

ele: „ce
caută aici",
„albă" şi

„nu-i treaba
ei". Unii,
cred, nici nu

încercau să vorbească în şoaptă.

Două doamne se ridicară la

sosirea mea.
A treia
rămase

aşezată şi
mă privi cu o
expresie

neutră, cu
nasul numai
puţin în

vânt,
sugerând
dispreţul.

- Ea este domnişoara Ida Peaks,

mi-o
prezentă
Eugene pe

cea mai
tânără
dintre cele

care se
ridicaseră.

Era scundă,
cu forme
frumos

curbate şi o
culoare
sănătoasă în

obraji.
Cealaltă îşi
purta părul

răsucit
elegant, în
stil

franţuzesc,
prins cu
piepteni de

bachelită
verde.

- ...
domnişoara

Imogene
Braggs şi...

Eugene
arătă spre
femeia de pe

scaun.
Rochia
portocalie,

cu guler alb
îngust, îi
dădea un aer

prietenos, pe
care i-l
contrazicea

expresia
feţei.

- ...
domnişoara
Sarah

Coleman.
Sunt printre
cei mai buni

piloţi pe care
îi vei întâlni
vreodată.

- Vă mulţumesc că aţi

acceptat să
ne întâlnim.

Mi-am scos
mănuşile şi,
la invitaţia

domnişoarei Braggs, m-am aşezat.

- Presupun că domnul maior

Lindholm v-a
spus ce

intenţionăm
să facem.

Domnişoara
Coleman
rosti:

- Vreţi să deveniţi astronaut.

- Păi... da.
însă
principalul

meu scop e
să conving
CAI să le

aibă în
vedere şi pe
femei.

Corpul de
piloţi actual
e format în

întregime
din bărbaţi.

Le-am
zâmbit celor
două fete

mai
prietenoase.

- Speram
să acceptaţi

să zburaţi cu
noi.

Domnişoara Peaks lăsă capul într-o

parte,
studiindu-
mă.

- Ca să ne puteţi folosi avioanele?

Ceva nu
mergea bine.
M-am uitat

la Eugene,
dar el se

retrăsese din conversaţie.

- Asta... e altă discuţie, cred.

- Şi dacă vă refuzăm, adică dacă

nu vă dăm
Mustanguril
e, veţi mai

dori să
zburaţi cu

nişte femei
de culoare?

Tonul
domnişoarei
Braggs era

blând, uşor
curios, dar
în vorbele ei

se simţea o
provocare.

- Presupun că depinde de motivele

pentru care
ne refuzaţi.

Răspunsul meu o făcu pe

domnişoara
Coleman să
pufnească.

- Dacă mă refuzaţi pentru că vă

îndoiţi de
capacităţile
mele ca

pilot, am
spus, atunci
nu cred că

vom putea
colabora
prea bine.

Altfel, da, tot
aş vrea să
zbor cu voi.

Domnul
maior
Lindholm v-a

lăudat
performanţele la

spectacolele
organizate
de clubul

vostru, iar
eu am
nevoie de

piloţi experimentaţi.

- Bun! Atunci mă bag, îmi

zâmbi
domnişoara
Peaks. Profit

de orice
prilej să zbor
în formaţie.

Adică... nu
vă
deranjează

zborul în
grup

compact,
nu?

- Deloc.
Chiar

plănuim să
zburăm aşa.

Ne trebuia
mult
antrenament

, dar zborul
de precizie
era esenţial

pentru
misiune,
dacă voiam

să
convingem
publicul că

femeile erau
piloţi la fel

de buni ca
bărbaţii.

Domnişoara
Coleman
scutură

dezaprobator din cap.

- Nu are niciun rost.

- Sar ah…,
zise

domnişoara
Peaks.

- Nu. Nu-mi zice să tac. Ştii prea

bine că,
chiar dacă
avem

calificarea
necesară şi
spectacolul

ăsta va fi un
succes, tot
nu vom fi

primite în corpul de astronauţi.

Se uită urât
la Eugene.

- Am
dreptate sau

nu, domnule
maior?

Eugene îşi
drese vocea:

- Să vedem... au acceptat

doar şapte
bărbaţi şi au
fost nevoiţi

să selecteze
din ţări
diferite şi...

- Şi toate ţările alea au

ales câte un
bărbat alb.

- Şi pe mine mă deranjează

felul în care
s-a alcătuit
lista. De-asta

organizăm
spectacolul,
ca să

încercăm să
schimbăm
situaţia.

Odată ce vor vedea cât de bine

pregătite
sunteţi...

Domnişoara Coleman se apleacă peste

masă, roşie
la faţă.

- Am fost acceptată în WASP în al

doilea
război. Până
când şi-au

dat seama că
sunt negresă
şi atunci mi-

au cerut să-
mi retrag
solicitarea.

Ce vă face să
credeţi că la
CAI se va

proceda
altfel?

- Păi... păi, pentru că acum e

vorba de
înfiinţat o

colonie şi...
şi...

Mi-am adus aminte ce se întâmplase

în zilele de
după

Meteorit.
Populaţia

de culoare
fusese
„uitată" în

cartierele ei,
până când
Eugene şi

Myrtle
aruncaseră

fluturaşii
aceia.

- ... şi pentru că îi vom obliga.

Dar, pentru
asta, mai
întâi trebuie

să le arătăm
că ştim să
zburăm.

Domnişoara
Peaks
scutură

ridică din
umeri şi
zise:

- Eu deja am acceptat. Voi puteţi să

vă certaţi
mai departe,
dar nu se va

schimba
nimic dacă
stăm cu

mâinile în
sân.

- Măcar ne vom distra, dacă

altceva nu,
spuse şi
domnişoara

Braggs,
mişcând
uşor din cap.

Domnişoara
Coleman se

ridică în
picioare.

- Am lucruri mai bune de

făcut decât
să ajut încă
o femeie

albă să ne
exploateze.

- Să vă exploatez?

M-am ridicat
şi eu.

- Ascultaţi aici. Vă invit să zburaţi cu

noi, nu să
spălaţi pe jos

sau să ne
serviţi masa.

îmi aruncă
un rânjet.

- Vedeţi?
Numai în
astfel de

posturi ne
imaginaţi.
Sunt

matematicia
n şi chimist
şi lucrez

într-o
farmacie,
dar nu mă

vedeţi decât
lucrând ca
servitoare.

Aşa că, nu, mersi, doamnă. N-

aveţi decât
să credeţi că
încercaţi să

ne salvaţi.
Dar pe mine

lăsaţi-mă în
pace.

Plecă cu paşi
mari,
lăsându-mă

cu gura
deschisă şi
obrajii

încinşi.
Probabil că
mă

înroşisem de
nervi şi de
ruşine. Ar fi

trebuit să fiu
mai
înţeleaptă.

Am făcut
aceeaşi
greşeală cu

Myrtle când
ne-am mutat
la ei şi am

presupus că
era o simplă
gospodină,

când ea de
fapt lucrase
la

departament
ul de calcule
al unei firme

cu angajaţi
de culoare,
care

- Sunt o proastă... Vreţi să-i

transmiteţi
scuzele
mele, vă

rog? Are perfectă dreptate.

Mi-am luat
geanta şi mi-

am pus
mănuşile.

- Vă mulţumesc

că m-aţi
ascultat.

- Spuneaţi
de zbor în
formaţie?

întrebă
domnişoara
Peaks,

uitându-se
lung după

domnişoara
Coleman.

Am rămas cu
mâna pe

jumătate în
mănuşă.
-Da.

Nu am
precizat că
va fi posibil

numai dacă
facem rost
de avioane,

dar am
gândit-o.

- Şi când e primul

antrenament
?

- Nu m-
am... Adică
tot mai vreţi

să zburaţi cu
noi?

întoarse
privirea spre
mine, iar

unul dintre
colţurile

gurii i se
ridică uşor.

- Am spus deja că vreau.

îmi făcu cu ochiul.

- Pe deasupra... întâlnirea a

decurs mai
bine decât

mă
aşteptam.

Am râs, prea
tare poate,
din cauza

sentimentului de uşurare.

- Nu mi s-a părut.

Lăsă capul
într-o parte.
Zâmbetul

nu-i pieri,
dar îşi

schimbă
înţelesul.

- V-aţi cerut scuze.

Aţi obţinut
vreodată
exact ceea

ce aţi vrut,
ca să vă daţi
seama după

aceea că are
consecinţe
neaşteptate?

Aşa a fost şi
cu mine şi
spectacolul

aerian. Pe
lângă Nicole
Wargin, ni s-

au alăturat
şi Anne
Spencer

Lindbergh
(da, da, acea
Anne

Lindbergh),
Sabiha
Gokgen,

pilot de
vânătoare
turc, care

zburase în al
Doilea
Război

Mondial, şi
prinţesa
Şakovaskaia,

Am sperat
că, fiind pilot
pe avioane

de vânătoare
şi prinţesă,
va atrage

atenţia
asupra
noastră.

Betty nu mai putea de fericire,

pentru că
era o mină
de aur

pentru
publicitate.

Nicole,
draga de ea,
îşi pusese în

funcţie pilele
din politică
şi venise cu

o listă de
invitaţi care
îţi lua

minţile, cel
puţin pe ale
mele: soţia

vicepreşedin
telui Eglin.
Charlie

Chaplin.
Eleanor
Roosevelt.

Aşa am
ajuns într-un
Mustang de

împrumut,
pe un
aerodrom

înconjurat
tribune şi
echipaje cu

camere de
filmat - mai
multe, nu

doar unul.
N-am putut
să zic decât:

„Slavă
Domnului că
există

prinţese", fie
ele şi în
vârstă şi fără

ţară. A
reieşit că,
trebuind să

aleagă între
a lua un
interviu unei

femei
fizician
casnice sau

unei prinţese
pilot cu
tiară,

Mie mi-a
convenit.

Am fost şi
mai fericită
când mi-a

venit rândul
să zbor.
Nicole, Betty

şi eu am
decis să
zburăm în

formaţie cu
domnişoarel
e Peaks şi

Braggs de la
Clubul
Piloţilor de

Culoare. Ne-
au dat
Mustanguril

e şi, aşa cum
ne asigurase
Eugene,

erau nişte
piloţi ai
naibii de

buni. Şi... l-
au convins
pe Dr.

Martin
Luther King

Junior să
participe.

V-am spus că
mulţimea de

spectatori
era imensă?

Am stat la
rând pentru
decolare în

urma
domnişoarei
Peaks,

disciplinate
ca la armată.
Prima parte

a exerciţiului
era o simplă
formaţie

strânsă în V,
bâzâind
aproape de

sol. Am zis „simplă", dar când am

survolat a
doua oară
aerodromul,

ne-am rotit
într-un viraj
vertical de

180 de
grade,
păstrând

formaţia
compactă.
După ce ani

de-a rândul
mai mult mă
jucasem cu

Forţa
gravitaţional
ă mă lipea

de scaun la
fiecare
rotaţie, iar

turbulenţele
uşoare,
cauzate de

avioanele
din jur, îmi
dădeau o

senzaţie de
siguranţă,
ştiind că

sunt lângă
mine ceilalţi
piloţi.

Femeile
acelea
făceau să

simt viaţa
vibrând în
mine.

Spectatorii?
Din partea
mea, puteau

şi să
doarmă. Am
vuit pe

deasupra lor,
ne-am
înclinat, ca

să urcăm
apoi abrupt,

şi ne-am
separat.

Următoarea
manevră a
fost ideea

senatorului
Wargin. Era
teribil de

siropoasă şi
abia
aşteptam s-o

executăm.
Şase avioane
aparent

spărgând
formaţia,
totuşi în

sincronizare perfectă. Am auzit-o pe

domnişoara
Peaks prin
radio: „La

semnalul
meu,
doamnelor."

A spus
„acum" doar
pentru că

trebuia, noi
oricum eram
deja pe

poziţie. Am
apăsat
butonul, ca

în urma
noastră am
scris, cu fum

roşu pe cerul
argintiu,

cuvântul
MARTE.

Am desenat
ultima linie
din litera M

şi am privit
peste umăr.
Pământul se

întindea în
spatele meu,
dincolo de

fumul roşu.
Nu eram în
unghiul

potrivit
pentru a zări
clar literele,

dar am văzut
cum se
unesc toate

din
manevrele
noastre

individuale.
La naiba,

chiar eram
grozave.

M-am întors
din nou în
faţă şi am

lovit o
pasăre.

încă trei s-au
izbit de
mine. Pene,

sânge şi
bucăţi de
carne

trecură ca
fulgerul pe
lângă

avionul meu.
A trebuit să-
mi las capul

pe-o parte şi
să mă
ghemuiesc

cumva ca să
văd dincolo
de carnajul

de pe
parbriz, dar,
Doamne, am

reuşit să
rămân
aliniată cu

coechipierele mele.

Probabil că
tocmai din
cauza

poziţiei nu
am văzut că
scade nivelul

lichidului de
răcire. Sau
că creşte

temperatura
motorului.
Sau că din

coada
avionului
meu iese un

fum gros şi
negru,
amestecând

u-se cu cel
roşu.

Am crezut că
scăpasem cu
bine de

atacul
păsărilor
până când

elicea a
scuipat de
câteva ori şi

s-a oprit.
Poate că o
pasăre

fusese
absorbită în
radiator şi

tăiase un
cablu de
răcire. Nu că

ar mai fi
contat
cauza.

Rămăsesem
fără motor.

Avionul meu
era cu botul
drept în sus.

Fără motor.
Fără impuls
de la aripi.

Pământul s-a
rostogolit
deasupra

mea când m-
am rotit
prima oară.

A fost un
moment cu
gravitaţie

zero, când
avionul a
rămas pe loc

şi totul
părea să

plutească în
jurul meu.

Apoi am
început să

mă rotesc cu
adevărat.

Tentaţia de a
trage de
manşă era

foarte
puternică,
însă ar fi fost

moarte
sigură.
Avionul s-a

răsucit din
nou, am
văzut cerul,

apoi
pământul,
apoi doar

parcurile de
distracţii
învârtindu-se

ca un titirez
sub mine.
Fumul negru

şi roşu îmi
biciuia
parbrizul,

amestecând
u-se cu

sângele
păsărilor.

Forţa de gravitaţie m-a lipit de

partea
dreaptă a
avionului şi

mi-a tăiat
respiraţia.
Mă

învârteam
spre
dreapta.

Strângând
uşor manşa,
am împins la

maximum
maneta de
gaze.

încercând să
opresc
răsucirea

avionului,
am început
să-mi pierd

vederea. Am
tras brusc de
manşă spre

stânga, în
sensul invers
celui în care

mă
învârteam.

îmi ardeau
muşchii
braţelor de

la efortul de
a mă opune
rotaţiei. M-

am adunat,
forţându-mă
maximum.

La naiba!
Ştiam să mă
redresez din

vrie - nu
trebuia
decât să

recapăt
controlul
avionului.

Scădeam în altitudine. Cârma mi se

opunea, dar
am reuşit s-o

îndrept spre
stânga.

Aşa am
reuşit să-mi
încetinesc

rotirea, dar
tot cădeam
în picaj spre

sol. Cupola
carlingii era
toată

mânjită de
sânge şi
pene. Nu mă

mai puteam
baza decât
pe

instrumentel
e de bord.

Ele îmi
arătau că
aveam

destulă
înălţime ca
să trag

cupola şi să
sar afară,
dar nici prin

cap nu-mi
trecea să las
un avion

împrumutat
să se
prăbuşească,

din moment
ce aveam
spaţiu de

manevră.
Am inspirat
adânc, cât

mi-a permis
forţa
gravitaţional

ă, şi am tras
de manşă
înapoi, ca să

redresez
avionul.
Raza vizuală

mi s-a
îngustat
când am

Am strâns
din picioare
şi mi-am

contractat
muşchii
abdominali,

încercând
să-mi
oxigenez

creierul pe
măsură ce
creştea forţa

gravitaţională. Nu aveam voie să leşin.

Nu-mi luam
ochii de la
instrumente,

contând pe
ele să-mi
arate când

reuşeam, în
sfârşit, să

redresez
avionul.

Văzul a
început să
mi se

limpezească
şi am luat o
gură de aer

zdravănă
înainte de a
căuta pista.

De aterizat,
tot trebuia
să aterizez,

dar asta era
partea cea
mai uşoară,

o făceam
chiar şi cu
privirea

înceţoşată.
Mustangul
putea fi un

planor foarte
bun, iar eu
aveam

destulă
altitudine ca
să execut un

viraj şi să
mă îndrept
pe pistă. Am

survolat-o o
dată, ca să-
mi dau

Pământul s-a ridicat să mă întâmpine

când am
coborât
roţile,

zgâlţâindu-
mă mai
puternic

decât mi-ar
fi plăcut, din
cauza

vitezei. Am frânat, încetinind

treptat
avionul,
până m-am

oprit la
capătul
pistei.

Aveam
nevoie de
cineva care

să-l tragă pe
dreapta,
până când

puteam să-i
verificăm
motorul.

Păsări.
Doamne, cât
le uram!

Adică le
uram când
eram în aer,

deşi, ca să
fiu sinceră,
nenorocitele

o sfârşiseră
mult mai

trist decât
mine.

Am scos un
chicotit
ascuns

undeva
adânc în

mine. Păsări blestemate!

Eram un om
groaznic.
Dar

scăpasem cu viaţă.

Desfăcând
cupola
carlingii, m-

am ridicat
cu mari
eforturi, în

timp ce
avioanele
celelalte au

trecut
vâjâind pe
deasupra

mea,
refăcând
formaţia.

Acum
probabil că
se pregăteau

de aterizare.
Doar le
lăsasem

pista liberă,
nu-i aşa?

M-am întors
şi am privit
peste umăr.

Pista gemea
de oameni.
Cameramani

, reporteri şi
spectatori
fugeau

grămadă
spre avionul
meu. *Toată*

lumea. Le-am făcut cu mâna din

carlingă, ca
să vadă că
sunt teafără

şi nu am
nevoie de
ajutor.

Nu era
necesar să
vină în

goană la
mine. Nu
toţi.

Casca mă
pişcă de gât.
Abia puteam

să inspir. Am încercat să-i desfac

cureaua, dar
degetele nu
mă ascultau.

Aveam mănuşi prea groase. Nici

pe ele nu
reuşeam să
le scot.

- Doamnă
York!
Doamnă

York! Sunteţi
teafără? Ce
s-a întâmplat

acolo, sus? A făcut parte din

spectacol?
Sau aţi
pierdut

controlul
avionului?
Aici, aici!

Doamnă
York! Aici!

Cine vorbea? Erau aşa de mulţi

oameni.
Dacă n-aş fi
fost încă în

carlingă, m-
ar fi zdrobit
în mijlocul

lor. S-au
înghesuit
toţi în jurul

avionului şi
nu-mi
dădeam

seama de
unde veneau
vocile. Era o

masă de
oameni care
îmi strigau

numele
întruna.

Un bărbat s-a urcă pe aripă,

vorbind la
un microfon:

- Mă aflu
pe aripa
unui

Mustang
pilotat de
doamna

Nathaniel
York, care
tocmai a

scăpat
nevătămată
dintr-un

accident
aerian.
Doamnă

York, ne
puteţi spune

ce s-a
întâmplat?

în partea
cealaltă a
avionului, un

bărbat îşi
fixase
camera de

filmat pe un
trepied.
Altul stătea

în faţa lui şi
gesticula în
direcţia mea.

Nici nu m-au
lăsat să ies
din carlingă.

Am tras de
mănuşi,

încercând să
mi le smulg.

- Daţi-mi voie să

cobor, vă
rog!

- Sărmana de ea!

Tremură
toată.

Tot mai
mulţi mă

strigau pe
nume.

Bărbatul de pe aripă mi-a vârât

microfonul
sub nas.

- Ne puteţi spune cum vă simţiţi?

M-am întors,
am coborât
cu greu pe

partea opusă
şi am sărit
jos şi am

patinat pe
aripă. Ca o
proastă, am

aterizat
lângă
reporter.

- Iat-o! A coborât. Doamnă

York,
probabil că
aţi tras o

spaimă
teribilă.
Sunteţi

norocoasă că
aţi
supravieţuit.

- Norocoasă
? am spus.

Credea că
m-am speriat
din cauza

coborârii în
vrie. Toţi
credeau

asta. M-am
sprijinit cu
mâna de

aripă ca să-
mi recapăt
echilibrul.

- Am supravieţuit datorită

instrucţiei
primite în
Serviciul

Femeilor
Pilot din
cadrul

Forţelor
Aeriene, în

timpul
războiului.

- Da, desigur, dar tot trebuie

să fi fost o
experienţă
terifiantă.

- Nu neapărat. Păsările m-

au speriat,
bineînţeles,
dar tocmai

pentru a şti
cum să
procedăm în

asemenea
situaţii am
fost instruite

atât de
riguros în
WASP.

Am arătat cu
degetul spre
cer, unde

celelalte
femei din
grupul

nostru încă
zburau în
cerc. Ce bine

ar fi fost
dacă aş fi
putut să le

distrag
atenţia
reporterilor

de la mine
cu uşurinţa

cu care
zburau ele...

- Oricare femeie din grupul

nostru ar fi
putut să se
redreseze,

cum am făcut eu. De fapt, ne

descurcăm
chiar mai
bine decât

bărbaţii în
asemenea
situaţii,

pentru că, la coborârea în vrie,

trupurile
noastre nu
sunt supuse

la aceeași
tensiune din

cauza
gravitaţiei.

- Şi cum a fost când v-aţi învârtit în

spirala
aceea a
morţii?

- A fost... Spirala morţii e un

fel special de
a te roti.

Am încercat
să afişez
zâmbetul pe

care îl afişa
şi Nicole cu

atâta succes
în societate.

- Dar
când eşti în
vrie, dacă

eşti bine
antrenat, nu
te gândeşti

decât la
manevra
următoare.

Păstrez de
obicei
panica

pentru
discuţia cu
reporterii.

Am reuşit
să-i fac să
chicotească.

Mă
propteam în
continuare

de aripa
caldă a
avionului.

Mă ţinuse în viaţă, în ciuda

întâlnirii cu afurisitele de păsări.

- Iată un avantaj al misiunilor pe

Lună şi pe
Marte: nu
trebuie să te

temi că ai
putea lovi o
pasăre.

Alte râsete.

- Sper să vă placă şi

restul spectacolului. între timp,

gândiţi-vă la
ce pot face
femeile

noastre pilot
pentru
misiunile

spaţiale.
Dacă vrem
colonii...

avem nevoie
de femei în
spaţiu.

- O afirmaţie interesantă.

îmi puteţi
spune de ce

e nevoie de
ele?

- Vai de mine... Nu cred că ar fi

frumos să
explic la
televizor

cum se fac
copiii.

L-am zărit
pe Nathaniel
în

înghesuiala din jurul avionului. De

fapt, mai
mult l-am
simţit, i-am

intuit spaima
cu care îşi
croia drum

prin
mulţime.

- Acum vă rog să mă scuzaţi,

trebuie să-mi liniştesc soţul.

Mulţimea râse şi mai zgomotos. N-

am
intenţionat
să vorbesc

cu
subînţeles,
mai ales că

eram foarte
sigură că nu
voi reuşi să-l

„linişesc"
pe Nathaniel
prea curând.

înaintând
anevoie prin
înghesuială,

mergeam cu
capul plecat
şi cu ochii la

pistă. Pantofi
de bărbaţi,
sandale cu

tocuri,
manşete
cenuşii,

ciorapi de
mătase cu
dunga

strâmbă şi
mâini - mâini
care mă

atingeau pe
umăr, pe
braţ sau pe

spate, în
vreme ce
voci mă

strigau pe
nume:

- Doamnă York!

Apoi, în sfârşit:

- Elma!

Braţele lui
Nathaniel
mă

cuprinseră
ca un scut.
Am vrut să

mă fac mică
în ele, dar
m-am folosit

de forţa lui
ca să mă ţin
pe picioare.

Lumea era
cu ochii pe
mine şi nu

puteam
dispărea.
Eram în

centrul
atenţiei.
Gândul ăsta

nu mă ajuta
deloc. Abia

mai
respiram.

Dar soţul
meu era
lângă mine.

Am ridicat
privirea ca s-
o întâlnesc

pe a lui, ca
pe-o călăuză.
Ochii săi de

un albastru
cristalin
luceau

printre
lacrimi,
înroşiţi pe la

margini.
Mâna i-a
tremurat

când şi-a
lipit-o de
spatele meu.

L-am mângâiat pe obraz.

- Sunt teafără. Iubitule, n-

am nimic. A
fost doar o

coborâre în
vrie.

- Treizeci la sută dintre

accidentele
de avion
fatale sunt

din cauza
coborârilor
în vrie.

M-a strâns lângă el şi şi-a lipit

obrazul de al
meu.

- La naiba, nu mă lua pe mine cu

coborâtul în
vrie.

Nu ştiu de
ce am
început să

râd. Poate
pentru că nu
murisem?

Pentru că
panica şi
isteria sunt

două feţe ale
aceleiaşi
monede?

Pentru că
mă iubea
atât de mult,

încât apela
la statistici

ca să mi-o
arate?

- Ei, acum va trebui să refaci

cifrele, nu-i
aşa? Pentru

că n-am
murit.

A râs şi m-a ajutat să mă echilibrez.

Mulţimea s-a
dat la o
parte când

m-a luat în braţe.

Aceasta este
imaginea
care a

apărut în
National
Times. Mai

întâi avionul
meu,
răsucindu-se

scăpat de
sub control.
Şi lângă, o

fotografie cu
mine râzând
în braţele

soţului meu,
înconjurată

de o mare de
oameni.

Alte
fotografii
oricum nu

mi s-au
făcut, pentru
că, imediat

ce am
părăsit
aerodromul,

m-am încuiat
în baie. De
câte ori

aveam
impresia că
m-am adunat

îndeajuns
cât să ies,
auzeam

vocile
reporterilor
pe hol şi mă

apuca din
nou greaţa.
Aşa că am

aşteptat
până la
finalul

spectacolului, când n-am mai avut ce

da afară din
mine şi nici
nu puteam

Logic ar fi
fost să mă
tem că mă

pot prăbuşi
cu avionul,
însă pe mine

mă
îngrozeau
reporterii.

Şi îmi
era

ruşine
că sunt

un om

atât de
slab

.CINCI
SPREZ

ECE
DOAMNEL
E PILOT

ÎNCÂNTĂ
MULŢIME
A LA

SPECTACO
LUL
AERIAN

ELIZABETH
RALLS în
exclusivitate

pentru ***The National Times***

KANSAS
CITY, KS, 27
mai 1956 —

Sute de
admiratori ai
avioanelor

au venit la
aeroportul
municipal

ieri, pentru a
urmări
primul

spectacol
internaţional
dat de femei-

pilot. O
apariţie care
a stârnit un

interes
deosebit a
fost prinţesa

Şakovaskaia,
cândva a
Rusiei, care

a zburat în
bucle cu

biplanul ei
de colecţie.

îmi lăsa gura
apă de la
mirosul de

usturoi şi
ghimbir care
plutea în

bucătăria lui
Helen. Era
rândul meu

să prepar
cocktailurile
şi tocmai

pregăteam
încă un rând
de martini

pentru toată
lumea.
Fetele se

aşezaseră pe
unde
apucaseră,

se propteau
de cadrul
uşilor sau

şedeau pe
blatul
dulapului -

asta era
Betty.

Betty ţinea o tăietură de ziar într-o

mână şi un
pahar

aproape gol
în cealaltă.

- Citez, ne anunţă ea: „Doamnele

au oferit un
spectacol
extraordinar,

dovedind abilităţi de pilot

remarcabile
şi ţinând
spectatorii

cu sufletul la gură. Ele au executat

numeroase
manevre
uimitoare,

remarcându-se, nu în ultimul rând,

precizia
militară a
formaţiei de

zbor
conduse de
domnişoara

Ida Peaks
din Kansas
City."

Ida stătea la masa din colţ, lângă

Imogene. în
faţa lor,

Pearl, care
găsise cu

cine să-şi
lase tripleţii,
clipea

întruna, de
parcă o
speria

gândul că nu
era acasă
după lăsarea

întunericului
. O
convinsesem

chiar şi pe
Sabiha
Gokgen să ni

se alăture
înainte de a
se întoarce

în Turcia,
deşi prinţesa
ne „refuzase

invitaţia cu
părere de
rău".

- „Momentul care a tăiat

răsuflarea
publicului a
fost când

doamna
Nathaniel
York..."

- De ce nu zice numele tău? întrebă

Helen, încruntându-se la oala

mare cu
legume în
care

mesteca de
zor, de parcă

ar fi fost
ziarul.

- Aşa se face.

Am turnat o
măsură de
vermut în

carafa cu
gin.

- Şi îmi place că sunt

măritată cu
Nathaniel.

- Aşteaptă numai să te

ceară
Dennis.

Betty flutură
ziarul în

direcţia lui
Helen.

- Atunci vei fi doamna

Dennis
Chien.

- Stai...
cum ai zis?

Am ridicat
ochii de la
martini.

- Helen, ai un amorez?

Helen se
holbă la
mine, ţinând

lingura în
mână şi
formând

cuvântul cu
buzele.

- A-M-O-
R-E-Z.
înseamnă

iubit, îi
explică
Pearl. Vine

din franceză.
Noi de ce nu

ştim nimic
despre el?

Helen îşi
dădu ochii
peste cap şi

se întoarse
la oala ei cu
legume.

- Numai că
e chinez nu

trebuie şi
ieşit cu el.

Am clipit nedumerită.

- Stai puţin. Dennis

Chien? Cel
de la
departament

ul de
inginerie? E
un mieluşel.

- Nu. E.
Iubitul. Meu.

Se răsuci şi
arătă către
Betty cu

lingura de
pe care

curgeau
stropi.

- Tu.

Citeşte

articol.

- Am înţeles, să trăiţi.

Betty luă o gură zdravănă din

pahar şi
ridică iar
hârtia.

- „Momentul care a tăiat

răsuflarea
publicului a

fost când
doamna

Nathaniel
York a lovit
un stol de

gâşte
sălbatice şi i

s-a defectat
motorul."

Am tresărit
şi m-am uitat
la Imogene.

- îmi pare
foarte rău

pentru ce s-a
întâmplat.

- Da, zise ea, scuturând

din cap.
Sunt
convinsă că

poţi controla
tiparul de
zbor al

gâştelor. Ai
plătit oricum

pentru asta,
aşa că ... şşt.

Helen pufni
în râs.

- Să crezi tu că poţi s-o faci să nu se

simtă
vinovată.

Am ridicat
mâna,
spunând:

- Sunt evreică.

De-asta am
insistat ca
eu şi

Nathaniel să
plătim
pagubele,

deşi am
rămas fără
economii,

pentru că nu
voiam să
spună lumea

că suntem
meschini.

- Şi sudistă. E în ADN-ul meu.

- închipuie-ţi cum e la catolici,

spuse Helen,
de la aragaz.

- Corect,
zise şi Pearl.
Mă simt

vinovată
numai

pentru că
stau aici.

- Ideea e, interveni Betty şi

flutură
tăietura din
ziar

deasupra
capului, că
articolul

meu a fost
preluat de
AP, adică a

ajuns în
toate ziarele
importante

şi l-au citit
milioane de
oameni. Aşa

că trebuie să
vedem care

e mişcarea
următoare.

Sabiha
Gokgen
înălţă braţul.

- Alt spectacol

aerian? E
popular. Da?

- Poate în alt oraş, rosti Ida.

cum ar fi
Chicago sau
Atlanta.

Am
încuviinţat,
adăugând

gheaţă în
carafă.

- Sau
Seattle, am
spus.

Nathaniel
poartă
discuţii cu

Boeing pe
tema
alimentatoru

lui de
combustibil
KC-135. Şi,

nu, nu
putem să-l

pilotăm,
dar...

Am fi atras
atenţia şi
dacă i-am fi

convins pe
cei de la
Boeing să ne

împrumute
unul dintre
modelele lor

de primă
producţie, ca
să-l

expunem pe
aerodrom.

- Probabil că există piloţi locali

pe care ar fi
bine să-i
atragem de

partea
noastră, am
adăugat.

Betty
scutură

dezaprobator din cap.

- Factorii de decizie sunt aici, în

capitală. Aici trebuie să acţionăm. De

exemplu, să
facem un
spectacol

televizat. în
direct.

Era să scap tava cu gheaţă. Abia

reuşisem să
fac faţă
reporterilor

ălora când
nu fusesem
în direct.

Dar să mă
vadă toată

ţara? Nu,
mulţumesc.
- Aaa!

Pearl bătu din palme.

- Ce ziceţi de emisiunea

lui Dinah
Shore? Are

şi invitaţi
câteodată.

- Şi e evreică, precizã

Betty,
aplecându-se
către mine,

pe blat. Ce
zici, doamnă
Nathaniel

York? N-ai
vrea să te

vezi la
televizor?

- Sunt sigură că ar trebui să

cânt ca să
ajung acolo.

Am ignorat
presupunere
a că toţi

evreii
trebuie să se
cunoască

între ei şi am
amestecat
cocktailul,

concentrând
u-mă pe
carafă de

parcă de ea
ar fi depins
viaţa mea.

începu să se
aburească
pe măsură

ce se răcea
ginul.

- Mie mi-e suficient dacă zbor

într-un
spectacol
aerian. Dar

ce ziceţi de
Ida?

- Sper că n-aţi tras concluzia că

ştiu să cânt
numai
pentru că

sunt
negresă.

- Articolul ăsta te menţionează

ca lidera
formaţiei.

- A avut vreodată Dinah Shore

un invitat de
culoare?

Am scos lingura din carafă.

- Mai important, cine mai

vrea un
martini?

Toată lumea
voia. Eu? Eu

voiam unul
dublu.

La serviciu,
continuam
să ne

urmărim
scopul de a
ajunge pe

lună.
Lucram la o
serie de

calcule
pentru
întâlnirile

orbitale.
Teoretic,
astronauţii

le puteau
cere
operatoarelo

r de pe
Pământ să
efectueze

calculele,
dar aveau să
fie momente

când se vor
afla în afara
razei de

comunicare
prin radio,
deci trebuia

să
descoperim
o metodă

O umbră
alunecă
peste biroul

meu.
Doamna
Rogers, şefa

departament
ului de
calcule, se

uita la mine
încruntată.
îşi prinsese

părul
cenuşiu-
închis într-

un coc care
o făcea să
arate mai

severă decât
era.

- Elma? Te caută cineva

la telefon în
biroul meu.

Mă căuta
cineva la
serviciu? Am

răsfoit
mintal lista
persoanelor

care m-ar
putea suna
la serviciu şi

am găsit
două
variante:

Nathaniel, care lucra la doi paşi de

mine, şi
Hershel. Mi
s-a făcut

stomacul
ghem. Am
înghiţit în

sec,
ridicându-

mă de pe
scaun.

- Mulţumesc, doamnă Rogers.

Basira, cu
care
împărţeam

biroul, s-a
uitat la mine
întrebătoare.

- E totul în regulă?

Am ridicat
din umeri ca

să-mi ascund
îngrijorarea.

- îţi spun într-un minut.

Ameninţau
uraganele
mai serios

decât
altădată?
Păţise ceva

unul dintre
copii? Sau
soţia lui?

Sau,
Doamne
fereşte, suna

Doris,
pentru că i
se

întâmplase ceva lui Hershel? Ar

putea reveni
poliomielita.
Sau căzuse

şi se lovise
rău?

M-am şters
la gură şi am
urmat-o pe

doamna
Rogers în
biroul ei. Ea

îmi arătă
receptorul
pus pe birou,

lângă
aparat, şi se
opri în prag.

- Te las acum, dar încearcă să

nu te
lungeşti

prea mult,
bine?

- Sigur.

Am intrat, mulţumindu-i cu

întârziere.
Am tras aer
adânc în

piept şi mi-
am şters
palmele de

fustă înainte
de ridica
receptorul.

- Elma York
la aparat.

îmi răspunse
o voce de
bărbat,

necunoscută
.

- îmi cer scuze că vă deranjez la

serviciu.
Sunt Don
Herbert.

Don
Herbert?
Numele îmi

spunea ceva,
dar nu-l
puteam

asocia cu o
figură, în
absenţa

altor indicii,
am procedat

cum mi-ar fi
spus mama:

- Ce mai faceţi?

Vocea
chicoti - am
sperat să nu

fi făcut o
gafă.

- Bine, mulţumesc,

dumneavoastră?

- Bine, mulţumesc.

M-am jucat
cu cablul

telefonului,
aşteptând.

- Nu cred că vă mai amintiţi de

mine, dar
ne-am
întâlnit de

câteva ori în
timpul
războiului.

Aţi zburat cu
câteva
bombardiere

când eram la
Escadrila
767

bombardiere
din Italia.

- A,
căpitanul
Herbert! Da,

da, sigur că-
mi amintesc.

Spusese „ne-am întâlnit" fără a

preciza că îi
mustrase pe
câţiva piloţi

care ne
fluieraseră
pe mine şi

pe copilotul
meu. M-am
liniştit, nu

era vorba
despre
Hershel, aşa

că m-am
aşezat.

- Cu ce vă pot fi de folos?

- Să vedeţi... un lucru curios.

După război,
mi-am
schimbat

cariera. Am citit articolul despre

dumneavoastră şi cum v-aţi redresat

din vrie şi
despre
treaba cu

astronauţii
şi... Aţi auzit
de

emisiunea
Domnul
vrăjitor?

-Da...
Nu despre
asta mi-am

închipuit că
vom discuta.
O clipă, am

crezut că mă
invită să fiu
astronaut,

deşi ştiam că
o astfel de
invitaţie ar fi

venit de la
directorul
Clemons.

- Da, da,
am auzit.
Nepoatei

mele îi place
foarte mult,
dar recunosc

că eu nu am
urmărit-o.

- Nu-i nimic.

- Ştiţi, noi nu avem televizor.

Râse.

- Nu-i nimic.

Serios. Mă
ocup de
ştiinţa aceea

despre care
ştiţi oricum
atât de

multe, încât
emisiunea v-

ar plictisi
teribil.

- Staţi puţin. Dumneavoas

tră sunteţi
Domnul
Vrăjitor?

- V-am spus
că mi-am

schimbat
cariera.

Râsul nu i se schimbase deloc, şi mi-

am dorit
brusc să-i fi
urmărit

emisiunea,
ca să ştiu

cum arată
acum.

- Să vedeţi. Fiica producătorul

ui meu a
văzut la
televizor

cum aţi
redresat
avionul şi

mi-a spus că
vrea să fie
pilot, ca

dumneavoastră.

- Mă simt... foarte flatată.

- Vorbind cu ea, m-am întrebat

dacă nu vreţi
să veniţi la

emisiunea
mea.

Am închis
telefonul şi
m-am

îndepărtat
de birou atât

de repede,
că era să

dărâm
scaunul. îmi
curgea

transpiraţia
pe spate şi
mă înţepa la

subraţ. Era o reacţie normală?

Nu. Nu era.
Dar, pentru
Dumnezeu,

să apar la
televizor? La
o emisiune

în direct, pe
un post
naţional?

Nu, nu.
Imposibil. Să
se holbeze

atâta lume la
mine? Dar
dacă aş face

o greşeală,
ceea ce
sigur s-ar

întâmpla?
Ce-ar zice
lumea?

Când a sunat
telefonul, am
tresărit ca la

o lansare de
probă ratată.
Cred că am

şi ţipat. Mi-am dus mâna la

piept,
simţind în
palmă cum

îmi bate
inima
nebuneşte.

Telefonul a mai sunat o dată.

Puteam să
reacţionez
raţional. Nu

eram aşa,
dar mă
puteam

preface. Umezindu-mi buzele,

am ridicat
receptorul.

- Biroul doamnei Rogers.

Elma York la
aparat.

- Sunt Don Herbert. îmi pare rău,

cred că s-a
întrerupt.

- Da. Am...
M-am
întrebat şi

eu ce s-a
întâmplat.

Mincinoaso!
Mi-am
acoperit

ochii şi m-
am proptit

cu coatele
pe birou.

- Ce spuneaţi?

- Că aş vrea să veniţi la

emisiunea
mea. M-am
gândit că am

putea vorbi
despre fizica
zborului,

eventual să
facem un
experiment

simplu.
Emisiunea
are un

format
foarte
simplu.

- Aş vrea, dar suntem foarte

ocupaţi cu
pregătirile
pentru

lansarea
următoare.
Nu ştiu dacă

aş avea
timp.

- Putem să ne adaptăm programului

dumneavoastră.

- Sunteţi foarte amabil, dar...

Pot să vă sugerez alt pilot?

Betty ar fi perfectă, mi-am zis.

- Sigur, dar... vedeţi, fata

producătorul
ui meu vrea
să vă

întâlnească
pe
dumneavoas

tră. Nu
vreau un
răspuns

imediat. Mai
gândiţi-vă.
Ce spuneţi?

- Sigur.
Sigur. Mă
mai gândesc.

Adică mă voi gândi la un mod de a

spune „nu",
asta voi face.

în
următoarele
două

săptămâni
am fost cu
adevărat

foarte prinsă
la serviciu,
lucru care

începea să
devină un
obicei, aşa

că nu l-am
minţit prea
mult pe Don

când a sunat
peste o
săptămână,

ca să vadă
dacă aveam
întrebări

pentru el. I-
am spus că
nu am timp

să vorbesc -
lansarea,
soarta

omenirii etc.
-, dar i-am
luat

numărul,
promiţând
să-l sun

După
serviciu,
Myrtle şi cu

mine am
coborât din
tramvai la

Piaţa Amish.
Era la
mijlocul

distanţei
dintre
apartamente

le noastre şi
îmi plăceau
mai mult

producătorii
de acolo
decât cei de

la aprozarul
din
apropierea

apartamentu
lui meu şi al

lui
Nathaniel.

- Cât crezi că mai stă la serviciu? mă

întrebă
Myrtle,
sărind peste

o baltă ca să
ajungă la
trotuar.

- Destul cât să coc fursecurile şi

să mă întorc
după el?

Pe trotuar,
aproape de
staţia de

autobuz, un
om al străzii
stătea cu

genunchii la
piept. O
fetiţă era

lipită de el,
trăgând un
colţ de

pătură
zdrenţuită.
M-am dus la

ei şi i-am
aruncat un
dolar în

cană. Unii ar fi zis că exagerez cu

tzedakah-,
dar
Nathaniel şi

cu mine am
fi putut fi în
locul lor.

Myrtle veni
după mine,
aruncând

nişte
monede în
cana goală

- Deci avem timp să stăm de poveşti.

Am deschis
uşa pieţei.

- Nu începe şi tu.
- Ce-i?

Avea ochi mari şi inocenţi.

- Mă gândeam că e seara

fetelor. Lui
Eugene i-a
venit rândul

să fie de
serviciu în
Washington,

aşa că nu
prea ştiu
cum să-mi

petrec
timpul.
-Hm...

Am luat un
coş şi l-am
salutat din

cap pe
domnul
Yoder,

administrato
rul pieţei. în
ciuda

pălăriei sale
de paie cu
boruri late,

costumul
simplu şi
închis la

culoare îmi
amintea
întotdeauna

de evreii
hasidici de
acasă.

Neamuri
întregi,
şterse de

meteorit de
pe faţa
planetei. Mi-

am scos
carnetul de

bonuri din
poşetă.

- Fir-ar să fie, nu mai

am bonuri
de carne.

- Ar trebui
să mergi la

Domnul
Vrăjitor.

Myrtle luă o legătură de ridichi şi le

puse în coş.
îmi crescu
pulsul doar

auzind
numele
emisiunii. A

fost o
greşeală să
le spun

colegelor,
dar am
crezut că o

să râdă. Nu
m-am
aşteptat să

mă
încurajeze să
merg.

Privind
retrospectiv,

am fost o
proastă.

- Mă iei aşa, direct, fără niciun

fel de
pregătire

sau
preludiu?

Salata arăta
bine, dar
salată

creşteam şi
noi în
jardiniere, la

geam. Nu luasem în calcul

orientarea
către soare
când am

închiriat apartamentul, dar aveam

noroc - câtă
vreme nu
uitam să

udăm
jardinierele.

- Am încercat. Seara

fetelor, ai uitat? Aşa că...

Myrtle
cântări în
palmă un

ciorchine de
struguri şi-l
puse înapoi,

ţâţâind când
văzu preţul.

- Nu ştiu...

Cum să-i explic, într-un mod

logic, că mă
panichez? Ei
sau oricui

altcuiva?
Chiar şi mie.

- Alea sunt roşii? am întrebat.

Ascunse
printre
verdeţuri,

am văzut o
ladă cu nişte
legume de

un verde pal
şi vagi
nuanţe de

roz. Nu mai
fusese
suficient de

cald ca să se
coacă roşiile
de nu mai

ştiu când.
Da, găseai
roşii de seră

aduse din
sud, dar
până

ajungeau în
Kansas City
se înmuiau şi

nu mai
aveau niciun
gust.

în spatele
meu, domnul
Yoder spuse:

- Am avut câteva şi coapte mai

devreme azi,
dar s-au dus
repede.

- Nu-i nimic.

Am ales trei
şi i-am

zâmbit larg
lui Myrtle.

- Vino la mine, i-am zis. Te

servesc cu
gogonele
prăjite, iar

tu pregăteşti
un martini şi
mă convingi

să merg la *Domnul Vrăjitor*.

6 „Caritate", în ebraică (n. tr.).

SAISP
REZEC

E
9
PUNJABUL
SE

CONFRUN
TĂ CU O
CRIZĂ

ALIMENTA
RĂ
în
exclusivitate

pentru ***The National Times***

KARACHI, Pakistan, 26 iunie 1956 —

Mian
Mumtaz
Daultana,

prim-
ministrul
Punjabului,

grânarul
Pakistanului,
a anunţat

Adunarea
Legislativă
că Punjabul

se va
confrunta cu
o criză de

alimente
acută anul
viitor dacă

se va
prelungi
iarna

provocată de
meteorit.

Nu suport să
vomit, iar
acum

vomitam
deja a doua
oară într-o

zi. Simţeam
şi acum
gustul

cafelei de
dimineaţă.

La dracu'!
Trebuia să
mi se refacă

machiajul,
după ce
doamnele

acelea
drăguţe se
chinuiseră

atâta să mă
facă
prezentabilă

în faţa
camerelor
de

televiziune.
Ceea ce mă
enervează

mai tare
când mă
trădează aşa

corpul - şi
încerc să mă
concentrez

pe furie -
este că
mulţimile nu

m-au
îngrozit

dintotdeauna.

Dar nu pot
scăpa de
amintirea

aceea din
facultate,
când se

holbau la
mine toţi
tinerii ăia. Şi

făceau mişto
de mine. Şi
mă tachinau.

Şi... mă
urau.
Puteam

rezolva
mintal
probleme

cărora ei nu
le dădeau de
capăt pe

hârtie, iar
profesorii,
fir-ar ei să

fie, le tot
scoteau ochii
cu asta. Mie

îmi venea
renunţ la
facultate şi

să mă
ascund... dar
eram fiica

Să zicem că
am învăţat
să vărs cu

discreţie. Şi
urăsc

vomitatul şi
acum.

Cineva bătu
în uşa

cabinei de
machiaj.

- Doamnă York?

M-am prins
de marginea
toaletei când

am simţit
încă o
crampă în

stomac. Am
înghiţit şi
am smuls o

bucată de
hârtie
igienică.

- Imediat. Mi-a luat doar un

minut să mă
curăţ pe faţă
şi să-mi dau

cu un strat
gros de ruj.
Mergând

spre uşă, m-
am ciupit de
obraji, ca să

le dau
culoare.
Mâinile

continuau
să-mi
tremure, dar,

dacă le
ţineam pe
lângă corp,

nu se vedea prea tare. în facultate, am

încercat să
fumez ca să
am ce face

cu ele, dar
am început
să tremur şi

mai tare şi
ţigara avea
gust de

combustibil
făcut din
balegă.

- îmi pare
rău că v-am

făcut să
aşteptaţi.

Vocea mea
poate că
suna normal

- dacă nu mă
cunoşteai.
Acum, de la

atâta gâfâit,
parcă vorbea

Marilyn
Monroe.

Asistentul
îmi zâmbi pe
deasupra

clipboardului.

- Nicio problemă,

doamnă
York.

Dar mă
conduse în
pas vioi

către studio. Încăocrampă înstomac.

3,14159265
3589793238
4...

Cel puţin
Domnul
Vrăjitor era

o emisiune
pentru copii,
aşa că nu se

vor uita prea
mulţi adulţi.
Numai 99 de

posturi.
Doar două
milioane de

telespectator
i. Sau mai
mulţi?

Cum de erau
aşa de prost
ventilate

studiourile
astea noi? *2,*
3,5,7, 11,

13,
17,19,23,

29,
31,37,41…

în platou era
o lumină
strălucitoare

. îmi
făcuseră un
tur mai

devreme, iar
asistentul
mă conduse

pe terasa
improvizată
a casei

Domnului
Vrăjitor. 43,
47, 53, 59,

61, 67, 71...
Va fi o
simplă

conversaţie
cu un bărbat
pe care îl

cunoşteam
din război.
Nu mă

gândeam la
el ca la
Domnul

Vrăjitor;
dacă mi-l
puteam

aminti drept
căpitanul
Don

în spatele uşii, cineva spuse:

- în direct
în cinci,
patru, trei...

începea
emisiunea.

Transmisie
în direct
confirmată.

Mi-am dus
mâna la
stomac şi am

inspirat pe
gură. Don
era un om

bun şi nu
avea public
în faţa lui.

Vor fi doar el
şi un actor
copil.

Doamne,
oare de ce
acceptasem?

Asistentul -
avea un
nume, ar fi

trebuit să
mi-l
amintesc -

ţinea
clipboardul
în mână şi

dădea din
cap în
direcţia

studioului.
Venise
rândul meu.

în spatele
peretelui,
Don vorbea,

aşteptând să
intru pe uşă.
Nu trebuia

decât să
deschid uşa.
Butonul era

chiar acolo.
Adună-te,
Elma. Dacă

te-ar vedea
tatăl tău
cum stai şi

tremuri pe
întuneric...

Asistentul
îmi rezolvă
problema,

bătând în
uşă. De
partea

cealaltă, Don
strigă:

- Intră!

Atunci am
auzit glasul
mamei în

cap. *Spatele*
drept. Capul
sus. Eşti

domnişoară,
nu cămilă.

Cu spatele
drept şi
capul sus,

am deschis
uşa şi am
păşit în

studio. Don
era la un
dulap de

bucătărie, cu
mânecile
suflecate. O

fată care nu
avea mai
mult de zece

ani stătea
lângă el,
într-o fustă

roşie ca o
cireaşă şi un
cardigan

roz. Părul ei şaten lucios îi fusese

pieptănat ca
să nu-i
ajungă pe

faţă, o freză
care la mine
n-ar fi ţinut

nici cinci
minute când
eram mică.

Don ţinea o
machetă de

avion când
am intrat.

- Ia uite cine a venit!

Puse
macheta pe
tejghea şi se

întoarse
către fetiţă.

- Rita, ea
este prietena

mea, Elma
York.

- Bună ziua,

doamnă
York.

Don ridică
un deget.

- De fapt,
ar trebui să-i
spui doamna

doctor York.
E doctor, dar
nu medic.

- Wow,
chiar aşa?

Mă înţepau ochii. Nu-mi zisese că

avea de
gând să
spună asta.

- Presupun că da. Am un doctorat în

fizică de la
Stanford.
Dar lumea

îmi spune „doamna York".

- Ei, dar astăzi eşti doctor York,

pentru că
trebuie să-
mi dai o

mână de
ajutor ca
fizician.

Tocmai îi
explicam
Ritei cum e

cu
aerodinamic
a.

- Cu mare plăcere.

în timp ce m-
am îndreptat
spre locul

marcat cu
cretă pe
podea,

Domnul
Vrăjitor s-a
aplecat spre

Rita şi i-a
spus:

- Vezi tu, doctor York e şi pilot.

Rita zâmbi
ca o actriţă-

copil foarte
talentată.

- Grozav! E cea mai potrivită

persoană
care să-mi
explice cum

zboară
avioanele.

- Şi rachetele!

Domnul Vrăjitor zâmbi.

- Dar despre asta, puţin mai

târziu.
Acum... hai
să studiem

aripa unui
avion.

Nathaniel
îmi căra
bagajul în

timp ce
urcam
scările spre

apartamentu
l nostru. îl
mişcă în

lateral când
am trecut pe
lângă blonda

decolorată
de la 3B,
care tropăia

pe scări cu
tocuri mari
şi buze date

cu roşu
aprins, semn
că ieşea în

oraş. Mi-a zâmbit.

- Te-am văzut la

televizor
aseară.
-A, da...

Am apucat
strâns
balustrada şi

i-am zâmbit
şi eu, cam
chinuit.

Pentru aşa
ceva oare

trebuie să
mulţumeşti?

- Nici n-am ştiut că eşti

aşa
deşteaptă!

Avea dinţii
din faţă
îngălbeniţi

de tutun.
Cine ştie
cum de-şi

permitea şi
să fumeze, şi

să plătească
chirie.

- Mulţumesc... cred.

Nathaniel
coborî pe
treapta pe

care stăteam
eu.

- Trebuie să o duc acasă.

Tocmai s-a
întors de la
Chicago.

- Chicago!

Ce mişto!

M-am strecurat pe lângă ea.

- Nici nu l-am văzut. M-am dus

doar la
studioul de
televiziune şi

apoi am
venit direct
acasă.

întorcându-se spre mine, bătu

din palme,
entuziasmat

ă peste
poate.

- îţi dai
seama,
cunosc pe

cineva care
a apărut la
televizor!

Mă
cunoştea?
Locuiam pe

acelaşi
palier, dar
nici nu ştiam

cum o
cheamă. Ne
mai

întâlneam pe
scări uneori.

- Nici mie nu-mi vine să cred.

- Cum a fost?

Urcă o
treaptă,

venind după
mine.

Nathaniel îmi puse o mână pe

braţ şi mă
trase cumva
spre el.

- Doamne
lor, ştiu că
aţi putea

pălăvrăgi
toată seara,
dar eu nu

mi-am văzut
nevasta de
două zile.

Vorbim mai
târziu, bine?

- Da, sigur!
se hlizi
blonda. Ar fi

super.
Noapte
bună!

I-am urat şi
noi noapte
bună şi ne-

am repezit la
uşa noastră.
Nathaniel

aruncă o
privire peste
umăr în

urma ei şi-şi
dădu ochii
peste cap.

- Aşa-i că voiai să fii salvată?

- Normal că voiam, i-am răspuns

în şoaptă, ca nu cumva să-mi audă

ecoul pe
casa scării.

Ştii cum o
cheamă?

A scuturat
din cap.

- Speram să ştii tu. Ne uităm mâine

pe cutia ei
poştală. în
seara asta,

însă... Mi-a fost foarte dor de tine.

- Şi mie.

M-am aplecat să-l

sărut pe
obraz în
timp ce vâra

cheia în
broască.

- Cum să mă revanşez

că am lipsit?
-Hm...

Răsuci cheia şi împinse uşa.

- Eu mă gândeam cum să te

conving să
nu mai pleci.

- N-au fost decât două nopţi. Nu

poţi să...
Sună
telefonul.

- La naiba!
Nathaniel
apăsă

întrerupător
ul. Nimic.

Eram tot pe întuneric.

- îmi pare rău. Probabil s-a ars

becul.
Telefonul
ţârâia în

partea opusă
a camerei.

- Lasă, nu-i nimic.

Am traversat
încăperea,
care nu era

chiar atât de
întunecată,
pentru că

bătea lumina
de pe hol şi
mai era şi

iluminatul stradal. O rază

portocalie,
de la o
lampă cu

vapori de
sodiu, căzu
pe telefon

când sună
din nou.

- Familia
York. Elma

York la
aparat.

- Celebra doamnă doctor York?

Mi-am
imaginat
chipul

fratelui meu
pe întuneric.
întotdeauna

i se
încreţeau
colţurile

ochilor când
zâmbea.

- Of, termină! Nimeni nu-

mi spune
aşa.

- Numai Domnul Vrăjitor.

Elma, ai fost grozavă!

Sclipind de bucurie, mi-am învârtit

cablul
telefonului
pe mână şi

m-am aşezat
pe canapea.

- îmi faci complimente

? Te înmoi
cu vârsta.

- Ei, fac şi eu ce face toată lumea.

Uită-te la
tine. Am
crezut că

tăieturile din
ziar au fost
nemaipomen

ite, dar să te
văd la
televizor?

Iar Doris îmi
spune că ai
apărut şi în

Ziua femeii.
Mami şi tati
ar fi fost tare

mândri de
tine.

Mi-am şters
o lacrimă.

- Era să vomez pe tot platoul.

- Nu mi-aş fi dat seama.

Ezită puţin,
de parcă
voia să mă

întrebe ceva,
dar îmi
spuse doar:

- Ai fost grozavă. Nemaipome

nită. Aici ai
deja un club
al fanilor. Şi,

apropo de
fani... unul
vrea să

vorbească cu
tine.

Am auzit un fâsâit când a dat

receptorul
altcuiva. Pe
întuneric,

Nathaniel
scotocea
prin sertarul

cu de toate.
M-am întins
să aprind

lampa din
partea

cealaltă a
canapelei.

- Bună, mătuşă Elma.

Glăsciorul
dulce al
nepoatei

mele umplu
receptorul.

- Judith! Ce mai face

nepoata mea
preferată?

Am tras de lanţul lămpii, dar

nu se
aprinse. Ca
o proastă,

am mai tras
o dată.

- Stai puţin, draga mea.

Nathaniel?
Cred că e
siguranţa.

- Da...
încerc să

dau de
lanternă.

- Vai, iartă-mă, e la aerodrom.

Găseşti
lumânările
de sabat în

sertarul de
jos.

Mi-am întors atenţia spre telefon.

- Iartă-mă, Judith, l-am ajutat pe

unchiul
Nathaniel să

găsească
ceva.

- A fost simpatic

Domnul
Vrăjitor?

- Foarte simpatic, dulceaţo. Te-

ai uitat la
emisiune?

- Dintotdeauna m-am uitat la

Domnul
Vrăjitor,
chiar şi

înainte să
mergi la
emisiune.

Dar tu îmi
placi mai

mult decât
el.

Am râs,
adunându-mi
picioarele

sub mine pe
canapea.
Nathaniel

aprinse o
lumânare la
intrare şi

făcu lumină
în
garsoniera

noastră. L-am aprobat ridicând

degetul
mare,
făcându-l să

zâmbească
larg.

- Păi, pe mine mă *cunoşti.*

- Nu de-asta. Am crezut că

vreau să fiu
savant, ca el,
dar acum

vreau să fiu
astronaut, ca
tine.

- Nu sunt... nu sunt astronaut.

Mi-am stors
creierii,
încercând

să-mi
amintesc ce
spusesem în

timpul
emisiunii.

- Sunt doar pilot.

- Dar *vrei* să fii astronaut. Şi

eşti doctor.
Şi tata zice
că eşti

deşteaptă
foc şi poţi să
fii orice vrei

şi o să fii
astronaut
într-o zi, aşa

că vreau şi
eu.

Mi-am
apăsat mâna
la buze, dar

n-am reuşit
să-mi reţin
lacrimile.

- Tata
spune multe.
Nu e destul

să vrei un
lucru.

- Ştiu asta.

Aşa te
tratează de

sus un copil
de zece ani.

- Trebuie să mai şi munceşti.

Dar ce
trebuie să

faci ca să fii
astronaut?

- Lucruri care nu-ţi plac

neapărat. De
exemplu... să
mănânci

legume, ca
să fii
puternică. Şi

să-ţi faci
toată tema la
matematică.

- Vorbeşti ca tata.

Am râs.

- Tu ai zis că vrei să fii astronaut.

- Păi, vreau.

- Şi eu vreau.

Şi fetiţa din
emisiune îmi
zisese

acelaşi lucru
şi am crezut
că face parte

din scenariu,
dar mi-a
repetat-o şi

după
emisiune.
Atunci am

fost prea
uşurată că
se terminase

ca să-i
răspund, dar
acum aş fi

vrut s-o fi
făcut.

- Deci trebuie să faci o listă

cu toate
lucrurile pe
care le ai de

învăţat şi
după aceea
să te apuci

de treabă,
bine? într-o
zi o să

mergem
amândouă

împreună pe Marte.

- Chiar?

Am auzit
foşnete în
receptor şi

vocea ei mai
estompată.

- Tuşa Elma zice că mergem

împreună pe
Marte.

îl auzeam pe
Hershel
râzând în

fundal, apoi
veni din nou
la telefon.

- Acum va trebui să-i cumpăr

piese pentru
o machetă
de avion.

- îi trimit

eu prin

poştă un set
de ziua ei.

- Ar fi perfect. Spune-mi, ai

primit
invitaţia
pentru

petrecerea
de *bar*

mitzvah a lui
Tommy?

M-am ridicat
şi am luat

telefonul în
mână.

- Stai puţin,

imediat
verific.

Ăsta era
unul dintre
avantajele

unei
garsoniere.
Nu numai că

aveai de
făcut mai
puţină

curăţenie,
dar telefonul
avea un

cablu destul
de lung ca
să-l plimb

din cameră
până în
bucătărie.

- Am lipsit două zile din oraş.

Era o scuză
bună, însă
adevărul era

că, de când
lucram la
spectacolul

aerian,
neglijasem
coresponden

ţa. Şi nici nu
mă
aşteptasem

să atragă
atâta
atenţie.

Nathaniel
deşuruba o
siguranţă

din tablou,
dar, când mă
văzu, mai

aprinse o lumânare. I-am luat-o,

fixând
receptorul

între ureche
şi umăr.

Am răsfoit
teancul de
plicuri de pe

masă,
căutând
plicul de la

Hershel. La
lumânare,
atmosfera

era chiar
romantică.
După ce

terminam de
vorbit cu
Hershel, aş

fi putut să-i sugerez lui Nathaniel să

repare
siguranţa
mai târziu.

- Când e petrecerea?

- în 15 decembrie. Doris îmi

zice să te
anunţ că am
pregătit deja

camera de
oaspeţi
pentru voi.

- Perfect... Unul dintre plicuri era

galben şi
avea o
ştampilă

mare şi
roşie:
RESTANT.

- Hm, Hershel, pot să te sun eu

mai târziu?
Spune-i lui

Tommy că
venim.

N-aş rata
ocazia

pentru nimic
în lume.

Ne-am luat
rămas-bun şi
am închis,

dar nu prea
am mai auzit
ce-a spus.

Am rupt
plicul şi am
scos factura

restantă
dinăuntru.
Mi s-a

răsucit
stomacul de
parcă ar fi

trebuit să
mă adresez
unei mulţimi

uriaşe, dar
de data asta
în public nu

era decât o singură persoană.

Fusesem
atât de
ocupată cu

spectacolul
aerian,
interviurile

şi emisiunea,
încât nu
plătisem

- îmi pare foarte rău.

Cu colţul ochiului, l-am văzut pe

Nathaniel întorcându-se.

- Am... am uitat să

plătesc
curentul.

După ce am
rostit
ultimele

cuvinte s-a
făcut linişte.
Lumânarea

pâlpâia pe
masă şi abia
atunci am

văzut
trandafirul
din vază. La

cât costa
acum, era ca
şi cum mi-ar

fi cumpărat
vreo
doisprezece.

- Nathaniel.

.. îmi pare

foarte,
foarte rău.

El lăsă
deschisă uşa

de la tabloul
cu siguranţe.

- Stai liniştită, ai avut o

groază pe cap. Nu-i nimic.

Teancul de
plicuri striga
la mine

ameninţător
de pe masă.
Nu făcusem

nici
curăţenie,

iar acum,
asta.

- O să verific mâine contul, ca să

fiu sigură că
nu am mai

uitat şi
altceva.

- Nu-i nimic.

Suflă în
lumânare,

ocoli masa şi
veni la mine.

- Sunt fericit că eşti acasă.

Apoi suflă şi
în lumânarea
mea. Cred

că a vrut să
facă un gest
romantic,

dar am
rămas în
întunericul

făcut de
mine.

ŞAPTE
SPREZ

ECE

9

PROBLEM
ELE DE
IZOLARE A

LOCUINŢE
LOR
IMPUN

SOLUŢIA
ÎNCĂLZIRI
I CU 12

$/LUNĂ,
ÎN
CADRUL

UNUI
PROGRAM
DE

TESTARE
DE DOI
ANI

KANSAS
CITY, KS, 14
iulie 1956 —

în
colaborare
cu Comitetul

pentru
Schimbări
Climatice al

Naţiunilor
Unite,
Corporaţia

Owens-Corning a iniţiat un

program de
testare pe
doi ani, a

150 de
locuinţe din
toate

regiunile
climatice din
SUA, Europa

şi câteva
zone din
Africa.

Casele au
fost astfel
modificate

încât să fie
confortabile,
necesitând

înainte de a
ne întoarce
acasă de la

sinagogă a
trebuit să-mi
scot

paltonul.
Cred că erau
peste de 21

de grade. Pe
de o parte,
bine că se

încălzea
odată. Pe de
alta... ştiam

ce înseamnă
încălzirea
asta.

Resimţeam
începutul

efectului de
seră.

Cu paltonul
pe braţ, am
aşteptat ca

Nathaniel să
deschidă
cutia

poştală. îşi
împinse
pălăria mai

în spate pe
cap.

- Asta ce-o mai fi?

Un plic
căptuşit
ocupa

aproape
toată cutia.
Se făcu tot

mai mare
când trase
de el. Unul

dintre
colţuri se
agăţă şi se

desprinse
brusc, iar
Nathaniel îşi

pierdu
echilibrul şi
căzu în fund.

- Te-ai lovit? l-am întrebat.

M-am
aplecat să
culeg alte

două plicuri
căzute pe
jos.

- Nu, nu...
îşi puse
pălăria

înapoi pe
cap şi se
ridică

anevoie, cu
ochii la

plicul cel
mare.

- E pentru tine.

Am rămas cu
scrisorile
vârâte pe

jumătate în
geantă.

- Pentru mine?

- De la NBC.

Vârî plicul
sub braţ şi
se aplecă să

închidă cutia
poştală.

- Pariez că e de la admiratori.

- Nu te prosti. Poate e doar un

semn de
mulţumire,
aşa ceva.

Am început
să urcăm
scările, dar

simţeam
cum îmi
creşte pulsul

de emoţie
până nici n-
am ajuns la

primul
palier. Voiam
să cred că

nu se uitase nimeni la emisiune.

Totuşi după
ce am intrat
în casă şi ne-

am făcut
comozi, i-am
dat târcoale

ca unei
cobre sau
altui animal

la fel de
periculos
plicului

gigantic,
care ocupa
aproape

toată masa
din
bucătărie.

Nathaniel s-a aşezat la masă şi a

scos planul
motorului
auxiliar la

care lucrase
cu o zi
înainte, când

l-am convins
să plece de
la birou.

- Mi se pare că ai de

gând să
lucrezi...

Am deschis
frigiderul şi
am căutat

prin el,
încercând
să-mi dau

seama ce-
am putea

mânca de
prânz.

- Iar mie mi se pare că vrei să te

apuci de
gătit.

Se uită la
mine şi-mi

făcu cu
ochiul.

- Ai ştiut cu ce evreu

nenorocit te
măriţi.

- A fost doar o remarcă.

- Îhî... Nu te folosi de sabat ca de-

o armă, dacă
şi tu ai de

gând să-l
ignori.
-Bun.

Am închis
frigiderul.
Pentru mine,

respectarea
sărbătorii
ţinea de

disciplină şi
de a-mi
aduce

aminte cine
sunt. Mi s-a
părut

importantă
după
Holocaust,

apoi după
Meteorit,
pentru că

bunica ar
fi...

Durerea
scoate capul
în clipele

cele mai
ciudate.

- Voi găti după apusul soarelui,

adică după
nouă seara,
dacă îţi iei şi

tu o zi
liberă.

- Stai puţin, să văd dacă am

înţeles bine.
încerci să
mă convingi

să nu lucrez,
oferindu-te

să nu mă
hrăneşti?

Nathaniel se
bătu cu

creionul pe
bărbie.

- Hm... ceva nu-i în regulă.

- Ba te voi hrăni. Cu platou rece

şi un dram
de vinovăţie.

Am râs şi-am
tras plicul
spre mine.

Mai bine să
termin odată
cu el.

Aşezându-mă vizavi de soţul meu,

am pipăit
plicul
gigantic.

- în plus,
trebuie să

văd ce-i în
ăsta.

Râse şi se
ridică să mă

sărute pe
ceafă.

- Fac eu nişte sandviciuri,

dar dacă am
dreptate că
sunt scrisori

de la
admiratori,
atunci...

- Atunci ce?
- Va trebui

să găseşti o

cale să mă
răsplăteşti

că am avut
dreptate.

- Dreptatea ar trebui să

fie o răsplată
în sine.

Am deschis
plicul şi din

el au căzut
altele.

- La naiba!

- Ha!
exclamă
Nathan, apoi

deschise
frigiderul.
Ha!

- Sandviciuri, bărbate!

Pe unele
plicuri era
un scris

foarte
frumos, pe
altele, mai

neglijent, cu
creioane
colorate.

Nedumerită,
am ales unul
scris cu

creionul şi
am izbucnit
în râs.

- Ăsta e adresat Doamnei

Astronaut -
mai precis,

Doamnei
Astronot.

- Aşa o să te alint de-

acum
înainte.

Nathaniel
puse o cană
de ceai cu

gheaţă lângă
mine.

- Sandvici cu pâine de

secară şi pui
e bine?

- Îhî... şi puţină

ceapă, te
rog?

Am deschis
scrisoarea
pentru

Doamna
Astronot şi
am scos o

foaie
murdară.

- Ooo, mi se rupe inima.

Ascultă:
„Dragî
Doamnă

Astronot,
vreau să
merg în

cosmos. Ai o
navă
rachetă?

Vreau o
rachetă de
Crăciun.

Pretena ta
Sally
Hardesty."

Mi-a şi
desenat o
rachetă.

- Stai să vezi cum va fi când vei

merge în
spaţiu.

Nathaniel
troncăni cu
vasele,

pregătind
sandviciurile
.

- Va trebui
să luăm o

cutie poştală
mai mare.

- Dacă voi merge în spaţiu. Şi e

vorba despre
un mare
dacă, cu

mulţi alţi
dacă înainte.

Am pus
scrisoarea
de la Sally

înapoi în plic
şi l-am lăsat
deoparte.

Nu-i puteam
răspunde
decât după

sabat, dar puteam tria scrisorile.

Nu ştiam
dacă voi
răspunde la

toate, dar
măcar lui
Sally

Hardesty şi
celorlalţi
care mi-au

scris cu
creioane
colorate.

- Am încredere...

- Credeam că eşti un evreu rău.

- Am încredere în tine. Şi,

apropo de
asta, mi-ar
prinde bine

o mână de
ajutor cu o
problemă

legată de un
parametru
orbital.

Scoase o
franzelă din
ambalaj şi o

aşeză pe
blat.

- Foloseşte
un tocător.

- Asta şi aveam de gând.

Lăsând jos
cuţitul, se
aplecă să

scoată un
tocător de

sub
chiuvetă.

- Cred că putem sări peste orbita

circumlunar
ă şi trece
direct pe cea

lunară. Am
economisi
foarte mult

timp şi
materiale.

- Şi să riscăm vieţile

astronauţilor
din cauza

testărilor
inadecvate?

Am scos altă scrisoare din plic şi l-am

deschis
trecându-mi

degetele pe
sub clapă.

Stimată
Doamnă
York, nu

ştiam că
fetele au

voie să fie
doctori...

- Nu zic să sărim peste orbita

terestră,
doar peste
cea

circumlunar
ă. Trimitem
o misiune

fără echipaj
în jurul
Lunii, ca să

facă nişte
fotografii în
septembrie

şi să ne
convingem
că putem

ajunge pe
orbita aceea.
Dar să

punem pe
cineva să se
învârtă pe

orbita
Lunii...

.. .aş vrea să
mă fac
doctor...

- Orbita lunară presupune

să ajungi pe
orbită şi să o
părăseşti,

ceea ce
înseamnă
altă

astrodinamic
ă. Trebuie să
treci de sub

influenţa
Pământului

sub cea a
lunii şi...

- Ştiu. Eu
nu de
astrodinamic

ă te întreb.
Ai calculat
deja

consumul de
combustibil
şi planul de

zbor... Eu
întreb dacă
există vreun

motiv serios
să
parcurgem

orbita
circumlunar

ă cu echipaj
uman.

- Cred că
despre asta
pe Parker ar

trebui să-l
întrebi.

Am trântit
scrisoarea
pe masă,

deşi nici
măcar nu
ştiam de ce

m-am
enervat pe
Nathaniel.

- Dar el nu e fizician, nu-i aşa?

A, asta era.
Mai
trecusem

prin asta
odată, când
îmi ceruse

sfatul pentru
că voia să
demonstreze

că Parker se
înşela în
legătură cu

un lucru. îmi
amintea
prea mult de

anii de
facultate,
când eram

folosită
drept
unealtă ca

să-i ţin în
frâu pe
băieţi la

cursul de
matematică.
Nathaniel

ştia despre
asta aşa, în
general, din

poveştile pe
care i le
spuneam şi

Am inspirat
încet şi am
împăturit

frumos
scrisoarea.
Apăsând

dunga cu
unghia
degetului

mare, am
încreţit foaia

cu gesturi
nervoase.

- Iartă-mă. Sunt... Bun. Motivul

principal
pentru a
atinge mai

întâi orbita
circumlunar
ă este acela

că, dacă ne
înşelăm
asupra

consumului
de
combustibil

necesar
pentru
tranzit, dă

echipajului o
marjă largă
de eroare ca

să se
întoarcă
acasă. Şi nu

au decât o
singură
şansă.

- Dar calculele...

- Iubitule, sunt fizician, dar şi pilot.

Dacă îmi
ceri să-ţi
spun că e în

regulă să
trecem peste
unele etape,

să ştii că n-
am s-o fac.
Au o singură

şansă să
ajungă
acasă. Dacă

sunt greşite
calculele, fie
şi foarte

puţin, şi nu
vor avea
combustibil

pentru a
face corecţii,
atunci vor

trece ca
fulgerul pe
lângă

Planetă sau
vor exploda
la reintrarea

în atmosferă.
Am pus
scrisoarea

- Răspunzi la scrisorile fanilor. Asta

nu e tot
lucru?

îmi vorbea
înadins cu
glas vesel şi

i-am
apreciat
efortul.

- Citesc, nu scriu. Nu şterg.

Puse un sandvici lângă mine,

cu felia
tăiată pe
diagonală.

Se apleacă şi
mă sărută pe

vârful
capului.

- Ai dreptate. îmi

pare rău, îmi
spuse.

- Nici eu n-ar fi trebuit să mă irit.

- Atunci,
hai să
mâncăm, iar

după
aceea...

Merse la raft
şi luă o
carte.

- Iar după aceea, voi citi.

Mijind ochii,
am aranjat
scrisorile

una peste
alta la
marginea

mesei,
amânându-le

pe după
prânz.

- Scrie

Marte pe

copertă, i-am spus.

Râse şi îmi arătă coperta.

- E un roman. Mi l-a

împrumutat
Clemons.
Zice că e

comic, cel
puţin din
punctul de

vedere al
zborurilor
spaţiale. Ce

zici, se pune
ca zi liberă
sau nu?

- Da. L-am privit încântată.

Da. Şi îţi
mulţumesc.

Stăteam în
„camera
obscură"

fără să am
nimic de
făcut, de

două ore şi
23 de minute
- da,

număram
toţi minutele
-, aşteptând

să se rezolve
o
„problemă"

şi să se reia
numărătoare
a inversă.

Nici măcar
nu era nimic
în neregulă

cu racheta în
sine; ne
dădea de

furcă o
întrerupere
automată

care se
declanşa la T
minus 30 de

secunde,
când nu
trebuia.

La postul de
comunicare
cu capsula,

Stetson
Parker
arunca o

minge de
tenis în aer,
cu casca

după ureche.
Tot la câteva
minute

rânjea şi
spunea ceva
în staţie. în

calitate de
CAPCOM,
răspundea

de filtrarea
tuturor
informaţiilor

de care
aveau nevoie
astronauţii

din capsulă,
primite de la
zecile de

ingineri şi
operatoare

de calcul
subordonate.

Vorbea cu
Jean-Paul
Lebourgeois,

Randy B.
Cleary sau
Halim

„Hotdog"
Malouf?
Pentru prima

oară,
niciunul
dintre

astronauţii
care se
lansau nu

era
american şi,
spre marea

mea uimire,
Parker se
dovedea

poliglot.
Vorbea
franceză,

italiană şi,
surprinzător,

până şi
arabă.

Helen se
aplecă spre
mine peste

biroul nostru
comun.

- Vii la Club 99 în weekend?

Am scuturat
din cap şi
mi-am aliniat

creioanele la
marginea
mesei.

- O să fiu frântă după treaba asta.

Ţâţâi şi se
întoarse la
partida de

şah pe care
o juca cu
Reynard

Carmouche.
Ţâţâise cu
măiestrie,

reuşind să
redea într-un
singur sunet

şi
dezamăgire,
şi

resemnare.
Am ridicat
capul şi i-am

studiat
profilul în

lumina
slabă.

- Ce-i? am întrebat-o.

- Săptămâna trecută ai zis că vrei să

te odihneşti
pentru
lansare.

Mută un
pion un
pătrăţel mai

în faţă şi
Carmouche

înjură în
franceză.

- Şi m-am odihnit.

Hârtia
milimetrică
mi s-a lipit

de degete
când am
bătut

teancul de
foi de

marginea
mesei.

- Ţi-ai luat licenţa, deci nu mai ai

nevoie de
mine ca să

zbori, am
zis.

Carmouche
înălţă brusc

privirea şi o
întrebă:

- Ştii să pilotezi?

- Da, şi Helen arătă spre tablă.

Joci sau te
holbezi?

- Mă gândesc! protestă el,

apropiindu-şi
nasul mai
tare de

piese, de
parcă aşa ar
fi descoperit

mutarea
salvatoare.

Helen se apleacă din nou spre

mine. Lampa
de masă
cădea pe

hârtiile
noastre,
luminându-i

obrazul într-o strălucire

nepământească.

- De ce nu mai vii la club?

- Am...
Sunt o
sumedenie

de membre
noi.

Grupul
nostru de
bază mergea

la club
regulat, iar
Ida şi

Imogene ni
se
alăturaseră

şi ele, dar
după
Domnul

Vrăjitor şi
articolele
despre mine

ne-am trezit
că vin brusc
o mulţime de

fete noi. Mă
cam
săturasem

să mi se
ceară
autografe şi

să mă
fotografiez

cu câte
cineva.

Am dat din umeri şi mi-am aliniat

din nou
creioanele.

- Mi-e dor...
mi-e dor de

grupul
nostru mic.

Helen
încuviinţă şi
bătu cu

degetele în
masă.

- Dă-le
puţin timp.
îşi pierd

interesul
dacă nu eşti
acolo. Cele

care vin
doar ca

turiste,
vreau să zic.

Am eliberat
tensiunea
din mine cu

un oftat. Ce
bine că
aveam

prietene
care îmi
înţelegeau

temerile fără
să
trebuiască

să le explic.
Mai ales
aici, în

„camera
obscură",
unde voiam

să mă port
cât mai

profesionist
posibil.

în cele din
urmă,
Carmouche

mută un cal.
Helen mută

imediat un
nebun.

- Şah, anunţă ea.

Vocea lui
Stetson
Parker

răsună de la
staţia
CAPCOM:

- Mai întârziem mult? Se

apropie ora
de rugăciune
a lui Malouf.

- Doar n-o
să se ridice
din scaun ca

să se roage,
rosti
Clemons,

întinzându-i
un trabuc.

- Nici n-a cerut-o. Pur şi simplu

vrea să evite
să reînceapă
numărătoare

a inversă
când e în

toiul
rugăciunii.

- Când va începe numărătoare

a, îl vom
anunţa.

Clemons
întoarse
capul de la

Parker şi
strigă:

- York! Care-i situaţia?

Nathaniel
ridică ochii
de la consola

de care se
sprijinea.
Ţinea

telefonul
lipit de o
ureche şi

scria ceva,
strâmbându-
şi nasul de

concentrare.
îl amuţi pe
Clemons

înălţând un
braţ.
Doamne, ce

mult îl
iubeam pe
soţul meu.

Parker pufni:

- îi spun eu că poate

să meargă
să se roage.
Poate se

mişcă
lucrurile mai
repede.

Trase de
microfon şi li
se adresă

astronauţilor
.

M-am uitat
la ceasul
mare de pe

perete. Dacă
mai ţinea o
oră,

pierdeam
fereastra de
lansare şi

trebuia să
aşteptăm
până a doua

zi. N-ar fi
fost prima
oară că

ratam un
zbor, dar nu

era niciodată
plăcut.

- Şah mat, spuse Helen, lăsându-se

pe spătarul
scaunului şi
împletindu-şi

mâinile la
piept. Şah

mat
confirmat.

Francezului
îi căzu faţa
şi rămase cu

ochii la
tablă, de
parcă ar fi

refăcut toţi
paşii care au
dus la

condamnare
a lui. M-am
ridicat şi mi-

am întins
spatele.

- Nu ştiu de
ce te mai

oboseşti, dr.
Carmouche.

- într-o zi...
într-o zi, tot
o voi bate.

Regula probabilităţilor, nu?

Se frecă pe
frunte fără

să-şi ia ochii
de la tablă.

- Şah mat confirmat.

- York -
Elma York.

Parker
prinse cu o
mână

mingea de
tenis, iar cu
cealaltă mă

chemă la el.
Lumina
tăioasă a

pupitrului de
comunicare

îi umbrea
sprâncenele.

Am schimbat
priviri cu
Helen

înainte de a
traversa
camera,

mergând la
el.
Nathaniel,

care vorbea
încă la
telefon, m-a

privit destul
de intens ca
să mi se

pară că se
încălzeşte
camera. Mi-

am luat mina
cea mai
neutră

posibil şi m-
am oprit în

faţa lui
Parker.
-Da?

- Stai puţin.

Mă chemase
la el ca să

mă facă să
aştept, în
timp ce

asculta şi
dădea
aprobator

din cap la
spusele unui
astronaut.

Am rămas pe
loc,
rezistând

tentaţiei de
a-mi netezi
fusta, a-mi

freca
degetele sau
a face orice

altceva,
numai să nu
stau

degeaba.
Privirea lui
Nathaniel

îmi ardea
partea
dreaptă a

corpului, dar
nu m-am

întors către
el.

- Am înţeles. *Elle se tient ici...*

Ouais, ouais.
Vous et moi
à la fois.-

Luă mâna de
pe butonul
microfonului

şi se lăsă pe
spătar.
Mingea

zbură din
strânsoarea
lui şi i se

întoarse în
palmă.

- Nevasta lui Lebourgeois

face toate
chestiile în
stil

american.
Cică fata lor
e cercetaşă

şi vor să
mergi să le
vorbeşti

copiilor din
grupa ei.

Am clipit
nedumerită
înainte de a

reuşi să
spun ceva.
-Eu?

- Da, şi-au făcut un club de fani ai

Doamnei
Astronaut.
Eu ziceam să

le trimit un
astronaut
adevărat,

dar... ştim
cum sunt
fetele. E

adorabil că
vor să

vorbească cu
tine.

Rânji,
arătându-şi
gropiţele, de

parcă asta
m-ar fi ajutat
cu ceva.

- Te duci,
da?

E imposibil
să refuzi un
astronaut

aşezat în
vârful unui
obiect care

e, în esenţă,
o bombă
uriaşă. Nici

dacă aş fi
ştiut
franceză şi

aş fi putut
smulge
microfonul

de la Parker
n-aş fi putut

spune nu.
Am zâmbit.

- Sigur. Cu mare plăcere.

Spuneţi-mi
când.

Parker porni
din nou
microfonul şi

mai lătră
ceva în
franceză:

- *Elle va le fair, mais Dieu sait ce*

qu'elle va parler. Les bébés dans

l'espace, probablement. Les

femmes,
eh?-

Ascultă
răspunsul,

apoi îmi
spuse:

- Soţia lui urmăreşte lansarea de

pe acoperiş.
Dacă ai
merge la ea

şi aţi
pălăvrăgi
împreună

după aceea,
ţi-ar fi foarte
recunoscător

. Mai
distragi
atenţia fetei

lui, cât e el
în spaţiu.

- Da, sigur.
Cu bucurie.

Chestia era
că nu aveam
nimic

împotriva
soţiei lui
Lebourgeois

sau a fiicei
sale - şi nici
împotriva

lui. în locul
său, şi eu aş
fi făcut tot

ce mi-ar fi
stat în
putinţă să-l

distrag şi să-l alin pe Nathaniel.

Dar mă călca
pe nervi
Parker cu

îngâmfarea
lui de
mâncător de

rahat. Da.
Da, era
primul om în

spaţiu. Da,
era un pilot
al naibii de

bun, chiar
foarte
curajos. Dar

- Imediat ce termin, mă duc în

zona
dedicată
familiilor.

- Perfect, rânji el din nou,

arătându-şi
dantura albă
ca laptele.

Vezi dacă
soţul ăla al
tău ne poate

spune ce-i cu
întârzierea
asta.

- Sunt sigură că ne va anunţa

imediat ce
putem
începe.

M-am uitat
la Nathaniel,
care-şi masa

tâmpla
dreaptă. Nu

era semn
bun.

- Ce mai face soţia

dumneavoastră?

Parker îşi
plecă
privirea şi

rostogoli
mingea pe
masă.

- Mai bine, mulţumesc.

Ăsta nu era
răspunsul pe

care-l
aşteptam.

- Mi-a părut rău că nu a putut

veni la
dineul

familiei
Wargin.

- Păi, poate data viitoare.

îşi drese
glasul.

- Te duci să verifici situaţia? Cu

soţul tău?
Legat de
lansare?

- Bineînţeles.

Soţia lui nu era treaba mea. Da,

munca mea
depindea de
lansarea

rachetei, ca
să am ce
urmări şi

calcula. Mi-
am netezit
fusta, m-am

răsucit pe călcâie şi m-am dus la

Nathaniel.
Dacă nu
altceva,

măcar
aveam o
scuză să

stau de
vorbă cu el.

Soţul meu
nu mai scria,
dar i se

albiseră
încheieturile
tot

strângând
creionul cu
degetele. îşi

ţinea
maxilarul
încleştat. Se

uita fix la
birou, în
timp ce

Clemons patrula în spatele lui.

Directorul
văzu că mă
apropii şi-şi

smulse trabucul din gură.

- Ce-i?
- Colonelul Parker are

nişte
întrebări
pentru

dumneavoastră, domnule director.

Era parţial
adevărat,
dar el putea

răspunde
mai bine la
întrebările

despre
lansare
decât

Nathaniel.
Clemons
pleacă

nervos, fără
să mă mai ia
în seamă.

Bietul meu
soţ părea
gata să se

înţepe cu creionul. Iar eu nu

puteam să-l
ating. Nu la
serviciu,

unde aş fi
complicat
mai mult

lucrurile
pentru
amândoi. Am

stat pe loc o clipă, regretând că

nu pot să-i
masez ceafa
în timp ce

dădea din
cap şi
mormăia

răspunsuri
către
persoana de

la celălalt
capăt al
firului.

Am oftat şi m-am întors la birou. Nu-

l puteam
ajuta cu
nimic şi,

cum situaţia
era deja
tensionată,

mai degrabă
l-aş fi
distras.

Carmouche
aşeza
piesele de

şah înapoi în
cutia lor.
Ridică ochii

şi se apleacă
spre mine

când văzu că
mă aşez.

- Colonelul Parker..., îmi şopti, nu

prea te
simpatizează
.

- Ştiu.

Mi-am
aranjat fusta

sub mine
când m-am
aşezat.

- Helen?
Vin la club în
weekend

dacă... dacă-
mi promiţi
că zbori cu

mine, ca să
nu
trebuiască

să împart
Cessna cu o
străină.

- *Dan gu dou ool*

Am ghicit ce
spunea din
zâmbetul ei

triumfător şi
nu mi l-am
putut reţine

nici eu pe al
meu.

- Asta-i!

Nathaniel îşi îndreptă spatele.

- Am rezolvat problema cu

decuplarea
automată.
Porniţi

cronometrul
şi spuneţi-i
lui Malouf că

rugăciunea
lui a avut
efect. Hai să

aprindem
odată

lumânarea

asta!-

7 „E aici... Da,
da. Voi şi eu,

pe rând." - în lb. fr., în orig. (n. tr.).

[8] „Da, va veni, dar numai

Dumnezeu ştie
despre ce o să
le vorbească.
Poate despre

bebeluşi în
spaţiu. Femeile
astea..."-în Ib.

fr., în orig. (n. tr.).

9 Cuvinte celebre rostite

în 1961 de
Alan Shepard,
primul
astronaut

american care
a zburat în
spaţiu (n. tr.).

OPTSP
REZEC

E
FRANCEZI
ALGERIEN

I OMOARĂ
TREI
PERSOAN

E ÎN
TIMPUL

REVOLTEL
OR

MICHAEL
CLARK în
exclusivitate

pentru ***The National Times***

ALGER,
Algeria, 22
august 1956

— Astăzi au izbucnit revolte în

Alger, când
mii de
francezi au

ieşit pe
străzi în
timpul

funeraliilor
lui Amedee
Froger,

preşedintele
Federaţiei
Primarilor

din Algeria,
asasinat ieri
de un

terorist
antispaţial.

Betty s-a oferit să mă însoţească la

întâlnirea cu
grupul de
cercetase

din care
făcea parte
fiica lui

Lebourgeois,
ceea ce era
grozav,

pentru că
eram
speriată de

moarte.
Betty era
încântată de

„Marea
publicitate"
şi deborda

de
entuziasm
încă de când

ne-am
întâlnit la
mine acasă,

imaginându-
şi titluri
scrise cu

litere mari şi
gesticulând
cu braţele

- Doamna Astronaut se întâlneşte

cu Fiica
Astronautulu
i! râse ea şi

se învârti în
jurul barei
din tramvai.

Păcat că nu
m-ai lăsat să

aduc şi un
fotograf.

Am tras semnalul de oprire.

- Aici coborâm, i-am spus.

S-au deschis
uşile şi am

coborât pe
trotuar.

- Te rog să nu-mi mai spui aşa. Nu

sunt
astronaut.

- Aşa-ţi zice publicul.

Sări şi ea
lângă mine,
strângându-

şi paltonul
ca să se

apere de
vânt.

- Da, dar nu am fost în spaţiu, şi e

lipsit de
respect faţă

de cei care
au fost.

Am scos
foaia cu
adresa din

poşetă şi i-
am arătat pe

unde trebuie
să o luăm.

- Vai,
Elma...

înălţă
braţele, în

semn că se
predă.

- Eu credeam că abia aştepţi

să fie trimise
femeile în
spaţiu.

- Aşa-i, dar asta nu înseamnă că

vreau un
titlu pe care

nu l-am
câştigat.

Ne
întâlneam cu
cercetaşele

în sala de
întruniri a
unei biserici

catolice
dintr- o zonă
mai nouă din

Kansas City,
unde eu nu

prea
ajungeam.

Străzile late
aveau clădiri
moderne, cu

ferestre
înguste şi
ziduri joase

şi solide.
Probabil că
jumătate

dintre ele
aveau câteva
etaje în

subteran,
cum era
moda după

Meteorit.
Idioţii.
Construiau

ca să se
ferească de
un impact

care nu se
avea să se
producă

niciodată.
Măcar
etajele

subterane
erau mai

uşor de
răcit.

Am zărit
repede
biserica,

vizibilă de la
câteva
cvartale

distanţă,
după faţada
de cărămidă

roşie şi
clopotniţa
care parcă

ţâşnea spre
cer. După
câte maşini

erau afară,
era clar că
avea loc un

eveniment.
Poate o

nuntă - ar fi
fost frumos.

Imediat
după
Meteorit,

lumea a
început să se
practice

amorul liber,
ca reacţie la
spaima

sfârşitului de
lume. Era
bine că

oamenii se
mai şi
căsătoreau;

însemna că
nu se tem de
viitor. Pe de

altă parte,
dacă se
împăcau cu

viitorul
planetei, aşa
sumbru cum

le era
descris,
atunci

apărea o altă
problemă.

- Te rog să nu te enervezi, îmi

zise Betty, luându-mă de braţ.

Zâmbeşte. Ai
un zâmbet

foarte
frumos.

- Ce tot
sp...

Trotuarul
din faţa
bisericii

gemea de
reporteri.
Transpiraţia

a început
imediat să
mi se adune

pe spate şi
să-mi curgă
şi pe braţe.

Dacă nu m-ar fi ţinut Betty,

probabil că
aş fi luat-o la
fugă. Mi s-a

întors
stomacul pe
dos şi a

trebuit să
înghit
întruna în

sec, ca să nu
vărs.

- Zâmbeşte, Elma.

Mă ţinea
strâns de
braţ şi

vorbea
printr-un

zâmbet
forţat.

- Avem nevoie de asta.

- Eu n-am vrut nici măcar un

fotograf, şi
tu ai pus la
cale *asta?*

M-am smuls
din
strânsoarea

ei. Inima îmi
lovea pieptul
ca un sac de

box. Mai
aveam puţin
şi plângeam,

ceea ce ar fi
fost
incredibil de

nedrept.
Eram
furioasă foc,

la naiba! M-
am întors cu

spatele la
reporteri.

- Nu poţi pleca. Elma. Elma... uite,

ies fetiţele
din biserică.
Elma, nu le

poţi lăsa
baltă. E şi o
fată de

astronaut
printre ele şi

tăticul ei e
în...
- La dracu'!

Fiica
domnului
Lebourgeois

mă rugase
să vin pentru
că tatăl ei

era plecat în
spaţiu, iar ea
era speriată.

- La dracu'!
Aşa că m-am
întors cu

faţa spre
camere, spre
toate

aşteptările
oamenilor
şi... şi spre

opt fetiţe
care purtau
toate căşti

de astronaut
din carton
învelit în

folie de
aluminiu.

- Elma... te rog, nu te supăra.

Betty stătea
lângă mine

şi vorbea
zâmbind.

- Te rog.
Am ştiut că
nu vei fi de

acord, dar
dai bine pe
sticlă. Te

rog, nu te
supăra.

I-am oferit
cel mai
reuşit

zâmbet
sarcastic,
marca

Stetson
Parker.

- Serios? Şi de ce m-aş supăra, mă

rog? Nici
măcar n-ai
minţit...

O fetiţă.
Venisem
pentru o

fetiţă. M-am
străduit din
răsputeri să

mă feresc de
camere şi de
oamenii care

strigau să ne
uităm la ei şi
să zâmbim.

O fetiţă. O
chema
Claire

Lebourgeois
şi tăticul ei

era în
spaţiu.

Puteam să
mă abţin să
vărs, măcar

cât s-o
asigur că
tăticul ei se

va întoarce
acasă.

După 14 zile de la lansare,

Lebourgeois,
Cleary şi
Malouf s-au

întors teferi
la sol. Nu-şi
realizaseră

toate
obiectivele,
dar

demonstrase
ră un lucru
esenţial,

acela că
modulul
lunar putea

susţine viaţa
timp
suficient

pentru o
misiune de
explorare a

Lunii. Tot ce trebuia era să îi

trimitem noi
acolo.

Stând la
biroul pe
care îl

împărţeam
cu Basira,
am încercat

să ignor
ţopăitul
constant al

inginerului
de lângă noi.
I-am oferit

un scaun,
dar era prea
agitat şi nu

voia să stea
jos. Mi-am
lăsat capul

pe mâna
dreaptă şi
mi-am masat

discret
tâmplele, în
timp ce

studiam
datele
ultimului

test de
motor, aduse
de Charles

„Bubbles"
Bobienski.
Eram la

Ştiam însă
foarte sigur
că nu

oboseala era
totuşi de
vină.

- Bubbles, nu are logică.

- Ştiu! şi arătă hârtia cu un deget

care era tot
o rană
pentru că îşi

rodea
cuticulele.
De-asta

vreau să mai
verifici o

dată
calculele.

Am scuturat din cap, urmărind cu

vârful
creionului
cifrele

generate
automat.

- Nu e o eroare de calcul.

- Te rog. Maşina greşeşte la

sume dacă
temperatura
trece de 65.

Manşetele
cămăşii îi
erau toate

murdare de
la creion.

- Am nevoie de o

calculatoristă.

Operatoarele de calcul nu suportau

să li se
spună aşa.
Am ridicat

ochii şi i- am
aruncat o
privire de

gheaţă, aşa
cum
învăţasem

de la
doamna
Rogers. Cu

colţul
ochiului, am
văzut-o pe

Helen
făcând la fel.

- Ai nevoie de un *operator*.

îmi ignoră
corecţia

fluturând din
mână.

- Poţi să mă ajuţi?

- Dar te-am *ajutat.* Tocmai ţi-am

spus că nu
sunt erori de
calcul, deci

fie s-a
strecurat o
greşeală în

setul de date
iniţial, fie ai
descoperit o

configuraţie
a motorului

teribil de
eficientă.

Era totuşi
posibil ca,
tăind o

secţiune în
formă de
stea în

mijlocul
agentului de
propulsie

solid, să se
obţină un
raport de

ardere mai
eficient. De
fapt...

- Structura asta îmi aminteşte de

o teorie a lui
Harold

James Pool,
am spus.
- Asta e!

începu să
ţopăie iar pe
vârfuri şi, în

spatele lui,
Myrtle îşi
înăbuşi un

hohot de râs.
Nu degeaba

îi ziceam
Bubbles.

- Vezi? De-asta am venit la tine,

pentru că tu
pricepi.

Maşina aia,
nu.

Adică, ce
naiba, doar

eşti doctor
în fizică.

Era prima
oară că
cineva

pomenea de
doctoratul
meu de când

mă
angajasem.
Doamna

Rogers îmi
cunoştea
experienţa,

bineînţeles,
dar după
interviul cu

ea nu cred
că am mai
pomenit

altcuiva de
el, nici dacă
am vrut să

demonstrez
că am
dreptate

într-o
privinţă.
Probabil că

Bubbles se uita la *Domnul*

Vrăjitor sau
asculta *ABC
Headline*

Dar faptul că
aveam un
doctorat nu

mă făcea
neapărat
mai

pricepută la
calcule, iar
să tot

amintesc de
el ar fi
însemnat să

mă laud.
Adică ceea
ce făceam eu

putea face
orice
persoană

care a
studiat
fizica. Iar

unele dintre
femeile care
lucrau în

departamentul de calcule
nici măcar

nu au aveau
diplomă de
facultate.

- Doctoratul meu este irelevant în

situaţia asta,
am spus
răsfoind

filele aduse
de Bubbles.

Ai datele
primare?
- Normal!

Scutură din
umeri, de
parcă i-aş fi

pus o
întrebare
prostească.

Am aşteptat,
zâmbindu-i,
până când s-

a prins,
pocnind din
degete şi a

arătat cu ele
spre mine.

- A, îţi trebuie! Corect. Am

înţeles. Sunt
în laborator.
Ar trebui să

merg după
ele. Mă duc
să le aduc.

- Mulţumesc.

Am aranjat
foile de pe
birou, în

timp ce el se
îndepărta
săltând de

pe un picior
pe altul, cu
cravata

fluturându-i
la fiecare
pas.

Nici n-a
plecat bine,
că au şi

răsunat
chicoteli de
la fiecare

birou. Ne
era drag
Bubbles, dar

era *atât* de
inginer
câteodată!

Aveam o
vorbă:
inginerii

creează
probleme,
operatoarele

le rezolvă.
Bubbles era

exemplul
perfect.

Basira îşi
împinse
scaunul în

spate şi
începu să
ţopăie. îl

imită pe
Bubbles cu
un accent

american
exagerat:

- Vreau o calculatoristă! Ajutor,

vreau o calculatoristă!

- Săracul! am râs şi eu, proptindu-

mă de
spătarul
scaunului. E

bine
intenţionat.

- Oof,
aspre vorbe,
rosti Myrtle

şi veni la
noi. Serios,

acum, ce
spun cifrele?

Am împins
hârtiile spre
ea ca să le

studieze
singură.
Apăru şi

Helen lângă
ea, cu capul
lăsat într-o

parte, ca să
vadă mai

bine datele
tipărite.

- Probabil s-a transcris ceva greşit

pe cartelele
perforate.

- De-asta i-am cerut datele

primare...
zău, cât de
greu e să-ţi

dai seama că
trebuie să le

iei şi pe ele
cu tine?

Atunci intră Nathaniel în sala noastră.

Chicotele
încetară şi
toată lumea

se apucă iar
de lucru. Era
soţul meu,

dar şi
inginerul-şef.
I-am făcut cu

ochiul lui
Helen, apoi
m-am întors

spre el, ca
să-i acord

toată
atenţia.

îşi ţinea
buzele lipite
într-o linie

subţire şi un
muşchi îi
pulsa în

colţul
maxilarului.
Avea riduri

de
concentrare
între

sprâncenele
încruntate şi
se lovea

peste picior
cu o revistă
făcută sul.

- Elma.

Putem sta de

vorbă? în
biroul meu.

- Bineînţeles.

După un
schimb de
priviri cu

Basira, mi-
am împins

scaunul în
spate.

- Dacă se întoarce Bubbles

înaintea
mea, spune-i
să-mi lase

datele pe
masă.

Am ieşit din
sală după
Nathaniel,

sub privirile
holbate ale

colegelor,
care nu

prea ştiau să
şi le
ascundă.

Nathaniel mergea ţeapăn, cu

paşi mari, pe
coridorul
care ducea

la biroul lui.
L-am urmat
grăbită,

tropăind cu
tocurile pe
linoleum.

Cu ochii la podea, Nathaniel

îmi deschise
uşa.
Muşchiul

maxilarului i
se contracta
şi i se dilata

întruna, în
ritmul în
care începea

să-mi bată şi
mie inima.
Ultima oară

când l-am
mai văzut
aşa nervos a

fost când l-a
concediat pe
Leroy

Pluckett
fiindcă o
pipăise pe

una dintre
fete.

în biroul
domnea
haosul lui

organizat
dintotdeaun
a. Tabla de

pe un perete
era plină cu
ceea ce

păreau a fi
ecuaţiile
orbitei

lunare -
logic, ţinând
cont de faza

următoare a
proiectului
spaţial.

Nathaniel
închise uşa
cu grijă.

Se duse în
partea
cealaltă a

încăperii şi
trânti revista
pe masă.

Revista se desfăcu - era numărul din

Life în care scria despre mine. Nu

apărusem pe
copertă,
slavă

Domnului,
dar conţinea
un articol de

o pagină
despre
întâlnirea

mea cu
cercetaşele.
La un

moment dat,
o voi ierta pe
Betty pentru

ambuscada
aceea.
Poate. Nu

înţelegea cât
mă îngrozea
să fiu în

Nathaniel îşi
slăbi nodul
cravatei fără

să-şi ridice
ochii de jos.

- Elma.

Sunt furios.
Nu pe tine.

Dar aşa ţi se
va părea.

- Sună... ameninţător.

M-am scufundat în scaunul de

lângă biroul
lui, sperând
să-mi

urmeze
exemplul.

El scoase un geamăt, îşi trecu

degetele
prin păr şi...
rămase aşa,

cu o mână
pe şold şi cu

cealaltă la
ceafă.

- Ce om de căcat!

- Nathaniel

!

Cred că
reacţia asta
mi-a fost

întipărită
definitiv în
comportame

nt de către
mama.

- Un căcat.

Ordinar.

Se întoarse
şi se

încruntă la
mine.

- Tocmai am petrecut jumătate de

oră în biroul
Directorului
Norman

Căcat
Clemons
care mi-a

zis, citez:
„Ţine-ţi
nevasta sub

control". Nu cred că apreciază

faptul că nu
i-am tras un
pumn în bot.

Am rămas cu gura căscată.

- Ce? am întrebat, ca o proastă.

„Ţine-ţi.
Nevasta.
Sub.

Control."
Nathaniel îşi
încleştă

pumnii şi îi duse la frunte.

„Ţine-ţi
nevasta..."

Să-l ia dracu'
de cretin.

- Stai, de ce? Din

cauza
revistei?

Dacă
Clemons mi-
ar fi făcut

mie
observaţie,
poate că m-

ar fi scos din
sărite. Aşa,
mă îngrozea

gândul că îl
puneam în

pericol pe
Nathaniel.

- Sau din cauza întâlnirii cu

cercetaşele?
N-am... Ce-am zis?

Smulse
revista de pe
masă.

- Asta? Nu asta e problema.

Problema e
că e-un

ticălos şi-un
laş.

- Sper că nu i-ai spus-o, nu?

Durerea de
cap cu care
mă luptasem

toată ziua se
amplifică şi

mă săgetă în
ochiul drept.
-Nu.

Nathaniel se încruntă.

- Nu. I-am spus că voi sta de vorbă

cu tine. Şi
asta fac.
Stau de

vorbă cu
tine.

- Nu mai dau niciun interviu.

Primul lucru
când ajung
diseară

acasă e să
sun şi să le

anulez pe
toate.

- Le anulezi? Dar

nu vreau să
le anulezi.

- Dar îţi afectează serviciul...

Furia i se
transformă
în groază.

- Nu. Nu. Nu tu eşti de vină. Nu pe

tine sunt
supărat.
Clemons e

cel care a
întrecut
măsura.

Pentru că
ceea ce faci
tu dă

rezultate. A
tunat şi
fulgerat,

delirând în
mare parte
din timp

despre cum
e criticat că
nu include

femeile în planurile lui, cum

persoane
foarte
influente fac

presiuni
asupra lui să
le includă.

Toate i-au
spus că te-au
văzut sau te-

Mi se
întoarse

stomacul pe
dos.

- îmi pare foarte rău.

- N-ai făcut nimic rău.

- Dar dacă ai probleme...

Nu vreau să-ţi fac necazuri.

Am ridicat
braţele, dar
îmi

tremurau,
aşa că le-am
aşezat în

poală. Parcă
eram din
nou la

facultate. De
câte ori
ieşeam în

evidenţă,
cineva se
supăra, iar

acum avea şi
Nathaniel
necazuri.

- Renunţ. E mai bine. Mă opresc.

- Dar nu-ţi cer să renunţi!

- Ştiu, şi te iubesc

pentru asta,
dar...

Mi-am
înăbuşit
emoţiile,

simţind un
gust amar în
gât. Era

prea cald în
cameră şi
vedeam

dungi verzi
şi albe cu
ochiul drept.

- Nu trebuie să demonstrez

nimic. Dacă
voi continua,
va scădea

moralul oamenilor de aici. Le voi

distrage
atenţia.
Astronauţilo

r nu le-ar
plăcea să fiu

cu ei acolo,
sus.

- Chiar Parker te-a rugat să stai

de vorbă cu
cercetaşele!
S-a arătat

puţin
invidios că ai
fost la

Domnul Vrăjitor, dar până şi el a

recunoscut
că ai făcut o
treabă bună.

în felul lui,
adică.

- *S-a uitat*
la emisiune?

Eram în picioare. Nu-mi aminteam

când m-am ridicat. *Toţi* mă văzuseră

la televizor?
Aveam un
nod în

stomac, care
ameninţa să
se lanseze

prin esofag.
Am încercat
să-mi

recapăt
respiraţia,
dar tot

sistemul
meu de
comandă era

în stare
critică.

- Spune-i că mă opresc.

Spune-i lui
Parker că
vorbesc cu

Don să-l
invite pe el
data

viitoare. îmi
pare foarte
rău. Spune-i

că-mi pare
rău.

Nathaniel se
uita la mine
ca la o

arătare.
Stricam tot,
ca o proastă.

Stătea cu
gura
deschisă şi

cu
sprâncenele
încruntate,

de parcă
atunci m-ar

fi văzut
prima oară.

- Elma...

Am vomitat.
Zgomotos şi
necontrolat.

Puţinul pe care îl mâncasem la

prânz se
împrăştie în
bucăţi

dezgustătoare pe linoleum.

Nathaniel se
dădu înapoi,
iar stomacul

mi se ridică
din nou până
în gât. Am

reuşit să
ajung la
coşul de

gunoi, dar
era din

sârmă
împletită.

- O, Doamne, zise

Nathaniel,
prinzându-
mă de umeri

şi
susţinându-
mă în timp

ce vomitam
printre
suspine.

- îmi pare
rău. îmi pare
rău. îmi pare

rău. îmi pare
rău.

- Hei... hei, iubito, nu. Linişteşte-te!

Nu. N-are de ce să-ţi pară rău.

îmi dădu la o
parte părul
de pe frunte,

murmurând
ceva întruna.

Habar n-am
ce mi-a spus.

Până la
urmă, reuşi
să mă

calmeze şi
să mă aşeze
pe scaun.

îngenunche
în faţa mea,
ţinându-mi

ambele mâini într-ale lui. Nu

ştiu ce
expresie
avea, pentru

că îmi era
prea ruşine

să ridic
capul.

O părticică
raţională din
străfundul

creierului
meu îmi ţipa
să mă adun.

Sau poate nu
raţională,
pentru că

era vocea
mamei,
ruşinată de

moarte.
Elma! Ce- o

să zică
lumea?

M-am şters
la ochi cu
batista. De

unde aveam
batistă? A,
era a lui

Nathaniel.
Mai demult,
într-un

moment de
elan casnic,
brodasem

NDY în
colţul ei, cu

aţă albastru-
închis.

- îmi pare
rău.

- Nu, nu. E vina mea. Ar fi trebuit să

aştept să mă
calmez.

îmi strânse
mâinile.

- Elma, nu sunt supărat pe tine.

Deloc. N-ai făcut nimic rău.

- Ţi-am făcut probleme la

serviciu. N-am plătit curentul şi

rămăsesem
în urmă şi cu
plata

gazului. Nu
prea fac
curat, abia

spăl vasele
şi fac patul.
Nu mă pot

concentra la serviciu. Dacă nu ţi-aş

fi făcut
necazuri...

- Gata!

Opreşte-te!

Mă strânse

din nou de
mâini şi se
ridică în

genunchi.
Elma. Elma?
Cât e 444

înmulţit cu
48?
-21 168.

- împărţit

la 12?

-l 764.

Am început
să respir mai
uşor.

- Radical din 1 764?

-42.

- Bun. Bun.

îmi şterse lacrimile de pe obraji.

- Poţi să te uiţi la mine?

Am dat din
cap
afirmativ,

dar parcă mi
se lipise
privirea de

pământ. Am folosit următoarea

respiraţie
drept
combustibil

ca să-mi pot
ridica
privirea.

Ochii lui
Nathaniel,
albaştri

precum
cerul,

sclipeau
îngrijoraţi.

- Te iubesc. Sunt mândru de

tine. îmi
pare rău
dacă te-am

făcut să te
îndoieşti de
mine.

- N-ai făcut nimic. Adică...

M-am şters
la ochi cu

dosul
palmei.

- Sunt doar... îmi pare rău.

- Dacă spun că te iert, încetezi

să-ţi mai ceri
scuze?

încercă să
zâmbească,
dar vocea îi

trădă
îngrijorarea.

- Uite cum facem. Ne luăm liber

azi şi
mergem
acasă.

- Nu... Nu vreau să te reţin de la

treabă. Şi
Bubbles vrea
să-l ajut cu

nişte calcule,
iar, dacă nu
sunt acolo,

doamna
Rogers va
trebui să

pună pe
altcineva în
locul meu şi

nu mai vreau
să fac
necazuri.

îmi puse un deget pe buze.

- Atunci rămânem. E bine aşa?

Dar vreau să stai aici, cu mine. Şi eu

vreau să mă
ajuţi la nişte

calcule. Da?
Mă ajuţi?

Am
încuviinţat
din cap.

Puteam fi
utilă. Asta
puteam să

fac. Puteam
să fac câte
calcule voia.

- Bine. Atunci, uite-aici...

Se ridică şi
ocoli masa,
de pe care

luă o foaie şi
mi-o întinse.

- Asta e lista cu echipamente

le pentru
aselenizare.
Vreau să ştiu

câte lansări
sunt
necesare ca

să le ducem
pe toate
acolo.

Mi-am
apropiat

scaunul de
birou.

- Despre ce tip de

rachetă
vorbeşti?

Clasa
Jupiter,

dacă
nu e

mai
eficient

ă alta.
îmi

puse o
mână

pe
spate.

Mă

întorc
imediat

.NOUĂ
SPREZ

ECE
NAŞTERE
A ÎN

SPAŢIU
ESTE
POSIBILĂ

***Psihologii
cred că
omul poate***

avea copii
adaptaţi la
noul mediu

înconjurător GLADWIN HILL în

exclusivitate
pentru ***The***

National Times

LOS
ANGELES,
CA, 19

septembrie
1956 —
Astăzi, la o

întrunire a
savanţilor
aerospaţiali

de frunte, a
fost
discutată

serios
posibilitatea
de a trimite

în spaţiu
echipe mixte
de oameni

de ştiinţă
care să aibă
copii.

Până când
am calculat
că pentru

misiunea
lunară era
nevoie de

cinci lansări
cu rachete
din clasa

Jupiter sau
de două,
dacă

foloseam
rachete din
clasa Sirius,

încă în faza
de
construcţie,

Nathaniel
curăţase
mizeria, îmi

cumpărase o
limonadă
şi...

Şi mi-am dat seama că îmi dăduse

calculele ca să mă calmeze.

Fusese o
soluţie bună.
Şirul de

ecuaţii era
fie greşit, fie
corect.

Sentimentul
ăsta de
siguranţă m-

a adus
înapoi la...
normalitate,

cred. Nu mai
clacasem
aşa de foarte

multă
vreme,
niciodată

după ce l-am
cunoscut pe
el. Cel puţin

nu atât de
rău. Acum
aveam

scurte
momente de
panică.

Dorinţa de a
fugi.
Transpiraţii.

Episoade
ocazionale
de vomitat,

Asemenea gânduri nu duceau la

nimic bun.
Am mai

verificat o
dată

calculele:
erau absolut
corecte.

Inspirând
încet şi
adânc, am

pus creionul
pe masă şi

am ridicat
privirea.

Nathaniel
stătea pe
scaunul pe

care îl
mutase pe
partea

cealaltă a
biroului.
Biroul nu era

pentru două
persoane,
aşa că se

înghesuia la
marginea
lui, ca un

gargui
îngrijorat.
Citea un

raport şi
bătea cu

creionul pe
muchie.

- Cred că mi-am revenit. Lăsă

creionul şi
se uită la
mine.

- Vrei să vorbim despre asta?

- Nu sunt prea multe de spus.

Scoase un
mormăit,
încuviinţă

din cap şi
bătu iar cu

creionul de
masă.

- Pot să te întreb ceva?
- Sigur.

- Dacă te tulbură,

schimbăm
subiectul.

- Ţi-am zis
că mi-am
revenit,

înălţă
braţele,
predându-se.

- Bun. în regulă.

Coborî
braţele pe

birou şi-şi
drese vocea.

- înţeleg de ce nu mi-ai spus, aşa

că nu sunt
supărat,
doar

îngrijorat.
Deci... poţi
să-mi spui

când e
termenul?

- Care
termen?

M-am uitat
din nou la
hârtiile

mele.
Termenul
lansării? Nu

apărea
printre
parame...

Atunci mi-a
picat fisa şi

am pufnit în
râs.

- Nu-s gravidă.

- Nu ştiu dacă asta ar trebui să mă

liniştească
sau să mă
sperie mai

tare. Eşti
sigură?

- Am... fost la ciclu săptămâna

trecută. Nu
mai ţii

minte? -A,
da.

Se frecă pe frunte.

- Poate că
eşti acum?
Adică... de

atunci am
mai... Da, şi

nu doar o
dată.

- Nu aşa merg lucrurile.

- Dar verşi
tot mai des.

Şi eu
credeam că

nu
observase.

- O, n-am bănuit că ştii. Nu... Nu

sunt gravidă.
Nu asta a

fost cauza...
episodului.

Am intuit,
din privirea
lui, ce vrea

să mă
întrebe.
întrebarea

prindea
formă şi se
lăsa grea

peste noi,
absorbind
aproape tot

aerul din
cameră.

- Şi poţi să-mi spui ce-a

fost
„episodul"?

Am oftat.
Oricât
voiam, nu

puteam
pretinde că
se exprima

vag. Dacă evitam să-i răspund, îl

îngrijoram
mai mult.

- Ştii că...

Ţi-am spus
că eram cea

mai mică din
clasă? Da?
Bine. încerc

să-ţi
povestesc
lucrurile

într-un fel
amuzant,
pentru că

mă ajută.
Dar adevărul
e că... Mama

spunea că
sunt
„deocheată".

Nu mi se
întâmpla aşa
des şi nu mi

s-a mai
întâmplat de
ani întregi.

Am fost...
Iartă-mă. Aş

vrea să nu
mă fi văzut.

- îţi dai seama că te întreb

pentru că
îmi fac griji,
da?

Mă luă de mână.

-Da.

Adică îmi
dădeam
seama

numai pe
jumătate.
Umbra de

logică din
creier îmi
descria ce

mi se
întâmplă.

- Uneori mă cuprinde anxietatea...

N-a mai fost
aşa de rău
de la 18 ani.

Făceam
meditaţii cu
un coleg - la

cererea
profesorului

meu - şi şase
luni n-

am auzit
decât: „Aş
lua note mai

bune dacă ai
avea habar
de predat".

Fiindcă
aveam 18
ani, l-am

crezut. Şi tot
pentru că
aveam 18

ani, mi-am
spus că nu
pot renunţa.

îi mai
povestisem
lui Nathaniel

despre
băiatul
acela, dar în

glumă. Nu i-am spus că mergeam să

plâng în
baie, apoi
îmi ştergeam

lacrimile şi
continuam
ora.

Până într-o
seară, când

n-am mai
rezistat.

Nu mai spun
decât că-i
mulţumesc

lui
Dumnezeu
că Hershel

era şi el la
Stanford,
altfel aş fi...

E un frate bun. Nu le-a spus

niciodată
părinţilor.
Deşi, privind

înapoi, poate
că ar fi
trebuit. Era

exact lucrul
de care se
temea mama

- că eram
prea firavă
ca să suport

la
paisprezece
ani stresul

facultăţii.
Dar mi- am
ascuns

suferinţa
atât de bine,
încât părinţii

- Mă... îngrozesc de câte ori

trebuie să
vorbesc în
faţa unui

public. Mai
ştii vorba
mamei: „Ce-

o să zică
lumea?".

Nathaniel încuviinţă, însă nu-şi

luă ochii de
la mine.

- Cred că... Mama era

preocupată
de aparenţe
pentru că se

căsătorise cu
un bărbat
dintr-o

familie mai
bună decât a
ei. N-am

ştiut asta.
Am ştiut
doar că

trebuie să
fiu perfectă.
Şi... şi... cred

că ce mi s-a
întâmplat azi
e...

- Ai impresia că Clemons

simbolizează
părerea

lumii despre
tine.

Mi-am
acoperit
gura cu

mâinile şi
am dat din
cap,

încercând
din toate
puterile să

nu plâng din
nou. Plânsul
înseamnă

slăbiciune.
Plângi dacă
eşti copil.

Sau dacă te
doare ceva.
Sunt fiica

tatălui meu,
ce naiba!
Nathaniel

era deja
destul de
alarmat. Nu

era nevoie
să mai

clachez o
dată.

Nathaniel se ridică şi veni la mine.

îngenunche
lângă scaun
şi mă

cuprinse cu
braţele.

- Dar nu e aşa. M-a chemat la el

pentru că
oamenii te
consideră

inteligentă şi
curajoasă şi
amuzantă şi

bună şi vor
să fie ca
tine. Ştii ce-

a spus
preşedintele
Brannan?

Am scuturat din cap, fără să-mi iau

mâinile de
pe buze.

- După spusele lui Clemons,

preşedintele
Brannan a
declarat că

fiica lui l-a
întrebat de
ce nu poate

să devină
astronaut.
Am râs uşor.

- Trebuie să
fi fost o

conversaţie
de neuitat.

- Iar când
a întrebat-o
de ce vrea să

se facă astronaut, i-a răspuns:

„Vreau să
merg în
spaţiu cu dr.

York şi să fiu
doamnă

astronaut, ca
ea".

în momentul
acela n-am
mai putut să-

mi reţin
lacrimile.
Am eşuat.

Lamentabil.
Dar erau alt
fel de

lacrimi. De
bucurie.
Nathaniel

plângea
lângă mine,
pentru că

aşa e el,
omul
minunat cu

care m-am
căsătorit.

Cine s-ar fi
uitat la noi
ar fi zis că

suntem
copleşiţi de
suferinţă,

dar eu nu
mai fusesem
atât de

fericită de
luni bune.

Când soţul
îţi face
programare

la medic în
locul tău, ştii
că l-ai băgat

în sperieţi.
Nu l-am
condamnat.

M-am
supărat, dar
nu l-am

condamnat.
M-a dus cu
maşina la

cabinet şi a
rămas în
sala de

aşteptare.
Dacă l-aş fi
lăsat,

probabil ar fi
intrat cu
mine.

îmbrăcată
numai cu un
halat,

stăteam pe o
masă rece,
cu picioarele

în sus, în
timp ce un
bărbat străin

făcea nişte
chestii
imposibile în

regiunea
mea
inferioară.

Serios,
acum, le-ar fi
greu să

încălzească
puţin

instrumentele alea?

Medicul se
îndepărtă pe

taburetul cu
roţi.

- Puteţi să
vă ridicaţi,

doamnă
York.

Avea un accent scoţian

superb, care
îl făcea o
prezenţă

agreabilă.
Suplu şi
viguros, mă

studie cu
ochi de un
albastru-pal

pe sub
sprâncenele
stufoase. O

femeie se concentrează mai uşor

pe asemenea
detalii decât
pe situaţiile

jenante prin
care trebuie
să treacă.

Tuşind ca să-
şi dreagă
vocea,

întoarse
privirea spre

un carnet de
notiţe.

- Cu siguranţă nu

sunteţi
însărcinată.

- Ştiam, dar vă mulţumesc

că mi-aţi
spus.

- Puteţi să-mi spuneţi mai multe

despre
problema cu
vărsatul?

Avea nasul cârn, de cucuvea.

- Vărsatul?
- Soţul dumneavoas

tră mi-a
pomenit de
asta când v-a

făcut
programarea
.

Mi-am pus în
gând să-l
omor pe

Nathaniel.
Am strâns

din buze şi
am

scrâşnit din
dinţi înainte

de a zâmbi
forţat.

- Nu e mare lucru. Ştiţi

cum sunt
soţii.

Se întoarse cu faţa la mine.

- Aveţi tot dreptul să fiţi supărată

că l-a luat
gura pe
dinainte, dar

vă rog să nu-mi răspundeţi

cu
amabilităţi
când vă

întreb
despre
simptomele

dumneavoastră. Trebuie să ştiu

frecvenţa şi
natura
vomatului,

ca să mă
asigur că nu
e legat de

altă
problemă.
-Aha!

M-am frecat
pe frunte.
Medicul voia

să afle cum
stau
lucrurile

fără
diagnosticul
de ignorant

pus de
Nathaniel,
aşa cum şi

eu voiam să
văd cifrele
înainte de a

fi introduse
în maşinărie.
Nu că soţul

meu ar fi
fost o
maşinărie -

deşi eram la fel de furioasă pe

el ca şi când
ar fi fost.

- Nu e...
nu e o boală.
Pur şi simplu

mă pierd
când trebuie
să vorbesc

unui grup
mare de
oameni.

Atâta tot. Mi
se întâmplă

din
adolescenţă.

- Doar
înainte de a

trebui să
vorbiţi?

- Câteodată
... câteodată
şi după.

Mă jucam cu
tivul
halatului, cu

ochii la
podea.

- Când anume?

- Dacă
trebuie să...
nu mi se

întâmplă
foarte des.

Ultima oară,
nu trebuise
să mă

adresez unui
public. M-am
înroşit când

mi- am adus
aminte de
scena din

biroul lui
Nathaniel.

- Dar sunt momente când mă

simt...
copleşită?
Dacă am

făcut o serie
de greşeli
sau am

impresia că
mă...
eschivez?

Mormăi
ceva, dar nu

comentă
nimic.

- Şi v-aţi tratat vreodată?

Am scuturat
din cap.
Hershel ar fi

vrut să mă
duc la
doctor, dar

m-am temut
să nu spună
că nu sunt

aptă pentru
universitate.
Sau să-i

anunţe pe
părinţii mei,
ceea ce ar fi

fost acelaşi
lucru, la
urma urmei.

- Vi se şi taie respiraţia?

Asudaţi? Vă
bate inima
mai repede?

înainte de a
vomita, la

asta mă
refer.

Capul mi se
ridică fără
voia mea.

- Da. Aşa păţesc.

Medicul
dădu din cap
afirmativ şi

luă un
reţetar.

- Suferiţi
de anxietate.
Nu e de

mirare, dată
fiind epoca
în care

trăim.
Ziarele o
numesc

Epoca
Meteoritului,
dar eu cred

că e mai
potrivit
Epoca

Anxietăţii.
Vă voi
prescrie

Miltown şi
vă voi face o

trimitere
la...

- Nu vreau
să iau

medicamente.

Ridică stiloul
de pe reţetă

şi se uită
urât la mine.
- Poftim?

- Nu sunt bolnavă. Pur şi simplu mă

supăr
câteodată.

Ăsta era
motivul
pentru care

nu vrusesem
să mă ducă
Hershel la

doctor. în
clipa
următoare,

m-aş fi
pomenit într-
un sanatoriu

plin de femei
care fac
tratament cu

şocuri
electrice şi
hidroterapie

pentru
„nervi".

- E un medicament verificat. De

fapt, e
medicament
ul pe care îl

prescriu cel mai frecvent.

- Dar sunt sănătoasă.

Nu voiam să
mă înscriu în
brigada

femeilor
care iau
„mici

ajutoare
pentru
mămici"—.

Doctorul
arătă cu

stiloul spre
mine.

- Dacă v-aş fi spus că vărsaţi din

cauză că
aveţi gripă,

aţi fi refuzat
şi atunci?

- Ar fi fost altceva.

- în mod sigur, nu.

Se apropie
de mine cu
scaunul şi-mi

întinse
reţeta.

- Doamnă dragă, corpul

dumneavoas
tră nu ar
trebui să

reacţioneze
aşa la stres.
Vă

îmbolnăvesc,
realmente,
forţe din

afara lui.
Vreau să
luaţi acest

medicament
şi vă voi da
şi o trimitere

la un coleg
cu care să
discutaţi şi

alte tipuri de tratament.

Era mai uşor
să iau reţeta
decât să mă

cert. Aşa că
am luat-o şi
i-am

mulţumit,
dar în niciun
caz nu

aveam de
gând să mă
îndop cu

medicamente care să-mi ia minţile.

în sala de
aşteptare,
Nathaniel

stătea pe un
scaun de la
fereastră,

acolo unde îl
lăsasem. îi
sălta

genunchiul
drept, cum i
se întâmpla

când era
agitat. Ţinea
în mână o

revistă
deschisă,
dar sunt

convinsă că
nu citea,
pentru că se

uita fix într-
un punct -

până m-am
dus la el.

închise
revista şi
veni la mine.

-Eşti...?
Mi-am
plimbat

privirea prin
sala de
aşteptare.

Jumătate
dintre
scaune erau

ocupate.
Mame cu
copii mici,

femei cu
burta la gură
şi bărbaţi la

fel de agitaţi
ca
Nathaniel.

- Nu. Aşa cum ţi-am spus.

îmi puse o
mână pe
mâna mea şi

i se uniră
sprâncenele,
ca şi când ar

fi încercat să
rezolve o

problemă de
inginerie.

- Nu ştiu dacă să mă simt uşurat

sau
dezamăgit.

- îmi pare
rău, am
spus, lăsând

capul pe-o
parte.

Sărutându-mă pe frunte, îmi

lăsă mâna ca
să-mi
deschidă

uşa. Ne izbi aerul rece, care aducea

cu el
tumultul din

centrul
oraşului.

- Vreau să fii fericită.
- Sunt.

Nu i-am spus
de
diagnostic,

pentru că n-am fi făcut decât să ne

certăm, dar
nici nu
minţisem

prea mult.
M-am lipit
de el,

simţind lâna
fină a
paltonului

său pe
obraz.

- îmi pare rău că te-am îngrijorat.

- M-am gândit să ne

luăm
concediu.

Am izbucnit
în râs.

- Tu? Omul care visează numai

motoare de
rachetă? Te
rog...

- Unul
scurt, dar,

ştii tu...
eficient.

Mă feri de o
femeie care
fugea pe

trotuar,
strângând în
mână o

sacoşă de
cumpărături.

- Dacă tot mergem în California la

petrecerea
de *bar*
mitzvah a

nepotului
tău, îmi
spuse după

ce îi aruncă
femeii o
privire

nervoasă, de
ce să nu ne
luăm un

concediu ca
lumea? Am
putea trece

şi pe la JPL,
din moment
ce tot

suntem
acolo.

De parcă a
trece pe la
Laboratorul

de propulsie
era o

activitate
relaxantă.

- înţeleg de ce te...

Altă femeie
trecu în fugă
pe lângă noi,

cărând o plasă cu făină.

- La tine, să fii în concediu

înseamnă să
te uiţi la
rachete.

- încerc doar să fiu eficient.

- Îhî...

Numai că, în viziunea

mea,
cuvântul
„eficienţă"

nu are nicio
legătură cu

ideea de
concediu.

Strada se golise, dar zgomotul

oraşului
părea mai
puternic şi

mai ameninţător.

- Ha! Tu calculezi consumul de

combustibil
în timp ce
mergem cu

ma... Ce
nai...

L-am strâns
de braţ
înainte de a

coti spre
staţia de
tramvai. Pe

stradă era
plin de
reporteri.

Inima mi s-a
transformat
într-o

rachetă şi
am tresărit,
dându- mă

înapoi.
Camere de
filmat,

microfoane,
dar...
niciunul nu

era
îndreptat
spre noi.

Poliţiştii
făcuseră un
cordon de-a

latul
trotuarului.
De o parte a

cordonului,
mulţimea
fremăta în

crescendo.
în cealaltă,
reporterii

filmau cu
camerele
deasupra

capetelor.
Din când în
când,

cordonul se
desfăcea şi
poliţiştii

lăsau să
treacă un
civil.

De fiecare
dată,
reporterii se

înghesuiau
în jurul lui.

L-am tras pe Nathaniel de braţ.

- Hai să ne întoarcem.

- Stai puţin. Vreau să văd...

S-a uitat la
mine şi a
rămas cu

gura deschisă. Nu ştiu ce-a

văzut, dar a
dat din cap
înţelegător.

- Da. Ai dreptate. Iartă-mă.

La dracu'!
Nu eram
chiar aşa

fragilă. Am
slăbit
strânsoarea

din jurul
braţului său
şi am arătat

cu capul
spre

cordonul de
poliţie.

- Vrei să afli ce se întâmplă?

A scuturat
din cap.

- Nu... N-au decât să-şi facă

treaba. Vom
citi despre

asta în ziarul
de mâine.

10 Pastile de diazepam (n. tr.)

.**DOUĂ**
ZECI

CAPITALA
SUA
ZGUDUITĂ

DE
PROTESTE
DIN

CAUZA
CRIZEI

ALIMENTARE

GLADWIN
HILL în
exclusivitate

pentru ***The National Times***

KANSAS
CITY, KS, 22
septembrie

1956 —
Astăzi, zona
din jurul

Capitoliului
a fost
înconjurată

de cordoane
de poliţie
după ce

demonstranţii, conduşi de casnice,

au atacat
măcelăriile
şi băcăniile,

protestând
împotriva
preţurilor

mari. Au
spart
magazine şi

au aruncat
marfa pe
stradă. în

urma
ciocnirilor,
cel puţin 50

de persoane
au fost
rănite şi 25,

Unul dintre luxurile

clădirii în
care locuiam
era că avea

spălătoria la
subsol. Mare
noroc,

pentru că nu
sunt foarte
convinsă că

Nathaniel m-
ar fi lăsat să
merg

singură la o
spălătorie
din oraş,

după
demonstraţii
le pe care le

văzusem cu
o zi înainte.
Nu că s-ar

desfăşura
proteste şi la
spălătorii,

dar... Soţul
meu avea
perioade

când îl
apuca
îngrijorarea.

Chiar şi aşa, urcatul cu sacul de

rufe în braţe
până la
etajul patru

mi-a tăiat
răsuflarea.
Când am

ajuns pe
palierul
nostru, am

fost tentată
să-l târăsc
după mine

pe hol, dar
am renunţat,
iar când am

descuiat uşa
l-am proptit
cu

genunchiul
de perete.
împingând

uşa cu
umărul, am
apucat sacul

şi l-am cărat
în casă.
Nathaniel

stătea pe
canapea, cu
picioarele pe

- O,
aşteaptă!
Uite că

tocmai a
venit!

Puse
receptorul
pe măsuţă şi

sări în picioare. Dă-mi mie sacul

ăla. I l-am
cedat cu un

oftat de uşurare.

- Cine-i?

- Hershel.

Duse sacul la dulapul cu haine.

- S-a întâmplat ceva rău?

Nu era ziua
în care
vorbeam de

obicei la
telefon cu
fratele meu.

Nathaniel
îmi răspunse
clătinând din

cap, în timp
ce desfăcea

nodul
sacului.

- Cred că pur şi simplu vrea să

vorbească cu
tine. M-am
aşezat pe

canapea şi am luat receptorul:

- Salut!
Cărui fapt
datorez

această
plăcere?
Fratele meu

începu să-mi
râdă în
ureche.

- Vreau să-mi faci un serviciu.

- Nu-ţi fac tema la mate.

- E mai grav decât asta.

împrumută
vocea foarte
serioasă a

unui actor
de radio:

- „E cel mai grav lucru pe

care l-ar
putea cere
un bărbat,

sperând să
rămână

totuşi în
viaţă."

- Vrei să mergem la dans?

Scoase un
hohot de râs
atât de tare,

că-mi
puteam
imagina cum

i se
încreţeşte
pielea în

colţul
ochilor.

- Mai rău. Toată familia lui Doris

vine la noi de *bar mitzvah.*

Am fluierat, gest care nu-i stătea bine

unei
doamne, dar
mă învăţase

chiar el s-o
fac în
copilărie,

aşa că nu
cred că l-a
deranjat.

- Naşpa! Şi despre ce

favoare e
vorba?

- Nu vrei să vii mai repede? La

bar mitzvah.
Am nevoie
de... îi pieri

vocea. De
spaimă, era

să sar de pe
canapea.

- Of, Elma, am vrut să-ţi

spun totul pe
ton de
glumă, dar

mi-am dat
seama că...
Nu mai

există alţi
Wexler. Doar

tu, eu şi
copiii mei.

Ai fi zis că
durerea
trece la un

moment dat.
Am dus

mâna la gură
şi m-am

aplecat în
faţă, ca şi
când aş fi

vrut să
îngrop adânc
suferinţa în

mine, ca să
nu mai poată
ieşi din nou

cu capul în
lume. Poate
mai aveam

verişori pe
undeva, dar
de la

Holocaust la
Meteorit...
rămăseseră

m doar noi
doi. Mi-am
înăbuşit cu

greu
lacrimile,

înainte să
pot vorbi.

- Da...
adică trebuie
să verific

programul
lansării, dar,
da, pot să

vin mai
repede.
- Mulţam.

îi tremura
puţin vocea.

- în plus,
în California
este de

mâncare.
Nathaniel
mi-a spus că

aţi fost
prinşi în
mijlocul

protestelor
ieri.

L-am lăsat
să schimbe
subiectul şi

i-am aruncat
o privire
soţului meu.

încerca să-şi
dea seama
cum să-mi

împăturească lenjeria,
lucru care se

dovedea mai
dificil decât

o ecuaţie
diferenţială.

- A cam exagerat. A trebuit să

luăm
tramvaiul
din altă

staţie, atâta
tot.

- Eu am înţeles că aţi fost chiar în

mijlocul demonstranţilor.

- Poliţiştii
au reuşit să-i

ţină la distanţă.

Am oftat,
amintindu-
mi de

bârfele
auzite la
spălătorie.

- Deşi...
se pare că
piaţa ta

preferată a
fost
vandalizată.

Domnul
Yoder, bietul
de el, e

Amish şi
cred că pur
şi simplu a

stat şi s-a
uitat cum i

se fură
marfa.

- Oof...

Veniţi la noi,
să vă

răsfăţăm
puţin. Aşa-i

că nu v-ar
strica?

Am simţit în vocea lui că ştie mai

multe decât
spune. Cu
buzele

ţuguiate, am
întors capul
către soţul

meu. Ce i-o
fi spus lui
Hershel cât

am fost
plecată? Să-l
întreb pe

fratele meu
ar fi
însemnat să-

l invit să
discutăm
despre

binele meu
şi nu voiam
deloc să fac

asta. Nu
acum, în
orice caz.

Poate vom
găsi timp de
povestit

printre
festivităţi
când vom

- Trebuie să închid. Nathaniel e

pe cale să
şifoneze
toate rufele.

- Transmite
-i toate cele

bune din
partea mea.

- Şi tu, lui Doris şi copiilor.

După ce am
închis, am
mai stat o

secundă pe
canapea, cu

mâna pe
receptor.

- L-ai sunat pe Hershel?

Nathaniel îşi
îndreptă
spatele,

lăsând jos
lenjeria mea.
Ar fi arătat

caraghios
dacă n-ar fi
făcut o

mutră
serioasă.
-Da.

- I-ai spus?

-Nu.

Lăsă jos
lenjeria şi

mă privi în
ochi.

- Nu i-am spus. Dar i-am zis că

munceşti
cam mult de-

o vreme
încoace.

- Să nu mai faci aşa.

M-am ridicat
şi m-am dus
la sacul cu

rufe. Erau
calde încă.

- Ştiu că eşti bine intenţionat,

dar să nu
mai faci.

Nu eram implicată în toate

lansările.
Făceam
parte din

Echipa
Maro, căreia
îi venea

rândul tot la
a treia
lansare.

Chiar şi în
cadrul ei,
eram

împărţiţi în
schimburi
care se

roteau
pentru ca
oboseala să

fie minimă,
fiindcă ne
trebuiau

oameni la
toate
posturile în

perioada cât
astronauţii

erau în
spaţiu.

Câteodată
însă, când
nu erai

acolo,
simţeai
nevoia să fii.

Cu trei zile
în urmă,
lansaserăm

o rachetă
fără echipaj,
supraveghea

tă de Basira
şi Echipa
Verde, ca să

ne luăm
seara liberă
Helen şi eu.

Şi ne-am
luat-o. Dar
acesta era

zborul care
avea să

înconjoare
Luna.

La ora cinci, Helen veni la mine şi

aşeză o
sacoşă pe
biroul gol al

Basirei.
Plasa
troscăi,

arătând
suspect de
grea pentru

pânza din
care era
făcută.

Punând un
deget pe
ultimul rând

de calcule pe
care le
verificam a

doua oară,
am studiat-o.
Părea să

conţină o
sticlă.

- Faină sacoşă.

- Băuturi răcoritoare, spuse

zâmbind larg
şi bătu cu
degetul în

ea. Rămâi,
da?

Am
încuviinţat şi
am tras o

liniuţă la
marginea
foii, ca să

ştiu unde am
rămas.

- Da. Dacă nu de altceva,

măcar ca să-l văd pe Nathaniel.

- Ar putea să-şi ia seara liberă.

- Ha! Ştii
cu cine sunt

măritată,
nu?

- Nu-i bine dacă pică de oboseală.

Bătu darabana pe masă.

- Cum crezi
că va arăta?

Am dat din umeri şi mi-am aranjat

foile din
faţă. în jurul
nostru,

colegele
încheiau şi
ele ziua de

lucru pe ziua
de azi,
foşnind

rapoartele
pe care le

puneau în
sertar.

- Cenuşie? Adică... nu s-au văzut

niciodată
culori prin
telescop. Şi

nu vom avea
imagini clare
decât după

ce se
întoarce
racheta.

- Sunt totuşi

fotografii cu
Luna.

- Recunosc
că aş
rămâne s-o

văd şi fără
Nathaniel.

Făceam un lucru uimitor.

Programaser
ăm o rachetă
să se

deplaseze
fără pilot pe
o orbită

gigantică a
Lunii.

Speram să
reuşească.

Era diferit
de ceea ce
aveam să

facem mai
târziu, când
urma să

trimitem
oameni pe
orbita

selenară.
Acum nu era
necesar

transferul pe
şi în afara
orbitei,

pentru că
stabiliserăm
o orbită

eliptică, cu
apogeul în
partea

cealaltă a
Lunii.
Calculele

erau foarte
clare.

Am ieşit din sală în urma lui Helen şi

m-am
alăturat
valului de

angajaţi ai
CAI care se
îndreptau

spre Centrul
de comandă.
Nu

încăpeam
toţi în el,
bineînţeles,

dar exista o
sală de
vizionare şi,

pentru cei
care aveau
cheia, un al

doilea
centru de
comandă.

într-o zi,
aveam să
lansăm două

misiuni
simultane,
aşa că se

construiseră
două centre
gemene.

într-unui se
antrena
echipajul

care urma să
fie trimis în
misiune, dar

celălalt era,
teoretic, gol.
Sau, cel

puţin oficial,
neutilizat.

Helen şi cu mine ne-am despărţit de

mulţime şi
ne-am
îndreptat

spre scările
care duceau

la celălalt
centru.

- Hei, aşteptaţi-ne şi pe noi!

în spatele
nostru,
Eugene şi

Myrtle
Lindholm se
strecurară

pe uşă în
casa scării,
care era

construită
din ciment şi
avea ecou.

- Eugene!
le-am zâmbit
eu larg

amândurora.
N-am ştiut

că veniţi şi
voi.

- După cât m-a bătut la cap Myrtle?

Dacă aş rata
misiunea, n-
ar mai vorbi

cu mine un
an.

- Trebuie să
învăţ şi eu să

mă târguiesc
ca ea.

Eugene ne
depăşi pe
mine şi pe

Helen fără
probleme.

- Nu prea se târguieşte.

Mai degrabă
dă

ultimatumuri

.

- Nu-l luaţi în seamă, zise Myrtle.

- Vedeţi?
Râzând,
Eugene se

întoarse spre
mine, în
timp ce

urcam şi noi
scările.

- Ce crezi că vom vedea?

Myrtle zice
că nu va fi
decât un

peisaj
cenuşiu.

- Probabil are dreptate. Imaginile

sunt scanate
la o rezoluţie
de o mie de

linii
orizontale şi,
pentru că

suntem
foarte
departe,

transmisia e
la o
frecvenţă

redusă a
baleiajului
şi...

M-am oprit.

- Am dat-o pe jargon, nu-i aşa?

- Da, dar seamănă puţin cu

limbajul
nostru de
comunicare,

aşa că m-am
prins. Vor fi

închețoşate
imaginile?

- Da. însă calitatea lor se va

îmbunătăţi
când sonda
se va

întoarce
spre
Pământ.

Ajunşi în capul scărilor,

Eugene ne deschise uşa.

- Apropo de sonde... ce

mai face
Nathaniel?

Ridicând o
sprânceană,
i-am

mulţumit şi
am intrat în
sală.

- îi va plăcea la nebunie să-i

zicem
„sondor".
Eugene râse.

- Ştii ce vreau să spun. Tot

mai e furios
pe IBM-uri?

- După părerea lui, sunt

abominabile
şi nici prin
cap nu-i

trece să nu
includă
operatoare

de calcul
într-o
misiune pe

Lună cu echipaj uman.

Mie asta îmi convenea de minune,

pentru că
îmi sporeau
şansele să

fie nevoiţi să
trimită şi
femei în

spaţiu. Nu
că bărbaţii
n-ar şti

matematică,
dar
majoritatea

erau
ingineri, nu
făceau

calcule.
Universul
cifrelor de

pe hârtie nu
era atât de
atrăgător ca

hardware-ul
şi
propergolul.

Nu-i nimic,
ei au de
pierdut.

Venise lume
şi aici, dar
nu multă.

Cei mai
mulţi erau
din Echipa

Verde. Am
văzut şi
câţiva

astronauţi.
Derek
Benkoski şi

Halim
„Hotdog"
Malouf

stăteau
aplecaţi
peste o

consolă şi
pălăvrăgeau
cu Parker.

Doamna
Rogers era
într-o altă

bisericuţă,
lângă
ecranul cel

mare, pe
care urma să
vedem

imaginile pe
măsură ce le
transmitea

- Unde crezi că ar fi mai bine să

stăm? mă
întrebă
Helen, stând

pe vârfuri şi
uitându-se
peste

capetele
oamenilor.

Am scrutat
încăperea şi
am observat

nişte scaune
goale lângă
ceea ce în

mod normal
ar fi fost
biroul

medicului de
zbor.
Conducându

-mi propriul
grup într-
acolo, cu

greu mi-am
desprins
ochii de la

ecranul
mare şi
negru.

Făceam încă
un pas spre
Lună. După

aceea
alegeam un
loc de

aselenizare
şi... şi

trimiteam un
om pe Lună.

- Helen, am devenit brusc

încântată că
ai adus
„băuturi

răcoritoare",
am spus.

- Sună promiţător, îi zâmbi

Eugene. Ce
bine că am
dat de voi!

Helen bătu cu mâna în sacoşă.

- Azi vedem ceva mai interesant

decât un
meci de
baseball.

Scoase nişte
pahare de
carton şi un

borcan cu
vin de mure
făcut în

casă. Era o
băutură
înşelătoare,

dar în unele
zile îţi
trebuia

exact aşa
ceva - tare şi
dulce. Apoi

scoase şi
nişte sifon.

- Am găsit reţeta de cocktail.

- Dumnezeule!

Eugene se
aplecă să
tragă cu

ochiul în
sacoşă.

- Ai adus tot barul de acasă?

- Gheaţă, nu, răspunse Helen,

încruntându-se la cele două lichide.

N-o să fie
rece.

- Nici nu-l vreau rece, zise Myrtle

şi luă două
pahare,
ţinându-le ca

să i le umple
Helen. îl
vreau tare.

Am râs şi am
luat un
pahar de la

ea. Bulele
împrăştiau
un miros

care-mi
aducea
aminte de

căldura
verii. Am

ciocnit cu
Helen:

- în cinstea Lunii!

- în cinstea
Lunii! Şi a

întregii
galaxii.

Eugen ciocni
şi el cu noi.
Sifonul mai

tăia din
dulceaţă şi
potenţa

gustul
fructelor
negre.

- Nu-i rău deloc, am spus.

- Altădată a fost rău? mă întrebă

Helen,
ţâţâind în

felul ei
personal.

Atraşi de
promisiunea
alcoolului,

Reynard
Carmouche
şi încă un

inginer
apărură
lângă noi. M-

am temut că
îl vor aduce
şi pe Parker

cu ei, dar
din fericire
el era mai

interesat de
ceilalţi
astronauţi.

Cineva
adusese gin
şi,

bineînţeles,
asta însemna
că trebuia să

încercăm şi
alte reţete
de cocktail.

în scopuri
ştiinţifice.
Chimia e o

ştiinţă foarte
importantă
pentru

studiul
rachetelor
spaţiale.

în mână cu
un pahar de
gin

amestecat
cu vin de
mure, Helen

se aplecă să
mă

înghiontească cu umărul.

- Betty m-a întrebat de tine.

- Frumos din partea ei.

Adică „du-te naibii", în

dialect
sudist.

- Ţi-am spus că mergem în

California, la
petrecerea
de *bar*

mitzvah a nepotului meu?

- A fost bine intenţionată.

Şi îi pare
rău.

Oricât de
bine
intenţionată

ar fi fost, tot
nu puteam

să-i iert
trădarea.

- Cred că l-am convins chiar şi pe

Nathaniel să ne luăm concediu. îţi

dai seama?
Probabil că o
să stea pe

plajă cu un
raport
despre

inserţia pe
orbită.

- N-ai putea
măcar să
treci pe la

club din
când în
când?

- Hei!
strigă o voce
din mulţime,

amuţind
conversaţiile
. începe.

M-am ridicat
pe vârfuri,
încercând să

văd peste
capetele
celorlalţi,

folosindu-mă
de ocazie ca
să mă

îndepărtez
de Helen,
care chiar

era bine
intenţionată.
Pe Betty nu

o interesase
decât să
publice în

revista *Life,*
ceea ce şi
reuşise,

după
întâlnirea
mea cu

cercetaşele. Să-i fie de bine.

Dar nimic nu
mai conta.
Era ziua

Lunii. Am
sorbit din
nou din

cocktailul
acidulat şi
m-am lăsat

cuprinsă de
entuziasmul
general.

Asemenea
mulţimi nu
mă deranjau.

Ceea ce mă
bulversa era
să fiu în

centrul
atenţiei.

Se făcu
linişte şi se
auziră vocile

celor din
centrul de
comandă

principal.
Parcă era o
lansare

condusă de stafii. Era ciudat să nu

fiu cu ei. Mă
învăţasem cu
sala aceea şi

cu calculele
pe care le
făceam

acolo. Am
închis ochii o
clipă şi am

ascultat
vocea lui
Nathaniel,

amestecată
printre
celelalte.

Lângă mine,
Myrtle
rămase cu

răsuflarea
tăiată.

- Ce-i aia?

Am deschis ochii. Pe ecran

apăreau
primele
imagini, cu

purici. Mi-a
luat o clipă
să înţeleg ce

înseamnă
pâlpâirile gri

şi negre de
pe ecran.

Glasul lui
Nathaniel

răsună din
difuzor:

- Ceea ce vedeţi, doamnelor şi

domnilor, a
fost redat cu
cifre de zero

şi unu,
transmis din
străfundurile

spaţiului
cosmic şi
apoi

transformat
în imagine.
Aceasta este

suprafaţa
Lunii.

Şi, ca la un
spectacol de
magie, am

deslușit linia
curbă a
orizontului.

Bucuria
explodă din
mine într-un

chiot. în
jurul meu,
oamenii

săreau în
sus, de
parcă am fi

câştigat o cursă. Poate că şi

câştigasem
una sau
măcar prima

probă. Am
ridicat
paharul în

cinstea
sondei
botezate

Prietenia şi a
echipei care

organizase
misiunea.

Malouf
ridică
braţele

triumfător.
Doamna
Rogers

dansa ca o fetiţă. Parker scoase un

„ura" şi lovi aerul cu pumnul.

Eugene o luă
pe Myrtle în
braţe şi o

învârti prin
aer. Eu

râdeam şi
râdeam.

- Acuma-i rândul meu! strigă Helen

şi-l înghionti
pe Eugene.

El chicoti, o
ridică şi o
învârti de

mai multe
ori. Eu fixam
ecranul,

râzând de
mă dureau
obrajii.

Luna. într-o
zi. într-o zi,
voi merge şi

eu acolo.
într-o zi, mă

voi plimba şi
eu pe Lună.

Ciudat cum
se schimbă
lucrurile

când îţi vezi
un ideal
împlinit.

Când au
început să
sosească

imaginile cu
rezoluţie mai
înaltă, Luna

în toată
splendoarea
ei ni s-a

părut şi mai
reală. Da,
părea

ameninţătoare, dar peisajul ei

auster avea
şi ceva

maiestuos în
el.

Cred că
toată lumea
de la CAI îşi

încărca
bateriile
pentru

etapele
următoare
ale

proiectului.
Mi-am pus
mintea la

treabă şi mi-
am umplut-o
de calcule,

însă nu-mi
dădea pace
un gând.

A reieşit că
cifrele lui
Bubbles

erau
corecte.
Modificarea

structurii
interioare a
miezului

combustibilu
lui îl făcea
mult mai

stabil, lucru
care, la
rândul lui,

genera o
forţă de
propulsie

mai mare.
Aşa puteam
creşte

încărcătura
utilă cu 23,5
la sută,

reducând
drastic
numărul de

misiuni
trimise la

baza
selenară.

Nathaniel
lucra cu
cifrele

respective la
un scenariu
nou. Era

prea
complex ca
să calculeze

cu
echipamentu
l IBM, oricât

îl detesta.
Programului
îi trebuiau

ore întregi
ca să se
deruleze, iar

lui îi plăcea
să
dădăcească

aparatul,
deşi Basira -
programator

ul adevărat -
era acolo.
Nu că ar fi

ştiut să-l
repare dacă
refuza o

cartelă,
dar... ştiţi
cum sunt

- Am... am mai primit o invitaţie de

la *Domnul Vrăjitor*.

Mă jucam cu
o cartelă pe
care o

scosesem
din gunoi.
Dacă puneai

două una
peste alta,
lumina

pătrundea
prin
perforaţiile

lor şi
aproape că

le făcea să sclipească.

- Serios?

Nathaniel
înălţă
privirea de

la rezumatul
pe care îl
citea.

- Şi ai răspuns?

Am scuturat
din cap.

- N-am mai fost la Chicago de

multă
vreme.

Se foi pe
scaun.

- Poate ar trebui să ne

luăm un
concediu?

- Tot aşa, zici. N-ar fi concediu

dacă aş
lucra.

- Ar fi
pentru mine.

Zâmbind, am
rupt
marginea

cartelei în
fâşii subţiri.
Dacă te uitai

din colţul
retezat al
cartelei,

arătau ca
penele unei
aripi.

- N-am zis că vreau să merg.

- Sunt de partea ta,

orice ar fi.
Orice ar fi.

- Ştiu.

Voia să mă
încurajeze,
ştiu că asta

voia. Dar mă
lăsa numai
pe mine să

decid. Ori îi
făceam iar
probleme la

serviciu,
continuând
să lupt

pentru
includerea
femeilor în

programul
spaţial, ori îl
dezamăgeam

. Of, n-ar fi
recunoscut
niciodată,

dar, dacă era
mândru de
succesul

meu, ar fi
fost
dezamăgit

dacă aş fi
renunţat.

Ştiu. Ştiu că
nu e logic.

Ştiu.
Totuşi...

Basira stătea
în partea
cealaltă a

sălii, lângă
compilatorul
care

ţăcănea. Nu auzea ce vorbeam.

Cartelele
treceau prin
alimentator,

scoţând un
ţac-ţac-ţac
când

ajungeau la
protecţia
metalică. Am

luat altă
cartelă din
gunoi şi am

răsucit-o în
aşa fel încât
să se

suprapună
perfect peste
cealaltă.

Aripi. Asta
era esenţa
problemei,

nu-i aşa?
Aripi şi zbor
în spaţiu, iar

Aveam o
viaţă bună,
de care ar fi

trebuit să fiu
mulţumită.
Şi eram. îmi

plăcea să fiu
doamna
Nathaniel

York. Dacă îl
refuzam pe
Domnul

Vrăjitor,
interviurile
şi invitaţiile

la dineuri,
atunci mă
puteam

întoarce la a
mă
concentra pe

soţul meu şi
pe meseria
mea. îi

iubeam pe
amândoi...
dar eram

capabilă de
mai mult.

Chiar aveam
să fiu
mulţumită

făcând
calcule
pentru ideile

altora?
Cifrele mă
ajutau să

scap de
stresul
imediat, era

adevărat,
dar cu ce mă
alegeam?

Am curbat
marginea
„aripilor" şi

le-am ţinut
la un loc, ca
să treacă

aerul prin
amândouă
deodată.

Avioanele de
hârtie ar fi
un proiect

potrivit
pentru
Domnul

Vrăjitor: I-aş putea arăta Ritei cum să

construiască
un tunel

aerodinamic.
Of...

Am lăsat
aripile jos,
iar lumina

trimitea
scânteieri

discrete prin
găurele.

Of! Mă tot gândeam pe cine voi

dezamăgi -
ce-o să zică
lumea? -, dar

ştiam deja
pe cine.
Fetiţa din

emisiune.
Cercetaşele
cu căşti

învelite în
staniol.
Copiii care

îmi scriau cu
creioane
colorate.

Nepoţica
mea.

Ce-o să zică
lumea?

Fetiţele
acelea
credeau că

pot să fac
orice. Că
femeile pot

ajunge pe
Lună, deci
că vor

ajunge şi ele
acolo
cândva.

Pentru ele
trebuia să
continui,

pentru că la
vârsta lor şi
eu am avut

nevoie de
cineva ca
mine. O

femeie ca
mine.

- Am de gând să accept.

Nathaniel
încuviinţă,
privindu-mă.

- Vin cu tine.

- Săptămâna viitoare

are loc o
lansare.

- E una de aprovizionare cu

materiale de
construcţie
pentru

platforma de
pe orbită,
fără echipaj.

Echipa e
bine
pregătită şi

prezenţa
mea nu va fi
necesară la

conferinţele
de presă.

Veni la mine
şi mă sărută,
deşi era şi

Basira de
faţă.

- Nathaniel!
Ce-o să zică
Basira?

- Că te iubesc. Şi nu s-ar înşela.

DOUĂ ZECI

SI
UNU
9

RUŞII
RESPECTĂ
COALIŢIA

AEROSPAŢ
IALĂ

INTERNAŢ
IONALĂ

în
exclusivitate
pentru ***The***

National Times

PRINCETON
, N.J., 3
decembrie

1956 —
Reprezentan
ţilor Coaliţiei

Aerospaţiale
Internaţional
e li s-a spus

astăzi că
„admiraţia
uriaşă a

poporului
rus faţă de
progresele

ştiinţifice şi
tehnice ale
CAI" este un

element-
cheie al
viitoarei

înţelegeri şi
colaborări

dintre Rusia
şi CAI.

Am zburat la
Chicago cu o
zi mai

repede, iar Nathaniel s-a dat peste

cap să- mi
găsească
ocupaţie

înainte de a
merge la
studio.

Oricât am
vrut să-i
însărcineze

pe alţii cu
îndatoririle
sale, acum

mi se părea
ciudat că
lansarea

următoare
se petrecea
în absenţa

lui. N-am
crezut
niciodată că

vom ajunge
să
considerăm

lansările o
rutină, dar
când au loc

- Ce zici de o plimbare cu

vaporul? am
întrebat,
oprindu-mă

în faţa unei
reclame la
Mercury

SceniCruiser
, în timp ce
treceam

podul de pe
Bulevardul
Michigan.

- Sună... frigUros.

Nathaniel
renunţase să
se mai lupte

cu vântul
care bătea
dinspre lac

şi îşi ţinea pălăria în mână.

Urechile i se înroşiseră de frig.

Probabil că avea dreptate.

Vântul bătea
furios, dar,
în rarele

momente
când

se oprea,
soarele
strălucea

cald, deşi
eram în
decembrie.

Poate că, în sfârşit, se termina cu

iarna.
Bineînţeles,
urma o vară

care nu avea
să mai plece.
Am privit în

jos pe scări,
la un
vaporaş

ancorat în
dreptul unui
pasaj aflat

chiar lângă
apă.

- Are o cabină închisă. Hai

să mergem,
va fi
distractiv.

- Iar faptul că nu are telefon nici

nu are
legătură cu

planurile
tale...

- Iar faptul că absenţa

telefonului e
primul lucru
la care te-ai

gândit e
foarte

sugestiv, nu
crezi?

Nathaniel
râse şi mă

conduse
spre scări.

- M-ai prins. Scuze. Serios. Chiar

încerc să nu
mă gândesc
la serviciu.

-Ştiu...
L-am bătut
uşor pe braţ

în timp ce ne
îndreptam
spre apă. îl

mai
prinsesem la

două cabine
telefonice.

- Putem să ne întoarcem

la hotel,
dacă preferi.

Oftă,
scuturând
din cap.

- Se descurcă ei şi singuri. îi

dau peste
cap de câte
ori îi sun.

- E aşa de emoţionant să-i vezi că

s-au
maturizat.

Vântul nu
bătea atât de
tare sub

nivelul
străzii. Se
adunaseră

ceva turişti,
mai ales
părinţi cu

copii, dar nu
prea mulţi,
fiindcă era

într-o marţi.
La coadă nu
era decât un

cuplu în faţa
noastră. Cât
domnul

vorbi cu
tânărul de la
ghişeu, soţia

lui se
întoarse şi
ne zâmbi,

aşa cum faci
uneori cu

străinii când
stai la coadă.

Apoi avu o reacţie întârziată.

M-am
crispat. Nu.
Nu se poate.

Dintr-odată,
m-am trezit
că mă

fascinează
râul, de
parcă apa şi

gunoaiele de
la mal m-ar
fi ajutat să

evit o
persoană
care mă

recunoscuse
în mod clar.
Da, voiam să

schimb
percepţia
publicului

despre femei
şi abilităţile
noastre de

astronaut,
dar nu voiam
să devin

simbolul
zborului

spaţial
feminin.

Cu coada
ochiului, am
văzut că se

uită la mine
în
continuare.

Inspiră
adânc,
pregătindu-

se să
vorbească.
întinse mâna

spre mine
scurt, cât să-

mi atragă
atenţia.

- Nu vă supăraţi...

-Hm?

I-am aruncat
o privire, dar
m-am

prefăcut că
vaporaşul
era cel mai

interesant lucru din lume.

- Nu vă supăraţi că vă

deranjez...
îmi păreţi
familiară.

Am dat din umeri şi m-am apropiat

de
Nathaniel...
dar, fir-ar să

fie, soţul
femeii
terminase de

cumpărat
biletele, iar
Nathaniel s-

a apropiat şi
el de ghişeu.
Am afişat un

zâmbet
neutru, ca să

nu par
supărată.

- Am o figură comună.

- Nu eşti cumva Elma Wexler?

Wexler.
Auzindu-mi
numele de

fată, am
întors capul

către ea fără
să vreau.

- Ba da. Ba da, sunt.

N-o recunoşteam. Durdulie,

cu părul
blond spre
cărunt, arăta

ca o mamă.
Poate era
mama unuia

dintre puştii
care se

holbau la
vaporaş.

- îmi pare rău, dar...

- O, au trecut ani întregi. Sunt

Lynn Weyer.
Am fost

vecine. în
Wilmington.

Am rămas cu gura căscată.

- O,
Doamne,
Lynn Weyer?

- Lynn Bromenshenkel, acum.

Se întoarse
spre

bărbatul de
lângă ea.

- Luther?
Ea e Elma
Wexler.

- Mă cheamă York acum. Am

locuit una
lângă alta
doi ani.

Se băgă
repede peste
mine, aşa

cum făcea şi
în copilărie.

- Acolo am stat cel mai mult. Tata se

muta tot
timpul.

Când mi-a
zâmbit, am
recunoscut-o

pe fetiţa de
zece ani
ascunsă pe

sub umbrele
lăsate de
timp. Şi

acum i se
încreţea

nasul când
surâdea.

- Mai ţii
minte
Incidentul cu

plăcinta de
noroi?

- Am fost aspru pedepsită

după aceea.
Şi a mai fost
şi

întâmplarea
cu Casa de
sticlă, când

Hershel a
căzut şi şi-a

rupt
genunchiul?

Râsul lui
Lynn nu se
schimbase

deloc.
Răsuna din
ea ca

vibraţiile
sonice dintr-o rachetă.

- Ce de sânge i-a mai curs!

Puse mâna
pe braţul
soţului ei.

- Dar n-a fost chiar aşa de grav

cum pare.
Numai că...
Zău, nu ştiu

de ce râd.
Mă bucur
foarte mult

că ne-am
întâlnit.

N-am
întrebat-o
despre

părinţii ei şi
nici ea nu m-
a întrebat pe

mine despre
ai mei. La un
moment dat,

renunţai să
mai pui

întrebarea
asta.

Nathaniel s-a întors apoi de la ghişeu,

cu biletele noastre într-o mână, şi a

trebuit să o
luăm de la
început cu

prezentările.
Unul dintre
băieţi era al

ei, dar stătea
toată ziua cu
nasul în

carte şi,
chiar dacă
mă văzuse la

Domnul
Vrăjitor,
acum, pe

vapor, nu mă
recunoscuse.

Am găsit
locuri în
cabină,

lângă Lynn
şi soţul ei.
M-am

cuibărit în
braţele lui
Nathaniel şi

am admirat
cum se
derulează

panorama
oraşului

Chicago pe
lângă noi.

Vocea
căpitanului
se auzi spart

în
difuzoarele
din tavan.

- Bună ziua, dragi prieteni. în

dreapta
vedeţi
hotelul

Murano,
proiectat de
Jette Briney.

Balcoanele
rotunde ar
trebui să vă

amintească
de petalele
unui

trandafir. Se
întinde şi
sub pământ,

ca rădăcinile
unui copac,
cu o reţea de

buncăre
călduroase şi
primitoare.

Să ştiţi că nu
le-am vizitat,
pentru că

mi-ar fi
trebuit mult
mai mulţi

bani decât
primeşte un
căpitan de

Râse la propria glumă. Am

ridicat
privirea spre
Nathaniel,

care mişca
uşor din cap
la stânga şi

la dreapta.
Probabil ne
gândeam la

acelaşi
lucru, şi
anume că

buncărele
subterane te
apărau dacă

lovea un alt
meteorit, dar
pe mal?

Când vor
creşte din
nou

temperaturile şi se va ridica nivelul

apei, va fi un
dezastru.

- Astăzi, continuă căpitanul,

avem o mare
surpriză
pentru

dumneavoastră: vom da

o tură pe tot
lacul.

Vaporul
încetini când
ajunse la

ecluză şi ieşi
în largul

Lacului
Michigan.

Nathaniel se
foi pe scaun,
ca să vadă

mai bine pe
geam cum
funcţionează

ecluza.
Inginer avea

să fie toată
viaţa.

- Hm... mă întreb dacă...

Nu-şi
termină
propoziţia.

- Te întrebi ce?

îşi drese
vocea.

- Ăăă… mă întreb dacă să-i invităm

la masă pe
Myrtle şi pe
Eugene când

ne
întoarcem.

- Nu asta voiai să spui.

Zâmbi

crispat din colţul buzelor.

- Nu. Dar dă-mi voie să deviez puţin

de la
traiectorie.

Adică voia să
vorbim ceva
despre

rachete. L-
am bătut

uşor pe
coapsă.

- Ar fi frumos. Poate mân...

Vocea
căpitanului

acoperi orice
conversaţie:

- Anul trecut nu am putut ieşi în

larg, pentru
că lacul era
îngheţat

bocnă, dar
iarna asta e
mai blândă

şi veţi putea
admira
oraşul,

debarcaderul şi
Planetariul

Adler. Un amănunt interesant:

ştiaţi că
astronauţii
folosesc

planetariul
nostru ca să

învețe să
navigheze?

Nathaniel şi
cu mine ne-
am uitat

unul la altul
şi am

început să
chicotim.

- Nici aici nu scăpăm, am zis.

- Programul ăsta spaţial e *peste tot,*

spuse şi el,
pe un ton
prefăcut

ironic. Vizavi
de noi, soţul
lui Lynn

scoase un mormăit.

- Şi e o prostie cum nici dracu' n-

a mai
pomenit.

- Luther!

Lynn îi trase
o palmă
peste braţ.

- Vorbeşte frumos. Nathaniel

înţepeni
lângă mine.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Câţiva ani de vreme rea, şi ne

spun că
trebuie să ne
mutăm în

cosmos?
Scutură din
umeri, iar

cutele
groase ale
gâtului îi

tresăltară
peste guler.

- Şi dacă ar fi să cred tâmpenia

asta, de ce
să nu
cheltuim

banii ca să
îmbunătăţim
lucrurile

aici, pe
Pământ?

- Dar exact asta facem, am spus.

Am pus
mâna pe
genunchiul

soţului meu,
ca să mă
lase pe mine

să vorbesc.
De-asta era
totul

raţionalizat,
pentru a
elimina orice

lucru care
amplifica

efectul de seră.

- Programul spaţial e doar una

dintre
măsurile
care se iau.

- Iarnă eternă. Să fim serioşi.

Luther mişcă
din mână
spre

fereastra din faţă. Vaporul mai avea

puţin şi
ajungea la
nivelul părţii

superioare a
ecluzei.

- Aţi auzit ce-a spus căpitanul.

- Cred că aţi înţeles greşit. Iarna

a fost
temporară.
Problema

este că
temperatura
va începe să

crească în
curând.
Ceea ce ne

îngrijorează
este „vara
eternă".

în Kansas
City, la CAI,
eram

înconjuraţi
de oameni
care

înţelegeau
că urmărim
acelaşi scop.

-     în plus,
am adăugat,
nu e o idee

bună să-ţi ţii
toate ouăle
într-un

singur coş,
nu?
Programul

spaţial
tocmai asta
face,

construiește
încă un coș

în care să ne
ţinem ouăle.

- Doamnă, apreciez ce spuneţi, dar

aici intervin
interese
economice

pe care nu
mă aştept să
le înţelegeţi.

Nu-i nimic
altceva la
mijloc decât

o mare
companie
care a prins

ocazia să
mai
ciupească

nişte bani de
la stat.
Conspiraţii

şi trafic de
influenţă,
pornind de

la vârf şi
continuând

până la cei
mai de jos.

Nathaniel vru să intervină:

- Sunt ingin...

M-am făcut
că scap
poşeta pe

jos, ca să-l
opresc.

- Vai de mine, ce

neîndemânat
ică sunt!

Să-l las să
spună că e
inginerul-şef

al
programului
spaţial? Pe

un vapor în
care stăteam
cu oamenii

ăştia? Eram
deja prea
nervoasă ca

să continuu
conversaţia,
care nu se

îndrepta
spre nimic
bun.

- Lynn, mai
ţii minte
cum tot

scăpăm
lucrurile din
mână?

Draga de ea
m-a ajutat să
schimb

subiectul şi
n-am mai
discutat

decât
subiecte
banale. Ce

am discutat?
Nici nu mai
ştiu. De

toate şi
nimic. Pur şi
simplu am...

vorbit. Până să mă întâlnesc cu

Lynn, nici nu
mi-am dat
seama ce

viaţă ieşită
din comun
ducem. Ea

avea un
băiat şi
spera să mai

facă un copil. Aveau şi o ipotecă

de plătit,
pentru
Dumnezeu!

Ipotecă. Lui
Nathaniel şi
mie ne era

atât de frică
de viitor,
încât nici nu

ne gândeam
să ne mutăm
din

garsoniera
noastră, iar
familia

Bromenshen
kel făcea
planuri

pentru
douăzeci de
ani şi mai

avea şi o ipotecă.

A doua zi,
Nathaniel a
venit cu

mine la
studio. A fost
o uşurare să-

l am lângă
mine. La o
emisiune

despre
ştiinţă,
domnul

doctor
inginer
Nathaniel

York de la
CAI era o
celebritate,

aşa că o
vreme am
putut să mă

retrag din
prim-plan şi
să fiu doar

doamna
York.

Cred însă că
Nathaniel
făcea pe

şarmantul ca
să le
distragă

atenţia de la
mine. Asta
însemna că

nu trebuia
să fac
conversaţie

cu nimeni.
M-am gândit
nu o dată la

medicul la
care mă
dusesem şi

am regretat
că nu am
luat

medicament
ele
prescrise.

Dar nu am
mai vărsat
decât o

singură dată
şi nu cred că
şi-a dat

seama
altcineva în
afară de

Dar după
aceea a venit
momentul să

mergem în
mai multe
locuri.

Asistentul, al
cărui nume
îl tot uitam,

apăru la
masa de
machiaj.

- Dr. York?

Vă aşteptăm.

Nathaniel se răsuci spre el şi vru să-i

spună ceva,
dar se

răzgândi şi
râse.

- Nu cu mine vorbiţi.

Se aplecă,
mă sărută pe

obraz şi-mi
şopti:

- Numerele prime sunt

prietenele
tale.

Ce bine mă cunoştea... I-

am şoptit
înapoi:

- Mai târziu
va trebui să

verific dacă
eşti divizibil.

Am primit
drept
răspuns un

râs
transformat
în tuse. Roşi

puţin - un
bonus

întotdeauna
bine-venit.

- Nu mă împart decât la unu...

Se îndreptă, îmi făcu cu ochiul şi se

retrase mai
în spate.

De data asta
nu m-am mai
simţit chiar

atât de
groaznic
când a

trebuit să-l
urmez pe
asistent, dar

n-aş şti să vă
spun dacă a
fost aşa

pentru că
ştiam la ce
să mă aştept

sau pentru
că n-am avut
timp să mă

agit singură.
Mici noduri
în stomac,

atâta tot.
Deci n-a
trebuit să

mă îndop cu medicamente. Nu, nu,

mulţumesc
frumos...

Asta până când asistentul s-

a răsucit
spre

Nathaniel şi
i-a spus:

- Mă întorc imediat, să vă spun de

unde puteţi
urmări
emisiunea.

- Nu, am rostit, fără să mă

gândesc de
ce nu voiam

să mă vadă
Nathaniel.

La urma
urmei,
pentru asta

venise. Şi
urmărise
emisiunea

anterioară.
Nu era

ca şi cum
urma să fac

ceva şocant
ori dificil.

- Nu... Nu contează. E OK.

Nathaniel
mă privi

intens
câteva clipe.

- Ştiţi ce? Cred că aş prefera să

urmăresc
emisiunea
din regie.

Mai învăţ şi
eu câte ceva.

Ce-o să zică lumea... Mă cunoştea

foarte bine
şi nu avea
nicio logică

să-mi fie
teamă că voi
face o

greşeală în
faţa lui.
Dumnezeu

ştie că m-a
văzut făcând
prostii de

nenumărate
ori, cum a
fost

dezastrul cu
„salata din
tulpini de

păpădie". Cu toate astea, m-am

pomenit că-l
aprob şi-i
spun:

- E o idee bună.

Am străbătut
coridoarele
studioului,

am ajuns în
platou şi
apoi la uşa

improvizată,
unde era
însemnat

locul meu. în
spatele ei,

asistentul de
regie rosti:

- Intrăm în direct în

cinci, patru,
trei...

Trei era
număr prim.
Şi cinci. Am

respirat pe
gură. Şapte.
Unsprezece.

Treisprezece

.

Asistentul îşi
ridică
clipboardul

şi mişcă din
cap în
direcţia

scenei. Era
semnalul
pentru mine.

Am pus
mâna pe
mânerul

rotund şi am
intrat,
surâzând.

Don mă primi cu un zâmbet.

- Dr. York!
Ce bine că
aţi venit!

Rita şi cu
mine tocmai
ne întrebam

ce
combustibil
să folosim

pentru
racheta
noastră.

Lângă el, Rita ţinea în mână o

sticlă cu
aripioare,
care semăna

cu o rachetă
de jucărie.
De data asta

purta o
rochie
albastră, cu

paiete în
formă de
stele.

- Din întâmplare, pot să vă

dau o mână
de ajutor.

M-am dus la
locul meu ca
şi când mi-ar

fi fost
extrem de
familiar şi

m-am trezit
că îi
zâmbesc

Ritei. Mi-a
zâmbit şi ea.
Poate că

făcea parte
din scenariu,
dar... pentru

asta
venisem.

Atunci mi-
am dorit ca

Nathaniel să
fi fost acolo.

Racheta în miniatură pe care o

construiserăm dintr-o sticlă

umplută cu
bicarbonat
de sodiu şi

oţet se
desprinse de
pe platforma

improvizată
din jeturi de
spumă. Se

arcui până
sus, în
decorul din

studio, şi
căzu în
spatele

camerei, în
pătura ţinută

de doi
maşinişti.

Rita bătu din palme, încântată.

- Ce grozav, dr. York!

Apoi, către
Don:

- Spuneţi-mi, Domnule Vrăjitor, ce

s-ar
întâmpla
dacă am

folosi o
rachetă mai
mare?

Don râse şi-şi puse o

mână în
şold.

- Mai ţii minte calculele pe

care ţi le-a
arătat dr.
York?

- Bineînţeles.

Rita mă privi încântată.

- Deci nu va trebui decât să aflu

cât
cântăreşte
noua

rachetă... aş
putea s-o
fac!

Domnul
Vrăjitor îi
întinse

hârtia de
care ne

folosiserăm
înainte.

- Perfect!

Ne vedem

săptămâna
viitoare.

Din spatele
camerei,

regizorul
spuse:

- Gata!

Bună treabă,
băieţi!

M-am lăsat
pe blatul
dulapului şi

am oftat,
simţind cum
se scurge

din mine un
fel de
strălucire.

Televiziunea
nu avea
nimic în

comun cu calculele - adică

aproape
nimic -,
pentru că, în

studio, toate
problemele
se discutau

dinainte. Dar
precizia cu
care lucra

toată echipa
din platou ca
să facă

emisiunea
aceea în
direct... îmi

amintea
puţin de
„camera

Don mi se
alătură la

dulapul din
bucătărie.

- Parcă te-ai născut pe platou. Te

porţi foarte
natural.

Am scos un hohot de râs chinuit.

- Nimic nu e natural în televiziune.

- Ha, ha!

Aşa-i.

îşi slăbi
nodul
cravatei şi

îmi făcu
semn să-l

urmez afară
din platou.

- Dar reuşeşti să faci

matematica
să fie
interesantă.

- Păi, e interesantă, am dat eu

din umeri.
Ştiu că nu
pentru toată

lumea, dar
cred că unii
se feresc de

ea din cauză
că au fost
învăţaţi să se

teamă de
numere.

- Asta e o perspectivă interesantă.

îmi deschise
uşa ca să
străbatem

labirintul de
coridoare

până la
cabine.

- A rămas şi Nathaniel cu tine?

- M-a urmărit din regie.

Probabil era
tot acolo,
urmărindu-i

pe ingineri
cum îşi

termină
treaba.

- După părerea mea, n-ar

strica deloc
ca la CAI să
se facă o

emisiune cu
voi doi, ca
The Johns

Hopkins
Science
Review, dar

de data asta
despre

spaţiul
cosmic.

Se opri în dreptul cabinei sale.

- Spune-mi: cât rămâneţi în Chicago?

- Mâine zburăm spre casă.

Nici prin cap
nu-mi trecea
să fiu eu

moderatoare
a unei
emisiuni.

Singurul
lucru care
m-a bucurat

când i-am
auzit
propunerea

a fost că mă
pricep
binişor să-mi

ascund
spaima.

- Dacă nu aveţi planuri pentru

diseară, nu
vreţi să luaţi

cina cu mine
şi Maraleita?

- Ar fi minunat, dar avem

întâlnire cu
Planetariul
Adler.

Am dat din umeri a regret.

Sugerasem
să mergem
la planetariu

ca să-l
răsplătesc
pe Nathaniel

că *nu* îmi propusese să verificăm

programul
de instruire
a

astronauţilor
.

- Teoretic, suntem într-un

miniconcedi
u, dar

lucrăm
amândoi.

- Atunci rămâne pe

data
viitoare.

Am reuşit să
zâmbesc
până ne-am

luat rămas-
bun şi să
ajung în

cabina mea
înainte să
mă apuce

tremuratul. *Pe data viitoare.* Nu

se va
termina
niciodată.

Am închis
uşa şi m-am
aşezat pe

canapeaua
cea mică. Nu
mi se

întâmplase
nimic rău...
Eram bine.

3,14159...
Aplecându-
mă în faţă,

mi-am
sprijinit
capul pe

genunchi şi
mi-am
cuibărit

Doamnă
dragă,
corpul

dumneavoas
tră nu ar
trebui să

reacţioneze
aşa la stres.

Trebuia să
mă adun
înainte să se

întoarcă
Nathaniel,
altfel s-ar fi

îngrijorat.
Nu eram
bolnavă.

Eram bine.
Inspiră
adânc.

Respiră
calm, trage
aer adânc în

piept, scapă de nodul din stomac.

3,5,7,11...
Emisiunea a
decurs bine.

Don a fost
mulţumit.
Nu m-a

mâncat
ursul.

Mi-a bătut
cineva în
uşă. M-am

ridicat cam
repede şi am
văzut

camera în
ceaţă. M-am
frecat la ochi

şi m-am
forţat să
zâmbesc.

- Intră!

Era Don, cu
o expresie

crispată şi
sprâncenele
încruntate.

- Elma... trebuie să vii cu mine. Se

pare că
Nathaniel a
primit o

veste
proastă.

Camera s-a
răcit instant.
M-am ridicat

imediat şi m-am trezit ca

teleportată
lângă el.

- Ce fel de veste?

- Nu ştiu sigur.

Mă conduse
pe coridor.
îmi

amorţeau
mâinile,
păşeam

parcă fără a atinge podeaua.

Cred că am
intuit ce se
întâmplase

înainte să-mi
spună.

Dar la
radio a

spus că
a

explod

at o
rachetă

.DOUĂ ZECI

SI DOI

9

PROPANU
L ELIMINĂ
GAZELE

TOXICE
ELIBERAT
E DE

AUTOBUZE

Garda de mediu cere primăriei să utilizeze

gaz
îmbuteliat

CHICAGO,
IL, 4
decembrie

1956 — Dr. Leonard Greenburg,

comisar
municipal în
Departament

ul de Control
al Poluării
Aerului, a

afirmat ieri
că utilizarea
propanului,

cunoscut
drept „gaz
îmbuteliat",

poate
elimina
gazele toxice

eliberate de
autobuze. Se
spune că

gazele
amplifică
aşa-zisul

„efect de
seră"
provocat de

Meteorit. Cu toate acestea,

în redacţie
erau o masă
lungă şi zece

scaune.
Nathaniel
stătea singur

de-o parte a
mesei,
aplecat

peste
telefon. îşi
ţinea o mână

la ochi,
ascultând ce
spune

persoana de
la celălalt
capăt al

firului. în
faţa lui era

un creion
rupt.

La apariţia
noastră, nu-
şi ridică

privirea. Don închise uşa după mine.

Tocurile
mele făceau
zgomot

neobişnuit
de puternic
pe linoleum,

dar
Nathaniel
tot nu se

uită spre
mine.

- Da... dacă
ştii
altitudinea,

operatoarele
ar trebui să-
ţi poată

spune cât
propergol a
rămas.

Am tras un scaun, cu grijă să nu-l

târâi pe
linoleum. M-

am aşezat
fără să

foşnesc mai
mult decât o
doamnă de

demult cu
crinolină. I-
am pus

mâna pe
spate, ca să-i
arăt că sunt

acolo, cred.
Ca şi când
nu m-ar fi

auzit. Dar
spatele lui
era ţeapăn şi

scăldat în
transpiraţie
rece.

- Nu, nu,
înţeleg. Da...
bine. Măcar

le va spune
pompierilor
cât de grave

sunt
arsurile.

Auzeam
foarte,
foarte încet

glasul
interlocutoru
lui său.

Cineva de la
CAI, am
bănuit,

poate
directorul
Clemons.

- A... A, da, înţeleg.

Nathaniel
oftă şi-şi

plecă şi mai
mult capul.

- Nu. Nu putem spune cât

combustibil
s-a scurs pe
fermă.

Mi se opri
inima în loc.
Fermă?

Traiectoria
rachetelor
era calculată

cu atenţie,
ca să nu
zboare

deasupra
oraşelor şi a
fermelor. Din

spusele lui
Don, mi-am
imaginat că

racheta
explodase pe
platforma de

lansare. Asta
se întâmpla
la testări,

dar nu cu
rachete
sigure, ca

acelea din
clasa Jupiter.

- Da. Da...

Elma a terminat,

aşa că venim
direct acasă.

Dădu
aprobator
din cap,

trăgând
telefonul mai

aproape de
el.

- îhm...
înţeleg.

Apoi puse receptorul în furcă.

Rămase cu privirea la masă ori

poate ţinea
ochii închişi.
Dar nu-mi

dădeam
seama,
pentru că îşi

ţinea mâna
la ochi.

- Ce s-a întâmplat?

Se lipi de spătar, lăsând, în

sfârşit, mâna
jos. Avea
ochii

injectaţi şi
obrajii pătaţi

de şiroaie de
lacrimi.

- Acum se lămuresc. Dar se pare

că motorul
auxiliar s-a
separat prea

repede şi a
deviat
racheta de la

traiectoria
ei.

- Dumnezeule...

- Racheta a căzut pe o fermă.

îşi acoperi
din nou faţa
cu mâinile.

- Fir-ar să fie...

Cum pui o
asemenea
întrebare?

- Era cineva... la fermă?

- Arde din temelii. Pfua...

Se şterse la ochi cu mâneca şi se

îndepărtă de
masă.

- Trebuie să mă întorc.

- Bineînţeles, am spus, deşi ce-am fi

putut face
oricare
dintre noi,

nu-mi
dădeam
seama. Nu

eşti tu de
vină.

- Sunt inginerul-şef.

întoarse
privirea de
la mine şi se

sculă de pe
scaun, cu
mâinile puse

în şold şi
capul plecat.
Secundele se

scurgeau
între noi, de
la o

răsuflare
tăiată la alta.

N-ar fi
trebuit să-i

cer să mă
însoţească.

- îmi pare rău.

încordarea i
se risipi
brusc şi îi

căzură
umerii.

- Nu. Elma, nu.

întoarse spre
mine o
figură

chinuită, cu
obraji supţi.

- Nu lua vina asupra ta. Ai

dreptate. A
fost o
lansare de

rutină. Şi
dacă aş fi
fost acolo, n-

aş fi avut
cum schimba
lucrurile.

Aş fi vrut să creadă ce spune.

Când ne-am
întors de la
Chicago, la

patru ore
după
explozie,

încă ieşea fum din fermă.

Flăcările
lingeau baza
coloanei de

fum cu
limbile lor
portocalii.

Fusese o rachetă, nu un meteorit.

Asta nu ne
încălzea cu
nimic,

pentru că
moartea tot

din cer
căzuse.

Pe locul de
lângă mine,
Nathaniel

scoase un
icnet.
Pumnii îi

erau
încleştaţi,
două

mingiuţe
strânse, câte
una pe

fiecare
genunchi,
stătea cu

umerii
adunaţi.

- Poţi să survolezi zona?

- Nu cred că e o idee bună.

Soţul meu
abia scosese
o vorbă după

convorbirea
telefonică.
Făcutul

bagajelor a
căzut mai
mult pe

umerii mei,
pentru că,
de când

ajunsesem la
hotel, el
stătea tot cu

urechea la
radio, care
transmitea

în direct din
zona
dezastrului.

Fuseseră copii la fermă.

- Atunci în apropiere?

- Nathaniel

…

- Da sau nu?

-Da.

Zburam la
vedere, aşa
că nu

trebuia să
comunic cu
un turn de

control ca să
modific
traseul. Am

virat în
direcţia
fermei.

Focul
cuprinsese
mai degrabă

lanurile, dar
se extinsese
şi spre fermă

şi hambar. Şi
spre anexe.
Bâzâitul

motorului şi
şuieratul
vântului

peste aripile
avionului se
armonizau

cu trosnetul
flăcărilor.

Mă uitam
întruna la
cer,

strângând
manşa
încordată. O

parte din
mine vedea
incendiul şi-

şi spunea că
tocmai
căzuse un

meteorit.
Nici după ce
mi-am dat

seama că mă
uit după
resturi

inexistente
de materie
ejectată nu

mi-am luat
ochii de la
cer. Era mai

uşor decât
să mă uit în
jos.

- N-ar fi trebuit s-o ia spre sud.

Nathaniel se aplecase înainte, cu

faţa lipită de
parbriz,
încercând să

vadă mai
bine ce se

petrece la
sol.

- Probabil
s-au defectat

giroscoapele
.

- Au date telemetrice

la Centrul de
comandă.

- Ştiu, mă repezi el.

- Bine.

Bine...

Se uită
afară, ţinând
pumnii

încordaţi. în
faţa noastră,
fumul se

răspândea în
toate părţile.
Am înclinat

avionul,
virând şi

îndepărtând
u-l de fermă.
- Ce faci?

- Evit curenţii ascendenţi.

Am menţinut
nivelul de
zbor şi am

modificat
cursul spre
CAI, care

era alarmant
de aproape.
Avea o pistă

pentru T-33-urile

astronauţilor
.

- Vrei să contactezi turnul, te

rog? Să-mi
dea
permisiunea

să aterizez la
CAI, şi nu la
New

Century
AirCenter.

Se mai uită
câteva clipe
afară, apoi

încuviinţă
din cap şi

luă
microfonul.

După ce am
aterizat, a
mers direct

la Centrul de
comandă. A
trebuit să

rulez avionul
pe pistă
până la

hangar şi să-l înghesui lângă T-33-

uri. Lucioase
şi superbe,
erau pilotate

de
astronauţii
care zburau

la diferite
centre de

antrenament
.

Micul meu
Cessna
părea o

jucărie pe
lângă ele. L-
aş fi putut

împinge
singură în
hangar. Mi-

era ruşine
că, după
tragedia

petrecută,
eu aveam
chef de

admirat
avioane.
Când am

coborât din
Cessna,
duhoarea de

kerosen,
lemn şi
carne arsă

umplea
aerul. Mi s-a

pus un nod
în gât.

înainte să
traversez
pista, un T-

33 rulă în hambar. M-am oprit

unde eram,
ca să nu-i
stau în cale.

Avioanele de
antrenament
erau

nemaipomen
ite în aer,
dar la sol

aveau
vizibilitate

foarte
redusă.

Motorul se
opri şi se
deschise

carlinga.
Stetson
Parker

coborî de pe
locul din
faţă. Pe locul

din spate, al
elevului,
stătea Derek

Benkoski,
probabil
foarte

nervos din
cauza asta.
Parker sări

din avion
atât de
repede, încât

m-am
întrebat
dacă

avusese timp
să facă toate
verificările

de după
aterizare.
Mai mult ca

sigur că i-a
pasat
sarcina lui

Parker mă văzu şi veni spre mine.

- Cât e de grav?

Am scuturat din cap. în spatele lui,

Benkoski
cobora şi el,
cercetându-

ne ca o
antenă de
rază lungă,

în speranţa
să prindă
vreo

informaţie.
Nu aveam
niciuna.

- Abia am aterizat. Aţi

survolat
zona?

Dădu din
cap
afirmativ, cu

o expresie
posacă, şi
porni înapoi

spre clădirea
Centrului de
comandă.

- Mă întreb cât o să ne ţină la sol.

- Asta vă frământă? Au murit

oameni,
probabil, iar
pe

dumneavoas
tră vă
îngrijorează

zborul
următor?

Oprindu-se
instantaneu,
îşi îndreptă

ţinuta şi-şi
trosni gâtul.

Apoi se
întoarse:

- Da. Asta mă îngrijorează.

Pilotez
rachetele
alea şi le cer

şi oamenilor
mei s-o facă.
Aşa că, da,

mă întreb
cât va ţine
până vor afla

ce s-a
întâmplat,
pentru că a

fost un zbor
fără echipaj
uman. Dar în

racheta aia
aş fi putut să
fiu eu sau

Benkoski sau
Lebourgeois,
pe fata

căruia o
fascinezi,

Doamnă
Astronaut.

Oricât mă
ardea să-i
dau o replică

usturătoare,
avea
dreptate.

- îmi... îmi pare rău. Nu

m-am gândit
la asta.

- Nu. Nu te-ai gândit. Nu te

gândeşti
niciodată. îţi
urmăreşti

propriile
interese şi n-
are decât să

se ducă
dracului

oricine îţi
stă în cale.

Se răsuci pe
călcâie şi
plecă spre

Centru cu
paşi nervoşi.

Benkoski
scoase un
fluierat

prelung, pe
o notă joasă.

- Ce-a fost asta?

- Mă urăşte.

- Ştiu. Dar de ce?

Astronautul
era deşirat
şi-şi ţinea

capul uşor
înclinat într-o parte, de

parcă voia
să-mi

exploreze
creierul.

- Nu prea urăşte pe nimeni.

- L-am... Ne cunoaştem din război.

Am scuturat
din cap,
întristată. N-

avea rost să
mă apuc să-i
povestesc.

M- am dus la
avionul meu,
ca să-l

împing în
hangar.

- N-are importanţă, am zis. E un

pilot foarte
bun şi acum
doar asta

contează,
nu?

Benkoski
ridică din
umeri şi veni

după mine.
Se duse în
partea

cealaltă a
avionului.

- Am văzut alţii mai buni.

- Aşa ca tine?

M-am lăsat
cu toată

greutatea pe
lonjeron.

El zâmbi larg, în ciuda

fumului din
aer, şi mă

ajută să
împing.
-Ştii tu...

După ce am
parcat
avionul, veni

lângă mine
şi mă însoţi
la Centru.

Scoase dintr-
un buzunar
un carneţel

negru, din
care aveau

toţi
astronauţii.

- Ştii... nepoţica mea te-a

văzut la *Domnul Vrăjitor*.

Crezi că poţi
să-i dai un
autograf?

- Sigur.

Am simţit un gol în

stomac când
i-am luat
stiloul şi mi-

am scris
numele pe o
pagină albă.

în depărtare,
lumea ardea.

Nathaniel a rămas peste noapte la

Centru.
Aveau nişte
camere

pentru echipaje şi s-a hotărât să

se culce
acolo. Pe
mine m-a

trimis acasă.
Cred că a
dormit tot

cât am
dormit şi eu,
adică deloc.

A doua zi,
când i-am
adus un

schimb de
haine, toţi
cei pe lângă

care am
trecut pe
coridorul

spre biroul
lui arătau ca
nişte soldaţi

proaspăt
veniţi din
tranşee,

crispaţi şi
mai traşi la
faţă decât cu

trei zile
înainte.

Am bătut la uşa lui Nathaniel,

deşi era
deschisă, ca
să nu-l iau

prin
surprindere
intrând.

Părul blond
îi stătea ca o

tufă şi avea
cearcăne.

- Mulţumes
c.

- Ai mâncat?

I-am pus
cămaşa

curată pe
spătar.

Pe birou
avea
teancuri de

date
telemetrice.
Cu creionul

în mână,
urmărea

coloanele de
numere.

- Nu mi-e foame.

- Se deschide

imediat
cantina.
-Nu.

îi tremura
muşchiul din

colţul
maxilarului.

- Nu mi-e foame.

- Bine.

Iartă-mă.

M-am retras spre uşă. Nu voiam decât

să-l ajut. Dar mai mult îl încurcam.

Nathaniel
oftă şi lăsă
capul în jos.

Bărbia
aproape că îi

atinse pieptul.

- Stai!

Se frecă la ochi, acoperindu-

şi o parte
din faţă.

- Elma, nu sunt supărat pe

tine. Iartă-
mă. Sunt
tăios şi

nepoliticos
şi... închide
uşa, te rog.

Am dat din
cap şi i-am
făcut pe

plac. Când
am apropiat
uşa, a scos

un oftat
prelung şi s-

a cufundat în
scaun.

- Sunt fleaşcă.

- De ce nu iei o pauză?

- Pentru că... toată lumea vrea

să afle ce s-a
întâmplat. Şi

nu ştiu ce să
le spun.

Aruncă
creionul pe
birou.

- Nu ştiu.

Ofiţerul
responsabil

cu
securitatea
ar fi trebuit

să ordone
autodistruge
rea când

racheta a
deviat de la
traiectorie,

dar n-a
făcut-o. însă
nu ştiu de ce

a explodat,
în primul

rând, deşi ar
trebui.

Am ocolit biroul şi m-am dus în

spatele lui.
Punându-i
mâinile pe

umeri, m-am aplecat şi l-am

sărutat pe
vârful
capului.

Mirosea a
transpiraţie
şi a ţigări.

- Dar vei afla.

Nu, nu era
fum de
ţigară. Era

duhoarea de
la ferma
care arsese.

Nathaniel
scutură din
cap şi i-am

simţit
spasmele

mușchilor în
palme.

- Probabil
că guvernul

va face
anchetă.

Mi-am înfipt
degetele în
muşchii

încordaţi,
scoţându-i
un geamăt.

Mişcându-mi
degetele
mari în

cerculeţe, m-
am lăsat pe

el cu toată
greutatea.

- Parker se întreba cât

vor fi ţinuţi
la sol.

- Vor trece luni întregi până se vor

analiza
toate. îşi
masă

fruntea. Va
trebui să
amânăm şi

misiunea pe
Lună.

Pe de o parte, misiunea pe

Lună nu era
planificată
să fie lansată

cu acelaşi tip
de rachetă,
deci n-ar fi

trebuit să fie
afectată de
defecţiunea

celei care
explodase.
Pe de alta,

nici aceea n-
ar fi trebuit
să aibă

defecţiuni.
Pe deasupra,
platforma

orbitală avea
să se reducă
din cauza

pierderii de
încărcătură
utilă.

Nathaniel îşi drese vocea şi zise:

- Elma...
- Sunt aici.

înghiţi în
sec.

- Nu cred
că pot să...
Cred că va

trebui să
stau aici în

următoarele
câteva luni.

- Mi-am dat seama.

Nu mai
aveam nicio
şansă să-l

conving să
ne luăm
concediu.

Am făcut o grimasă. L-am mustrat

pe Parker că
se îngrijora
că rămâne la

sol, iar pe
mine mă
frământa să

plec în
concediu.

Eram o nesimţită.

- Asta înseamnă că nu voi putea

merge la
petrecerea
de *bar*

mitzvah a nepotului tău.

Mâinile îmi
înţepenиră
singure.

-Aha...
Am lăsat
capul în jos,

reluând
masajul în
timp ce îmi

adunam
gândurile.
Nu voiam să-

l las pe
Nathaniel
singur, nu

când era sub
presiunea
asta. Dar

Hershel avea
nevoie de
mine acolo şi

era
sărbătoarea
lui Tommy,

pentru
numele lui
Dumnezeu...

- Te superi... Te superi dacă

merg
singură?

- Slavă cerului! Nu.

Se răsuci în scaun, cu faţa la mine.

- Mă pregăteam să te

conving că
trebuie să
mergi

singură. I-am dat la o

parte părul
de pe frunte.

- Vezi, nu trebuia să-ţi faci

probleme. Te
voi părăsi
într-o clipită,

îmi oferi un
zâmbet larg,
dar chinuit.

- Nimeni n-a spus vreodată o

minciună
mai mare. îşi
furişă

braţele în
jurul meu şi

mă trase
lângă el.

- Mulţumes
c.

- Pentru ce?

Nu pot
să strig

când
cobor

la
parter.

Aş
vrea.

Aş vrea
să urlu

şi să
scrâşne

sc din
dinţi.

Aşa că
îţi

mulţum
esc că

îmi
oferi

un loc
în care

pot să
mă

port
groazni

c, iar
apoi să

mă
adun

**.DOUĂ
ZECI**

SI
TREI

9

RACHETA
JUPITER A
EXPLODAT

DIN
CAUZA
UNEI

ERORI
UMANE

KANSAS
CITY, KS, 12
decembrie

1956 —
(United
Press

International
) —
Transcrierea

greşită a
unui
program -

aparent, o
eroare
umană - este

cauza
exploziei de
marţea

trecută a
treptei a
doua a

rachetei
Jupiter, se
precizează

într-un
raport
preliminar.

Racheta a
deviat de la
cursul

prestabilit şi
s-a prăbuşit
pe o fermă,

Nu-mi
plăcea să-l
las pe

Nathaniel în
urmă, dar,
aşa cum

anticipase
el, guvernul
a programat

o anchetă.
Pe lângă
rapoartele

investigaţiei
făcute chiar
de CAI,

trebuiau
redactate
documente

pe înţelesul nespecialiştilor.

Cel mai
înţelept
lucru ar fi

fost să iau
avionul spre
California,

dar voiam
să- mi
limpezesc

mintea, iar
pilotatul era
o metodă

excelentă
pentru asta.
Totuşi,

Nathaniel a
insistat să
nu pilotez şi,

din când în
când, chiar
şi eu pot fi

rezonabilă,
şi nu
tâmpită. Mă

rog. Până la urmă, m-am trezit, prima

oară în viaţă,
într-un avion
de pasageri.

Nu m-a
impresionat.
Singurul

lucru bun a
fost că
serveau

cocktailuri,
pe care nu
le-aş fi putu

savura dacă
aş fi pilotat.
Priveliştea a

fost oribilă.
Pilotul ne-a
zguduit de

două ori la
aterizare şi
nici măcar

nu avea
scuza că

bătea vântul
din lateral.

Dar să mă
ridic în
picioare şi să

ies din avion
fără să fac
verificări la

aterizare? A
fost
excelent. Să

cobor din
avion şi să-l
văd pe

fratele meu
aşteptându-
mă? A fost

nemaipomen
it.

Venise
însoţit de
Doris,

Tommy şi
Rachel.
California îi

pria. Era
bronzat şi
purta o

cămaşă
hawaiiană,
cu flori de

hibiscus.
Copiii
crescuseră

peste
noapte, iar
Tommy era

aproape la
fel de înalt
ca tatăl său.

Nu-i mai văzusem de trei ani.

Rachel era mai şovăitoare,

dar zâmbea
şi ea şi-şi
arăta

gropiţele din
obraji.

- Mătuşă Elma!

Tommy însă
nu era timid
- nu fusese

niciodată. A
fost primul
care a sărit

să mă ia în
braţe, gata

să mă
dărâme.

- Ai venit! Am găsit un loc perfect

pentru
aruncat
avioane de

pe casa
noastră cea
nouă. Şi am

făcut unul
foarte tare
cu mâinile

mele, nu-i de
cumpărat.

Hershel se apropie cu cârjele.

- Mai încet, tigrule!

Aşteaptă să
ajungem
acasă şi îi

faci program
după aceea.

Lăsându-mi
nepotul din
braţe, i-am

făcut semn lui Rachel să se apropie.

- Mă laşi să te îmbrăţişez?

încuviinţă şi
mă lăsă s-o
strâng în

braţe. A
trebuit să
mă aplec,

dar mai
puţin decât
data trecută.

Doris îi puse o mână pe umăr.

- Spune-i despre club, Rachel.

Fata ridică
spre mine

doi ochi
mari.

- Ne-am
făcut un club
de fani ai

Doamnei
Astronaut. E

foarte
interesant.

- Păi, asta-i grozav, scumpo!

Am simţit un
nod de
emoţie în

stomac când
am înţeles
de ce stătea

mai retrasă.
Nu mai eram
doar mătuşa

ei. Eram
Cineva.
Doamna

Astronaut venise în vizită.

- Ce zici,
vin şi eu să

văd clubul
vostru?

Rachel dădu aprobator din cap şi

mă privi cu
ochi mai
mari şi mai

strălucitori.
Apoi se
întoarse

lângă mama
ei cu mâinile
împreunate,

de parcă
tocmai
primise un

premiu. La
ce mă
aşteptasem?

N-o mai
văzusem de

trei ani, iar
acum eram...

Dacă aş fi
astronaut
adevărat, nu

m-ar fi
deranjat.
Cred. Numai

că oamenii
îmi spuneau
„Doamna

Astronaut"
tocmai
pentru că nu

puteam fi
unul. Asta
mă durea.

Motivul
pentru care
mă ştia

lumea era
acela că mă
luptam să

primesc un
rol pe care
nu-l puteam

primi. Când
îi auzeam pe
oameni că-

mi spun aşa,
când am
auzit-o şi pe

nepoata
mea, m-am
simţit ca şi

M-am ridicat
şi, în sfârşit,
aveam

culoar liber
să-l
îmbrăţişez

pe fratele
meu. Ţinea
ambele cârje

cu o singură
mână, ca să
nu mă

pocnească
cu ele pe
spate. L-am

strâns la
piept. în
ciuda florilor

de hibiscus
de pe
cămaşă,

mirosea a
lavandă.

- Ce dor mi-a fost de

tine! i-am spus.

- Ai slăbit.

Se dădu
înapoi,
mijind ochii

în spatele
ochelarilor.

- Stăm noi de vorbă despre asta.

Bine că *nu*
era şi
Nathaniel cu

mine, că s-ar
fi uitat la el

cu
subînţeles.

- La cât de bine găteşte Doris, am

toate şansele
să mă
îngraş.

Am
îmbrăţişat-o
şi pe

cumnata
mea. Mă
întâmpină cu

râsul ei
colorat.

- Nu fi aşa
de sigură.
Am de gând

să te pun la
treabă. Nu

ţi-a spus
Hershel?

- Păi, tocmai de-asta am

venit. Noi
nici nu ştim
ce să facem

în concediu
dacă nu-l

petrecem
lucrând.

Din păcate,
cam aşa ne
petreceam

toate
concediile.

îmi aduc
aminte cum
a fost la

petrecerea
de *bar*
mitzvah a lui

Hershel. E
cu şapte ani
mai în vârstă

decât mine,
dar ziua
aceea e

printre
amintirile
care mi s-au

întipărit
definitiv în
memorie.

Sau măcar
momente din
ea. îmi aduc

aminte că a
trebuit să-mi
întind gâtul

pe deasupra
stranei ca
să-l văd şi că

s-a bâlbâit
când a citit
fragmentul

maftir din
Tora. După
aceea, având

N-a râs de mine, cum ar fi făcut mulţi

alţi băieţi.
Mi-l
amintesc

clătinându-se în cârje şi privind

îndurerat
spre tata.
Suferinţa lui,

în ziua aceea
fericită, este
frântura de

amintire
care mi s-a
gravat în

memorie cel
mai adânc şi
care

întruchipează sufletul frumos al

fratelui meu.
S-a aşezat şi
a bătut uşor

pe canapea,
făcându-mi
semn să vin

lângă el.
Apoi mi-a
explicat că

Am plâns. Şi
el m-a ţinut
în braţe. Aşa

e fratele
meu. Pe
scurt.

Tot atunci
am înţeles

ce înseamnă
să fii fată.

Stând în strană la *bar mitzvah-u*l

lui Tommy,
îmi venea s-o
iau pe

Rachel în braţe şi să-i spun că

poate face
ce vrea, dar
ar fi

însemnat să
o mint. însă
regretul

acela nu mă
împiedica să
fiu mândră

de nepotul
meu. Tommy
petrecuse

toată
săptămâna
exersându-şi

ebraica. Se
pare că
Hershel îi

povestise că
tatăl lui nu
repetase

maftir-vl
destul.
Tommy nu

Când a fost
chemat la
bimah—,

arăta ca un
tânăr
spilcuit, în

costum, cu
papionul
aranjat

frumos la
guler şi şalul
de

rugăciune,
proaspăt
călcat, pe

umeri.
Hershel îşi
părăsi locul

de pe
interval şi îl
urmă în

partea din
faţă a
sinagogii,

pocnind
podeaua cu
cârjele şi

pantofii
eleganţi.

Lângă mine,
Doris scoase
un suspin

uşor şi se
şterse cu
batista la

ochi. Şi eu o
aveam deja

pe a mea în
mână.

Hershel rosti cu glas tremurat:

- Binecuvântat fie Cel ce m-a eliberat

de
responsabilit

atea
acestuia.

Slavă
Domnului că
există

batiste. A
mea va
putea fi

stoarsă la sfârşitul ceremoniei.

Tommy îşi
îndreptă
ţinuta şi

începu să
recite:

- *Lomarbechem mikol ha'amim*

chashak
Hashem
ba'chem,

va'yichbar
ba'chem ki
atem

hahm'at
mikol
ha'amim...

Fără
bâlbâieli.
Fără teamă.

O voce
limpede,
tânără,

ridicându-se
până la
ceruri şi la

urechile lui
Dumnezeu.

... Nu pentru
că aţi fi mai
numeroşi

decât toate popoarele v-a iubit

DOMNUL pe
voi şi v-a
ales - voi

sunteţi cel
mai mic
dintre toate

popoarele...
îmi va mai

trebui o
batistă.

Hershel şi cu
mine
stăteam la o

masă mai
retrasă din
sala de

petrecere pe
care o
închiriaseră.

Doris era în capătul celălalt,

vorbind cu
una dintre
multele ei

verişoare. în
mijlocul
ringului de

dans, Tommy
se învârtea
împreună cu

prietenii,
strălucitor

într-un
sacou alb.

Ce tineri
erau... Ce fel
de lume

aveau să
moştenească
?

Hershel mă atinse cu umărul.

- De ce oftezi aşa?

- De sfârşitul lumii.

Am dat din
mână a
lehamite şi

mi-am luat
paharul cu
şampanie.

Petrecerea
trebuie să-i
fi costat o

avere.
Franţa n-a
mai avut

cum să
producă
vinuri noi

după
Meteorit.

- A... te uiţi la copii şi socoteşti

cum va fi
vremea

peste 40 de
ani, da?

îşi luă
paharul şi
toastă:

- Pentru vara cea lungă.

- Pentru cosmos.

Am ciocnit şi
am sorbit
din

şampanie,
savurând
aroma de

caisă şi
cremene
care-mi

gâdila cerul
gurii.

- Crezi că
vor mai şti

cum arată
stelele?

A scuturat
din cap.

- Rachel nu-şi mai aminteşte.

Mi s-a tăiat
răsuflarea.
Aşa era.

Rachel avea trei ani când căzuse

Meteorul.
Până când s-a depus

praful, în aer
erau deja
destui vapori

ca să fie
înnorat
întruna.

- E şocant de tragic.

- Nu şi pentru ea.

Arătă cu
paharul spre
locul în care

dansa cu
prietenele.
Rochiţa de

tafta a fetiţei
i se învârtea

pe lângă
corp.

- Crede că
asta e starea

normală a
lumii.

- Deşi tatăl ei e meteorolog.

- A...
oarecum
înţelege cum

stau
lucrurile,
dar e ca şi

cum... Eu nu
mai ţin
minte cum

era să merg.
Am făcut
poliomielită

când eram
mic, doar
ştii.

Puse o mână
pe cârjele

proptite de
masă.

- Pentru mine, astea sunt ceva

normal. Ştiu
că, medical
vorbind, nu

e aşa. Că am
rămas
paralizat din

cauza bolii.
Dar nu mai
ştiu cum era

când îmi
mişcăm

singur
picioarele.

Ciudat,
lucrul ăsta
nu-l ştiam.

Dar probabil
că şi
memoria

mea era la
fel de
afectată.

Fratele meu
mergea cu
cârje

dinainte de a
mă naşte.
Pentru mine,

aşa era
normal. Avea
dreptate şi

mi-o
demonstra
pe baza

propriei
experienţe.
Copiii ăştia

nu-şi vor da
seama cât se

schimbase
lumea.

- Cât... cât de gravă e situaţia

climatică în
general?
Sunt atât de

concentrată
pe CAI, că n-

am mai
urmărit-o.

- Păi... frigul s-a prelungit

mai mult
decât am
anticipat noi,

probabil din
cauza
machetelor

noastre
bazate pe
erupţiile

vulcanice,
iar cenuşa
nu e

reflectorizantă. Pe
deasupra, n-

am luat în
calcul cât a
durat

arderea.
Adică am
luat, dar

datele din
primele zile
erau cam

puţine, aşa
că...

Dădu din
umeri, iar
ochelarii îi

luciră când
privi spre
tavan.

- Efectul de seră tot ne va lovi,

dar se pare
că stratul de
ozon n-a fost

chiar atât de
tare afectat
pe cât am

crezut noi.
Din nou,
machetele s-

au bazat pe
testarea

bombei
atomice.

- Deci... omenirea nu va dispărea?

- Din cauza asta nu am voie să

discut cu
presa.

îşi trecu
mâna pe gât.

- Pământul se va încălzi.

Permanent.
Dar dacă
limităm

volumul de
gaze cu
efect de seră

pe care le
generăm,
atunci am

putea -
repet, *am*
putea -

menţine
planeta
locuibilă.

Sau cel puţin
pentru o

perioadă mai
lungă.

- Păi... tot e ceva.

După aceea,
Dumnezeu
cu mila.

Am stat şi
ne-am uitat
cum

dansează
lumea.
Fratele lui

Doris o dusese cu sila pe ring.

O invidiam
puţin că
dansa cu el.

Cu oricine,
de altfel. Mi-
am dres

vocea şi am
zis:

- Lui Nathaniel îi pare rău că

nu a putut
veni.

Hershel făcu
un gest de

„nu-i nimic,
înţeleg".

- Ştiu.

Explozia.

-Totuşi...

Atâţia
oameni în
sala aceea,

şi doar noi
eram din
neamul

Wexler. Pe
mine nici nu
mă mai

chema aşa,
iar Rachel îşi
va schimba

şi ea numele
când se va
căsători.

- El ce mai face?

- Binişor,
ţinând cont

de ce s-a
întâmplat.

De fapt,
răspunsul
era „rău",

dar dacă
voiam să mă
plâng că

discutase
despre mine
pe ascuns cu

fratele meu,
atunci nu se
făcea să

vorbesc nici
eu despre
problemele

lui. în partea
cealaltă a
sălii,

orchestra de
jazz începu
altă melodie.

Nu mai ştiu
care, pentru
că intuiam

ce întrebare
voia să-mi

pună
Hershel.
- Şi tu?

O rosti pe un
ton prea
încet.

Răsucea
piciorul
paharului

între degete,
dar se uita
fix la mine.

Aş fi putut
să-i dau un
răspuns de

complezenţă
. Să mint.
Dar în ziua

de *bar*
mitzvah a
nepotului

meu, stând
lângă una
dintre cele

trei rude de
sânge ale
mele,

singurele
care-mi mai
rămăseseră

pe lume…
Stăteam cu
ochii la

ringul de
dans,
păstrând

zâmbetul
placid pe
care mă

învăţase
mama să-l
afişez.

- Mai ţii minte semestrul

ăla de la
Stanford.
-Da.

Netrebuind
să-i spun
care

semestru, îşi
puse o mână
peste a mea.

- Doamne, Elma. îmi pare aşa de

rău. M-am
gândit la
asta... când

ai vorbit
despre
Domnul

Vrăjitor: Am sperat că glumeşti.

- De două
ori. înainte
de emisiune.

în sala aceea
frumoasă de
bal, cu atâţia

oameni
zâmbind, nu-
mi venea să

rostesc
cuvântul
„vomitat".

Am început să tremur de crispare. Am

inspirat
adânc,
încercând să

dau afară
din mine
tensiunea

odată cu
aerul
expirat.

- Şi înainte de fiecare interviu.

- Şi a mai...
Hershel îşi
umezi

buzele. Se
uită în jur, să
vadă dacă

nu se
apropie
cineva de

noi, şi se
aplecă spre
mine:

- Ai mai... încercat...?

începusem
deja să
scutur din

cap în semn
că „nu", ca
să-l opresc.

- Nu. Am clacat, Nathaniel

doar atât a
văzut. Ştie
că am avut o

cădere
nervoasă în
facultate,

ştie şi de ce,
dar nu şi
celelalte

amănunte.
Te rog să nu
i le spui. Te

rog, te rog
să nu i le
spui.

- Promit că nu i le spun.

Mă strânse
de braţ.

- Promit. Am jurat că n-o voi face

niciodată şi
plec cu taina
asta în

mormânt -
chiar dacă
asta e cea

mai urâtă
figură de stil

pe care am
găsit-o.

M-am
surprins
râzând.

Râsul meu
se auzi mai
tare decât

muzica şi
ecoul răsună
din peretele

opus. Câţiva
invitaţi se
întoarseră,

dar nu
văzură decât
un frate şi o

soră stând
împreună,

râzând din
toată inima.

Şi cu
siguranţă
rămânea

ascunsă de
ei amintirea
anului în

care
încercasem

să mă
spânzur.

11 Podiumul de pe care se citeşte Tora (n. tr.)

.DOUĂ ZECI

SI PATRU

9

VITEZA
ESTE
CHEIA

SUCCESU
LUI
PROGRAM

ULUI
SPAŢIAL

DR.
NATHANIEL
YORK

Inginer-şef,
Coaliţia
Aerospaţială

Internaţional
ă, 4

februarie
1957

TIMPUL - resursa cea mai

deficitară,
dar şi cea
mai

importantă
pentru
eforturile

omenirii de a
cuceri
spaţiul.

întrucât nu
avem cum să
îmbogăţim

această
resursă,
singura

alegere
raţională
este să

valorificăm
la maximum
timpul din ce

în ce mai
puţin pe

care îl avem
la dispoziţie.

Contrastul
dintre sala
de dans

unde s-a
ţinut
petrecerea

lui Tommy,
vopsită toată
în albastru

pastel şi
decorată
sclipitor, şi

sălile de
audiere ale
Noului

Capitoliu nu
putea fi mai
pregnant, şi

nu doar
pentru că
politicienii

păreau la fel
de necopţi la
minte ca

adolescenţii,
însă nici pe
departe la

fel de
amuzanţi, în
ceea ce

priveşte
arhitectura
interioară,

Noul
Capitoliu era
dovada

esteticii
austere şi
moderne

post-
Meteorit:
oţel

inoxidabil
încadrând
blocuri de

granit.
Venisem să-l
susţin pe

Nathaniel pe
durata
anchetei

evenimentului *Orion 27.* După ce m-

am întors
din
California,

m-a
confiscat de
la

departament
ul de
calcule, ca

să-l ajut să
pregătească
datele în

în cele două
luni care au
urmat

exploziei am
pregătit
rapoarte

ample, cu
diagrame şi
indicatori,

dar, dacă un
membru al
congresului

îi cerea lui
Nathaniel o
cifră pe care

nu o avea, i-o puteam furniza eu.

Cel puţin
ăsta era
planul.

în a doua zi
de audieri,
senatorul

Mason din
Carolina de
Nord ne

aruncă
priviri
încruntate

de la locul
său. Mi l-am
imaginat

purtând
peruca
aceea

caraghioasă
a

judecătorilor
din Anglia.

- Staţi puţin, domnule.

Staţi puţin.
Trebuie
cumva să

înţeleg că
tot
programul

acesta
spaţial este
atât de fragil

- atât de
fragil, încât
îl poate

submina un
singur
simbol?

Directorul
Clemons

foşni hârtiile
din faţa lui.

- Nu, domnule. Deşi, în

acest caz,
este
adevărat că

a fost vorba
despre o

eroare de
transcriere.

- Mi se pare... da, domnule, mi

se pare greu
de crezut.
Mi se pare

greu de
crezut.

Dacă Mark
Twain ar fi
fost un idiot,

bărbatul
acesta ar fi
fost

întruchipare
a lui.

- Mi se pare greu de crezut.

Ai fi zis că i
se părea

greu de
crezut...

Senatorul
Wargin, una
dintre

puţinele
persoane
simpatice

din comisie,
tuşi să-şi

dreagă
vocea:

- Poate ar trebui să-i lăsăm să ne

explice
ecuaţia în
cauză.

Mi-a stat
inima în loc,
ca şi cum

cineva mi-ar
fi conectat
un cablu la

şira spinării,
trimiţându-
mi curent

prin întregul
corp. îmi
venea rândul

mie să
vorbesc. De-
asta eram

aici.
încercam să
inspir adânc,

dar nu
trăgeam
destul aer în

piept. încă o
dată.
Doamne!

Gâfâitul nu mă ajuta cu nimic.

în timp ce-mi
frecam
mâinile de

fustă,
Nathaniel se

ridică şi
spuse:

- Daţi-mi voie să v-o explic.

Stăteam cu
ochii pironiţi
la masa de

lemn
lustruit. I-am
ridicat,

urmărindu-l
pe Nathaniel
cum se

ridică de la
masă,
deviind toate

privirile din sală de la mine. Nu

trebuia... nu era nevoie s-o facă.

Puteam să
explic şi eu.
Doar pentru

asta
venisem. Mi-
am şters

fruntea de
transpiraţie
şi i-am

ascultat
fiecare
cuvânt.

A explica
altora că
persoana

responsabilă
cu
transcrierea

formulelor
noastre
scrise de

mână uitase
să marcheze
un exponent

pe cartele
era foarte
simplu. Dar

a explica
rostul acelui
exponent?

Ca să-l
înţelegi pe
el, trebuia să

înţelegi
toată
formula.

Eu ar fi
trebuit să fiu
cea care

dădea
explicaţia.
Nathaniel o

făcea pentru
că aruncase
o singură

privire la
soţia lui
transpirată

şi bulversată
şi o
considerase

un
impediment.
Cu mâinile

lipite de
fustă, am
plecat capul

şi am
aşteptat.

Când a
terminat, m-

am aplecat
spre el.

- Ar trebui s-o aduci pe Helen

mâine. Ea a
scris

majoritatea
programului.

- Helen e chinezoaică.

Nathaniel îşi
aranjă
hârtiile, în

timp ce
directorul
Clemons

răspundea la
o întrebare
despre

îndatoririle
ofiţerului
responsabil

cu
securitatea.

- Taiwaneză

.

- Ideea e că Mason n-ar putea să-i

ignore
accentul.

îmi puse mâna pe genunchi.

- Trebuie să..., zise, dar întoarse

capul ca să
răspundă la
o întrebare

pusă de
Clemons:
Da,

domnule.
Toate
rachetele

sunt dotate
cu sistem de
autodistruge

re, în caz de funcţionare defectuoasă.

- Aha! Deci rachetele se

defectează
destul de
frecvent,

dacă luaţi
aşa ceva în
calcul.

- Am da dovadă de iresponsabili

tate dacă nu
am avea
planuri de

rezervă,
chiar şi
pentru

evenimente
pur
teoretice,

vorbi
Clemons cu
o voce care

suna de
parcă
mâncase

rămâi toată
ziua şi acum
se străduia

să
zâmbească.

Domnule,
adăugă el.

Am rămas pe
post de
spectator tot

restul
şedinţei.

Singurul
lucru bun în
tot chinul

ăsta a fost
că, făcând
parte din

comisie şi
senatorul
Wargin,

Nicole a venit şi ea la audieri, la

un moment
dat. Ne-am
retras

împreună în
pauza de
prânz.

Rochia ei de culoarea lămâii era o

pată de
culoare binevenită în

sala
mohorâtă

din oţel şi
granit.

- Nu arăţi prea grozav.

Se răsuci
spre
Nathaniel,

umflându-şi
poala
rochiei.

- Nici tu. Nu vă supăraţi că

vă spun, dar
trebuie să
ieşiţi din

cripta asta.
Mergem
împreună să

luăm
prânzul?

Nathaniel îşi
întinse

membrele
amorţite.

- Mulţumesc, doamnă Wargin, dar

trebuie să
discut nişte
aspecte cu

domnul
director
Clemons

înainte de
sesiunea
următoare.

- Noi ne descurcăm cu nişte

sandviciuri,
spuse
Clemons,

ridicându-se
din scaun.
Dar vă

mulţumesc
pentru
invitaţie.

- Dar măcar pe Elma pot să v-o fur?

Am dat din
cap a refuz.

- Ar trebui să rămân.

Nathaniel
mă prinse de
umeri şi mă

împinse de
lângă el.

- Du-te!

Adu-mi şi

mie o felie
de plăcintă.

Nicole mă
luă de braţ.

- Plăcintă? Perfect. Ştiu exact unde

trebuie să
mergem.

Mă scoase
cu de-a sila
din sala de

audiere, pe
coridoarele
aglomerate

ale Noului
Capitoliu,
străbătute

de un
murmur
continuu.

Asistenţii
membrilor
congresului

călcau
grăbiţi pe
covoarele

albastre
groase, care
căptuşeau

coridoarele.
Erau
singurele

obiecte moi
printre
unghiurile

drepte, dure
şi structurile
din piatră.

- Să ştii că nu putem merge prea

departe, i-am spus lui Nicole.

Eram
nevoită să
clipesc

întruna,
altfel îmi
fugeau ochii.

- Trebuie să mă întorc

când se reia
şedinţa.

- Cunosc eu un senator, nu

spun cum îl
cheamă. îi
trebuie două

ore ca să
mănânce
prânzul.

Avem timp berechet. în plus, tu şi cu

mine trebuie
să stăm de
vorbă.

Restaurantul
la care m-a
dus îşi

păstrase
splendoarea
de pe

vremea de
dinaintea
Meteoritului,

având pereţi
înalţi,
candelabre

de cristal,
oglinzi peste
tot. Avea şi

decoraţiuni
poleite, ca
într-un

roman de
dragoste din
epoca

georgiană.
Nu mă
potriveam

deloc cu el.
Pentru
audieri, îmi

pregătisem o
garderobă
formată

numai din
fuste tip
creion,

Eşarfa
înflorată de
la gâtul lui

Nicole îi
dădea o
înfăţişare

blândă, mult
mai potrivită
cu decorul

restaurantul
ui decât a
mea. Mi-a

spulberat
iluzia când a
venit

chelnerul şi ne-a luat comanda.

- Două martiniuri. Duble. Ouă

umplute la
aperitiv, apoi
file mignon,

pentru
amândouă.
în sânge.

- Vai, n-ar trebui.

- Prânz de două ore. Timp

suficient să
te îndopi şi
să-ţi şi revii.

închise
meniul.

- în plus, eşti atât e crispată, că

mai ai puţin
şi te
fărâmiţezi.

Iar eu vreau
să te înmoi
înainte de a-

ţi da o
sugestie.

- Adică faptul că ai comandat în

locul meu nu
se pune ca
sugestie?

Scutură din
braţul
împodobit cu

o brăţară de
diamant.

- Fii serioasă. Tu ţi-ai fi

comandat o
salată şi n-ai
fi mâncat

nici jumătate
din ea. Aşa,
şi dacă

numai
ciuguleşti
din friptură,

tot ai ceva
consistent în
stomac.

- Aşa de rău arăt?

- Şi tu, şi Nathaniel.

Scutură
mustrător
din cap şi îşi

puse o mână
peste a mea.

- Elma.

Draga mea.

Am văzut

destule
anchete la
viaţa mea.

Sunteţi
amândoi
cazuri

clasice.
Atârnă
hainele pe

tine, deci...
nu mănânci.
Te-ai

machiat mai
intens sub
ochi, deci...

nu dormi.
Probabil că
nici nu

apucaţi să
vorbiţi prea
mult.

Nu se înşela.
Mă salvă
chelnerul

care ne aduse băutura.

- Ce
propunere

voiai să-mi
faci?

Nicole
împinse ferm

paharul spre mine.
-Bea.

- Vai de mine! Chiar e de rău.

-Bea.
Ridică
paharul şi

aşteptă să
ciocnim,
apoi să beau.

Ea trase o
duşcă
zdravănă,

închise ochii
a încântare,
apoi puse

paharul pe
masă.

- De ce nu te foloseşte

pe tine
Nathaniel?

Am înghiţit
în sec,
simţind gust

de saramură
şi ienupăr.

- Păi, am făcut toate pregătirile

înainte de a
pleca şi încă
nu ni s-au

solicitat
calcule noi.

- Eu mă refer la faptul că a

trebuit să
depui
mărturie.

Era să-mi vărs băutura.

- Eu? De ce ar vrea să mă audă

oamenii ăia
pe mine,

pentru
Dumnezeu?

Nicole îşi
înclină
capul. Nu

mi-am dat
seama de ce

mi se păruse
că eşarfa îi

dădea o
înfăţişare
blândă.

- Elma, senatorul Mason se va

folosi de
accident ca

să oprească
programul.

- Da, a fost împotriva lui

de la bun
început.

Senatorul
încerca tot
timpul să

atragă bani
pentru statul
său, în

scopul
revenirii
după

dezastru. Ca
să fim
cinstiţi,

Carolina de
Nord avea
mare nevoie

de ei. O
afectaseră
multe

incendii,
plus ploile
acide

ulterioare,
care
distruseseră

mare parte
din

terenurile
agricole.

- Şi ce legătură are

asta cu
mine?

- Eşti Doamna Astronaut.

- *Nu* sunt astronaut!

Vocea mea
răsună peste
murmurul

conversaţiilor din jur. Doamne

bogate şi
influente îşi
întoarseră

către mine privirile uluite. Ce şi-

or fi zis?
Lăsând
capul jos, am

băut din
martini şi m-
am lăsat în

voia ginului
rece.

- Dar cluburile de fani ale

Doamnei
Astronaut?

Sosiră ouăle umplute. N-aş fi putut

mânca nici
măcar una
din

jumătăţile
alea
greţoase.

Doamnă
dragă,
corpul

dumneavoastră nu ar
trebui să

reacţioneze aşa... Am înghiţit şi

am împins
paharul mai
în faţă.

- A fost ideea celor de la NBC.

Eu n-am
avut nicio

legătură cu ea.

- Rahat!

- E-
adevărat. Iar
Don -

Domnul
Vrăjitor - s-a
opus

denumirii,
pentru că *şi*
fetele, *şi*

băieţii ar
trebui să
poată deveni

astronauţi
sau să facă
parte din

clubul lui de
ştiinţă.

Se aplecă
peste masă,
clătinând

dezaprobator din cap.

- Nu la asta mă refer. Poate

că nu tu ai
înfiinţat
cluburile,

dar ele
există
tocmai

datorită ţie.
Şi Nathaniel
nu profită de

popularitate
a ta?

- Nu vreau să...

- Eşti fotogenică. Faci din

ştiinţa
rachetelor o
joacă

fascinantă.
Eşti

amuzantă
şi...

- Vomit.

Mi-am
astupat gura
cu mâinile,

am închis
ochii şi m-
am

concentrat
pe
respiraţie.

Nicole
încerca să
ne ajute.

Dacă ar fi
fost
altcineva în

locul meu,
sugestia ei
ar fi mers.

Dar nu şi în
cazul meu.

- Nu pot.

- Când? mă întrebă, pe

un ton mai
blând.

Am lăsat jos
mâinile şi

am deschis
ochii.

- înainte de fiecare emisiune.

Uneori şi
după.

- Dar nu şi

în timpul lor.

- Nu pot.

Nicole îşi mușcă buza de jos, oftă

şi-şi trase
scaunul mai
în faţă.

- Am... Va trebui să-mi promiţi că

nu vei scoate
o vorbă.
Doamne

fereşte, dacă
ajunge asta
la urechile

jurnaliştilor..
. Promite-mi,
Elma!

Am scuturat
din cap,
încercând să

intuiesc
unde bate,
apoi mi-am

dat seama că
părea că am
refuzat-o.

- Scuze, dar sigur căţi promit.

Deşi începi
să mă sperii.

Cu voce
joasă,
aproape

inaudibil
printre
clinchetul

tacâmurilor,
Nicole se
aplecă şi mai

mult spre
mine.

- După
Meteorit...
am avut

nişte
probleme.
Asemănătoar

e. Iar când Kenneth a candidat

pentru
senat... au
devenit

piedici. *Eu*
am devenit o
piedică.

Se uită de
jur împrejur,
de parcă am

fi fost
personaje
într-un

roman de
spionaj.

- Te pot
duce la

medicul
meu.

- Nu vreau
să iau

medicamente.

Se retrase,
iar faţa îi
îngheţă într-

un zâmbet
de societate.

- N-am zis nimic de medicament

e. Soţia unui
senator? Ce-

ar zice
lumea?

Teama
aceea... o
cunoşteam

foarte bine.
Am ridicat
mâinile,

încercând s-o liniştesc.

- Nu e... N-aş... Am fost la un medic

şi mi-a
recomandat

aşa ceva,
dar...
- Ştiu.

Luă paharul
şi se uită în
el, cu buzele

ridicate într-un zâmbet şiret.

- Crede-mă că ştiu exact ce e cu

„dar"-ul
ăsta. Aşa am
fost şi eu.

Dar m-am înşelat.

Au mai
trecut două
săptămâni

de audieri
până mi-am
dat seama că

Nicole avea
de două ori
dreptate. în

primul rând,
deşi
Nathaniel

nu-mi cerea
să depun
niciun fel de

mărturie,
avea nevoie
de ea. Adică

avea nevoie
de mărturia
unui

operator de
calcule.
Dintre cei

care lucrau
la CAI, ar fi
fost cel mai

logic să
vorbesc eu,
pentru că l-

am ajutat să
se
pregătească

în al doilea
rând, a
depune

mărturie m-
ar fi
îmbolnăvit.

Nu, stai... nu
în legătură
cu asta avea

dreptate.
Asta ştiam şi
eu. Avea

dreptate
când spunea
că *nu ar*

trebui să-mi
fie rău de
câte ori mă

adresez unei
mulţimi.

E ciudat
cum, odată
ce ai devenit

conştient de
un lucru,
începi să-l

vezi peste tot, de exemplu, îţi

vezi data
naşterii în
locuri

întâmplătoare. După ce
am vorbit cu

Nicole, am
observat
întruna

reclame la
Miltown. La
farmacie

scria
„îngheţată!",
iar dedesubt,

la fel de
mare: „Da!
Avem

Miltown!".
Sau la
supermarket

, răsfoind o
revistă, am
dat peste

Aşa că l-am sunat pe medicul

recomandat
de Nicole.
Care avea şi

o
specializare
în

psihoterapie.
S-a dovedit a
fi o femeie,

lucru care
m-a
surprins, dar

mi-a dat şi
un sentiment
de uşurare.

Din nou, nu
i-am spus lui
Nathaniel

unde merg.
M-ar fi
înţeles şi ar

fi venit cu mine. Numai că... Numai

că nu voiam
să recunosc
că sunt o fire

atât de
slabă.
Muream de

Aşa că m-am
înfofolit bine
şi m-am

prefăcut că
am de făcut
nişte

comisioane.
Nu am fost
niciodată

aşa de
aproape de
a-l minţi în

faţă şi m-am
simţit de
parcă aş fi

fost mânjită
cu noroi din
cap până-i

picioare. Era
cât pe- aci să
mă întorc şi

să-i spun,
dar, dacă aş
fi făcut asta,

n-aş mai fi
avut puterea
să ies pe

uşă. Aş fi
rămas acasă,
numai ca să

nu fiu
nevoită să-l
mint.

Cabinetul
doctorului
Haddad era

la parterul
unei clădiri
din piatră

roşiatică.
Semăna mai
mult cu un

salon de
înfrumuseţar
e decât cu

un cabinet
medical.
Lămpile

aşezate în
colţuri creau
o atmosferă

intimă.
Doamna
doctor era

suplă, cu păr
negru lucios,
tuns drept,

până la
umeri.
Pantalonii ei

negri erau
atât de la
modă, încât

m-a copleşit
imediat
dorinţa să-

îmi făcu
semn să mă

aşez pe un fotoliu.

- Un ceai?

- Nu, mulţumesc.

îşi turnă ei
într-o

ceaşcă,
zâmbind.

- Pe mine mă linişteşte întotdeauna,

mai ales pe
vremea asta.

- A început să se mai încălzească.

- Hm... dar încă nu e chiar cald.

Sorbi din
ceai şi mă
privi pe

deasupra
ceştii.

- Aşa...

Spuneţi-mi

ce vă aduce
la mine.

Mi-am
înăbuşit
frica,

regretând
imediat că
am refuzat

ceaiul,
pentru că aş
fi avut ce să

fac cu
mâinile.

- Cred că sufăr de anxietate

şi... şi nu ştiu ce să fac.

Puse ceaşca
jos şi se

apleca puţin
în faţă.

- Draga mea, pentru

asta sunt
aici.

Am început
să plâng.

DOUĂ
ZECI

SI CINCI

9

PEIPING
AR PUTEA
TRIMITE

UN
SATELIT
PE ORBITĂ

PÂNĂ ÎN
1958

Serviciile de informaţii

americane
raportează
semne tot

mai
frecvente
ale unui

program
spaţial
activ JOHN

W. FINNEY
în
exclusivitate

pentru ***The National Times***

KANSAS
CITY, KS, 9
ianuarie

1957 — Un
raport al
serviciilor de

informaţii
guvernamen
tale

anticipează
că în doi ani
China

comunistă ar
putea lansa
un satelit pe

orbita
terestră.

Ţineam în
palmă
pastiluţa

albă. Palma
în sine era
acoperită cu

un strat
subţire de
transpiraţie.

Deasupra
capului meu,
ventilatorul

din baie vuia
ca un motor
de avion

dezechilibrat
şi masca
aproape

toate
zgomotele

din
apartament.

Nathaniel
stătea pe
scaun şi

citea noul
roman al lui
Ray

Bradbury.
Am tot
sperat că va

pleca, dar
rămăsese
acasă, ceea

ce probabil
era mai bine.
Dacă ceva

nu mergea
bine, măcar
nu eram

singură în
garsonieră.

Ar fi fost
raţional să-i
spun că iau

un
tranchilizant

- dar nu i-am
spus.

Nu mă
întrebaţi de
ce. Nu era

că nu aveam
încredere în
el, numai

că... nu ştiu.
Nu aveam
încredere în

mine? Are logică ce spun?

A lua pastila
era un semn
că dădusem

greş. Deşi medicii spuneau că

anxietatea e
o boală
adevărată,

eu auzeam
întruna
vocea

mamei: *Ce-o să zică lumea?* Ce-o

să zică soţul
meu?

Mi-am
umezit
buzele şi mi-

am pus
pastila în
gură.

învelişul
amar mi-a
strepezit

limba şi am
băut apă ca
să spăl

gustul. Am
pus paharul
jos. Gata. în

oglindă, mi-
am văzut
chipul

neschimbat.
Ochi căprui.
Nas puţin

strâmb,
bărbia prea
rotundă.

Coarne nu
aveam...
încă. Ştiu că

par
melodramatică, dar pilula

aceea de
200 de
miligrame

Douăzeci de
minute. Atât
dura până

simţeam
posibilul
efect. Am

deschis
sertarul cu
cosmetice şi

am ascuns
cutia printre
şerveţelele

mele
sanitare. în
apartamentu

l nostru
minuscul
erau puţine

locuri unde
ştiam sigur
că nu umblă

Nathaniel.
Acela era

unul dintre
ele.

Mi-am şters mâinile de fustă, am

deschis uşa
şi am ieşit
din baie.

Nathaniel
nici nu ridică
ochii de la

carte. Cu
toate
audierile

alea, era un
miracol că
îşi luase o zi

liberă. Pe de
altă parte,
cum nu ne

puteam
relua
programul

lansărilor
până la
încheierea

audierilor,
nu prea avea

ce face la
serviciu.

Buuun. Mi-am tras un scaun şi m-

am aşezat la
masă. Aveam
facturi de

plătit. Am
luat teancul
şi m-am

apucat de
treabă.

Peste o oră,
facturile
erau plătite.

Am socotit
câţi bani
aveam în

cont. Şi... m-am simţit bine.

Am luat o
foaie albă şi
am început

să desenez o
traiectorie
de

aselenizare.
Poate, dacă
mă gândeam

puţin, mă
mişcăm
oarecum mai

încet. Poate.
Dar nu mai
încet decât

la sfârşitul
oricărei zile
de muncă.

Nu mă
simţeam
neapărat

obosită, ci...
amorţită?
Nu e

cuvântul
potrivit. Pur
şi simplu mă

simţeam...
normal.
Indiferent

ce-o fi
însemnând
asta.

A doua zi,
dimineaţa,
am verificat

din nou
bilanţul, să

nu fie greşit.
Nu era.

Una dintre
draperii lăsa
un şuvoi

subţire de
lumină
chihlimbarie

, de la
iluminatul
stradal, să

intre la noi în casă. M-am cuibărit

lângă
Nathaniel şi
mi-am

proptit capul de umărul său.

I-am simţit
mângâierea
pe braţ,

făcându-mi
pielea de
găină.

Degetele lui
explorau
contururile

mâinii mele
şi verigheta.

- Te-am minţit.

Uneori mă
mir şi eu de
lucrurile pe

care le spun
pe nepusă
masă. De

data asta, nu
m-am mirat.
I se opri

răsuflarea,
dar inima îi
bătu mai

repede sub
obrazul meu.

- în legătură cu ce anume?

- Cursul la care merg...

După prima
şedinţă, nu
mai ţinea

treaba cu
rezolvatul

comisioanelor.

- Merg...
merg la un

psihoterapeut.

Am simţit
cum i se
scurge

încordarea
din corp.

- Slavă Domnului...

- Ăsta... nu-i răspunsul la care mă

aşteptam.
Mă lipi de el

şi mă sărută
pe frunte.

- Mă bucur
că te

îngrijeşti de
tine.

- Nu eşti supărat că

te-am
minţit?

- Ba da,
dar sunt mai

degrabă
uşurat.

Descoperi o şuviţă şi mi-o dădu la o

parte de pe
faţă.

- Şi... recunosc că sunt puţin

rănit că n-ai avut încredere să-

mi spui şi
mie. Dar
supărat nu

sunt. OK?
Nu sunt
supărat.

Am clipit ca
să-mi

limpezesc
ochii umezi.

- Eşti incredibil.

- Sunt îndrăgostit. E o diferenţă

importantă,
întoarse
capul şi mă

sărută pe
frunte.

- Fără tine, aş fi un tip oarecare.

Am râs şi l-am

înghiontit în coaste.

- Tu - nu - eşti - un - tip - oarecare.

- Ei, sunt un administrato

r bun. Şi mă
pricep un pic
la cifre. Mi-

am dus
mâna mai
jos.

- Şi la rachete.

Gemu şi se
întinse sub
atingerea

mea. Când
se relaxă,
mă ridică

deasupra lui,
astfel încât
trupurile

noastre să se
lipească
unele de

altele pe
toată
lungimea lor.

- Aş zice... aş zice că la rachete te

pricepi mai
bine decât
mine?

- Serios?

I-am fixat brațele pe

pat şi,
ridicându-
mă în

genunchi, m-am aşezat călare pe el.

- Deci, domnule doctor

inginer
York...

- Da, doamnă doctor

fizician
York?

- în cazul ăsta, am o întrebare...

L-am sărutat
pe gât...

- Foarte serioasă...

I-am lins
transpiraţia
de pe linia

maxilarului..
.

- Pentru tine.

- Da...

Orice-ar fi,

doamne,
da...

- Te-ar ajuta...

Am
descoperit
un loc aspru

sub bărbie,
pe care îl
ratase la

bărbierit de dimineaţă. Inima mi-a

luat-o razna
şi m-am
grăbit să

spun ce
vreau, ca să
nu mă

răzgândesc
de frică.

- Dacă aş explica eu ecuaţiile în

faţa
comisiei?

Se răsuci să
se uite la
mine, deşi

nu cred că
avea privirea

mai clară
decât a mea.
- Elma...

Cuprinse în
numele meu
toate

gândurile lui
nerostite.
Da, l-ar

ajuta. Nu, nu
voia să mi-o
ceară. Da,

era îngrozit
că aş putea
claca. Nu,

nu voia să
mă vadă
suferind. Da,

mă iubea că
mă ofeream.

Nu, nu putea accepta.

M-am lăsat
să alunec pe
pat lângă el.

- Mai ţii minte că la facultate

eram
singura fată
din grupă şi

profesorii
mă rugau să
explic o

problemă de
matematică,
pentru a-i

umili pe
băieţi?

- Da. De-
asta nu te

pot ruga
să...

- Şşşt! N-am terminat.
- Bine...

Se sculă în
capul
oaselor, cu

umerii aduşi
în faţă.

- Iartă-mă!

- Treaba e că... a funcţionat.

De ruşine, se
străduiau să
fie mai buni,

pentru că nu
suportau ca
o fetiţă să

înţeleagă o
problemă

mai bine
decât ei.

- Şi era foarte crud

din partea
profesorilor.

- Da. Da, fără discuţie. Dar... dar

dacă o fac
din proprie

iniţiativă, e
altceva.

Aşa era, dar deja transpiram,

şi nu din
cauza
sexului.

- Şi... acum iau pastile. Miltown.

-Aha!
-    Mă ajută.
-Bun.

Mă sărută
pe frunte.

- îţi mulţumesc

că mi-ai
spus.

- Aşa că...
Avem un set
de date nou,

deci să
revenim la
ideea mea.

Cu cât
terminam
mai rapid de

discutat
despre
anxietate, cu

atât mai
bine.

- Senatorul Mason te pune să tot

reiei ecuaţia
din cauza
căreia a

deviat
racheta.
-Da...

Nu-i vedeam faţa, însă mi-l imaginam

cu
sprâncenele
încruntate

de
concentrare.

- Te va pune să explici din

nou şi din
nou că a fost
vorba despre

o eroare de
transcriere
când a fost

transferat
programul
pe cartele.

Lasă-mă să
explic exact
de ce a

cedat
programul
din cauza

unui singur
exponent.
Dacă aude

explicaţia de
la o femeie,
va trebui fie

să se prefacă
a o înţelege,
fie să admită

că nu e
destul de
inteligent ca

să ia o hotărâre în baza ei.

-Aha!
Se frecă pe
frunte.

- Bun. Aşa poate că, în sfârşit, îl

vom opri pe
Mason să ne
mai

hărţuiască în
legătură cu
eroarea,

dar...
adevărata
problemă nu

a fost
eroarea de
transcriere,

iar el va
începe să ne
hărţuiască

pe tema
asta.
Doamne...

I-am dat
mâna la o

parte de pe
frunte.

- Mai ai coşmaruri?

Avusese
nopţi în care
se trezise lac

de sudoare
sau ţipa în
somn, deci

întrebarea
mea era mai
degrabă o

ocazie să-şi
deschidă
sufletul. Şi,

da, ştiu ce
înseamnă
faptul că ne-

am minţit
unul pe altul
şi pe noi

înşine în
legătură cu

ceea ce
simţim.

- Da, îmi răspunse, gârbovindu-

se şi mai
tare.

- Eu ţi-am spus adevărul...

-He-he...
îmi găsi
verigheta şi

mi-o învârti
pe deget.

- Ultima dată am visat că sunt

idiotul de
responsabil
cu

securitatea
şi ştiu că
racheta va

explodа, dar
nu pot
comanda

secvenţa de autodistrugere. Sunt lipit

realmente
de scaun.
Numai că,

bineînţeles,
nu e scaunul
meu, ci sunt

într-un
aeroplan şi
toată

nenorocirea
se petrece

sub ochii
mei.

Când a
deviat
racheta de la

traiectorie,
responsabilul cu

securitatea,
care trebuia
să ia

hotărârea de
a iniţia
secvenţa de

autodistrugere, nu a luat-o. A aşteptat

să vadă dacă
racheta nu
revine la

traiectoria
stabilită. Şi
nu a revenit,

în
consecinţă,
la ferma

Williams au
murit 11
oameni. Doi

dintre ei
erau copii.

Nathaniel
oftă şi se
îndoi din

talie,
retrăgându-
şi mâna

dintr-a mea
şi luându-şi

capul în
palme.

- Senatorul Mason se va folosi de

asta ca să
submineze
programul

spaţial.
Oamenii se
agită deja,

pentru că
programul
absoarbe

resurse care
ar putea fi
utilizate

pentru
uşurarea
situaţiei aici,

pe Pământ.
E foarte
simplu

pentru el să
se folosească
de moartea

fermierilor
pentru a
schimba

opinia
publică în
favoarea lui.

- Atunci lasă-mă să explic

comisiei
noile
proceduri de

siguranţă,
am spus.
Lasă-mă să

recomand
mutarea
platformei

de lansare la
ecuator.

Am vrut
oricum s-o
facem cu ani

în urmă, dar
nu ni s-a
aprobat

bugetul
pentru ea,
pentru că

exista deja
baza de la
Sunflower.

- Lasă-mă
să le explic
ce se va

întâmpla cu
planeta
noastră şi de

ce e
important să
ne orientăm

spre spaţiul
cosmic.

- îţi va suna
jignitor,
dar...

îşi îndreptă
spatele. în
lumina care

bătea de
afară, i-am
văzut ochii,

mijiţi de
îngrijorare.

- ... de ce
crezi că te-ar

asculta
comisia?

- Pentru că sunt

Doamna
Astronaut.

în dimineaţa
în care urma
să mă

adresez
comisiei de
audiere, nu

mi-a mai fost
frică să
vorbesc în

public. M-am
temut că
medicament

ul nu va
avea efect.
Stăteam

lângă
Nathaniel,
ca de obicei,

întrebându-
mă întruna:

„Oare sunt
calmă?".

Nu eram.
Dimpotrivă.
Eram

îngrozită,
însă reacţia
era... mai

puţin
intensă?
Oare

înţelegeţi ce
spun? Tot
simţeam

frică, dar
parcă
apăruse un

nor între
mine şi ea.
Da, sala îmi

părea puţin
mai
întunecată,

iar asta
însemna că
nici teama

nu putea
arunca
umbre

întunecate.
Adevăratul

test va fi
când...

Nathaniel
îmi puse o

mână pe genunchi.

- Gata?

Am reuşit să
răspund
dând din

cap. Cred că
am şi
zâmbit. De

înghiţit, nu
puteam
înghiţi,

pentru că
aveam gâtul
uscat.

Nathaniel rămase cu mâna pe

genunchiul
meu, fără să
vadă

comisia,
când se

ridică
Clemons.

1,1,2, 3, 5,
8,13,
21,34...

- Domnilor..

.

Clemons se deplasă în faţa mesei,

deci nu-i
vedeam
decât

spatele şi
mâinile

împreunate
la spate.

- Pe parcursul deliberărilor,

mi-am dat
seama că am
neglijat să

vă oferim o
explicaţie
adecvată a

cauzei
accidentului.

...55,
89,144,233,
377...

- Eroarea de transcriere,

rosti
tărăgănat
senatorul

Mason,
lăsându-se
pe spătar.

- întocmai

. Aş dori să
revin la

eroarea
respectivă şi
să rog un

operator de
calcul de la
noi să

explice în
detaliu
efectele ei şi

măsurile
care vor fi
luate pentru

a nu se mai
repeta.

Se întoarse
către mine.

- V-o prezint pe dr. Elma

York. Este
fizicianul
responsabil

cu
identificarea
efectelor

Meteoritului
asupra
climei,

mândria
departamentului nostru

de calcule,
deşi poate o
cunoaşteţi

mai bine ca
Doamna
Astronaut,

de la
Domnul Vrăjitor.

Adio, şir
Fibonacci.
Aşa o

prezentare,
de la
directorul

„Ţine-ţi
nevasta sub
control"

Clemons?
Indiferent de
intenţia lui,

şocul a fost
suficient ca
să mă scoată

din tiparele
fricii. Eram
calmă? Nu.

Dar nici nu
mai credeam

că îmi va
veni să vărs.

Am inspirat
adânc şi,
uimită că

reuşesc, mi-am împins scaunul în

spate şi m-am ridicat.

- Vă mulţumesc, domnule

director
Clemons.
Onoraţi

membri ai
comisiei - m-
am

concentrat
pe senatorul
Wargin, care

nu zâmbea,
dar cel puţin
avea o

privire
amabilă -,
dacă vă

uitaţi la
tablă, vă voi
explica

ecuaţia care
a stat la
baza...

Senatorul
Mason
împunse

aerul cu
degetul în
direcţia mea.

- Am mai discutat asta,

doamnă. Am mai discutat-o.

- O,
atunci...

Am zâmbit,
luând o

pauză
scurtă.

Bărbatul
ăsta, oricâtă
influenţă

politică
avea, nu ştia
mai multă

matematică
decât un
copil.

- îmi cer scuze. Am crezut că

puneţi
întrebări în
continuare

pentru că nu
v- am
explicat

lucrurile în
mod
adecvat. Am

înţeles
greşit,
desigur, aşa

că, pentru a-
mi veni în
ajutor, vă

rog să-mi
precizaţi
care parte

anume a
ecuaţiei vă

nedumereşte
.

îşi ţuguie
buzele şi se
strâmbă,

apoi dădu
aprobator
din cap.

- Poate că e mai bine s-o luaţi de la

început. Ca
să fim siguri
că înţeleg

bine şi
colegii mei.

Lângă el,
senatorul
Wargin îşi

acoperi
gura. Ochii i
se încreţiră

a zâmbet, îşi
drese vocea
şi zise:

- Da, dr. York. Vă rugăm să o

luaţi de la
început.

- Prea bine. Pentru a calcula o

traiectorie
ascendentă,
avem la

dispoziţie
următoarea
ecuaţie de

calcul al
acceleraţiei
pe direcţia

de zbor: V =
AV/dt = [(FI
+ Ac,l * (Pc,l

- Pa)]... FI
este,
desigur,

forţa
primelor
propulsoare.

Aceasta a fost calculată,

aşa cum se
vede din
ecuaţia

detaliată, ca
fiind 12,8 ori

109 ori
greutatea...

M-am uitat spre comisie.

Senatorul
Mason avea

o expresie
buimacă.

- Merg prea repede?

- Nu... nu, deloc. Continuaţi.

Şi am
continuat.
Când am

terminat, ori
au înţeles,
ori s-au

prefăcut că
înţeleg -
ceea ce ar fi

fost mai util
pentru
Nathaniel.

Nu am
vărsat. Nici

măcar o
dată.

Cireaşa de
pe tort?
Senatorul

Mason mi-a
cerut un
autograf

pentru
nepoţica lui.

Ar fi fost
bine dacă cu
asta s-ar fi

încheiat
ancheta, dar
cel puţin

demonstraţi
a mea le-a
permis să

treacă de la
„cine-i de
vină?" la

„planificarea
bugetului".

Peste trei
săptămâni,
eram în faţa

uşii
directorului
Clemons.

Putoarea de trabuc se simţea de pe

coridor,
anunţând că
directorul

era înăuntru.
Am inspirat
profund şi

am fixat
tavanul.
Miltown nu

era o pastilă
miraculoasă,
altfel, pulsul

meu n-ar
mai fi
crescut, dar

mă ajuta.
Puteam să
fac asta.

Aveam o
programare
la director.

Era doar un om, nu o comisie

Am expirat prelung, am cotit şi i-am

zâmbit
doamnei
Kare.

Secretara
ridică ochii

de la maşina
de scris.

- O! Puteţi să intraţi

chiar acum,
dr. York.

- Mulţumes
c.

De când mi
se adresa cu

„doctor" şi
de ce?

în biroul său,
directorul
Clemons se

apleacă peste
foile capsate
ale unui

raport, cu
trabucul
între dinţi. în

spatele lui,
Parker

stătea
încruntat.

- Să fim serioşi... de

parcă asta ar
fi soluţia.

M-am oprit
în uşă.

- îmi cer scuze. Am

venit prea
devreme?

- Nu, nu...
intraţi.

Clemons îmi făcu semn să intru şi

atunci am
văzut că mai
era cineva

acolo, înalt
şi blond,
avea o figură

cunoscută,
dar, din
cauza

şocului, nu l-am recunoscut.

- Pe locotenentul Parker îl

ştiţi. Pe
Wernher von

Braun l-aţi
cunoscut?

Dumnezeule
! Wernher
von Braun,

geniul
rachetelor şi

om de ştiinţă
nazist,

stătea pe un
scaun de
lângă geam.

Nathaniel
lucrase cu el
cu ani în

urmă, dar eu
nu-i
cunoşteam

decât
reputaţia.

M-au adus în aceeaşi cameră cu

un nazist în
carne şi
oase. Oare

fusese ideea lui Parker? Probabil.

- Bună ziua,
am spus.

Salvată sau
condamnată
de

convenţiile
sociale, am
reuşit să

supravieţuie
sc salutului
său de

răspuns, pe
care nici nu
l-am auzit, şi

să dau mâna
cu el. Da,
auzisem

poveşti că
nu era
„chiar"

nazist, că
fusese
„obligat" să

experimente
ze pe
prizonieri

evrei, altfel
îşi risca
viaţa. Dar

fusese
alegerea lui.

1, 3, 6, 10,
15, 21,28…

- Domnul colonel Parker a

sugerat că s-ar putea să avem nevoie

de ajutorul
dumneavoas
tră ca să

înţelegem
raportul pe
care l-aţi

redactat,
spuse
Clemons,

arătând spre
scaunul din

faţa lui.
Luaţi loc.

Oare
Clemons ştia
că sunt

evreică? M-am aşezat şi mi-am

netezit fusta,
de parcă aşa
m-aş fi putut

curăţa de
atingerea lui
Von Braun.

Dacă
părăseam
biroul, nu

mai aveam
nicio şansă
de a-l

convinge pe
Clemons.

- Să înţeleg că nu aţi avut

încredere că
Nathaniel ar
fi imparţial?

l-am
întrebat.

- Exact.

Se lăsă pe spătar.

- Acum, explicaţi-mi lucrurile

băbeşte, ca
şi când aş fi

un membru
al comisiei.

Am
încuviinţat
din cap,

umezindu-mi
buzele.

- Sper că veţi avea răbdare să

ascultaţi o
scurtă lecţie
de istorie

care nu
există în
raport. Vă va

ajuta să
încadraţi

lucrurile în
context.

Clemons
făcu un gest
cu trabucul

în mână,
desenând în
aer o dâră

de fum, ca
un avion în
picaj.

- Daţi-i drumul!

- Când au apărut maşinile de

cusut,
oamenii s-au
temut de ele

pentru că
erau ceva
nou şi lucrau

cu o viteză nemaiîntâlnită. Unii

credeau că
orbesc dacă
se uită la ea

când
funcţionează
. în

consecinţă,
producătorii
le-au

înfrumuseţat
; le-au poleit
şi le-au ornat

cu modele
florale.
Parker pufni:

- Deci vreţi să trimitem femei în

spaţiu pe
post de
ornamente?

- Aşa cum am explicat şi la audiere,

scopul
nostru este
ca omenirea

să se extindă
şi pe alte
lumi. Veţi

avea nevoie
de femei pe
lumile

acelea, altfel
coloniile nu
se vor putea

autosusţine
niciodată. I-
am aruncat

lui Parker o privire tăioasă.

Cred că nu
trebuie să vă
explic cum

se fac copiii,
nu?

- Copii sau nu, e vorba de

siguranţă,
zise el,
scuturând

din cap şi
zâmbind. Vă
apreciez

ambiţia,
sincer v-o
apreciez, dar

accidentul
Orion 27
demonstreaz

ă că nu
putem
trimite

femeile unde
e mai
periculos.

- Aceasta nu este strategia

potrivită.
Dacă arătaţi
cu degetul

spre racheta
care a
explodat ca

să
demonstraţi
că a călători

cu ele e
riscant,
programul

spaţial va fi
un eşec.

M-am uitat
la directorul
Clemons,

dar nu i-am
putut citi
expresia din

cauza
trabucului

înfipt între
buze.

- Ştiţi că va eşua, am continuat.

Dacă vreţi să
demonstraţi
că prezintă

siguranţă,
atunci va
trebui să

dovediţi că
rachetele
sunt destul

de sigure ca
şi doamnele
să poată

călători cu
ele.

Parker ridică
din umeri,
de parcă

nimic din ce
spuneam nu
conta.

- Şi vor putea... după ce se va

construi
baza
selenară.

Mi-am lipit
palmele de
fustă, ca să

nu fiu
tentată să-mi

încleştez
pumnii.

- Uitaţi-vă
la pagina
şase din

raportul
nostru...
După al

Doilea
Război
Mondial nu

există o
criză de
femei care

au pilotat în
WASP şi au
abilităţile de

pilot
necesare.
Dar dacă

aşteptaţi
prea mult,
femeile

acestea vor
fi prea
bătrâne, fapt

care va fi un
obstacol în

formarea
coloniilor.

- Are dreptate.

Dintre toţi
oamenii,
Wernher von

Braun îmi
ţinea partea.
L-am văzut

venind prin
fumul gros

al
trabucului.

- Ruşii le-au folosit pe Vrăjitoarele

Nopţii în
război cu
efecte

devastatoare
.

Parker lăsă
capul pe-o
parte când

auzi că Von
Braun

pomenește
de escadrila

rusească
feminină.

- Am crezut că a fost doar

propagandă,
zise el.

- Poate, la început, a fost doar

propagandă.
Dar una
reală şi

eficientă.
Von Braun
ridică din

umeri. Şi
chiar şi
propaganda

are rostul ei.
Vrem să se
continue

programul
spaţial, nu?

Propagandă.
Da. Știam
prea bine ce

poate face
propaganda.

Clemons
scoase un
soi de

mormăit şi
stinse
trabucul în

scrumiera de
alamă.

- Bun... hai să le luăm

punct cu
punct.

Mi-am făcut curaj şi m-am dus

lângă
Parker, în
spatele lui

Clemons, în
aşa fel încât
să fie

amândoi
între mine şi
Von Braun.

Nu de frică
să nu mă ia
pe sus şi să

mă trag
după el, ci
pentru că

îmi făcea silă
ideea că
oamenii îl

iertaseră
numai
fiindcă era

un savant
genial. Un
om „de

treabă". Un
„gentleman".

Totuşi iată-
mă în
aceeaşi

cameră cu
el,
aprobându-i

tacit
prezenţa.
Pentru că,

dacă aş fi
spus ceva,
Parker ar fi

profitat de
ocazie ca să
arate cât de

isterice sunt
femeile.

Mai rău,
dacă eşua
programul

spaţial,
omenirea
avea să fie

prizonieră
pe o planetă
din ce în ce

mai caldă.
Aşa că m-am
aplecat

peste umărul
lui Clemons
şi am întors

prima
pagină a

raportului
meu.

- Bun... încep cu beneficiile

bugetare ale
trimiterii
femeilor în

spaţiu,
datorită
masei lor

mai mici şi a
consumului

redus de
oxigen.

Din
acel

punct,
totul

de
învârte

a în
jurul

numere
lor.

Eram

ca
acasă

.DOUĂ ZECI

SI
SASE
99

ROBOT PROIECTAT SĂ

EXPLOREZ
E LUNA

Un vehicul cu şase picioare ar

transmite
date prin
intermediu

l unui
televizor

22 martie
1957 — Ce
are şase

picioare şi
televizor şi
doarme 16

ore pe zi? Ar putea fi un vehicul

automat de
explorare
spaţială,

destul de
mic pentru a
fi lansat pe

Lună într-un
pachet al
Proiectului

Misiunilor
de
Recunoaşter

e, conform
unui raport
trimis ieri la

Coaliţia
Aerospaţială
Internaţional

ă. S-a
construit o
machetă de

lucru a vehiculului lunar.

După
încheierea
audierilor,

prima
lansare s-a
făcut fără

echipaj
uman.

A fost o
cerinţă
impusă de

comisie şi un
lucru
înţelept când

încă nu ştii
sigur cât de
robust e

sistemul tău.
în
departament

ul nostru,
noi,
operatoarele

de calcul,
aplicam
întotdeauna

un procedeu
de
siguranţă:

orice calcule
pentru
lansarea

unei rachete
erau
revizuite de

încă două
operatoare.
în trecut, le

trimiteam la
Forţele
Aeriene,

Acum, două operatoare verificau

datele
scoase de
maşinăria

IBM, ca să
ne asigurăm
că nu s-au

strecurat
erori la
introducerea

lor. Prima
lansare a
mers

strună.
A doua
misiune a

fost cu
echipaj
uman.

Nimeni nu
se purta ca
şi când urma

să decurgă fără nicio problemă.

Da, ne
prefăceam
că se

desfăşoară
toate ca de
obicei, dar

atât de
tensionată
era

atmosfera
dintre
pereţii de

sticlă ai sălii
de deasupra
Centrului de

comandă a
misiunilor,
că ar fi luat

foc şi de la
un chibrit.
Nu era

schimbul
meu, dar n-
aş fi ratat

lansarea
pentru nimic
în lume.

Dacă
lansarea
asta mergea

ca la carte,
astronauţii
vor

demonstra
că modulul
lunar putea

andoca şi se
putea întâlni
cu modulul

de comandă.
Adică
reveneam la

graficul
iniţial şi ne
mai

apropiam de
Lună cu un
pas.

Dacă nu
reuşea,
atunci îi

omoram pe
Derek
Benkoski,

Halim
Malouf şi

Estevan
Terrazas.

Exista şi o
serie
întreagă de

variante
intermediare
, ca

abandonarea
lansării sau
amânarea ei

din cauza
vremii. Dar
nimeni

dintre cei
care se
învârteau

încoace şi
încolo în sala
de vizionare

nu se
gândea la
relele

acestea mai
mici. Când
numărătoare

a inversă va
ajunge la
patru, soţiile

şi copiii
astronauţilor
vor fi

conduşi pe
acoperiş, să
urmărească

Toţi
astronauţii şi
soţiile lor -

în afară de
doamna
Parker -

veniseră să-
şi exprime
sprijinul

pentru cei
aflaţi în
capsulă.

Doamna
Lebourgeois
plecă de

lângă soţul
ei şi traversă
plutind

camera,
până la
mine. Era o

blondă
diafană, cu
gât de

lebădă şi
buze
ţuguiate, ca

un botic de
pisoi.

îmi zâmbi şi
mă sărută pe
obraz.

- Draga mea! Fiica noastră

vorbeşte şi
acum de
tine. Nici

tatăl ei nu o impresionează aşa.

- Ar trebui să fie impresionată

de el! A fost
în cosmos.

Eu doar
visez la asta.

- Nu cred
că va mai
trebui să

visezi multă
vreme. îndoi
graţios din

gâtul de
lebădă când
îmi făcu cu

ochiul. Soţul
meu m-a pus
să iau lecţii

de zbor, ca
să fiu
pregătită.

Era
optimistă şi
deosebit de

fermecătoare.

- A... auzit ceva?

-Nu.

Făcu un botic supărat.

- Dar i-a spus directorului

Clemons că
femeile ar
trebui

incluse în
program.
Cred că

vrea... ştii
tu... să-şi ia

nevasta cu el
în spaţiu?

Chicoti cu
mâna la gură
când îmi

văzu
expresia de
uluială. Am

rămas cu
gura
deschisă,

apoi am râs
şi eu cu ea.
Nu m-am

gândit
niciodată să-
mi susţin

cauza
apelând la
subterfugiul.

..
îndatoririlor
conjugale, în

beneficiul
astronauţilor
bărbaţi.

- Vai de mine! Poate că ar trebui

să discut cu
toate soţiile,
am spus.

- A, dar noi vorbim între

noi despre
asta.

- Sunt convinsă. Ai cunoscut-o

pe... doamna
Parker?

- Nu. E întotdeauna „bolnavă",

ba de una,
ba de alta,
sau e

ocupată.
Cred că pur
şi simplu nu

vrea să
petreacă
timp cu

străinele,
dar ce ştiu
eu?

Scutură din
cap şi dădu

din mână a
lehamite.

- Ştiai că... imponderabi

litatea face...
cum să zic...
lucruri

„interesante
" cu
anatomia

soţilor
noştri?
Fluxul

sangvin nu
mai e...

afectat de
gravitaţie.

- Acum vreau eu să-mi iau soţul

în spaţiu cu
mine!

M-am uitat
prin peretele
de sticlă la

Nathaniel,
care stătea
în picioare,

cocoşat
asupra
biroului. Nici

n-ar mai
trebui să-i
dea scaun,

oricum nu
poate sta jos
când e

agitat. Adică
mai tot
timpul.

Stai puţin.
Nu-i
auzeam.

închiseseră
difuzoarele.

Dar când...?
Ceva nu era
în regulă.

Nathaniel
stătea cu
receptorul

lipit de
ureche şi un
creion frânt

între degete.
Clemons
striga în alt

receptor.
Randy
Cleary,

astronautul
de la staţia
CAPCOM,

vorbea în
cască şi
făcea gesturi

liniştitoare,
ca şi cum
astronauţii

din capsulă l-ar fi putut vedea.

Numărătoarea inversă se

oprise la T -
28.

Observară şi
alţii şi se
îndreptară

spre
fereastră.
Doamna

Lebourgeois îl trase de mânecă pe

soţul ei, care
mergea în

aceeaşi
direcţie:

- *Que se passe-t-il?*

- Je ne sais pas. Ce ne fut pas une explosion ou

nous aurions senti.— îmi făcu cu ochiul.

- Dr. York poate să-ţi spună. Dacă

ar fi fost o
explozie, am

fi simţit-o,
nu-i aşa?

- Da, i-am confirmat. Probabil e

doar o mică
defecţiune
pe care o vor

repara
imediat.

I-am zâmbit
soţiei sale.

- întrerupem secvenţa de lansare

tot timpul.
Poate că e

vremea de
vină.

Numai că eu fusesem implicată în

asemenea
situaţii, când
vremea era

nefavorabilă,
se bloca un
buton sau nu

se activa un
sistem.
Aveam

procedee şi
manuale
groase cât o

cărămidă, în
care scria ce
trebuie făcut

în orice
situaţie de
urgenţă.

Toată lumea
era
îngrijorată,

dar calmă.
Nu ştiu ce se
întâmpla jos,

dar nu era
rutină.

M-am
aplecat spre
geam,

căutând-o
din ochi pe
Basira, care

era de
serviciu. Şi
ea, şi Myrtle

lăsaseră
creioanele
din mână şi

arătau
şocate.

Parker vorbi în spatele meu:

- Atenţie la mine, toată lumea.

Nu e cazul
să ne
speriem.

Racheta nu a
păţit nimic.

M-am întors
spre el,
odată cu

ceilalţi.
Stătea lângă
una dintre

canapele, cu receptorul în mână. Eu n-

aş fi sunat
să-i deranjez
pe cei care

lucrau jos,
dar primul
om în spaţiu

se bucura de
mai multe

privilegii
decât mine.

Puse receptorul în furcă, în

timp ce
lumea se
aplecă în

faţă, nerăbdătoare.

- întârziere a e din cauza vremii.

Suntem în
aşteptare.

Era o minciună. Ştiam foarte

bine ce
însemna
întârzierea

din cauza
vremii.
Inginerii s-ar

fi rotit
plictisiţi cu
scaunele.

Am vrut să-l
iau la
întrebări,

dar nu era
momentul.

Parker îmi
surprinse
privirea şi

mişcă foarte
uşor din cap,
ca şi când

mi-ar fi
mulţumit că
nu

reacţionam.
Se întâmpla
ceva foarte,

foarte grav,
dar aveam
încredere în

el - fapt care
mă mira şi
pe mine

însămi - şi
eram
convinsă că

avea un
motiv serios
să-i ducă pe

oameni cu
zăhărelul.

M-am întors
spre doamna
Lebourgeois,

scuturând
din cap:

- Vremea asta... E teribil de

enervant. N-
ai ce să faci

decât să
aşteptţi.

- Mă bucur că nu s-a întâmplat

aşa când a fost Jean-Paul în

capsulă. Aş
fi murit de

atâta
aşteptat.

- Astronauţii probabil că trag un

pui de somn.
Nu rezistam
tentaţiei de

a arunca
priviri prin
geam. Când

am avut o
întârziere de
două ore, l-

am auzit pe
Cristiano

Zambrano
sforăind.

Cineva se apropie de noi. M-am

dat puţin în
spate, ca să-l
includ în

conversaţia
noastră. Era
Stetson

Parker.
Zâmbi,
arătându-şi

gropiţele
incredibile.

- Greu de crezut că poţi să

dormi în
asemenea
situaţii, dar

canapelele
sunt făcute
ca să se

muleze pe
corp. Sunt
surprinzător

de
confortabile.
Doamnă

York, putem
vorbi o
clipă? Am o

întrebare
despre
programul

de
conferinţe al

Doamnei
Astronaut.

L-am fixat
din priviri şi
i-am oferit

un zâmbet la
fel de

strălucitor
ca al său.

- Desigur, domnule

colonel
Parker.

în prima
clipă, mi-am
zis că se

întâmplase
ceva cu
Nathaniel.

Ne-am
îndepărtat
puţin şi ne-

am oprit cu
faţa la sticlă
şi cu spatele

la sala de
vizionare.
Soţul meu

vorbea încă
la telefon.
Cu cât mă

uitam mai
mult acolo
jos, cu atât

eram mai
sigură că se
întâmplase o

nenorocire. Myrtle îşi scosese

batistele de
hârtie.

Parker se
aplecă spre

mine şi-mi
şopti:

- Mă bazez
pe tine că nu

vei începe să
ţipi.

- Vai,
mulţumesc...

- E vorba despre o bombă.

îşi mută
ochii de la
mine la

Benkoski,
care stătea
lângă

difuzor, gata
să apese

comutatorul
la nevoie.

- Un bărbat cu o pancartă şi

explozive s-a
legat de
rampa de

lansare a
rachetei.

Asta-i tot ce ştim.

O groază de
întrebări mi
se învârtiră

prin cap.
Cum a ajuns
acolo? Ce fel

de bombă?
Ce se
întâmplă

dacă
explodează?

- Recepţion
at. Ce doriţi
să fac?

- Vreau să duci toate nevestele şi

copiii la
cantină, fără
să-i sperii.

Ţine-i departe de presă.

Aruncă o privire peste umăr.

- Mai ales pe copiii lui Malouf şi

Terrazas.
Nu-i lăsa să
audă nimic

până când
nu avem

situaţia sub
control.

Normal. Taţii lor erau în capsulă,

aşteptând
lansarea.

- Li s-a spus
şi

astronauţilor
?

- Nu ştiu.

Se uită jos,
la parterul

Centrului de
comandă.

- Dar se pare că exact asta

face Cleary
acum.

- Le voi spune şi soţiilor lor,

foarte
discret.

- Eu n-aş face asta.

Dădu din umeri.

- Nevestele de astronaut au

parte de
suficient
stres şi

îngrijorare
toată viaţa.

Scuteşte-le,
de data asta.

Am fost
tentată să
fac un

comentariu
despre soţia
lui, absentă,

dar am lăsat-o pe mai târziu.

Puteam să-i
dau peste
nas altă

dată. M-am
răsucit,

bătând din
palme.

- Doamnelor, vă propun să ne

retragem la
cantină,
unde am

auzit că se
serveşte
tort. Acolo

ne va fi mult
mai uşor să
aşteptăm.

Nu mă
descurc prea
bine când se

iveşte o
problemă la
care nu am

soluţie. Cele două ore pe care le-am

petrecut în
cantină au
fost

groaznice.
Am stat tot
timpul cu

auzul
încordat, de
spaimă că în

clipa
următoare

voi auzi o
explozie.

Stăteam cu
frica-n sân
şi, între

timp,
încercam să-
i distrez pe

copiii care
veniseră să
vadă cum se

lansează o
rachetă, iar
ora lor de

culcare
trecuse de
mult. Fiica

doamnei
Lebourgeois
mi-a fost de

un ajutor
neaşteptat,
chiar fără să

ştie ce se
întâmplă la
etaj. A

împrumutat
folie de
staniol de la

bucătar, iar
eu m-am
aşezat lângă

unul dintre
copiii
doamnei

- Bun! Ăsta e corpul

rachetei
noastre.

Cât am
pălăvrăgit cu
copiii, am

încercat să
uit de
întrebările

care îmi
măcinau
creierul. Ce

se întâmpla
acolo sus?
Ce puteam

face eu? Nu aveam alt antrenament

tactic decât
poveştile de
război ale

tatălui meu
şi ale

prietenilor
săi.

Ce-ar fi făcut
tata? Ar fi
atacat

platforma?
Nu. Ar fi stat
lângă un

băieţel de
şase ani,
care făcea

praf
fuzelajul
unei rachete

de staniol?
Poate.

- Bravo, Enzo, foarte bine!

Se deschise
uşa cantinei.
Toate

capetele se
întoarseră
spre ea în

acelaşi timp,
ca la
comandă.

Intră Parker,
urmat de
Benkoski,

Malouf şi
Terrazas. în

costume de zbor.

- *Papi!*

Băieţelul de
lângă mine
fugi de la

masă şi
traversă
cantina,

ţinând
racheta în

- *Mira lo que hice!—*

Mama lui se
sprijini de
masă, făcând

cruci peste
cruci, cu
ochii închişi.

M- am
ridicat încet,
lăsând

familiile să se reunească.

îmi venea să strig: „Ce s-a întâmplat?".

N-am
strigat. în
schimb, am

adunat
resturile de
staniol. Aşa

e. Un bărbat
ameninţase
cu o bombă

programul
spaţial, iar
eu mi-am

petrecut
vremea
făcând

rachete şi
adunând
staniolul

rămas. M-am
întors cu
spatele la

ceilalţi şi am
început să
adun

materialele pe care le folosisem. Pe

masă era
plin de
bucăţele de

folie ruptă
de doamna
Lebourgeois

Parker făcu
şi el o

grămăjoară
din resturi.

- Mulţumes
c.

M-am oprit
din treabă şi
l-am

întrebat,
privindu-l fix
în ochi.

- Ce s-a întâmplat?

- Astronauţii au ieşit pe toboganul de

urgenţă.
Când au fost
în siguranţă,

au intervenit
Forţele
Aeriene.

Se uită peste
umărul meu,
la copiii

adorabili
care scoteau

chiote de
bucurie.

- Atât? Au intervenit

Forţele
Aeriene?

- L-au împuşcat pe

bărbatul cu
bomba.

Parker mă privi cu ochi de oţel.

- Era împotriva „abandonării

creaţiei lui
Dumnezeu
pe Pământ".

Racheta era
„un păcat şi
o încălcare a

planului lui
Dumnezeu".

Am căutat
satisfacţie
rupând în

bucăţi un
rest de
staniol.

- Bine că s-a terminat, am spus.

- Ai făcut o treabă bună.

L-am ţintuit
din priviri.
Stătea

nonşalant,
într-un
costum cu

croi elegant,
de o nuanţă
asemănătoar

e cu
costumele
de zbor, dar

nu atât de
intensă. Era
cam ciufulit,

lucru
neobişnuit la
el.

- Asta e prima oară

când mă
lăudaţi.

- E prima oară când o meriţi.

Mă ardea
braţul să-i
trag un

pumn. M-am
abţinut, dar
efortul mă

lăsă fără aer.
Dacă îl
pocneam,

pierdeam
bătălia cu el.
în plus, nu

mai
pocnisem pe
nimeni în

viaţa mea,
deci nu

ştiam dacă
mă pricep.

- Faceţi exerciţii ca să jigniţi sau

e un talent
înnăscut?

îmi trase cu
ochiul.

- în cazul tău, fac exerciţii.

Se uită peste
mine,
zâmbind şi

făcând cu
mâna cuiva.

- Voi fi sincer. Am avut nevoie

de cineva
care ştie
cum să

vorbească cu
femeile şi cu
copiii. Şi,

chiar dacă
nu-mi place
treaba asta

cu Doamna
Astronaut,
recunosc că

o faci foarte
bine.

- Mă lăudaţi de două ori

într-o zi? Vă
pierdeţi

îndemânarea
.

- Atunci hai să închei cu asta. Câtă

vreme am şi
eu un cuvânt
de spus, nu

vei ajunge în
spaţiu
niciodată.

Nu mă
aşteptasem
să fie atât de

direct. Da,
ne atacam
reciproc,

sigur. Dar
să-mi spună
în faţă că mă

va ţine la
sol? Nici
măcar n-m

putut să ripostez.

- De ce?

- Poftim?

Scutură din cap,

împreunând
u-şi
sprâncenele.

- Ai încercat să mă aduci în

faţa curţii
marţiale.
Crezi că o

asemenea
faptă

rămâne fără
consecinţe?

- Ce... Nu-i adevărat! N-am încercat

niciodată
să... Despre
ce vorbiţi?

îşi întinse
mâinile pe
masă şi se

aplecă spre
mine.

- Ce-ai crezut că o să se

întâmple
după ce m-ai
raportat

pentru
„comportam
ent

nepotrivit
pentru un
ofiţer"? Ţi-ai

imaginat că
nu ajung la
tribunal? Să

fim serioşi.
Eşti fiică de
general. Ştii

exact ce se
întâmplă
după o

asemenea
acuzaţie.
-Da.

Am încercat
să-i vorbesc
tăios şi pe

un ton jos,
conştientă
că e plin de

copii pe
lângă noi.

- Da. E ignorată. N-am fost

prima care
ţi-a făcut
raport

pentru
hărţuire.

- Eşti singura de care ştiu.

Parker se
dădu în
spate de la

masă,
întinzând
braţele de

parcă ar fi
vrut s-o

împingă cât
mai departe.

- Şi când s-a făcut anchetă, ştii

ce s-a
constatat?
Că nicio fată

nu avea
nimic
împotriva

mea. Nici
măcar una.

Nu ştiu cum
de am găsit

puterea să
râd.

- Pentru că
le era *frică.*
Le era frică

să nu le
consemnaţi
la sol.

- Şi ţie nu-ţi era? Să fim serioşi.

- Nu.

Pentru că,
aşa cum aţi

spus, sunt fiică de general.

Am scuturat
din cap
scârbită şi

m-am
îndepărtat
de el.

- Cum naiba aţi reuşit să

convingeţi o
femeie să vă
ia de bărbat?

Sau poate
tocmai aşa
se explică de

ce n-a văzut-
o nimeni pe
soţia

dumneavoastră?

Se făcu
negru la
faţă.

- Soţia mea nu e treaba nimănui.

- Normal că nu e.

I-am întors
spatele şi m-am dus

lângă
celelalte
femei. Furia

îmi pulsa în vene odată cu sângele.

Nemernicul.
Ticălos
egocentric şi

prezumţios.
Credea că
mă putea

împiedica să
devin
astronaut?

Numai să încerce.

însă
resemnarea
luă locul

furiei din
mine. Deja
încercase să

mă
împiedice. Şi

îi ieşise
foarte bine.

Cei de la CAI
îl trimiseră
pe Nathaniel

la hotel în
seara aceea,
sub pază

militară, în
caz că voia
cineva să-i

tragă un
glonţ în cap
inginerului-

şef al
programului
spaţial. Ce

gând
deprimant.
L-am însoţit,

iar Coaliţia a
trimis pe
cineva la noi

acasă, ca să
ne aducă un

schimb de
haine.

Nathaniel stătea pe marginea patului, fără pantofi, cu ochii la covor. M-am aşezat şi eu,

ca să mă
încălzesc de
la căldura
lui.

- Putem să ne prefacem

că suntem în
concediu?

Râse şi mă trase cu o mână mai

aproape de
el.

- Coaliţia nu face ce trebuie.

Trebuie să
schimbăm
percepţia

publicului
asupra

programului
spaţial.

- întotdeauna se va găsi cineva care

să fie
împotriva
lui.

- Cineva cu o bombă?

Se trânti pe
spate şi mă

trase după
el.

- Cred că vom muta

centrul în
altă parte.

L-aş fi urmat
pe Nathaniel
oriunde l-ar

fi dus
gândurile.
întorcându-

mă pe-o
dungă, m-am
lipit de el, cu

mâna pe
pieptul său.

- Pare cam exagerat.

- Clemons vorbeşte despre asta

de o vreme.
Voia să se
folosească

de
nenorocirea
cu Orion ca

să ne scoată
din zonele
populate.

- Pot să solicit mutarea mai

aproape de
ecuator?

- Tot mai încerci să obţii un

concediu,
nu?

- încerc să obţin traiectorii

orbitale mai
bune.

Nasturele
cămăşii lui
mi se mişcă

în palmă.
Mi-am
plimbat

degetele pe
conturul lui.

- Tu la ce loc te gândeai?

- Numai Clemons hotărăşte.

Eu doar
construiesc
rachetele.

Cât
aşteptam să
se rezolve

situaţia -
ăsta era
modul tipic

ingineresc
de a descrie
o

ameninţare
cu bombă -,
Clemons îi

tot dădea
înainte cu
nenumăratel

e locuri de
muncă pe
care le vom

crea... Nu
ştiu. S-ar
putea să se

transforme
într-o
licitaţie:

câştigă cine
dă mai mult.

- Deci undeva la

ecuator şi un
ponei?
-Eh!

îmi puse
mâna pe

spate şi mă
trase spre el.

- Ştii... mi-am tot închipuit

cum ar fi
fost dacă ai

fi fost tu în
racheta aia.

- Nu mai trebuie să-ţi

faci griji din
cauza asta.

M-am
îndepărtat
de el şi m-

am răsucit
pe spate,
fixând

tavanul de
ghips, cu
aspect de

pietriş.
Poate că aşa
arăta şi

suprafaţa
unei planete

necunoscute
.

- Parker mi-a spus azi în faţă că va

face tot ce-i
stă în puteri
să nu mă

lase să devin
astronaut.

- Ce? făcu Nathaniel şi se ridică în

capul
oaselor. Ce-a
zis?

Ce-ai crezut
că o să se
întâmple

după ce m-ai
raportat...

Am tuşit să-mi dreg

vocea şi i-am
răspuns:

- A zis că, atâta vreme cât are el un

cuvânt de
spus, nu voi
merge

niciodată în
spaţiu. Dar,
iubitule, te

rog, să nu
vorbeşti cu

nimeni
despre asta.

- Să nu...

De ce dracu'

să nu
vorbesc?

M-am ridicat
în şezut, ca

să-l privesc
în ochi.

- Pentru că discuţia a fost numai

între noi doi.
Altcineva nu
ne-a auzit şi

ştii şi tu cum răstălmăceşte el vorbele.

Fiind primul
om care a
zburat în

cosmos,
Coaliţia avea
toate

motivele ca
imaginea lui
să rămână

nepătată.
Trebuia
sacrificată o

operatoare
de calcul
pentru el? Şi

ce dacă?
Ştiu ce s-ar
fi întâmplat,

iar tati nu
mai era aici,

ca să rezolve
lucrurile.

- Pe deasupra, am adăugat,

femeile nici
măcar nu
sunt

acceptate
printre
astronauţi.

Când vor fi,
atunci vom
mai sta de

vorbă despre
asta.

Au trecut
două luni.
Comisia SUA

care
anchetase
explozia

rachetei a
votat, în
sfârşit, ca

Statele
Unite să
rămână

implicate în
CAI, parţial,
cred, pentru

că se temea
că alte
popoare vor

coloniza
Luna fără
noi. Au avut

loc
schimbări,
bineînţeles,

pe care le-
am făcut
peste iarnă.

Măsurile de
siguranţă
sporite au

presupus un
gard electric
nou, de fiţe,

şi pază pe
tot
perimetrul.

Clemons a
folosit
incidentul cu

bomba şi
dezastrul de
la ferma

Williams
drept arme
pentru a

moderniza
centrul şi a

mai angaja
personal.

Aşa cum
prevăzuse
Nathaniel,

CAI a
insistat ca
platforma de

lansare să
fie mutată în
Brazilia,

pentru a
limita
pericolele

potenţiale.
Noi, ca să
ştiţi,

cerusem
asta de la
bun început,

dar nu s-au
găsit bani în
buget pentru

construirea
unei noi
platforme,

fiindcă SUA
s-a temut că
alte ţări vor

folosi
tehnologia
aerospaţială

pe post de
armament.

Rachetele
urmau să fie
asamblate şi

testate la
centrul din
Sunflower,

Kansas, apoi
expediate la
noul centru

de lângă
coasta
Braziliei,

pentru a fi
lansate. în
sfârşit, eram

mai aproape
de ecuator,
fapt care va

eficientiza
programele

lunare şi
marţiene.

Asta
însemna şi
că

departament
ul de calcule
trebuia să

refacă toate
traiectoriile
în funcţie de

noul loc de
lansare, deşi
acesta nu

avea să fie
operaţional
decât după

doi ani. îmi
verificam a
doua oară

ecuaţiile
diferenţiale,
când o

umbră s-a
întins peste
biroul meu.

Am ridicat
capul,
clipind puţin

nedumerită.
Era
Nathaniel.

Avea
expresia
aceea

serioasă,
constipată,
pe care o

afişa când
nu-mi putea

spune un
secret.

- Iartă-mă că te deranjez,

Elma, dar
mi-am zis că

poate vrei să
vezi ceva.

îmi puse pe
birou o

singură
coală.

- E o copie, deci poţi s-o păstrezi.

Din partea
cealaltă a
biroului,

Basira
rămase cu
răsuflarea

întretăiată.
Se holba la
aceleaşi

rânduri ca
mine.

COMUNICAT DE PRESĂ:

DIRECTORUL CAI ANUNŢĂ CĂ

ANGAJEAZĂ ASTRONAUŢI.

FEMEILE
ŞUNT
ÎNCURAJAT
E SĂ-ŞI

DEPUNĂ
DOSARUL.

Cineva
scoase un
ţipăt. Eu. Am

sărit în sus,
cu braţele în
aer, ca o

gimnastă la
sfârşitul
unui

exerciţiu
reuşit.
Celelalte

operatoare
rămaseră cu
creioanele

înţepenite
deasupra
ecuaţiilor. Se

uitau la mine
ca la o

nebună, dar
nu-mi păsa.

- Primesc femei astronaut!

Aerul se
umplu de
râsete,

creioane,
hârtii şi
urale.

Colegele
mele ţopăiau
şi se

îmbrăţişau.
Râdeam şi
plângeam

toate în
acelaşi timp,
de parcă s-ar

fi terminat
din nou
războiul. L-

am luat în
braţe pe
Nathaniel şi

l-am strâns
până n-a mai
putut

respira. M-a
sărutat,
aplecându-

mă pe spate,
într-o figură

care sfida
gravitaţia.

Inginerii îşi
vârâră
capetele prin

uşa întredeschisă, curioşi să

afle ce e
tărăboiul
ăla. Bubbles

dădu năvală
în sala
noastră:

- Ce nai...
- Doamne
astronaut! i-

am strigat,
din braţele
soţului meu.

Doamnele
astronaut
sunt gata de

lansare pe
orbită!

ştiu. N-a fost o explozie, am fi auzit-o." (n. tr.).

făcut!"
(n. tr.

)DOUĂ
ZECI

SI
ŞAPTE

9 9

SUPERCOMBUSTIBIL CARE AR

PUTEA
MENŢINE
RACHETE

LE ÎN
COSMOS
TIMP

NELIMITAT

18 aprilie
1957 — O
descoperire

în domeniul
supercombu
stibililor

pentru
rachete,
care le vor

menţine în
spaţiu timp
nelimitat -

oxigen
atomic
captat din

atmosfera
superioară -,
a fost

raportată
săptămâna
trecută de

Peter H.
Wyckoff,
inginer la

Centrul de
Cercetări
Aerospaţiale

Sunflower.
Oxigenul din
straturile

superioare
ale
atmosferei

Nu mai
fusesem la
Club 99 de

luni bune,
dar m-am
dus în

duminica din
săptămâna
în care

Nathaniel
mi-a arătat
comunicatul

de presă. Şi
am luat şi
nişte

formulare cu
mine.

Mergând pe
asfaltul din
hangar, un

vânt uşor mă
învăluia în
mirosul de

benzină şi
gudron. Ce
ciudat, să-mi

fie dor de o
asemenea

combinaţie
de mirosuri.

Banca din
faţa
hangarului

era goală.
Nimic
surprinzător,

era
octombrie şi
începuse să

se răcească.
Am văzut
Cadillacul lui

Nicole lângă
intrare, deci

mai venise
cel puţin o
persoană, în

afară de
mine.

M-am oprit
în faţa uşii
mici, tentată

să bat, dar
m-am
răzgândit şi

am deschis-
o. îmi
foloseau

avionul şi
încă plăteam
chirie, deci

nu eram
chiar o
străină.

Corul de
râsete s-a
stins în timp

ce-mi
scoteam
căciula.

Pearl ridică
ochii de la
felia de tort

pe care o
mânca şi

făcu ochi
mari.

- Salutare, străino!

Poate că
eram totuşi
străină.

Când s-a ridicat, i-am văzut

burtica, ceea
ce însemna
că tripleţii ei

urmau să
aibă în
curând un

frate sau o
soră. Sau doi
fraţi ori două

surori. I-am
făcut cu
mâna, uşor

stânjenită că
nu am ştiut.

- Salut!

Ida Peaks şi
Imogene
Braggs

stăteau la
masă cu
nişte femei

pe care nu le
cunoşteam.
Se

înmulţiseră
şi avioanele.
Unul dintre

Mustanguri
se pare că
rămăsese

definitiv al
clubului. Am
văzut şi un

P-38
Lightning -
al cui era şi

cum puteam
să mă
împrietenesc

cu
proprietara
lui?

Nicole se
cocoţase pe
marginea

mesei,
ţinând o
ţigară în

mână.
Observându-

mă, coborî
şi-mi zâmbi.

- Era şi timpul.

Era şi Betty
acolo... cu
privirea

lipită de
masă.

Dar Helen
sări de la
masă,

surâzând
larg, de
parcă tocmai

ar fi primit cadoul mult visat.

- Tocmai le-am anunţat şi pe ele!

Bineînţeles.
Helen fusese
la serviciu

când
primisem
vestea.

- Numai să nu uitaţi că nu s-a

făcut nimic
public. Abia
marţi se

transmite
comunicatul
de presă.

- Nu voi spune nimănui,

rosti Betty,
de la masă.

Dacă la asta
faci aluzie.

Să-i dau sau
nu o replică -
asta era

întrebarea.
„Mai vrednic
oare e să

rabzi"—
postura

defensivă
sau să...

- La naiba, nu la asta m-am

referit. Doar
ştii să
păstrezi un

secret - când
vrei.

Nicole interveni între noi.

- Fetelor...

Veni în grabă la

mine şi mă
sărută pe
obraji.

- Mă bucur că ai venit. Mi-ai

dat cu zborul
pe la nas, pe
urmă m-ai

lăsat cu
ochii-n
soare. Nu

crezi că ai
cam

exagerat,
drăguţo?

- Mă rog.

Am scotocit
în geantă.

- V-am adus formulare pentru

programul
astr...

Fetele mă
înconjurară
ca un nor de

muşte. într-o
clipă, cer
senin; în

următoarea,
vizibilitate
zero şi

formulare
smulse din
mâna mea.

Sala răsună din nou de râsetele care

se stinseseră
la sosirea
mea.

Nu toate
strigătele

erau de
bucurie.

- Studii superioare? se miră o

voce,
dezamăgită.
Eu nici liceul

nu l-am
făcut.

Fetele
dispărură de
lângă mine

la fel de
repede cum
mă

înconjuraseră, ca să completeze

formularele.
Al meu era
deja

completat.
Se afla în
cutia de pe

biroul
secretarei
lui Clemons.

îşi luase şi
Helen unul.
Văzuse

anunţul, dar
nu şi
formularul.

Acum îi pieri
zâmbetul.

- O mie de ore de zbor cu

avioane de
înaltă
performanţă,

din care 400
ca pilot
principal?

Cincizeci de
ore cu
avionul cu

reacţie?
Cum... Nu-i
cinstit! Ce

femeie a
adunat
atâtea ore?

M-am
strâmbat,
stânjenită.

- Eu. Şi multe fete din WASP.

- Se pune şi chimia? O, Doamne... O,

Doamne, se
agită Ida
Parks, tot

ridicându-se
pe vârfuri.
Am o

diplomă de
chimist şi
îndeplinesc

toate cerinţele... la naiba! în

afară de
chestia cu
avioanele de

înaltă
performanţă.

Imogene se
holba la
formular de

parcă nu ştia
dacă să-l

pupe sau să-l
sfâşie.

- Şi eu... Mă tot gândesc că

lui Sarah Coleman i s-a cerut să-şi

retragă
dosarul în

timpul
războiului.

- Nu ne pot cere să ni-l retragem,

dacă nici
măcar nu ne
calificăm.

Imogene o
aprobă din
cap, fără să-

şi ia ochii de
la document.

- Iar motivul pentru care

se califică
numai femei
albe, zise ea,

e decizia
aceea
politică

legată de
WASP. E o
metodă

extrem de
eficientă
pentru ca în

corpul de
astronauţi să
rămână

numai albi,
deşi se
pretinde că

oricine poate
cere să facă
parte din el.

La asta nu mă gândisem.

Am clipit repede, neştiind ce

să fac sau ce
să spun, dar
până să-mi

adun eu
gândurile,

Ida mi-o luă
înainte:

- Rahat! Fac pariu că dr. King va

avea ceva de
spus în
legătură cu

asta. Tare şi
răspicat.

Se întoarse
spre masă.

- Daţi-mi un stilou.

Imogene şi-l
ridică în aer
pe al ei,

triumfătoare
.

- Am unul
chiar aici,
dar îl

primeşti
numai după
ce am

terminat de
completat
formularul

ăsta afurisit.
Cincizeci de
ore ca pilot

principal pe
avioane cu
reacţie... Să

mă pupe-n
fund!
Rachetele

nici măcar
nu au
motoare cu

reacţie, aşa-
i, Elma?

- Aşa-i, i-am răspuns.

Am ezitat,
nevoind să le
promit ceva

şi să nu mă
pot ţine de
cuvânt. Mă

luptasem
foarte multă
vreme să fie

luate şi
femeile în
considerare.

- Voi discuta despre asta

cu
Nathaniel,
poate îl va

convinge pe
director să
modifice

criteriile.
Până acum,
numai voi aţi

primit
formulare.
Cred.

De la masă,
Betty zise:

- Le vor trimite împreună cu

comunicatul
de presă.
După aceea

nimic nu se
va mai putea
schimba.

Am dat din
cap
aprobator,

subţiindu-mi buzele. Mi-am călcat pe

mândrie şi
m-am dus la
ea, punând

un formular
pe masă.

- Ai destulă experienţă de zbor.

- Şi un masterat în jurnalism.

Nu cred că
asta înţeleg

ei prin studii
superioare.

- Dar tot merită să încerci.

I-am împins formularul în faţă.

- Am dreptate?

încuviinţă,
dar nu
întinse mâna

spre el. în
schimb, se
scutură ca

un căţel
proaspăt
ieşit din apă

şi-şi luă
poşeta.

-     îl car
după mine
de luni

întregi,
sperând să
te întorci. Ar

fi trebuit să
ţi-l trimit,
dar... nu ştiu.

Cred că mi-a
fost frică să
nu-l arunci.

Mi-am lăsat
capul într-o
parte,

nedumerită,
în timp ce

căuta în
poşetă.

- De ce l-aş fi aruncat?

- Pentru că era de la mine.

Scoase un
plic îndoit pe
la colţuri şi-l

aşeză pe
masă.

- Adică ar fi fost de la mine, dacă ţi

l-aş fi trimis
eu.

L-am luat în mână, curioasă.

Expeditorul era revista *Life.* Am

văzut roşu în
faţa ochilor
doar

amintindu-mi cât de furioasă

fusesem.
Betty avea
dreptate:

probabil aş fi
aruncat
urgent plicul

dacă l-aş fi
primit
imediat după

incidentul cu
cercetaşele.

Betty vorbea
întruna,
frământând

cureaua
poşetei:

- Mi l-au expediat mie pentru că eu

am scris
articolul. îţi
era adresat

ţie, dar nu-ţi
ştiau adresa
şi... Probabil

că aş fi putut
să ţi-l trimit
prin Helen.

în plicul de
la *Life* mai
era unul, nu

atât de
şifonat, cu o
semnătură

nefamiliară,
cu bucle,
expediat de

Căminul de
bătrâni Red
Gables, Red

Bank,
Carolina de
Sud. M-am

aşezat pe
scaun.

Betty îl
desfăcuse şi
pe acesta,

dar i-am
trecut-o cu
vederea.

Precis o
biruise
curiozitatea

de jurnalistă.
Bine măcar
că nu a

încercat să-
mi ascundă
adevărul.

Scrisul era
similar cu

cel de pe
plic.

Stimată
doamnă
York,

Vă scriu în numele unei paciente a

noastre,
care spune
că v-a văzut

la televizor,
la emisiunea
Domnul

Vrăjitor. *La momentul respectiv,*

ne-a spus că
sunteţi
nepoata ei,

dar că vă
numiţi
Anselma

Wexler. Am crezut că s-a încurcat,

întrucât este
în vârstă şi
nu

întotdeauna
lucidă.

Dar, când a
apărut
numărul din

revista Life,
v-a văzut şi
acolo şi ne-a

spus din nou
că e mătuşa
dumneavoas

tră. Citind articolul, am constatat că

numele
dumneavoas
tră de fată

este Wexler,
aşa că m-am
hotărât să

vă
contactez,
pentru cazul

în care
sunteţi
totuşi

înrudită cu
domnişoara

Wexler -
Esther
Wexler.

Locuia cu o
soră care,
între timp, a

decedat, dar,
după ştiinţa
noastră, nu

mai are
nicio altă

rudă în
viaţă.
Cu stimă,

Lorraine
Rogers,

Asistentă
medicală

Scrisoarea
îmi tremura
în mână şi

abia mai
vedeam
literele. Am

recitit-o.
Mătuşa
Esther trăia?

Mi-am
acoperit
gura cu o

mână, ca să
nu se audă
sunetul pe

care l-am
scos. Era
înalt şi

piţigăiat şi
jos şi grav şi
nu ştiam

cum să-l
numesc, dar
mătuşa mea

trăia şi
Hershel şi cu
mine nu mai

eram singuri
şi trebuia să-
l sun să

mergem la
Red Bank în
California de

Sud s-o luăm
pe mătuşa
Esther şi...

- Elma?

Nicole îmi puse mâna

pe umăr,
apoi mă luă
în braţe.

-Elma,
scumpo,
gata, gata...

Linişteşte-te...

- îl sun pe
Nathaniel,
spuse Helen,

ajutându-mă
să-mi trag
sufletul.

- Nu, nu. N-am nimic.

Cel puţin
asta am
încercat să

spun.
Oricum, am
reuşit s-o

opresc şi am
înăbuşit şi
sunetele pe

care le scoteam. M-am şters la

ochi cu
ambele
mâini,

simţind
hârtia pe
obraz.

- Iartă-mă. A fost... stânjenitor.

Nicole nu
mă lăsă din
braţe.

- Prostii! Stânjenitor e când verşi

vin pe
Excelenţa Sa
Prinţul de

Monaco, la
un dineu dat
de guvern.

Eşti om, iar
a fi om nu e
stânjenitor.

Poate numai
când tragi
vânturi.

Am râs.
Doamne! O,
Doamne, ce

bine că
există
Nicole!

Helen imită
un pârţ cu
buzele.

Poate că am
hohotit
exagerat,

dar cel puţin
aveam de ce.
Mi-am

îndreptat
ţinuta şi m-
am şters din

nou la ochi,
lăsându-mi
dâre de

rimei pe
degete.
Probabil că

arătam ca un clovn.

- îmi pare rău. De fapt, am primit o

veste bună.
Mătuşa
mea...

Am suspinat,
ca să pot
vorbi mai

departe. -
Mătuşa mea
trăieşte.

Când am
ajuns acasă
şi am

deschis uşa,
Nathaniel
citea un

raport pe
canapea. îl

lăsă jos şi-mi zâmbi.

- Ai venit devr…

Se ridică în
şezut,

scăpând
foile pe jos.

- Ce s-a întâmplat?

N-am ştiut
ce să-i spun
mai întâi şi

n-am făcut o
alegere prea
inspirată:

- Trebuie să dau un telefon.

Din fericire,
Nicole
urcase

scările după
mine după
ce mă

adusese
acasă cu
maşina.

Acum îmi puse o mână pe umăr.

- Nu s-a întâmplat nimic, dar

Elma a suferit un mic şoc.

Bun. Trebuia să-i explic situaţia lui

Nathaniel,
ca să nu-l

îngrijorez
mai mult:

- Betty a primit o scrisoare de

la revista
Life, numai
că îmi era

adresată mie
şi...

Am clătinat
din cap
nemulţumită

. Nu asta
conta.

- Mătuşa Esther trăieşte.

- Doamne...
Nathaniel
veni la mine

şi mă luă în braţe.

- Dar e o veste grozavă!

M-am afundat în pieptul lui.

Nicole îşi luă
discret mâna
de pe

umărul meu
şi dispăru,
închizând

uşor uşa.
Nathaniel
mă legănă în

braţe şi mă
lăsă să
plâng, ca să

mă uşurez
de suferinţa
pe care o

adunasem în
mine de

patru ani
încoace.

Credeam că
numai eu şi
Hershel

rămăsesem din familia noastră. Şi,

da, într- un
ungher al
minţii, mă

mai rodea un
gând: dacă
supravieţuis

e mătuşa
Esther,
atunci poate

că mai
supravieţuis
e şi

altcineva?
Poate
părinţii mei?

însă
lacrimile îmi
curgeau şi

pentru că
ştiam că nu
mai trăiesc.

Că niciunul
dintre
oamenii care

locuiseră pe
o rază de 80
de kilometri

Mi-am tras
nasul şi m-
am retras

din
îmbrăţişarea
lui

Nathaniel,
ştergându-
mă la ochi

pentru a nu
ştiu câta
oară în ziua

aceea. Am
scotocit în

poşetă după
scrisoare.

- Sun chiar acum la

căminul de
bătrâni.

Am făcut
nenumărate
compromisu

ri cu mine
însămi ca să-
mi găsesc

linişte. Am
respectat
întreg

ritualul de
doliu după
familia mea.

I-am pus pe
toţi într-o
cutie şi i-am

îngropat
printre
amintiri,

dacă în
pământ nu
am putut.

Acum parcă
i-am
exhumat şi

în străfundul
minţii mi-a
rămas o rană

încă
nevindecată.

Dar în
clipele
acestea

simţeam şi o mare bucurie.

Nathaniel
avea ochii
roşii. îmi

zâmbi
discret, din
colţul gurii.

- Dacă e vreodată momentul să

spunem
l'chaim...

L'chaim. în cinstea vieţii.

Făcu câţiva
paşi înapoi,
ca să-mi facă

loc să ajung
la telefon.

- Vrei să te las singură sau...?

- Să nu îndrăzneşti să pleci!

Am depus
eforturi
incredibil de

mari ca să
ajung la
telefon.

Emoţia mă
trăgea în jos
mai puternic

decât
gravitaţia.

- Cine-o să-mi dea şerveţele să

mă şterg la
ochi?

- Şerveţele.

Recepţionat.

Şerveţele.
Confirmat.

Râzând, m-am aşezat pe canapea şi

am luat
telefonul.
Numărul

Căminului
de bătrâni
Red Gables

figura în
antetul
scrisorii. Am

format două
litere şi cinci
numere şi

telefonul
sună.

- Căminul de bătrâni

Red Gables,
bună ziua.

Mi-a răspuns
o femeie cu
glas dulce ca

mierea, de
sudist get-
beget.

Accentul mi
s-a schimbat
de la sine, ca

să se
asorteze cu
al ei:

- Bună ziua. V-aş ruga să-mi

faceţi
legătura cu
unul din

rezidenţii
dumneavoas

tră. Esther
Wexler.

- îmi pare rău, doamna Wexler este

la masă
acum.

Am crezut
că-mi spune
că e moartă.

Mi-am dres
vocea şi am
ridicat o

coală
scăpată de

Nathaniel pe
jos.

- Pot să-i las un mesaj atunci?

Pe coală era
desenată
traiectoria

preliminară
a unei

lansări din
Brazilia.

- Sunt nepoata ei. Am...

- Dr. York?

-Da.

- Sunt
Lorraine

Rogers. Eu
v-am scris.
Râse scurt.

- Doamne ! Nu-mi vine să cred că

sunteţi chiar
nepoata ei.
Noi am... Mă

rog. Uneori
e tare
pierdută,

sărăcuţa.
Simpatică
foc, dar...

Ştiţi ce?
Rămâneţi un
minut la

aparat. Mă
duc s-o
chem.

- Vă rog, nu vă deranjaţi pentru mine.

- Niciun deranj. N-am s-o iau din

sala de mese
dacă n-a
terminat de

mâncat.
Revin
îndată.

Am auzit-o
cum pune
receptorul

pe un birou
sau o
tejghea şi se

îndepărtează
.

Nathaniel a
traversat
garsoniera

înspre
bucătărie şi
lua vasele de

pe uscător,
zdrăngănind
cu ele când

le aşeza în
dulap.
Curăţenia

era o metodă
bună pentru
a-mi

distrage
atenţia. M-
am aplecat

şi am ridicat
restul foilor

căzute pe
jos.

Erau ecuaţii scrise de Helen.

Aranjând
paginile, am
aruncat

neintenţiona
t un ochi pe
calcule. La

cât de
tulburată
eram, mi-a

trebuit o
clipă să
recunosc

traiectoriile
orbitale
pentru

Brazilia,
Kenya şi
Indonezia.

Toate cele
trei puncte
erau

ecuatoriale
şi
presupuneau

consum de
combustibil
mai redus

decât
oriunde în
Statele

Unite sau
Europa. Şi
toate trei

aveau litoral
în partea de
est, ceea ce

era bine,
pentru că,
dacă ar

exploda o
rachetă, ar

cădea în
apă, nu pe...

La celălalt
capăt al
firului,

cineva luă receptorul şi întrebă:

- Dr. York?

-Da.

- O clipă,
vă rog, v-o
dau pe

mătuşa dumneavoastră.

- Mulţumes
c.

Am pus paginile pe măsuţa de

cafea şi am
închis ochii,
aşteptând.

Am auzit
foşnete, apoi
o voce

dragă,
îmbătrânită,

îmi ciripi în ureche:

- Anselma?

- Mătuşă Esther...

Mi-a pierit
vocea şi
ochii mi s-au

împăienjenit din nou de lacrimi.

Parcă
vorbeam cu
o fantomă.

Ce poţi
spune cuiva
pe care îl

credeai
mort? Dar
poate că şi

ea crezuse
acelaşi lucru
până să mă

vadă la televizor. N-am fost în

stare de
altceva
decât să-i

pun cea mai
banală

întrebare din
lume:

- Ce mai faci?

- Măi, măi, măi... Nu-mi vine să cred.

Ce mă bucur
să-ţi aud
vocea!

- Iartă-mă. Abia acum am primit

scrisoarea.
N-am ştiut.

- Vai de mine, copilă, nici eu n-am

ştiut că
trăieşti.
După ce

Rose şi cu mine am plecat din

Charleston...
am crezut că
doar noi

două am
rămas în
viaţă.

Bine că vorbeam la telefon.

Când am
auzit numele
bunicii, a

trebuit să
îndepărtez
receptorul şi

să-mi acopăr
gura. Bunica
supravieţuis

e. Când am
citit
scrisoarea

prima dată -
*Locuia cu o
soră, care,*

între timp, a decedat - n-am ştiut de

care soră e vorba.

Fir-ar să fie.
Bunica
scăpase cu

viaţă în
urma
valurilor

seismice
care
măturaseră

Charlestonul
, iar eu nici
măcar nu

încercasem
s-o caut.

14 Parafrază
după versul
„Mai vrednic
oare e să rabzi

în cuget" din celebrul monolog din *Hamlet,* în

Shakespeare.
Antologie
bilingvă, volum
alcătuit de Dan

Duţescu şi
Leon Leviţchi,
Editura
Ştiinţifică,

Bucureşti,
1964, p. 396
(n. tr.).

DOUĂ
ZECI

SI OPT

9

ASTRONA
UŢII
SUFERĂ

DE
AFECŢIUN
I ALE

OASELOR
ÎN SPAŢIU

în
exclusivitate
pentru ***The***

National Times

KANSAS
CITY, KS, 18
aprilie 1957

— în
raportul
medical al

astronauţilor
care au
petrecut

recent 43 de
zile
deasupra

platformei
orbitale
Lunetta, se

arată că
organismul
acestora a

fost
influenţat de
noul mediu

de viaţă în
care au stat
o perioadă

prelungită.
De exemplu,
s-a constatat

că
astronauţii
au avut, la

întoarcere,
cu 14% mai
puţine

Când am pus
receptorul în
furcă,

Nathaniel
ridică ochii
de la ziarul

pe care îl
citea.
Terminase

de mult de
pus vasele la
loc.

- Eu zic că a fost o convorbire

tare
frumoasă.

- îi merge
bine.

M-am ridicat
şi m-am
frecat pe

frunte, încă
puţin şocată.

- Dar nu cred că e fericită

acolo. Mă
gândeam...

- Vrei să se mute la noi?

Lăsă ziarul
în poală şi se

propti de
spătar.

- Dar nu
poate să

locuiască la
Hershel?

Am dat din umeri, aşezându-mă

la masă,
lângă el.

- Ba da.
Ar putea.
Dar el are

doi copii şi
nu cred că le
trebuie o

gură în plus
de hrănit.

Nathaniel
mormăi şi
bătu

darabana pe
masă.

- Ne-ar trebui un apartament

mai mare...
pe care sunt

dispus să-l
avem...
-Dar?

Garsoniera
era
suficientă

pentru noi
doi; a treia

persoană ar
fi cam mult.

- încă nu
ne permitem
o casă şi nici

să plătim
chiria pentru
un

apartament
mai mare...

îşi desfăcu
larg braţele,
încercând să

nu
amintească
de faptul că

am rămas
fără
economii

după ce am
plătit avionul
avariat la

spectacolul
aerian.

- Ne mai gândim, spuse.

- Preţurile caselor au scăzut. în

ultima
vreme, nici
n-am mai

căutat una.
Sunt şi
cartierele

acelea noi de
lângă baza
Sunflower.

- Nu e doar asta... Nu ezit doar

din cauza
spaţiului
prea mic.

Dacă cei de la CAI mută baza de

lansare în
Brazilia,
atunci poate

că mutarea
nu i-ar face

bine mătuşii
Esther.

Ridică din umeri.

- Adică aş putea să rămân la

Sunflower şi
să fac
proiecte. Cel

puţin pentru
o vreme.
-Aha!

Mi-am
muşcat
obrazul,

gândindu-mă
la alte
soluţii.

- Păi, mutarea asta nu cred că

se va face
mai repede
de un an,

până se
termină

construcţiile
noi. Aşa-i?

- Mai degrabă doi.

încă nici n-
au ales locul.

Nathaniel se
aplecă în

faţă şi mă
luă de mână.

- Dar dacă vei fi acceptată ca

astronaut,
atunci... Ştiu
ce program

de
antrenamente vei avea.

Ar fi corect
faţă de
mătuşa ta?

- Vrei s-o
las la cămin?

Abia o regăsisem, iar el se

aştepta s-o
las printre
străini?

- Dumnezeule, nu!

îşi trecu
degetele
prin păr.

- Dar dacă vrea s-o ia Hershel,

poate că ar fi
o idee mai
bună pe

termen lung.
Nu trebuie
să hotărâm

nimic acum,
dar merită
să ne

gândim la
varianta
asta.

Peste două
săptămâni,
am vorbit cu

mătuşa.
Peste alte
două

săptămâni, l-am sunat pe Hershel, să-i

spun că
trăieşte.
Peste încă

două
săptămâni, l-
am sunat din

nou, ţinând o scrisoare în mâna care-

mi tremura
de emoţie.

Luasem un
Miltown, dar
nu făcuse

decât să-mi
oprească

puţin pulsul
din galop.

- Centrul Meteorologic Naţional.

Aici Hershel
Wexler.

- Salut,
sunt Elma.
Ai un minut?

îmi transpira
palma de la
plasticul

negru al
receptorului.

- Ce s-a întâmplat?

L-am auzit
închizând
uşa biroului.

- Tocmai am fost invitată la

prima rundă
de teste din
programul

pentru
astronauţi.

Degetele îmi tremurau în continuare.

Nu ştiu de
ce crezusem
că voi primi

înştiinţarea
la serviciu,
dar

primisem o
scrisoare
oficială, ca…

cine ştie
câte alte
femei.

- *Mazel tov!* Aşteaptă să-i

spun lui
Rachel. O să
sară... până

pe *Lună* de
bucurie.

Am scos un geamăt.

- Eşti groaznic.

- Serios,
sunt mândru

de tine.
Când începi?

- Tocmai asta e.

M-am
aşezat, în
sfârşit, pe

canapea şi
am pus
scrisoarea

pe masă, în
faţa mea.

- în
săptămâna
în care am

programat
vizita la
mătuşa

Esther. Şi
sunt cinci

zile pline de
teste.
-Of...

Hershel
răsfoi nişte

hârtii, apoi
oftă.

- Stai să văd dacă pot să-mi schimb

cererea de
concediu.

- îmi pare
rău.

De agitaţie,
răsuceam

cablul
telefonului.

- Sau... nu trebuie neapărat să

mergem
amândoi. Tu
rămâi la

teste şi vii la
noi pe urmă,

după ce am
instalat-o.

Mi s-a făcut
brusc frig.

- Am crezut... Am crezut că

vom hotărî
asta
împreună,

după ce o
vedem în
carne şi

oase. Ştii şi
tu. După ce
stăm de

vorbă cu
asistentele

despre
nevoile ei.

Hershel
râse.

- Da, dar atunci problema

era
programul
tău, nu

faptul că
erai plecată

de pe
planetă.

- N-avem de unde să

ştim dacă
mă acceptă.

- Elma, fii serioasă! Ar fi idioţi să nu

te angajeze,
măcar din
motive de

publicitate,
dacă nu de
altceva.

- Nu aşa merg lucrurile la

agenţia
spaţială.

Tot ce ţinea
de
programul

spaţial era
complex şi
periculos. în

niciun caz
nu primeau
pe cineva

necalificat
numai
pentru

publicitate,
cel puţin
până nu se

stabiliza
situaţia.

- Oricine merge în spaţiu acum

trebuie să facă faţă, i-am spus.

Cine ştie ce
vor

demonstra
testele?

- Corect. Ăăă... îmi datorezi cel

mai recent
număr din
Blackhawk,

dacă am dreptate. Şi am.

Fratele meu
e tare
înfumurat

câteodată,
zău.

- în plus, îmi zise, îţi trebuie timp

să cauţi o
casă nouă,
nu? De-asta

am hotărât
să aşteptăm

până luna
viitoare.
-Da...

Ziarul meu
era şi acum
pe masa din

bucătărie,
împachetat
frumos.

Nathaniel şi
cu mine va
trebui să

studiem
anunţurile
diseară.

- Chiar vrei să umbli după casă şi

să te muţi în
timp ce te
pregăteşti

pentru
testele
astea?

De ce
trebuia să
aibă

dreptate? M-
am aplecat,
ca să-mi

sprijin cotul
pe genunchi
şi mi-am

masat
fruntea.
Până la

urmă, Parker
îmi spusese
că nu aveam

să văd
spaţiul
niciodată,

deci poate
că ar fi fost
mai indicat

să mă
concentrez
pe ceea ce

puteam face
pentru
familia mea.

- Poate că nu testele ar trebui să fie

prioritatea
mea. Adică...
nu e mai

bine să
planific ceva
ce pot

controla,
decât un
lucru care ar

fi posibil să
se întâmple?
- Elma.

Mi-l
imaginam
încruntându-

se la mine
pe deasupra
ochelarilor.

îmi spusese
odată că nu
vedea nimic

când se
încrunta, dar
îi dădea un

aspect
intimidant.

- N-ai să fii niciodată liniştită dacă

nu încerci şi
asta.

- Şi dacă nu sunt acceptată?

Râse de
mine.

- Atunci îţi fac abonament

la *Mystery*
in Space.

- Bun. îmi voi îneca suferinţa în

benzi
desenate.

- Ascultă... Avionul meu sigur va

trebui să
facă escală.
Ce-ar fi să

caut un zbor
cu escală în
Kansas City?

Mătuşa
Esther
probabil că

va avea
nevoie de
odihnă, aşa

că putem sta la voi peste noapte. Aşa,

o vei vedea
şi tu. Ce
zici?

- Ha, ha! Vorbeşti serios?

Se pricepea
de minune
să mă facă

să mă simt
din nou ca o
fetiţă. Nici

măcar nu-mi
mai
tremurau

mâinile. îmi
revenisem la
starea

normală de
funcţionare.

- Atunci poate vă nimeriţi la

timp şi
pentru o
lansare.

O mătuşă în
viaţă şi
primele

teste pentru
a deveni
astronaut...

Când m-am
dus la
serviciu a

doua zi, încă vibram de bucurie.

Până şi
linoleumul
de la CAI mi

se părea mai
strălucitor.

înainte de a
ne despărţi,
Nathaniel se

apleca şi mă sărută pe obraz.

- Vezi să nu orbeşti pe cineva cu

zâmbetul
ăsta.

- Nu-ţi
face griji.
îmi va pieri

imediat ce
voi vedea ce-
au mai

stricat
inginerii tăi
de data asta.

Râse şi mă
strânse
drăgăstos de

mână înainte
de se
îndepărta cu

paşi mari
spre biroul
lui.

Murmurul
matinal din
departament

ul de calcule
se auzea
până pe hol.

Aerul
fremăta de
conversaţii

vesele
despre
schimburi de

reţete şi
complimente
pentru

ţinută.
Odată ce
începeam

lucrul, nu
mai auzeai
altceva

decât cifre,
zgomotul
discret al

riglelor de
calcul şi
păcănitul

maşinăriei
Friden. în
ultima

vreme, şi
câte-o
înjurătură,

Când am dat
colţul şi am
intrat în sala

noastră,
Basira stătea
cocoţată pe

biroul nostru
comun şi
dădea din

mâini ca şi
când ar fi
dirijat o

orchestră
simfonică.

- ...
candelabre
peste tot.

Habar n-am
avut. Şi cum
cântau! Au

fost
minunaţi.

Myrtle clătină trist din cap.

- Noi n-am fost decât la bowling. A

fost seara
ligii noastre.

- Ce faceţi, fetelor?

Mi-am pus
poşeta pe
birou şi am

început să-
mi desfac
nasturii

paltonului. Oricât îmi venea să mă

laud că
fusesem
selectată

pentru
prima rundă
de teste,

Basira avea acum cuvântul.

- Hank m-a dus pe malul celălalt al

râului
Missouri, la

un
spectacol.

Bătu din
palme.

- A fost
mortal.
Teatrul

Midlander...
Atâtea
ornamente,

de parcă
oricine ar fi
vrut ar fi

putut decora
câte-un colţ.
Până şi

toaletele
erau
împodobite.

Mi-am scos
paltonul,
evitând în

mod special
să spun că
trecusem de

prima
selecţie.

- Nu mai ţin minte când am fost la un

spectacol
ultima oară.

- Păi, spuse Helen, dacă ai ocazia...

I se opriră
cuvintele în
gât şi privi

undeva
dincolo de
mine.

- Ce-i cu tine, Helen?

Ai păţit
ceva?

- Nimic, am o alergie.

Dădu din
mână
zâmbind, dar

avea ochii umflaţi de plâns.

Umerii îi
erau aduşi în
faţă şi

vorbea cam
răguşit.

La dracu'!
Nu trecuse

de prima
selecţie.

La serviciu
nu am spus
nimic, dar la

Club 99?
Păi... acolo
nu puteam

evita
subiectul.
Duminica

următoare,
m-am dus la
aerodrom cu

scrisoarea în
geantă. încă
nu mă

simţeam în
largul meu
în prezenţa

lui Betty.
Adevărat,
datorită ei o

regăsisem
pe mătuşa
mea, dar

ţinuse
scrisoarea în
poşetă luni

în şir. Ar fi putut să i-o dea lui

Helen sau lui
Nicole, dar
n-a făcut-o,

Pearl
adusese un
chec şi-l

pusese pe
mijlocul
mesei din

hangar. Ida
şi Imogene
se

zgribuleau în
paltoane.
Nicole îşi

scosese o
mănuşă, ca
să ia o felie.

Chiar şi cu
uşile închise,
tot mi-au

ieşit aburi
din gură
până m-am

ascuns
direct la
masă, unde

era şi un
radiator mic.
Lângă el, îmi

era prea
cald la
glezne şi

prea frig la
mâini.

- O, avem chec!

Halal
început de
conversaţie,

ştiu. Dar ori vorbeam despre asta,

ori despre
cât de mare
crescuse

burta lui
Pearl. Dacă
nu avea

gemeni, aş fi
fost de-a

dreptul
şocată.

- Am avut
chef să coc
ceva, cred,

zise, mângâindu-se pe burtă.

Nicole se
uită la ceas.

- Dar Helen nu mai vine?

Ca la
comandă,
uşa

hangarului
se deschise
brusc şi cu

zgomot.
Apăru
Helen, cu o

geantă pe
umăr. Intră
şi trânti uşa

după ea.
Măcar nu

mai era
tristă?

Se uită la mine, apoi cuprinse cu

privirea tot
restul
grupului.

- Dosarul meu a fost respins.

- Şi al meu, zise Ida, ridicând

braţul. Nu
că s-ar mira
cineva.

Mi-am dres vocea şi-am zis:

- Pe mine m-au acceptat.

- Şi pe mine, rosti Nicole,

lăsând
prăjitura din
mână şi

scuturându-şi

fărâmiturile
de pe fustă.

Imogene clătină din cap:

- M-au refuzat din cauza

experienţei
insuficiente

cu avioane
cu reacţie.

- Şi pe mine m-au primit, spuse

Betty, apoi
se răsuci

către Pearl.
Dar pe tine?

- Eu nu mi-am depus dosarul.

îşi plimbă
palma pe

burta
umflată.

- Noi aşteptăm până se

înfiinţează
colonia şi
vedem după

aceea ce
facem.

Liniştea
deveni
palpabilă în

hangar.
Afară,
zumzetul

avioanelor
sugera că

lumea
mergea mai
departe, dar

aici,
înăuntru,
ceva se

rupsese.
Deşi stăteam
toate la un

loc în jurul
mesei,
grupul

nostru se
divizase. Era
destul de rău

că unele
fuseseră
acceptate,

iar altele nu,
şi mai rău că
motivul

respingerii
lor ţinea,
fără

îndoială, de
rasism.

Helen sparse gheaţa răsturnându-

şi conţinutul
genţii pe
masă. O

umplu de
manuale şi
ghiduri. Am

prins unul
care stătea
să cadă. Era

un manual
pentru T-33-
uri. Ea

extrase din
teanc un

carnet de
notiţe.

- Acestea sunt aerodromuri

care au
avioane cu
reacţie.

- Dar termenul-limită e

depăşit...
spuse Nicole
şi clătină

amărâtă din
cap. E oribil,

dar ce mai
poţi face?

- Mă pot pregăti

pentru data
viitoare.

Helen se
încruntă la
ea, apoi îşi

îndreptă
atenţia către
Ida şi

Imogene.
Postura ei
fioroasă îmi

aminti că era
campioană
la şah.

- Şi puteţi şi voi două, adăugă.

Ida luă un manual şi îl frunzări.

- Mi se pare că trebuie să ne apucăm

serios de
pilotat.

- Şi de scris nişte scrisori,

spuse
Imogene,
întorcându-

se către
Betty. Ai de
gând să scrii

şi despre
asta?

- Nu ştiu...

Imogene
adusese la
perfecţiune

arta ridicării
din
sprâncene.

Adăugă la ea
şi ţuguiatul
buzelor, iar

dezamăgirea
i se risipi
scurt, ca un

pocnet de
bici.

Betty ridică
mâinile cu
palmele în

afară, într-un gest împăciuitor.

- Trebuie să mă gândesc din ce

perspectivă
să scriu.

- Ce zici de „Selecţia astronauţilor

, făcută de
rasişti"?

Imogene luă cuţitul de pe masă şi

înjunghie
checul.

- Dr. King va avea o zi nemaipomen

ită, i-au
ridicat
mingea la

fileu. Fac
pariu că toţi

candidaţii
sunt albi.

- Aş putea..., am spus, apoi

m-am
întrerupt, ca
să-mi

limpezesc
glasul. Chiar
aveam de

gând să le
propun asta?
V-ar folosi

dacă aţi
vedea lista

celor
acceptaţi?

Ida
încuviinţă şi
rupse o

bucată de
chec.

Da. Nu-
ţi face

griji,
Betty,

avem
suficie

nte
ziare

pentru
negri,

care
vor fi

mai
mult

decât
fericite

să
publice

poveste
a. Ele

nu vor
avea

proble
me cu

„persp
ectiva"

.DOUĂ
ZECI

SI
NOUĂ

9

PLATFORMA ORBITALĂ

LUNETTA
URMEAZĂ
SĂ

STABILEA
SCĂ UN

NOU
RECORD

KANSAS
CITY, KS, 26
aprilie 1957

— Mâine-dimineaţă, dacă toate

merg
conform
planului, cei

trei
astronauţi
de pe

Lunetta 2 se
vor lansa pe
orbită, într-o

misiune-
record de 59
de zile pe

staţia
spaţială
internaţional

ă. încheierea
cu succes a
acestei

misiuni va
reprezenta
încă un

moment de
răscruce în
realizarea

zborurilor
spaţiale cu
echipaj

Luni mi-am
petrecut
aproape

toată
dimineaţa
ajutându-l pe

Bubbles cu
datele celor
mai recente

testări ale
motoarelor.
Se ridică pe

vârfuri şi se
aplecă
deasupra

biroului.
Vizavi de
mine, Basira

îşi muşcă
buza de jos,
ca să nu o

apuce râsul.
Entuziasmul
lui Bubbles

era...
entuziasmant.

- Bine, Bubbles... Forţa de

propulsie
corespunde.
Am împins

către el foaia
cu calcule.

- Chiar şi cu încărcătură

utilă, vei
avea nevoie
de numai

două etape,
nu de trei,

ca să ajungi
pe orbită.

- Ştiam eu!

împunse
aerul cu
pumnul,

făcându-şi
cravata să
fluture.

- Rachetă, aşteaptă-ne că venim!

Am tuşit
discret.

- Pe *hârtie,* Sirius e pregătită.

Dar numai
dr. York
hotărăşte ce

se întâmplă
mai departe.

Bubbles
zâmbi larg.

- Şi tu eşti
dr. York.

Mi-am dat
ochii peste
cap.

- Ştii bine la care dr. York mă

refer. Eu
sunt doar
operatoare

de calcul, el
e inginerul-
şef.

Testele
motoarelor
erau

consecvente,
iar structura
combustibilu

lui, cea mai
stabilă din
câte

văzusem eu
în
departament

ul nostru de
calcule. Avea
potenţialul

de a genera
schimbări
radicale în

misiunile
spaţiale,
pentru că

scădea
consumul de
combustibil.

Mai
important, o
lansare în

două etape
reducea

riscul de
eşec.

- Du-te la
el. Arată-i-le.

Bubbles luă
paginile,

ridicând din
umeri.

- Ăăă... E plecat cu directorul,

deocamdată.
Dar când se
întoarce, mă

duc sigur!
Mersi!

Dintre toţi
inginerii,
Bubbles era

preferatul
meu. Ieşi din
sală cu paşi

săltăreţi,
hârtia şi
cravata

fluturându-i
la fiecare
mişcare.

Basira nu se
mai putu
abţine şi se

aplecă în
faţă, ca să-şi

ascundă faţa
în mâini.

- îşi

terminā

chiar fiecare

propoziţie cu
semnul
exclamării?

- Am auzit cel puţin un

semn de
întrebare.

Pe biroul
meu mă
aşteptau cel

puţin trei
solicitări de
calcule. Of,

ce viaţă au şi
operatorii de
calcule...

- Dar să ştii că motorul e chiar grozav.

Cel puţin pe hârtie.

Helen se
ridică de la

masa ei şi
veni la noi.

- A zis că directorul e plecat?

Mi se zbârli pielea.

Rahat!

Discutasem treaba asta la club.

- Da... Cred că a plecat la

Lockheed-
Martin, ca să
vadă capsula

de comandă
pentru
aselenizare.

- Bănuiesc că o să lipsească

toată ziua,
nu?

- Probabil.

M-am ridicat
şi m-am
întins cu

gesturi cât
mai normale.
E bine că

soarta
naţiunii
noastre nu

depindea de
abilităţile de
spion ale lui

Helen sau
ale mele.
Eram

discrete ca
nişte mâţe în
călduri.

- Vin înapoi
într-o clipă.

Merg până
la toaletă.

încuviinţând
din cap,
Helen se

întoarse la
masa ei, luă
un creion şi

se reapucă
de lucru cu
râvnă, de

parcă nici nu
s-ar fi
întrerupt.

Myrtle se
uită de la
mine la ea

cam
nedumerită,
dar din

fericire nu
ne întrebă ce
avem de

gând să
facem.

Am ieşit, dar
nu m-am dus
la toaletă, ci

la biroul lui
Clemons.
Deşi atât eu,

cât şi Helen
aveam acces
la aceleaşi

locuri din
baza CAI, eu
riscam mai

puţin decât
ea. Cum
lucra şi

Nathaniel
tot aici,
puteam

oricând
pretinde că
mă trimisese

cu un
comision, pe
când ea ar fi

fost
concediată,
şi asta ar fi

însemnat să
fie trimisă

înapoi în
Taiwan.

Ca de obicei,
uşa de la
biroul lui

Clemons era
deschisă.
Auzeam

ţăcănitul
ritmic al
maşinii de

scris. După
colile de
indigo,

Doamna
Kare
dactilografía

un raport în
cel puţin trei
exemplare.

îmi zâmbi
fără să se

oprească din
lucru.

- Bună ziua,
dr. York. Cu

ce vă pot fi
de folos?

- Am nevoie de un exemplar din

lista
astronauţilor
.

Am blufat,
de parcă era
cât se poate

de normal
să-mi
trebuiască

lista, pentru
că mi s-a
părut mai

sigur decât
să
scormonesc

pe ascuns în
fişete.

- Vai, din păcate, nu vă pot ajuta.

Tocmai am
trimis-o la
biroul lui

Stetson
Parker.

Se lumină la faţă.

- Puteţi s-o cereţi de la el.

- Mulţumesc, aşa voi face.

Normal că
primul
astronaut al

naţiei era
implicat în
alegerea

candidaţilor.
Probabil că
se ofilise rău

de tot când
Clemons a
decis să

adauge
femeile pe
listă. Dar de

ce figuram şi
eu pe ea,
după ce

jurase că mă
va ţine
numai la sol?

I-am făcut cu
mâna
doamnei

Kare, am
ieşit şi am
pornit pe

coridor. De
data asta,
chiar m-am

dus la toaletă. Intrând într-

Voiam să le
ajut pe Ida,
Imogene şi

Helen şi pe
toate fetele
care

fuseseră
scoase din
cursă, dar

Parker mă ura. Probabil că

ajunsesem
pe listă în
ciuda voinţei

lui, iar a
merge la el
în birou era

lucrul cel
mai bătător
la ochi pe

care îl
puteam face.

Mai
rămâneau
testele...

Atunci
puteam afla

cine mai e
pe listă.

Luni, 13 mai
1957, la ora
9 dimineaţa,

m-am
prezentat la
baza de

testare, care
nu era în
campusul

CAI, ci la o
bază de
testare

militară de
la Fort
Leavenworth

. Clădirea,
cu ferestre
imense şi

pereţi de
cărămidă
roşie, exista

dinaintea
Meteoritului.
La recepţie,

m-au
înregistrat şi
mi-au dat o

brăţară
medicală cu

numărul
378.

- Ce multe femei, am glumit,

încercând să
aflu ceva
despre listă.

Oare o
cunosc pe

vreuna
dintre ele?

Recepţionista clătină din cap.

- Sunteţi
doar 34. 378
e numărul

dosarului pe
care l-aţi
depus.

Am rămas cu
gura căscată
când mi-am

dat seama
de
anvergura

operaţiei. Respinseseră deja... cine

ştie câte
dosare... dar
nu şi pe al

meu. Totuşi
numai 34...
Cel puţin aşa

îmi va fi mai
uşor să adun
numele.

- Nu vă mai reţin, i-am spus

recepţionere
i.

- Pe coridor,
la stânga.

Se întoarse la registrul ei, lăsându-

mă să bântui
pe hol.
Aşadar,

mergând pe
coridor şi
apoi cotind

la stânga,
am ajuns la
o coadă

formată
numai din
femei. Toate

albe. Oare aş
fi remarcat
lucrul ăsta,

dacă n-ar fi fost Ida şi Imogene?

Probabil că
nu. Mergând
spre capătul

cozii, Nicole
se apleacă din
rând şi îmi

făcu semn
cu mâna.

M-am oprit
în dreptul ei.

- Ia uite unde ne întâlnim.

Mai
cunoaştem
pe cineva?

- Le-am văzut pe Betty, pe

Jerrie
Coleman şi
pe Jackie

Cochran, dar
pe celelalte
nu le mai ţin

minte. Dar
să ştii că nu

sunt numai
albe.

Dădu din umeri, unduindu-şi

nonşalantă
rochia de un
albastru-

închis, cu
guler alb - ca
să-i dea o

tentă de
seriozitate -,

şi o curea,
ca să pară...

prietenoasă,
ca să zic aşa.
Arătă spre

capătul
cozii.

- Vezi? E şi Hazel aici.
- A, da!

La şase-
şapte
persoane în

urma
noastră
stătea o

chinezoaică
singuratică.
Hazel Ying

Lee fusese în
WASP în
timpul

războiului. Nu ne cunoşteam

decât vag,
dar în WASP
fuseseră

doar două
chinezoaice,
deci nu

aveam cum
să nu o
recunosc. I-

am făcut cu
mâna în timp
ce mă

îndreptam
spre capătul
rândului, dar

nu cred că
m-a
recunoscut

în jurul
nostru
circulau

femei în
foşnete de
crinoline şi

bumbac
apretat.
Niciuna nu

era de
culoare. Şi,
cu cât

stăteam mai
mult acolo,
cu atât mai

limpede mi-a
devenit că
Hazel era

singura care
nu era albă.

Am scos un
carneţel din
poşetă şi am

trecut
numele celor
pe care le

cunoşteam.
Aproximativ
cincisprezec

e dintre ele
fuseseră în
WASP, deşi

nu mi-am
amintit

numele
tuturor.

Au început
să mă doară
călcâiele de

atâta stat în
picioare. Am
încercat să

fac
conversaţie
cu femeia de

lângă mine -
Francesca
Gurrieri, din

Italia -, dar
eram prea
îngrijorate

de ce avea
să se
întâmple.

Coada se
formase în
faţa unei uşi

duble. Din
când în
când, ieşea

câte-o
femeie şi noi
ne târâm cu

câte-un pas-doi mai în faţă.

Am încercat
că ghicesc
ce se

petrecea
înăuntru
după

expresia
celor care
ieşeau, dar

nu mi-am
dat seama
decât că

unele se descurcaseră binişor,

pentru că
păşeau cu
spatele

drept şi
bărbia
ridicată.

Dacă cineva
uita că
femeile

acestea erau
toate piloţi,
nu trebuia

decât să se
uite la
mersul lor

mândru, ca
să-şi aducă
aminte.

Sabiha
Gokgen ieşi
pe uşa

dublă. în
timp ce-i
treceam

numele pe
listă, am

avut o clipă
de ezitare.

Purta un
costum cu
pantaloni şi

tenişi. Fir-ar.
Era ţinuta
perfectă.

Căzusem în
capcanei
ideii de a

face o figură
prezentabilă,
dar se

căutau piloţi,
nu cuconiţe.

Va fi bine,
mi-am spus.
Mi-am

netezit fusta
de lână şi
am inspirat

profund.
Majoritatea
celorlalte

femei purtau
tot fustă, şi
nu ţinuta lor

părea să fie
motivul
pentru care

aveau o
expresie mai
veselă sau

mai tristă
când ieşeau

pe uşa
dublă.

Nicole
dispăru pe
uşă

împreună cu
alte patru
femei. Am

mai înaintat
puţin.

Am început
să regret că
nu luasem o

pastilă de
Miltown de
dimineaţă,

dar medicamentul îmi

încetinea
mintea
destul cât să

nu-mi doresc
să risc. Nu
credeam că

ne vor pune
să zburăm,
poate ne

testau doar
cu un
simulator.

Dar
aşteptarea
aceea... era

destul să
întoarcă pe
dos stomacul

unei fete mai
sensibile.

Nicole ieşi
zâmbind şi

veni direct la
mine.

- Testul ăsta e floare la ureche.

Doar îţi ia
sânge şi te
pune să sufli

în nişte
tuburi - cum
a fost când

ne-am
înscris în
WASP.

Am răsuflat
uşurată.

- Ar fi fost frumos dacă ne-ar fi spus

de la
început.

- Suspectez că vor să vadă cine

cedează sub
presiune.

îmi făcu cu
ochiul.

- Am un as în mânecă.

Am căscat
ochii cât
cepele, apoi

am izbucnit
în râs. Luase
un Miltown?

- Probabil că, fiind soţie de

senator, eşti
imună.

- Exact asta am vrut să spun.

Acum... mă
duc să dau
un test scris

la etajul al
doilea. îmi
puse o mână

pe braţ. Te
vei descurca

fără
probleme.

După
plecarea ei
am stat iar

şi-am
aşteptat,
înaintând ca

melcul, până
mi-a venit
rândul să

intru într-un
salon auster,
zugrăvit în

alb, cu
mobilier din
crom, plin cu

asistente în
uniforme la

fel de
austere.

Asistenta
care s-a
ocupat de

mine m-a
aşezat pe un
scaun, lângă

un cărucior
scund, din
email. Era

albă,
expeditivă,
pe la 55 de

ani, cu păr
cărunt pe
sub bonetă.

Pe ecusonul
ei scria

„Doamna
Rhode".

- Vă voi lua puţin sânge,

doamnă
York.

- Desigur.

M-am bucurat că purtam un

costum cu
cardigan,
pentru că

îmi puteam
dezveli
braţul mai

uşor. Mi-am
scos
cardiganul.

- Venele de la braţul

stâng se văd
mai bine.

Doamna
Rhode ridică

o
sprânceană.

- Aveţi pregătire medicală?

- Mama a fost asistentă în

Primul
Război.

Am întins
braţul, ca să-

mi pună
garoul.

- Aşa se explică... aoleu!

Mă ocoli şi
sări s-o ajute
pe femeia de

lângă mine.
Asistenta
care se

ocupa de ea
o ţinea de
braţ, să nu

cadă.
Doamna
Rhode o

prinse de braţul celălalt.

Femeia stătuse la rând în

spatele meu.
Era palidă
ca hârtia şi

toată
transpirată.
Cele două

asistente
reuşiră s-o

ridice înapoi
pe scaun.

- Nici n-am apucat s-o înţep, spuse

cealaltă
asistentă,

luându-i
pulsul.

Doamna
Rhode dădu

din umeri şi
rosti:

- Măcar am câştigat puţin timp.

Se întoarse
şi făcu semn

unei
infirmiere.

- Când poate să stea pe picioare,

du-o în sala
de aşteptare
şi asigură-te

că se simte
bine înainte
de a o

trimite
acasă.

M-am înfiorat. Ce simplu era.

Nu că
astronauţilor
ar fi trebuit

să li se ia
sânge în
spaţiu, dar e

suficientă o
clipă de
slăbiciune ca

să fii scoasă
din cursă.

Poate că ar fi
trebuit să
iau pastila

de
dimineaţă.
Sau poate

era mai bine
că nu am
luat-o. Aş fi

putut să mă
frământ aşa
zile la rând.

Un lucru
ştiam sigur:
nu aveam de

gând să leşin
din cauza
unui ac.

Măcar de atât eram în stare.

Doamna
Rhode se
întoarse la

mine
ştergându-se
pe mâini.

- Vă rog să mă iertaţi.

- Nu-i nimic.

Mi-am întors
scaunul, ca
să nu o mai

văd pe
femeia care
leşinase.

Probabil că
murea de
ruşine.

Măcar atât
puteam să
fac - să nu-i

sporesc
stânjeneala,
pretinzând

că nu am
văzut nimic.

Doamna Rhode era foarte

experimenta
tă şi n-am
simţit nimic,

decât o mică
înţepătură
când mi-a

intrat acul în
venă.
Seringa

strălucitoare
semăna cu
un fuzelaj

sudat de
braţul meu.

Chiar era
necesar să o
privesc

luându-mi
sânge? Nu.
Dar voiam să

mă asigur că
ştie că nu
mi-e frică.

- Trebuie să
fiţi obosită,
cu atâtea

femei pe
care le
examinaţi.

- E mai bine decât cu bărbaţii.

Aţi încercat
vreodată să
faceţi

anamneza
unui pilot?
Ai putea jura

că n-au fost
niciodată
bolnavi şi s-

au născut
din

concepţie
imaculată.

Am râs - cam tare.

- Ştiţi că suntem toate piloţi, nu?

-Da.
Detaşă
eprubeta cu

sânge de ac
şi o astupă.

- Dar le-a intrat în cap că, dacă

suferă de
vreo boală,
sunt

consemnaţi
la sol.

- Aaa... şefimea nu dădea atâta

atenţie
membrelor
WASP.

Am luat
tamponul pe
care mi l-a

dat şi l-am
apăsat pe
plică cotului

după ce a
scos acul.

- Şi acum...
ce urmează?

- Câteva întrebări.

îmi notă
numele pe
eprubetă şi o

puse într-un
stativ. Luă o
planşetă din

cărucior şi
un creion
din

buzunarul
uniformei.

întrebările
erau
standard şi

plictisitoare.
Ultima
menstruaţie.

Istoricul
bolilor.

Sarcini.
Alergii.

- Ce medicament

e luaţi în
prezent?

M-am
alarmat. Nu
luasem

pastila de
dimineaţă şi,
chiar dacă

aş fi luat-o,
nu era
pentru nicio

boală. Asta
încerca să
afle, nu?

- Doamnă York?

- Aspirina contează?

Sau vitamina
C?

Mi-am
muşcat buza
de jos,

încercând să
pară că nu
sunt un pilot

cu P mare.
Dar nu
aveam de

gând să fiu
cosemnată la
sol din cauza

nenorocitei
de anxietăţi.

- Şi
Dristan,
dacă nu-mi

trece tuşea
de la sine.

Scutură din
cap.

- Mă refer la medicament

e luate în
mod regulat.

- A, păi, niciunul.

Nu minţeam,
nu?

A doua zi,
am purtat
pantaloni şi

tenişi. Când
am ajuns pe
coridorul

spitalului,
mi-a fost
limpede că

nu eram
singura care
îşi

schimbase
strategia
ţinutei.

Odată ce m-am înregistrat,

recepţionista
m-a
îndrumat

spre o sală
de la etajul
al doilea.

Sala avea
scaune de
lemn aliniate

la perete şi
încă un rând
de scaune

aşezate
spate în
spate, în

mijloc. O singură plantă, una

căţărătoare,
în colţul de
lângă

fereastră,
încerca să
evadeze prin

pereţii albi,
terni. Pe
scaune

stăteau mai
multe femei
în pantaloni

decât
văzusem
vreodată la

un loc până
atunci.

Nicole mă
observă şi-
mi făcu

semn să
merg la ea.
Stătea cu

Betty şi alte
două fete pe
care nu le

cunoşteam:
Irene
Leverton,

fiică de
fermier, şi
Sarah

Gorelick,
mamă a opt
copii.

Sarah râse
când îmi
văzu

expresia
şocată,
probabil

foarte
comică.

- Aşa păţesc tot timpul. Dar,

dacă nu m-
au dat gata
opt copii,

spaţiul
trebuie să fie

floare la
ureche.

Nicole se
aplecă
înainte şi-mi

puse mâna
pe braţ.

- Ai auzit?

Trei au fost

deja
eliminate.

- Ştiu că una a leşinat.

- Şi una avea anemie, iar... lui

Hazel i-au
spus că
suferă de

murmur
cardiac.

Nicole ridică
o
sprânceană

cu
subînţeles.

„întâmplător
", Hazel,
singura

candidată
chinezoaică,
avea

murmur
cardiac. Ida
se va înverzi

la faţă când
îi voi spune
diseară.

O infirmieră
cu clipboard

apăru la
intrare.

- York,
Coleman,

Hurrle şi
Steadman.

- Ne vedem mai târziu.

Am salutat
vesel grupul
de fete şi m-

am alăturat
celorlalte
trei femei.

Infirmiera ne
conduse pe
un coridor şi

ne lăsă pe
fiecare în
altă cameră.

A mea era
mică şi nu
exista în ea

decât un
scaun din

acelea ca la
oftalmolog.

Mirosea a
transpiraţie
şi puţin a

vomă. M-am
bucurat
dintr-odată

că
petrecusem
ultima lună

pregătindu-mă pentru asta. Ceea

ce m-a făcut
să mă întreb
pe unde-o fi

Hershel
acum. Ar
trebui să

sosească în
Carolina de
Sud şi să se

întâlnească
cu mătuşa

Esther în
curând.

Doamna
Rhode,
asistenta din

ziua
anterioară,

mă invită să
mă aşez.

Oare mătuşa
Esther arăta
la fel? Vocea

nu mi se
păruse deloc
schimbată,

dar cum o
afectaseră
cei cinci ani

de la
Meteorit?
Stai, doamna

Rhode
tocmai mi-a
spus ceva.

- Poftim?
- Vă rog să

vă scoateţi

bluza, ca să
vă

monitorizez
inima.
- Aaa...

Infirmiera
plecase, deci
eram doar

noi două. Am
început să-

mi desfac
nasturii.

- Desigur, am spus.

îmi lipi
ventuze pe
piept cu

mâinile reci.
Mi s-a făcut
pielea de

găină pe
braţe şi a
trebuit să

mă controlez
ca să nu mi
le împletesc

la piept.
Cablurile
duceau la

unul dintre
aparate.
Când m-am

făcut mai
comodă în
scaun, am

simţit
metalul rece
pe spatele

meu, care
chiar nu era
obişnuit să

fie expus
aşa.

- în regulă, doamnă

York. Va
trebui să
staţi cu ochii

deschişi pe
durata
examinării.

Povestiţi-mi
cum l-aţi
cunoscut pe

soţul
dumneavoastră. Vă rog

să vorbiţi
fără oprire
în

următoarele
cinci minute.

Am auzit
zgomot de
metal lovind

metal în
spate.

- Orice ar
fi, vorbiţi
întruna şi nu

închideţi
ochii.

- Bine...
L-am
cunoscut pe

Nathaniel cu
trei luni
înainte de a

ieşi
împreună...

Am simţit
ceva rece în

dreptul
urechii.

- Eram la Stanford. Mi se dăduse

însărcinarea
să-l meditez
pe colegul

lui de
cameră la...

Dumnezeule,
ce-i asta...

Un lichid
rece ca
gheaţa mi-a

umplut
urechea
dreaptă şi

mi-am
pierdut
brusc

echilibrul.
Camera s-a
învârtit

violent cu
mine. M-am
prins de

scaun cu
ambele
mâini. Ochii

deschişi. Nu
te opri din
vorbit.

- .. .medit
ez... Trebuia
să-l meditez

pe colegul
lui de
cameră la

matematică.
Ecuaţii
diferenţiale.

Dar tipul nu era întotdeauna

acolo când
veneam şi...
şi...

Era mai rău
decât atunci
când cădeai

în vrie. Cel
puţin atunci
puteai să

faci ceva ca
să te
redresezi.

- …aşa că stăteam de vorbă cu

Nathaniel.
Puţin.
Despre

rachete, mai
ales. în
semestrul

următor,
colegul lui
avea alt

coleg de
cameră.

Doamne,
spun
prostii...

- Nu l-am văzut pe Nathaniel.

Nu l-am mai
văzut până
în război.

Eram în
WASP.
Zburam cu

avionul
dintr-un loc
într-altul şi

mă
antrenam în
New Mexico.

Era şi el
acolo. Şi-a
amintit de

mine. Nu
mai eram
chiar atât de

timidă. Am
vorbit iar

despre
rachete.

Nu-mi
puteam
concentra

privirea.
Abia îmi
ţineam ochii

deschişi în
timp ce se
învârtea

camera cu
mine.

- A treia oară ne-am întâlnit la

Langley, la
CNCA. îl
vizitam pe

tata... Adică
tata m-a dus
să vizitez

CNCA. Era
şi Nathaniel
acolo. Am

vorbit
despre
rachete. Şi

mi-a pus o
întrebare
despre

traiectorii. I-am
răspuns...

Mă dureau
degetele de
la cât

strângeam
scaunul ca
să nu cad.

Oare femeile
celelalte
căzuseră?

Dar
bărbaţii?

- I-am răspuns şi mi-a oferit o

slujbă. N-ar
fi trebuit...
Adică...

Operatoarele de calcul nu ţineau de

departament
ul lui. E

inginer. Era
inginerul-şef.

îi făcuseră
treaba asta
şi lui Stetson

Parker. îi
băgaseră şi
lui acelaşi

lucru în
ureche.
Singurul

lucru pe
care îl ştiam
sigur despre

teste era că
ne testau
exact la fel

ca pe
bărbaţi.
Dacă el a

supravieţuit,
atunci

puteam şi
eu.

- Mai târziu mi-a spus că m-ar

fi vrut în departamentul lui, dar

atunci n-ar fi
putut să mă

invite în
oraş.

O dâră de
lumină
strălucea pe

mânerul uşii.
M-am
concentrat

pe ea şi am
încercat să
las camera

să se
învârtească
în jurul

acelui punct.
M-a ajutat.
Cât de cât.

- Nu m-am gândit niciodată că

o femeie
poate fi
inginer, iar

în
departament
ul de calcule

erau numai
femei, deci
mi s-a părut

că mă
potriveam.
Lucram deja

acolo de
două luni
când m-a

invitat să-l
însoţesc la
petrecerea

de Crăciun.
I-am spus că
sunt evreică.

Aşa am aflat
că şi el e tot
evreu, dar

era
petrecerea

firmei,
deci...

Doamna
Rhode apăru
în faţa mea

şi opri un
cronometru.

- Foarte bine, doamnă

York. Patru minute, 38 de secunde.

E foarte
bine. Puteţi

închide ochii
acum.

întunericul
veni ca o
uşurare.

Camera tot
se învârtea

cu mine, dar
mai încet.

- Ce-a fost asta?

- V-am
îngheţat
urechea

internă cu
apă
suprarăcită.

E un test de
echilibru, ca
să vedem cât

de bine
reacţionaţi
când vi-l

pierdeţi.
Urmărim
când nu vi se

mai dau
ochii peste
cap - e un

semn că
atunci vă
puteţi

controla
oarecum.

- Iar eu nu am fost în stare să mă

concentrez
decât după 4

minute şi 38
de secunde?

în avion,
dacă mi-ar fi
trebuit atât

să-mi revin,
aş fi murit.

- Da, dar aţi rămas conştientă

tot timpul.
Puteţi să vă
îmbrăcaţi,

dar
monitoarele
cardiace le

lăsăm acolo,
pentru testul
următor.

Mi-a aterizat
un material
moale în

poală,
probabil
cămaşa mea.

- Şi vă mulţumesc

că nu aţi
vărsat.

Restul zilei
s-a scurs în
acelaşi stil

buimac şi
neplăcut.

Te legau de
o masă şi te
ţineau cu

capul în jos
cinci minute,
apoi te

răsuceau
subit, ca să
vadă dacă

leşini din
cauza
schimbării

bruşte a
orientării. O
bandă de

alergat care
urca în ritm
constant în

timp ce
fugeai,
simulând că

urci un
munte.

Au mai fost
şi alte teste,
unele mai

umilitoare
decât vizita
la ginecolog,

ceea ce
spune multe.

Când eram
deja
transpirată,

obosită şi
nervoasă,
mi-au dat

teste scrise
despre
astrodinamic

ă. După
fiecare
rundă

rămâneam
tot mai
puţine.

Unele n- au
fost în stare
să treacă de

câteva teste
cruciale - eu
era să

clachez la
alegarea în
sus „pe

munte",
altele s-au
răzgândit.

Dar între
cele care am
rămas s-a

format o
relaţie
curioasă de

**TREIZ
ECI**

34 DE
FEMEI AU
SUSŢINUT

TESTELE
PENTRU

ASTRONAUŢI

KANSAS
CITY, KS, 16
mai 1957 —

(AP) —
Treizeci şi
patru de

femei au fost
selectate
pentru a

participa la
un program
de testări

preliminare
pentru a
deveni

astronauţi.
Toate sunt
piloţi şi au

vârsta între
23 şi 38 de
ani. Aceste

doamne, de
la blonde la
brunete,

sunt dintre
cele mai
frumoase

exemplare
feminine de
pe planetă.

în ziua a
patra,
rămăseseră

m doar 21.
Printre ele,
Betty şi

Nicole, dar
şi Sabiha.
Uneori eram

în aceeaşi
sală, alteori
înduram

chinurile
singure, cum
fusese testul

cu urechea
internă.

După ce am
avut parte
de bucuria

testului de
glaucom,
când mi-au

lipit de
globul ocular
un fel de

cupă
metalică, am
intrat în sala

de interviuri.
Stetson
Parker era

flancat de
Benkoski şi

directorul
Clemons.

- Ce dracu'...

Clemons
aruncă

stiloul pe
masă.

- Nu trebuie să-i luăm

interviu şi ei,
nu?

Noroc că
eram deja
transpirată

din cauza
benzii de
alergat,

pentru că
aşa nu se
vedea

transpiraţia
rece care îmi

ieşea din toţi
porii.

- Ştiu că v-am pus răbdarea la

încercare,
dar...

Clemons
făcu un gest
de lehamite,

iar eu am
tăcut, din
obişnuinţă.

îşi luă stiloul
şi-l îndreptă
spre mine.

- Ai înţeles greşit.

Trebuie să
stabilim în
ce măsură

doresc cu
adevărat
candidatele

să devină
astronaut.

La tine nu e
deloc cazul.
-O...

M-am uitat
spre uşă.

- Să... să o trimit pe următoarea?

- Nu...
făcu Parker
şi se lăsă pe

spătarul
scaunului.
Cred că ar

trebui să
procedăm
cum se cere,

ca să nu ne
poată acuza
nimeni de

favoritisme
mai târziu.
Luaţi loc,

doamnă
York, şi
spuneţi-ne

de ce doriţi
să deveniţi
astronaut.

Favoritism.
Ha! M-am
aşezat în

scaunul cu
faţa la
bărbaţi, cu

mâinile în
poală şi
gleznele

încrucişate,
aşa cum m-a
învăţat

mama. Nu
mă întrebaţi
de ce am

vrut să stau
ca o
doamnă,

deşi purtam
pantaloni
şifonaţi şi un

tricou
îmbibat de
transpiraţie.

Poate că
ţinuta era
singura

armură pe
care o
aveam.

Măcar o
dată m-am
bucurat şi eu

de toate
interviurile
pe care le

dădusem,
pentru că
mai auzisem

întrebarea
de

nenumărate
ori.

- De ce vreau să fiu astronaut?

Pentru că
cred că
femeile sunt

necesare
pentru a
întemeia

colonii pe
alte planete.

Dacă
facem...

- Nu mă interesează discursurile

dumneavoastră.

Parker se
îndreptă,
făcând

zgomot cu
scaunul.

- Dacă m-ar interesa, aş

citi în
reviste.

Clemons îi
aruncă o

căutătură
urâtă.

- Domnule colonel Parker! Nu

aşa tratăm
candidatele.

- Ştim toţi de ce crede ea că ar

trebui să
meargă şi

femeile în
spaţiu.

întoarse din
nou capul
spre mine.

- Dar eu vreau să ştiu de ce vreţi

dumneavoas
tră, în mod
special, să

fiţi
astronaut. Şi
de ce doriţi

asta *acum,*
în etapa

actuală a
programului.

L-am scrutat
din priviri.
Nu ştiam ce

să-i răspund.
Sau nu eram
în stare să

articulez un
răspuns. Pur
şi simplu

asta îmi
doream, tot
aşa cum

doream şi să
zbor. Am
ignorat

adevărul - şi
anume
faptul că nu

ştiam de ce -
şi am căutat
răspunsuri

ca acelea pe
care le
dădeau

astronauţii
în interviuri.

- Cred că este datoria mea să...

- Să vă serviţi ţara... Ăsta e

răspunsul
care se dă
presei.

Parker
clătină
nemulţumit

din cap. De
data asta,
niciunul

dintre
ceilalţi

bărbaţi nu
intervenіră.

Se uitau toţi
trei la mine
şi aşteptau

să spun
ceva.

Am închis
ochii şi am
tras adânc

aer în piept.
Dacă puteam
vorbi în faţa

Congresului
sau la
televizor,

atunci
puteam să le

dau şi lor un
răspuns.

- Zborul a făcut întotdeauna

parte din
viaţa mea.
Tata a fost

pilot. Când
eram mică, îl
imploram să

facă rotaţii
în jurul axei
laterale,

pentru că
îmi plăcea
cum se

învârte
pământul
sub noi şi

gravitaţia nu
mai conta...

Am deschis
ochii, dar
mi-am dus la

capăt
răspunsul
fără să-mi

ridic ochii de
la linoleumul
lucios.

- Spaţiul pare... Sunt pilot, ştiţi?

Spaţiul
pare...
necesar. Sau

inevitabil.
Sau...

Am întins
mâinile,
căutând

cuvintele
care să le
arate că

tânjeam să
ajung acolo:

- Poate că mi se trage de la

romanele şi
benzile
desenate

science
fiction pe
care mi le

cumpăra
tata, dar
ideea de a

nu merge în
spaţiu mi se
pare o

imposibilitate. Şi dacă Pământul nu

ar fi bolnav,
tot aş vrea
să merg.

Benkoski
scoase un
mormăit,

mâzgălind
cu creionul
un formular.

Clemons îşi
ţinea braţele
încrucişate

la piept şi
buzele
ţuguiate, ca

şi când ar fi
avut un

trabuc între
ele.

Iar Parker
încuviinţa
din cap.

Am trăit să o văd şi pe asta.

Bărbatul
care mă
ameninţase

că nu mă va
lăsa
niciodată să

zbor în
spaţiu dădea
aprobator

din cap.
Luând un
caiet de pe

masă, mă
întrebă:

- Ce spun datele despre

fiabilitatea
rachetelor
Atlas?

- Ăăă...
Schimbarea
bruscă de

subiect mă
luă prin
surprindere.

- Mai puţin de nouă lansări

Atlas au fost reuşite. De-asta am

trecut la
proiectul
Jupiter.

Clemons nu
schiţă niciun
gest în timp

ce Benkoski
îmi nota
răspunsul.

- Care sunt avantajele carburatoare

lor sub
presiune

faţă de cele
cu plutitor?

- Carburato
arele sub
presiune se

răcesc mai
greu, ceea
ce iniţial

poate face
ca motorul
să meargă

mai bine,
dar în final
restricţionea

ză fluxul de
aer şi
determină

un blocaj
complet. Şi
determină

un raport combustibil-aer stabil în

condiţii de
gravitaţie
negativă, ca

picajul sau
zborul pe
spate.

Uimitor cât
de bine mă
descurc la

întrebările
tehnice, faţă

de cele
personale.

Din clipa aceea, interviul a

fost floare la
ureche.

Când
Hershel m-a
rugat să-i

recomand un
hotel, l-am
trimis la

Aladdin,
unde
stătuserăm

eu şi
Nathaniel
după

ameninţarea
cu bomba.
Pe terasa de

la etajul al
doilea avea
un bar unde

se servea
martini.
Terasa se

sprijinea pe
coloane de
marmură

neagră, iar
balustrada
poleită şi

capitelurile
îi confereau
o eleganţă

care amintea
de perioada
de aur de

Oricât de
ispititor
părea barul,

după cinci
zile de teste
probabil că

nu era o idee
bună să
beau alcool

înainte de a
mă întâlni cu
mătuşa

Esther.
Poate că
după aceea

va trebui să
beau tot

martiniul din
bar.

Am străbătut
holul
hotelului,

mergând la
restaurantul
din spate.

Era intim, cu pretenţii de eleganţă.

Ultima oară
când
fuseserăm

acolo, ne
serviseră
mâncare

anostă, dar
comestibilă.

Şeful de sală
ne întâmpină

cu meniurile
în mână.

- O masă pentru doi?

Din partea
opusă a sălii,
Hershel se

aplecă dintr-
un separeu

şi ne salută
cu mâna.

- Nu, mulţumesc, răspunse

Nathaniel.
Ne întâlnim
cu cineva.

Poate că a
spus şi
altceva, dar

eu înaintam
deja grăbită
printre

rândurile de
mese.
Hershel îşi

luase cârjele
şi se ridica
în picioare

când am
ajuns la el. îl
adusese cu

el pe Tommy,
care era un
tânăr în

toată legea.
Purta sacoul
de la *bar*

mitzvah şi îşi
dăduse părul
cu briantină.

Hershel se sprijini într-o cârjă şi

întinse o
mână, ca să
mă

îmbrăţişeze.
L-am strâns
la piept,

ruşinându-
mă ca un
copil la

gândul că o
voi saluta şi
pe mătuşa al

cărei păr alb
îl
remarcasem

în trecere.
Mă strânse

şi el,
murmurând:

- Arăţi
epuizată.

- Şi eu mă bucur că te văd.

L-am bătut
pe spate,
apoi m-am

întors către
mătuşa.

Mă privea
un chip
luminos, pe

care am
recunoscut
imediat

trăsăturile
neamului
Wexler din

partea tatei.
Nu ştiu de
ce mătuşa

Esther nu s-a măritat niciodată,

dar avea un
farmec
jucăuş, chiar

şi acum, la
peste 90 de
ani. Buclele

albe îi erau
prinse în
stilul anilor

1880. Avea
urme de
pudră în

cutele feţei,
dar ochii, la
fel de

strălucitori
ca
întotdeauna.

întinse
amândouă

mâinile spre
mine.

- Anselma!
Hai să te văd
mai bine.

- Numai dacă mă laşi

să te văd şi
eu mai bine.

M-am aşezat
lângă ea,
sperând ca

Tommy să
mă ierte că
nu l-am

îmbrăţişat
încă şi pe el.

- Nu te-ai schimbat

deloc,
mătuşă.

- Odată ce ajungi la o anumită

vârstă, nu ai cum să arăţi mai bătrân.

Mă ciupi de
obraz. Nu-ţi
dau destul

să mănânci
la şcoala aia.

- La şcoală?

Mi-am
aruncat ochii
la Hershel,

care tocmai
dădea mâna

cu
Nathaniel.

- Testele pe care le dai.

Hershel se
sprijini de
peretele

separeului şi
se apleca,
vrând să se

aşeze lângă
Tommy.

- O, dar nu e chiar o şcoală. Mă

pregătesc să
devin
astronaut.

Tommy reacţionă imediat:

- E cel mai fain lucru din

lume. Cum a
fost? Te-ai
întâlnit cu

Stetson
Parker? Ce
fel de teste

ai dat? Tata
zice că o să
vedem şi o

lansare cât
stăm aici.

- Nu ştiu la care întrebare să-

ţi răspund
mai întâi.

Mătuşa
Esther îşi

duse mâna
la ureche:

- Ce-a zis?

- M-a întrebat cum

a fost la
testare.

Se încruntă
şi-şi plecă
uşor capul

pe-o parte,
ca o
păsărică.

- Aşa am înţeles şi eu. Dar trebuie

să
mărturisesc
că nu prea

ştiu ce-i ăla
astronaut.
Tot aud

despre asta
la ştiri, dar
mie mi se

pare mai mult o poveste.

- Păi... un astronaut e cineva care

merge în
cosmos.

- Asta-i cea mai mare prostie pe

care am
auzit-o
vreodată. De

ce s-ar duce
cineva
acolo?

îmi
petrecusem
ziua

încercând să
explic lucrul
ăsta mai

multor
psihiatri
care păreau

hotărâţi să-
mi pună
aceleaşi

întrebări ca
directorul
Clemons şi

trupa lui. Nu
mai aveam
putere să-mi

justific
dorinţa şi în
faţa unei

mătuşi pe
care de-abia
o

redescoperisem.

- Să spunem că mi-am depus

dosarul
pentru un

nou loc de
muncă.

Mătuşa
scutură din
cap mirată şi

spuse ceva
în idiş, dar

prea repede
ca s-o

înţeleg. Nu
prea
vorbisem

idiş, pentru
că nici
părinţii mei

nu o făceau,
dar îmi
plăcea la

nebunie să
le ascult pe
mătuşa

Esther şi pe
bunica
plângându-

se una
alteia. Am
pus mâna pe

degetele ei subţiri, ca de hârtie.

- Poftim? Poţi să repeţi ce-ai

spus în
engleză?

- De ce lucrezi?

Mătuşa se uită pieziş la Nathaniel.

- De ce lucrează soţia ta?

- Pentru că îi place, iar eu mă

străduiesc
să-i fac pe
plac.

Nathaniel îi făcu cu ochiul şi se

aşeză lângă
Hershel.

- Nu vreţi să fac tot ce pot pentru

ca nepoata
dumneavoas

tră să fie
fericită?

- E exact ca tatăl ei. Şi ca bunica ei.

Mă ciupi iar
de obraz şi
aşa am

înţeles de ce stătea Tommy

lângă tatăl
său. Uitasem
de obiceiul

ăsta al ei.
Dintre
surorile ei,

era cea mai
tânără, deşi
e ciudat să

spui asta
despre

cineva trecut
de 90 de ani.

- Dacă n-ar fi fost Rose, aş fi murit.

Mi-am
înghiţit
lacrimile.

- Cum aţi reuşit să scăpaţi?

Râse scurt şi bătu din palme.

- Ne-am dus la biserică.

M-am uitat
întrebător la
Hershel,

ridicând
sprâncenele,
dar el dădu

din umeri, la
fel de

nedumerit
ca mine.

- Mătuşă Esther, eu am înţeles

că aţi plecat
din

Charleston
cu maşina.

- O... da.
Da. După
aceea aşa

am făcut,
dar mai întâi
Rose ne-a

dus la
biserica din
oraş. O mai

ştii? Cea cu
turla aia
înaltă. A fost

prima oară
când am
călcat într-o

biserică
creştină, dar
Rose ne-a

spus că
trebuie, aşa
că ne-am

urcat toţi
până în
clopotniţă.

N-am mai
văzut atâtea

trepte în
viaţa mea.

Biserica
aceea cu
turla înaltă...

Habar nu
aveam
despre care

biserică
vorbeşte. în
copilărie ne-

am tot mutat
dintr-un loc
într-altul, iar

din
Charleston
nu ştiam

decât
drumul de la
casa bunicii

la verişorii
mei şi
înapoi,

sinagoga,
cimitirul şi
băcănia.

Astea erau
priorităţile.

- E
nemaipomen

it, am spus.
Şi cum...

- Bună seara. Aţi avut timp să

vă uitaţi
peste
meniu?

Bietul
chelner. Nu
cred că am

urât pe
cineva mai
mult decât l-

am urât pe
el atunci. Nu
era vina lui.

îşi făcea
datoria şi, ca
să fiu

sinceră,
chiar voiam
să mănânc,

dar şi mai
mult voiam
să aud

despre
biserică.

- Mai durează

puţin, i-am
spus.

- Pot să comand eu pentru tine,

dacă ceilalţi
s-au hotărât.

Nathaniel
ridică

privirea de
la meniu.

- Meniul nu s-a schimbat de când am

fost aici
ultima oară.

- Sigur că da, cum doriţi.

Tânărul îşi
expuse
dantura într-

un fel care
sugera clar
că e actor.

Era frumos,
dacă-ţi
plăcea genul

Clark Gabie,
dar nu avea
să primească

niciodată un
rol ca lumea
dacă

replicile lui
erau la fel de
proaste ca

felul în care
juca.

- Nu sunteţi cumva

Doamna
Astronaut?

- Numai la televizor. Nu când iau

masa cu
familia.

Poate că am
fost cam
aspră, aşa că

i-am zâmbit
dulce ca să
mă

răscumpăr,
adăugând:

- Ştii ce vreau să spun, nu-i

aşa,
dragule?

Bietul copil.
Credea că
mă flatează

dacă mă
„recunoaşte"
. îi căzu faţa.

Precis îşi lua
adio de la
bacşiş.

Hershel îşi
acoperi gura
şi se prefăcu

extrem de
interesat de
meniu, ca

orice om
care se

abţine să
râdă.

- Vă rog să mă iertaţi, doamnă.

Arătă spre o
altă parte a

restaurantului.

- Numai că... e o familie cu

nişte fetiţe
care v-au
recunoscut.

Le-am
spus... Sunt
cam

ruşinoase şi
m-am oferit
să le ajut.

Aha! Asta schimba lucrurile. Am

fost nevoită
să-l apreciez
că s-a ţinut

de cuvânt
faţă de copii,
chiar dacă

eu nu voiam
altceva
decât să

petrec puţin
timp cu
mătuşa mea.

Mătuşa
urmări
conversaţia

cu interes,
dar în
tăcere. îşi

înclina capul
când spre
dreapta,

când spre
stânga, în
funcţie de

cine vorbea,
semănând
tot mai mult

cu o pasăre.
în copilărie,
când le

vizitam, ea şi
bunica îşi
făceau

întotdeauna
timp să
răspundă la

întrebările
mele
interminabil

e. Cum s-o
răsplătesc
acum?

Acordându-i
toată atenţia
sau

Oftând, m-am întors

spre
Nathaniel.

- Vrei să comanzi tu şi pentru

mine? Vin
imediat.

Era ceva să
nu mă
cuprindă

agitaţia.
Poate că mă
epuizaseră

testele sau
poate că mă
obişnuiam,

în sfârşit, să
fiu în centrul
atenţiei. Eu

speram să
fie ultima
variantă.

Familia stătea la o masă lângă

intrare.
Soţia purta
Steaua lui

David
agăţată de
un colier. Mi-

a tresăltat
inima de
bucurie.

Ciudat că,
deşi mă
aflam acolo

cu familia,
faptul că
erau şi alţi

evrei prin
preajmă mă
făcea să mă

simt mai
puţin
singură.

Fetiţa mai
mică mă
văzu prima

şi făcu ochii mari. Căscă gura ca un

boboc de
trandafir.
Apoi îi trase

un cot
surorii ei.

- Au! Mami,
Shoshana
mă înghion...

Nu se poate!
exclamă sora
cea mare.

Avea poate
zece ani şi
aceleaşi

bucle
castanii ca
sora ei.

- Nu-i adevărat!

Tatăl se uită în direcţia în care se

holbau fetele
lui. Văzându-
mă, îşi

împinse
scaunul în
spate şi se

ridică în
picioare.

- Vă mulţumim că aţi venit, dr.

York. Sper
că nu v-am

întrerupt de
la masă.

- Nu, e doar o întâlnire de familie.

Dacă i-aş fi
spus că
eram cu o

mătuşă pe
care o
crezusem

moartă, n-aş
fi reuşit
decât să-l

fac să se
simtă prost.

- Sunt
Robert
Horn. Ea e

soţia mea,
Julia.

- încântată,
am spus,
strângând

mâna
doamnei.

Avea pielea aspră şi crăpată, de

parcă ar fi
petrecut
mult timp

spălând
vase.

- Iar acestea sunt fiicele

noastre,
Chanie şi
Shoshana.

Tatălui îi
sclipeau

ochii de
mândrie.

- Vă admiră foarte mult.

- O să fiu astronaut!

anunţă
Shoshana.

- Sunt convinsă, i-am spus. Şi

tu? am întrebat-o pe Chanie.

- Scriitoare

.

Şi apoi,
căutând să-
mi obţină

aprobarea,
adăugă:

- Dar o să scriu despre cosmos.

- Ei, atunci e clar că vom avea un

viitor
minunat.

Am vorbit
nimicuri,
lucru la care

devenisem
foarte
pricepută în

ultimele
luni. Dar,
uitându-mă

la fetiţele
acelea, am
înţeles că nu

eu eram cea
importantă,
ci copiii ca

ele, pe care
trebuia să-i
ridicăm, şi,

din nou, nu
pentru că
era vorba

despre *mine,*
ci pentru că
simbolizam

ceva ieşit
din comun.

Dar asta nu
mă făcea
extraordinar

ă. Puteam fi
oricine câtă
vreme eram

Cineva, dacă
înţelegeţi ce
vreau să

spun.
Fetiţele ar fi
fost la fel de

încântate să
o cunoască

pe Heddy
Lamarr.

Ca să fiu
sinceră, şi
eu aş fi fost

încântată să
o cunosc.

Pentru mine,
persoana
ieşită din

comun pe
care am
întâlnit-o în

seara aceea
a fost
mătuşa

Esther. Când
m-am întors
la masă,

Nathaniel,
Tommy şi
Hershel

râdeau cu
lacrimi. Cu
lacrimi

adevărate.
Nathaniel se
înroşise în

obraji şi se
ştergea la

ochi cu un
şerveţel.

M-am aşezat
discret,
invidioasă că

ratasem
gluma.
Mătuşa

Esther era îmbujorată şi ridurile îi

desenau
fundiţe pe
obraji. Din

fericire,
Nathaniel
îmi

comandase
un martini,
aşa că m-am

consolat cu
el.

Tommy îmi zâmbi entuziasmat.

- Chestia
aia

nenorocită-i
fierbinte!

- Uite ce-ai făcut!

Hershel o ameninţă cu degetul în

glumă pe
mătuşa, care
nici nu se

sinchisi de
el.

- O va învăţa şi pe sora lui, iar

soţia mea
îmi va face

capul
calendar.

- Eileen nu se va supăra.
- Doris.

Hershel se
şterse la
ochi şi

deveni puţin
mai serios.
Verişorul

nostru
Kenny şi
soţia lui,

Eileen,
muriseră din
cauza

Meteoritului.
Ca mulţi
alţii,

presupun,
dispăruseră.

- Pe soţia mea o cheamă

Doris, spuse
fratele meu.

- Ştiu, rosti mătuşa.

Luă un păhărel care mirosea a

rom cu cola
şi îi trase cu
ochiul.

- Ce mai face?

- *Doris* e foarte bine. Abia

aşteaptă să
te vadă. La

fel şi fiica
mea*, Rachel.*

Hershel bea
şi el martini.

Ridică
paharul.

- Acum, că suntem toţi aici, *l'chaiml*

în cinstea
vieţii, într-
adevăr.

Zăceam pe
pat ca o
plăcintă, în

timp ce
Nathaniel
îmi masa

tălpile. îmi
freca
pernițele

degetelor cu
mişcări
adânci,

circulare, ca
un radar
care căuta

zonele
încordate.

- Să înţeleg
că n-ai chef

de dans în
seara asta?

Mă apăsă pe
curbura
tălpii.

Am scos un
geamăt şi
mi-am tras o

pernă peste
faţă.

- Va trebui să-mi dai un motiv

foarte serios
dacă vrei să
mai cobor

vreodată din
pat.

- Cred că sunt capabil să ţi-l ofer.

Masajul
deveni o
mângâiere

care-mi
trimise fiori

pe şira
spinării.

- Ăsta e mai degrabă un motiv să

rămân *în*
pat, am zis,
apăsându-mi

perna mai
tare pe faţă.

Soţul meu
are un râs
minunat.

- Bine. Stai în pat, atunci.

- Ce v-a povestit mătuşa

Esther cât
am lipsit?
Cât am

vorbit cu
fetiţele.

- O,
Doamne, era

să mor de
râs.

Degetele lui
trecură la
tendonul lui

Ahile, apoi
urcară pe
gambă.

- Dar nu cred că pot fi la fel de

amuzant ca
ea. Se pare
că, în

copilărie,
tatăl vostru
a văzut

prima oară
un bec la o
petrecere. L-

a atins şi-a
zis: „Chestia
asta

nenorocită-i
fierbinte".
Acum

imaginează-
ţi faza asta
povestită de

mătuşa
Esther.

Mi-o şi
închipuiam,
cu

trăsăturile ei
delicate şi
ochii

luminoşi,
ciripind:
„Chestia

asta
nenorocită-i
fierbinte".

Lucruri pe
care nu te
aştepţi să le

spună copiii
sau

doamnele în
vârstă.

- îmi pare rău că am

ratat
momentul.

- Ţie cum ţi-a mers? N-am auzit

nimic despre
testele de
azi.

-Hm...
Sub pernă,
lumea era

caldă şi nu
pătrundea
decât

cenuşiul
unui cer
acoperit de

nori. îmi
convenea
vizibilitatea

scăzută. în
ultimele
cinci zile,

fusesem
testată în
jurul tuturor

axelor
posibile,
chiar şi al

celor despre
care habar

nu aveam că
există.

- Centrifuga a fost distractivă.

- Ha! Eşti prima persoană

care nu
spune asta

pe un ton
ironic.

Am ridicat perna cât să-i scot limba.

- Ai idee când aflăm ceva?

Nathaniel
scutură din
cap şi-mi

ridică
piciorul

puţin mai
sus.

- Nu-i domeniul meu. Eu mă

ocup de
sănătatea şi
moralul...

Se apleacă -
părul îi căzu
pe frunte - şi

mă ciuguli
de vârful
degetului

mare de la
picior. Când
îşi dezlipi

gura de el,
mi se arcui
spatele.

- ...

anumitor
candidate.

- înţeleg.

Mi-am retras
piciorul şi l-

am plimbat
pe pieptul
lui,

cuibărindu-l
în locul unde
i se

împreunau
coapsele.

- Şi care sunt criteriile

tale? în afară
de abilitatea
de a te

descurca
bine pe
scaunul din

centrifugă,
bineînţeles.

Nathaniel
mişcă din
şolduri ca

răspuns la
presiunea
mea şi

închise scurt
ochii. Un
surâs leneş îi

flutură pe
faţă când se

apleca̋
înainte.

- Păi... centrifuga indică în

mod clar
abilitatea de
a lucra când

fluxul
sangvin e
compromis,

lucru
necesar...

ăăă... pentru
orice pilot.

- De *asta* se descurcă mai bine

femeile
decât
bărbaţii cu

forţa gravitaţională?

I-am desenat
o linie
imaginară pe

interiorul
coapsei.

- Şi ce alte abilităţi mai are

candidata
ta?

Patul scârţâi când Nathaniel se

lăsă în
genunchi.

- E vital ca orice candidată să

aibă
experienţă
cu rachetele.

- Ce fel de experienţă? Să mi-o

demonstrez asigurându-mă că

racheta stă
cu vârful în

sus şi e gata
de lansare?

Simţeam
cum se
încinge în

mâinile
mele.
Cămaşa i se

umflă sub
degetele
mele, care-i

căutau
cureaua.

Nathaniel se
aplecă peste
mine,

încălzindu-
mi obrazul

cu răsuflarea
fierbinte.

- Ar fi acceptabil.

- Acceptabil?!

I-am cuprins
talia cu
picioarele şi

l-am tras
spre mine.

gând
să

demon
strez

abilităţi

extraordinare

!
TREIZ

ECI SI UNU

9

DR. KING
CONDUCE
PELERINA

JUL
ÎMPOTRIV
A

DISCRIMINĂRII RASIALE

15 000 de negri sudişti vor

merge în
capitală
pentru cea

de-a 4-a
aniversare
a

desegregaţi
ei în şcoli

MONTGOM
ERY, AL, 18
mai 1957 —

Săptămâna
viitoare, un
tânăr pastor

de culoare
va conduce
un pelerinaj

la
Memorialul
Meteoritului

din Kansas
City, pentru
cea de-a

patra
aniversare a
ordinului

desegregaţie
i în şcoli, dat

de Curtea
Supremă.

Sâmbătă
dimineaţa
ne-am dus

cu toţii la
sinagogă.
Nu o dată a

trebuit să-mi
duc batista
la ochi,

pentru că
mă uitam la
mătuşa

Esther şi mă
aşteptam s-o
văd pe

bunica lângă
ea sau pe
mama şi pe

tata în
spatele meu.
Eram foarte

fericită că o
am din nou
lângă mine,

însă aducea
cu ea

spiritele
trecutului.

Nathaniel nu
a putut veni
cu noi,

pentru că
era zi de
lansare. De

la
nenorocirea
cu *Orion 27,*

nu rata
niciuna. Se
mai întâmpla

să explodeze
rachete în
timpul

testelor, dar
cazurile
acelea erau

doar
elementele

unui şir lung
de date.

Seara ne-am
dus toţi la
Centrul de

comandă, ca
să vedem
lansarea.

Racheta
avea echipaj
uman şi

zbura pe
platforma
orbitală. îi

spun
platformă,
deşi semăna

mai degrabă
cu o gogoaşă
care se rotea

pentru a
crea puţină

gravitaţie
artificială.

Seara era caldă, iar cohortele de

nori aruncau
luminile
turnului de

lansare
înapoi pe
Pământ, într-

o ceaţă
portocalie.
Ecranele

deflectoare
protejau cât
de cât

acoperişul,
dar vântul se
furişa pe sub

ele şi îmi
răcorea
transpiraţia

de la ceafă.
încă nu mă
obişnuisem

cu faptul că
vremea era

din nou
caldă.

Din
difuzoare,
numărătoare

a inversă ne
puncta

conversaţiile
.

Ofiţerul
responsabil
de relaţiile

cu publicul
comenta
neîntrerupt,

şi pentru
spectatorii
de la centru,

şi pentru cei
care

ascultau la
radio:

- Patru minute, cincisprezec

e secunde.
Supervizorul
testului

comunică
responsabilu
lui cu

lansarea
vehiculului:

lansare
aprobată.

Poate acum,
că s-a
încălzit, vom

urca pe
acoperiş mai
devreme

pentru
lansări.
Obişnuiam

să aşteptăm
până la T
minus patru

minute,
pentru că
era prea

frig, chiar şi
vara.

- Trei minute, patruzeci şi

cinci de
secunde.
Aici, la

Centrul de
comandă, în
timp ce se

făceau
ultimele
verificări,

printre
câţiva
membri

principali ai
echipajului
şi astronauţi,

directorul
operaţiunilor
de lansare a

urat
echipajului

„Noroc şi
drum bun!".

Mătuşa
Esther
scosese un

evantai de
cine ştie
unde şi-şi

făcea vânt. I-am zâmbit:

- Ce evantai frumos!

Se umflă în
pene,
desenând cu

el un cerc
strâmb.

- îl am de la Rose. Eu nu m-am

gândit să-l
iau pe al
meu când

am plecat de
acasă, dar
ea ţinea

întotdeauna
unul în
poşetă.

- Trei minute, douăzeci şi

cinci de
secunde.
Totul

decurge
normal.
Peste zece-

cincisprezec
e secunde va
începe

secvenţa
automată.

Lansarea are
undă verde.

- Serios? o întreb.

Amintiri cu
mine pe
terasă, bând

o limonadă,
şi bunica
răcorindu-se

cu evantaiul
mă gâdilă în

străfundul
minţii.

—E foarte frumos.

- Şi l-a cumpărat din Spania!

- T minus două minute, patruzeci şi

cinci de
secunde.
Membrii

echipei de
lansare din
Centrul de

comandă
monitorizeaz
ă ceea ce noi

numim
valorile din
zona roşie.

Hershel o
luase înainte
cu Tommy şi

acum stătea
sprijinit de
balustrada

de la capătul
opus al
acoperişului.

La parter,
nepotul meu
îl cunoscuse

pe fiul lui
Terrazas,
Enzo, cel cu

care
construisem
o rachetă

din staniol.
S-au

împrietenit
repede.

I-am oferit
mătuşii un
zâmbet,

neştiind
dacă
povestea cu

evantaiul era
adevărată
sau era doar

o amintire
falsă.

- Bunica...
Bunica a fost
în Spania?

- Da, în luna de miere, cu bunicul tău.

Nu mi-a
trecut
niciodată

prin cap că
bunicii mei
au avut şi ei,

cândva, o
lună de
miere.

Bunicul
murise
înainte de a

mă naşte, iar
bunica mi s-

a părut
eternă.

- N-am ştiut. Ai fost vreodată...

- T minus un minut şi douăzeci şi

cinci de
secunde.
Panoul de

comandă
arată că
treapta a

treia este
complet
presurizată.

De-acum,
lucrurile
urmau să se

mişte tot mai
repede şi nu
voiam ca

bunica să
rateze niciun
moment.

Lansările de
noapte sunt

un adevărat
spectacol.

- Uite nişte scaune acolo!

I-am făcut
semn
mătuşii să

ne aşezăm
pe nişte
scaune

pliante de pe
acoperiş.
Câteva

radiatoare
mici şi pături
dădeau

senzaţia de
căldură.

- T minus şaizeci de secunde.

Randy
Cleary
tocmai ne-a

raportat că
numărătoare
a inversă a

decurs
foarte lin. T
minus

cincizeci de
secunde.
Transferul

de energie e
complet.
Vehiculul

funcţionează
cu propria
energie

internă.
Patruzeci de
secunde

până la
desprindere.
Treizeci şi

cinci. Avem
în
continuare

undă verde,
la treizeci de
secunde.

Obrajii
mătuşii
Esther

înflorіră ca
doi bujori.
Se aşeză pe

scaun ca un copil nerăbdător.

Nici nu era
cu mult mai
înaltă decât

unul. Toată
viaţa ei
fusese o

femeie
scundă, dar
puteam să

jur că
înainte de
Meteorit

fusese cu
peste zece

centimetri
mai înaltă.

- T minus douăzeci de secunde.

Cincisprezece secunde. Ghidajul este

intern.
Doisprezece,
unsprezece,

zece, începe
secvenţa de
aprindere...

- ... opt,
şapte, şase...

Am început
şi noi să
numărăm cu

toată lumea
de pe
acoperiş, iar

eu am simţit
un nod în
stomac.

- .. .cinci,
patru, trei...

La fiecare
lansare
stăteam cu

sufletul la
gură să nu
fie un eşec.

Să nu-i
vedem pe
astronauţi

murind într-o explozie uriaşă.

- .. .doi,
unu, zero,

merg toate
motoarele.

în depărtare,
baza
rachetei se

coloră în
galbenul şi
albul unei

aprinderi
reuşite. în
linişte,

racheta se
ridică pe
perna de

flăcări. în
jurul nostru
se făcu

lumină ca
ziua.

- Desprindere. S-a desprins.

Lângă mine,
mătuşa
Esther se

ridică în picioare, cu mâinile

împreunate
în faţă.
Lumina

rachetei i se
reflecta în
ochii

strălucitori,
de parcă din
sufletul ei

ţâşnea focul
care
împingea

racheta
către cer.

Atunci ne-a
izbit
zgomotul, un

huruit din
străfunduri,
mai degrabă

simţit decât
auzit. Forţa
undelor mă

lovea în
piept. Oare
cum o fi să

conduci
dezlănţuirea
aceea de

vuiet şi
furie? Mi-am
ţinut

respiraţia,
rugându-mă
să nu se

oprească
racheta.
Văpăile o

împingeau
tot mai
repede şi tot

mai sus,
până a
dispărut în

stratul de
nori şi n-am
mai văzut

Mătuşa
Esther se
întoarse

către mine şi
mă prinse de
mâini.

- îţi mulţumesc.
- Pentru ce?

- N-am crezut niciodată că

voi vedea
aşa ceva. N-
am înţeles

de ce vrei să
te faci
astronaut,

nici măcar n-
am ştiut ce e

ăla, dar
acum...

înălţă ochii
spre norii
după care

dispăruse orice urmă a rachetei.

- Acum trebuie să

devii
astronaut.

După
plecarea
familiei

mele, am
revenit la
moara care

măcina
neîntrerupt
cifre. Sună

de parcă nu-
mi plăcea ce
fac, când, de

fapt, îmi
plăcea.
Numai că,

după ce am
petrecut o
lună

pregătindu-
mă pentru
teste şi apoi

cinci zile
cufundată în
ideea că aş

putea deveni
astronaut,
era greu să

mă întorc la
activităţile
de zi cu zi.

Este
adevărat că
tot ajutam

programul,
dar eu voiam
să merg în

spaţiu. Mă
deranja şi că
Helen nu

fusese
acceptată.
îşi revenise,

era din nou
veselă la
suprafaţă,

dar ea, Ida şi
Imogene nu
mai veneau

la Club 99.
îşi foloseau
timpul liber

ca să
acumuleze
ore de zbor

pe avioane
cu reacţie.

Cerinţa era
absurdă,
pentru că

astronauţii
nici măcar
nu *pilotau.*

Da, trebuia
să ajungă în
spaţiu, dar

exista un
motiv pentru
care Chuck

Yeager le
spunea
„carne la

conservă".
Majoritatea
sistemelor

erau
automate.

Zborul spre
Lună ar fi
altceva, dar

nici acela nu
semăna
deloc cu

pilotarea
unui avion
cu reacţie.

între timp,
racheta
Sirius,

proiectată
de Bubbles,
era gata

pentru testul
de lansare.
Nicio

aprindere
statică din
lume nu

avea rost
dacă nu
trimiteam

racheta în
aer.

Am netezit teancul de foi cu

calcule ale
traiectoriei
şi le-am pus

într-un
dosar.

- Mă întorc imediat. Merg să-i

duc foile
astea lui
Bubbles.

Basira înălţă
ochii de la

birou şi făcu
botic.

- O, lasă-l
să vină după

ele, te rog! E
adorabil.

- Ar trebui să-l inviţi în oraş.

Am împins
scaunul mai
în spate şi

m-am ridicat
în picioare.
Helen

izbucni în
râs:

- Sunt absolut sigură că el

ar trebui să
mă invite pe
mine.

- Asta presupune ca el să-şi

dea seama
că
operatoarele

de calcul
sunt femei.

- Un bărbat
care cere o
calculatorist

ă nu ştie
chestia asta?

Pufni şi se întoarse la socotelile ei.

- Te rog...

Eu cred că
pur şi simplu

nu ştie ce să
facă cu noi.

- Tocmai de-aia ar

trebui să-l
inviţi tu.

I-am făcut cu
ochiul şi m-

am îndreptat
spre uşă.

- Vrei să-i spun că ai

întrebat de
el?

- Să nu îndrăzneşti!

Aruncă o
coală
mototolită

după mine,
dar o nimeri

pe Myrtle
din greşeală.

în secunda
următoare,
tot

departamentul începu să chicotească.

încă râzând,
am luat-o
spre aripa

inginerilor.
Laboratoarel
e, unde lucra

de obicei
Bubbles,
erau în altă

parte,
pentru că
tehnicienii

aveau
obiceiul să
producă

explozii.
Slavă cerului
că existau

tuburile care
făceau
legătura

între clădiri.
Parcă eram
nişte gerbili

uriaşi când circulam prin ele.

Altfel, ar fi trebuit să merg prin

arşiţă ca să
duc raportul.

Am deschis
uşa spre
scările care

duceau la
pasarelă.

Un etaj mai
jos s-a
întrerupt

brusc o
conversaţie:

- .. .ţi-am zis, mă simt bine. Şşt!

Sâsâitul
răsună în
toată casa

scării. Mi-a
luat o
secundă să

identific
vocea, dar
asta numai

pentru că
nu-l mai
auzisem

niciodată pe
Stetson
Parker

stresat. Nici
măcar când
am avut o

bombă în
campus.

M-am
aplecat
peste

balustradă şi
m-am uitat
în jos. Şedea

pe ultima
treaptă, cu
un picior

întins în faţă. Lângă el, Halim

Malouf
stătea în
picioare, cu

mâinile în
şolduri.

- Aveţi nevoie de ajutor?

Auzindu-mi
vocea,
Parker mişcă

brusc din
cap, privind

în toate
părţile.

- Nu, totul e în regulă.

- Sunteţi sigur?

îmi venea să-
i întorc
spatele, dar

m-au oprit
trăsăturile
lui crispate.

- Aş putea chema un doctor.

-Nu!
Pe casa
scării răsună

încă o dată
ecoul vocii
lui. Parker

închise ochii
şi expiră
uşor.

- Nu.

Mulţumesc.

Nu e nevoie.

- Eu cred
că este,
spuse

Malouf,
masându-şi
ceafa.

Stetson... e
tot mai rău.

- Să nu mai scoţi o vorbă, îi zise

Parker,
ridicând
arătătorul

spre el, apoi uitându-se la mine. Nici

tu. Să nu te-
aud că spui
ceva.

Atrase de
gravitaţia
treptelor,

tocurile mele ţăcăniră pe beton.

- Dacă nu e nimic în neregulă,

atunci nu am
ce să spun.

- îţi place
să întreci

măsura, nu-i
aşa, York?

Parker
apucă
balustrada şi

se ridică
anevoie.
Piciorul

stâng îi
atârna fără
vlagă.

- Ce s-a întâmplat?

M-am oprit
pe scări,
strângând

dosarul la
piept, ca un

scut între
noi.

- Nu s-a întâmplat nimic. Am

alunecat,
atâta tot.

Se îndepărtă
şchiopătând
de trepte, iar

piciorul
stâng cedă
sub

greutatea
lui.

- La dracu'!
zise Malouf
şi îl prinse,

aşezându-l
pe jos cu
grijă.

Am coborât
repede la ei,
să le dau o

mână de
ajutor.

- Aţi păţit ceva?

- Nu. N-am nimic.

- Dar nu vă puteţi ţine pe picioare!

- Ştiu asta, futu-i mama mă-sii!

Parker îşi presă cu degetele

puntea
nasului şi
strânse din

pleoape. îşi
ţinu
respiraţia o

clipă. Apoi
expiră şi lăsă
mâna jos.

- York.

Am să-ţi cer
o favoare.

Ca de la
pilot la pilot.
Te rog să nu

spui
nimănui. în
clipa asta, ai

putea să mă
consemnezi
la sol. Te rog

să nu o faci.
Te rog.

- Păi...
cunosc
foarte bine

teama de a fi
consemnat
la sol. Vă

compătimesc
.
- Te rog.

M-am
apropiat de
el cu încă un

pas. Oricât
mă ungea la
suflet faptul

că Parker
îmi cerşea o
favoare, nu

aşa ceva îmi
doream.
Voiam să fiu

mai bună
decât el. Să
câştig doar

pentru că
era el

bolnav? Nu,
mersi.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Dacă merg la medicul

de zbor, mă
ţine la sol.

Şi chiar aşa ar trebui să facă. Un

picior în
starea asta
poate pune

în pericol o
misiune.
Apropo de

asta, Malouf
de ce n-a
spus nimic

până acum?
Poate că era
ceva recent.

Mi-a fugit
mintea la
poveştile pe

care mi le
spuneau
părinţii

despre boala
lui Hershel.
Totul

începuse cu
o slăbiciune
a unui picior.

- Aţi făcut
şi febră?

- Nu e polio.

M-am dat
înapoi, puţin
şocată că tot

la asta se
gândea şi el.

- De unde...?

- Ştiu
cum se
manifestă

polio, bine?
se răţoi la
mine. Ce mai

cauţi aici?
N- ar trebui
să fii deja în

drum spre o
redacţie de
ziar, să le

spui ce-ai
aflat?

Din spatele
lui, Malouf
îmi făcu

semn să
plec, dar nu
cu răutate.

- Cred că situaţia e

sub control,
dr. York.
- Sigur.

Am urcat scările şi m-am oprit pe

palierul
următor.
Chiar dacă

Parker era
consemnat
la sol, tot ar

fi avut un
cuvânt de

spus la
selecţie.

- Nu voi spune nimănui,

însă ar
trebui să
mergeţi la

doctor.
Totuşi poate
nu la

medicul de
zbor.

Eram gata
să mă ofer
să-l duc eu

la unul, dar
în clipele
respective

nu m-am
simţit chiar
atât de

mărinimoasă
.

în zilele cu
lansări,
operatoarele

nu prea au
ce face până
în momentul

desprinderii
rachetei.
Calculele

pentru
ferestrele de
lansare

alternative
sau
traiectorii

ajustate erau
deja făcute,
pentru ca

directorul
Clemons şi
directorul

lansării să ia
decizii
informate, în

caz de
întârziere.

Dar tot
trebuie să
venim la

Centrul de
comandă,
împreună cu

ceilalţi
membri ai
echipei.

Helen juca
şah cu
Reynard

Carmouche,
iar eu
studiam

locurile unde
ar putea fi
abandonată

misiunea
dacă se

întâmpla
ceva rău.

Mai ştiţi
chestia aia
cu inginerii

care creează
probleme şi
operatoarele

care le
rezolvă?
Da...

Nathaniel
dăduse
departament

ului de
calcule o
listă cu

posibile
puncte de
abandonare

a misiunii,
apoi
întrebase

cum pot fi
aduşi
astronauţii

acasă în
astfel de

condiţii
variabile.

Câteva
detalii, ca să
înţelegeţi

situaţia.
Racheta
Sirius are

5.600.000 de
piese şi
aproape un

milion de
sisteme,
subsisteme

şi ansamble.
Chiar dacă
ar fi 99,9 la

sută fiabile,
tot s-ar
produce

5.600 de
defecţiuni.
Problema nu

era *dacă* se
va defecta
ceva în drum

spre Lună, ci
când şi ce

anume se va
defecta.

Iar în
momentul
acela, nava

spaţială va
zbura cu
peste 40.000

de kilometri
pe oră. Nu
vom avea

timp să
facem
calcule

atunci, deci
ideea era să
creăm o

bibliotecă de
răspunsuri
posibile, ca

să putem
accesa în
doar câteva

minute
rezultatele
unei munci

de o lună
întreagă.

în seara
aceea, când
mai aveam

trei ore până
la lansare,
calculele

stării de
eroare erau
o activitate

plăcută cu
care să-mi
treacă

vremea. Da,
ştiu că sunt
o ciudată.

Dar nu sunt
singura.

La postul lui,
Nathaniel
avea în faţă

un teanc de
rapoarte pe
care le

studia
rozând un
creion.

Bubbles
avea şi el un
biblioraft

similar, ceea
ce nu era de
mirare, din

moment ce
el era tăticul
bebeluşului

pe care
urma să-l
lansăm.

Bineînţeles,
nu toată
lumea lucra.

Parker era în
salonul
oficial, cu

Clemons,
făcând pe
grozavul în

faţa
jurnaliştilor.
Nici urmă de

şchiopătat
azi.

Oare ce
naiba i se
întâmplase?

Nu polio, cu
siguranţă.
Mama ar fi

ştiut să- mi
spună, dar
ea nu mai

era printre
noi, iar dacă
i-aş fi

întrebat pe
alţii, ar fi
făcut, poate,

legătura cu
Parker. îmi
rămânea

posibilitatea
să-l întreb
pe medicul

meu, când
mergeam
după reţeta

nouă pentru
Miltown.
-Iar?!

Carmouche
se lăsă pe
spătarul

scaunului cu
un geamăt.

- într-o zi...

într-o zi, jur

că voi
câştiga.

Helen îşi
încrucişă
braţele la

piept şi îi
zâmbi cu

superioritate
.

- Nu-i decât şah. Mai ai o şansă.

Carmouche
scoase un
sunet de

frustrare şi
se apleacă
înainte,

holbându-se
la tabla de
şah. Am

lăsat
creionul jos.

- Dacă vrei neapărat să câştigi, ai

putea să joci
cu mine.

Mă refuză cu
o clătinare a
capului,

încruntându-se în continuare

la piese. Vru
să mute un
pion, se uită

la Helen şi-şi
retrase
repede

mâna.
Mormăi ceva
în barbă, în

franceză,
despre
originile lui

Helen sau
variantele de
mutări.

Oricum, era
foarte iritat.

- *Este-ce qu'elle vous*

bat de
nouveau?—

Parker trecu
prin spatele
meu, iar eu

tresării în
scaun.
Puteam să

jur că o face
intenţionat.

- *Oui. II est l'ordre naturel,jepense.—*

Carmouche
oftă şi bătu
cu degetele

în marginea
tablei de joc.

-Iln'ya rien
de naturel.—

Parker se
uită la mine.

- York. Te aşteaptă Clemons.

- Şi v-a trimis pe dumneavoas

tră pe scări
după o
angajată

măruntă ca
mine?

Câteodată
sunt de-a
dreptul

idioată.
Ultimul
lucru de

care aveam
nevoie era
să-l enervez.

Mi-am
împins
scaunul,

conştientă
că Helen şi
Carmouche

se holbează
la noi.

- Mulţumes
c.

Am străbătut
în urma lui
palierul

Centrului de
comandă. în
partea

cealaltă a
încăperii,
Nathaniel

era cufundat
în rapoarte
şi nu-şi

ridică
privirea de
la ele.

- Ştiţi cumva de ce mă cheamă?

Parker
deschise
uşa, dar nu o

ţinu şi
pentru mine.
Am prins-o

la timp,
urmându-l
pe scări.

Urca,
demonstrativ

, două trepte
deodată.

- Observ că vă simţiţi mai bine.

Am alergat
după el,
recunoscăto

are pentru
zilele de
pregătire

pentru teste.
Chiar şi în
fustă şi cu

tocuri,
urcam un şir

de trepte
fără să gâfâi.

în capul
scărilor,
Parker mă

aştepta
lângă uşă,
cu o figură

lipsită de
expresie.
Era un

bărbat
chipeş,
trebuie să

recunosc. El
şi Nathaniel
erau

amândoi
blonzi, cu
ochi albaştri,

dar, dacă
soţul meu
era slab şi

cu trăsături
ascuţite,
Parker avea

fizicul ideal
de star de
cinema, cu

maxilarul
pătrăţos şi

bărbia
despicată.

Când l-am
ajuns din
urmă, a pus

mâna pe
mânerul uşii,
iar pe faţă i-

a apărut
brusc un
zâmbet larg,

de parcă am
fi fost cei
mai buni

prieteni.
Viteza cu
care îşi

schimbase
expresia m-a
îngheţat.

îmi deschise
larg uşa,
aşteptând să

intru.
Normal că
acum

aştepta, doar
erau şi alţii
de faţă.

Camera
gemea de
astronauţi,

soţiile lor şi
reporteri
veniţi să

scrie despre
lansarea
unei noi

clase de
rachete.

Clemons se
întoarse,
ţinând

trabucul
aprins între
degete.

- Iat-o! Domnilor, v-o prezint pe

Elma York,
una dintre
operatoarele

noastre şi
cea care a
făcut

calculele ce
au dus la
identificarea

potenţialului
motorului
Sirius. Dr.

York este şi
cel mai nou

astronaut al
nostru.

în cameră s-a făcut cald. Rece. Cald.

Probabil că nu am auzit bine. Sigur

aş fi fost
anunţată în

particular
înainte.

Bliţuri. Mă orbeau. N-am mai

putut
respira.
Astronaut.

Camera se învârtea cu mine, de

parcă eram
imobilizată
cu centura

pe scaunul
din
centrifugă.

Am reuşit să
expir.
Vedeam

negru în colţul ochilor.

Astronaut.
3,14159265
359…

Cineva mi-a rostit numele. Ce-

ar fi zis
lumea dacă
aş fi leşinat?

Parker ar fi
jubilat.
Astronaut.

De ce nu mi-
au spus în
particular

mai întâi?
Nu iei pe
cineva prin

surprindere
cu un
asemenea

anunţ decât
dacă vrei să-

l vezi cum se
face de râs...

Parker.
Parker
trebuie să fi

fost cu
ideea.

Cineva mi-a
rostit
numele din

nou şi m-am întors în direcţia de

unde venea
vocea.
încăperea

era un haos
de sunete şi
lumini. Nu

primeam
destul aer.
Ţine ochii

deschişi. Nu
te opri din
vorbit. Ăsta

nu e decât
un alt test.

- Domnilor..

.

Am sfidat
gravitaţia,

ridicând
mâinile.

- Domnilor, dacă vorbiţi deodată, nu

vă aud. M-au
ignorat,
continuând

să strige unii
peste alţii:

- Când veţi merge în spaţiu? Ce

spune soţul
dumneavoas
tră? Cum vă

simţiţi în
calitate de
astronautǎ?

Ultima
întrebare o
pusese un

bărbat
rotofei şi
chel, cu

nodul de la
cravată
lărgit.

- Astronaută? Sună de parcă aş fi

chelneriţă
spaţială.
Râsetele

celorlalţi îmi
dădură curaj
să zâmbesc.

- Vă rog, spuneţi-mi

simplu,
astronaut.

Un simplu
astronaut.
Ha! Un

astronaut
dat dracului.
Nu că ar

publica
vreun ziar

cuvintele
astea.

- Nu, nu.

Sunteţi

Doamna

Astronaut,
de la
Domnul

Vrăjitor.
Parker
zâmbi

cordial lângă
mine.

- Nu am
vrea să uite

cineva de
asta.

- Este singura doamnă

astronaut? îl
întrebă alt
reporter pe

Clemons.
Naiba să-l ia
pe Parker!

Imbecilul nu intenţiona s-

o lase baltă
şi avea de

gând să se
asigure că
vom fi

întotdeauna
pe locul al
doilea, după

bărbaţi.
Clemons
flutură din

trabuc,
desenând

spirale de
fum în aer.

- Nu, nu e singura. Pe celelalte le

veţi
cunoaşte la

conferinţa
de presă de

săptămâna
viitoare.
Aceasta e

doar o avanpremieră a

talentului şi
a frumuseţii
doamnelor

noastre
astronaut.

Fir-ar să fie!
Am zâmbit

până m-a
durut gura.

- Păi... astronautul acesta are

de făcut
nişte calcule.

- Desigur.

Clemons îmi făcu semn să mă retrag.

- *Sirius*
aşteaptă.

Reporterii
strigară
după mine

ca să mă mai
fotografieze,
aşa că a

trebuit să
mai stau
puţin şi să

zâmbesc
între Parker
şi Clemons.

Amândoi îşi
etalau
rânjetul

sclipitor, iar
în poze
păream cei

mai buni
prieteni.

Apoi Parker
mi-a deschis
uşa, ca şi

când ar fi fost un gentleman.

Am ieşit în
casa scării.
Uşa s-a

închis în
urma
noastră.

Zâmbetul i-a pierit instantaneu.

- Trebuie să vă agaseze teribil

povestea
asta.

Am coborât scările în urma lui.

- Asta după ce m-aţi ameninţat cu

consemnare
a la sol.

Hohotul lui
răsună în
spatele meu.

- Să fim serioşi. Dacă nu te-ar fi

angajat
Clemons,
tărăşenia s-

ar fi
transformat
într-un

coşmar
pentru cei
de la

relaţiile cu
publicul.
Celelalte

femei? Au
meritat. Tu
nu eşti decât

o unealtă
publicitară.

Ticălosul.
îmi bătea
inima de

parcă aş fi
alergat cinci
etaje, nu de

parcă aş fi
coborât doar
unul. Am

împins uşa şi
am păşit pe
palierul

Centrului de
comandă.
Câteva

capete s-au
ridicat când
am tropăit

cu tocurile
pe podea.

Probabil că
reporterii
mă

urmăreau de
sus. Bine că
eram cu

spatele la ei.
Nu conta ce
a spus

Parker în
casa scării,
eu tot

astronaut
eram. Am
fost

selectată şi,
Dumnezeule,
voi merge în

spaţiu.
Unealtă
publicitară?

Ha! Aveam
de gând să
devin cel

mai
sârguincios
student într-

ale spaţiului
pe care l-a
avut

vreodată
cineva.

Lucrurile nu se schimbaseră

prea mult în
departament
ul nostru

când m-am întors la masă.

Evident,
Carmouche
făcuse o

nouă
mutare,
pentru că

stătea
cocoşat în
scaun şi

dădea
îngrijorat
din cap.

- Iar ai pierdut?

- Nu. Dar mi-a dat şah din nou.

Măcar de
data asta a
făcut-o în alt

fel. Helen
studie tabla
şi zise:

- Mă voi
strădui să te

cruţ rapid de
suferinţă.

- Oferta
mea rămâne

valabilă, am
spus.

M-am
aşezat,
netezindu-mi

fusta, ca să-
mi şterg
palmele

transpirate.
Helen arătă
cu capul în

sus, către
salonul
oficial, de

unde se
holbau la noi
reporterii.

- De ce te-a chemat?

Vestea era
bună, în
ciuda lui

Parker, aşa
că am
zâmbit şi,

zâmbind, am
trăit bucuria
pe care ar fi

trebuit s-o
simt deja

mai
devreme.

- Am... am fost aleasă. Sunt

astronaut.
M-a pufnit
râsul.

- Sunt astronaut.

în prima
clipă, Helen
rămase cu

gura
căscată.
Apoi sări în

picioare.
Zâmbi şi ea,
veni la mine

şi mă
strânse în
braţe.

- Am ştiut eu!

Se îndreptă
de spate.

- Nathaniel
! Soţia ta
astronaut!

Din partea
cealaltă a
sălii,

Nathaniel ridică brusc capul. -Ce?

Carmouche,
care se
ridicase şi el

între timp, îi
răspunse:

- Clemons tocmai a anunţat-o că

a fost
selectată. Dr.
York e unul

dintre noii astronauţi.

- Daaa!

Râzând, Nathaniel sări în

picioare şi
izbi aerul cu
pumnul.

- A reuşit!

A reuşit!

în jurul
nostru, toţi
începură să

chiuie de
bucurie.

Bubbles,
Carmouche
şi încă

cineva mă
ridicară cu
scaunul în

aer, ca pe-o
mireasă. Am
râs şi-am

plâns şi-am
râs din nou,
ţinându-mă

de scaun cât
m-au
plimbat cu el

prin
încăpere.

Deasupra
noastră, în
salonul

oficial,
începură
bliţurile.

După ce
colegii mă
lăsară jos,

m-am lăsat
prinsă într-o
sesiune

lungă de
îmbrăţişări
şi felicitări.

Atunci apucă
şi Nathaniel
să mă ia în

braţe. Mă
învârti,
oferindu-mi

o clipă de imponderabilitate.

Sărutul
nostru, de
faţă cu toată

lumea, mă
trimise pe

direct pe
orbită.

Când s-a
tras înapoi,
am văzut că

avea lacrimi
în ochi şi
zâmbea cu

gura până la
urechi.

- Sunt foarte, foarte

mândru de
tine.

în felul
acesta am
vrut să aflu

că am
devenit
astronaut.

Nu într-o
cameră plină
de reporteri,

ci aici. Cu
colegii mei.

Cu soţul
meu.

- Gata,
toată lumea!
urlă

Clemons din
prag. Avem
de lansat o

rachetă,
înapoi la
posturi.

Nu mă
puteam opri
din zâmbit.

Nici
Clemons,
nici Parker,

nici măcar o
ciurdă de
reporteri nu-

mi puteau
strica
momentul.

Eram
astronaut.
Mă uitam la

foaia cu
calcule din
faţa mea,

dar nu
reuşeam să
mă

concentrez
pe ele. Eram
astronaut.

La biroul
vecin,
Carmouche

înălţă dintr-odată

mâinile în
aer şi strigă:

- *La victoire est mienne!—*

Helen îşi
lăsă mâinile
în poală.

- Felicitări, Reynard!

- Ai
câştigat?
- în sfârşit!

Se ridică şi
începu să
danseze cel

mai
caraghios
dans al

victoriei pe
care l- am
văzut

vreodată,
mişcând din
şolduri şi

coate, ca şi
când ar fi
vrut să şi le

smulgă
singur.

- Am câştigat, în sfârşit!

- Mersi de joc!

Helen îşi
împinse
scaunul în

spate şi se
ridică, apoi

se înclină în
faţa lui.

- Te rog să mă scuzi.

Prietena
mea,
campioană

la şah,
merse la
toaletă cu

capul sus şi
umerii
drepţi. Vi se

pare că sunt
egoistă dacă
cred că

exista o
legătură
între vestea

mea şi faptul
că a pierdut
o partidă?

Eu
eram

astrona

ut. Ea,
nu

.Lucrul ăsta trebuia neapărat să se schimbe.

[15] „Iar mănânci bătaie?" (n. tr.)

lucrurilor" (n.
tr.).

lucrurilor" (n.
tr.).

Am
învins

!
TREIZ

ECI SI DOI

9

TEMPERATURILE
CRESC,
DAR NU

ATING
MAXIMEL
E DIN
'51

KANSAS
CITY, KS, 25
iunie 1957 —

Ieri, la ora
12:55,
temperaturil

e au atins
30,9 grade,
iar

Meteorologul, asudând printre

aparatele
sale din
Battery

Place, a
anunţat că
vor atinge

maxima cea
mai înaltă de

la căderea
Meteoritului.

Presupun că
ar trebui să
vă spun că

lansarea
rachetei
Sirius a

mers strună.
Bubbles a
fost în al

nouălea cer.
Şi Nathaniel,
pentru că

evenimentul
reducea
mult

costurile
lansărilor pe
Lună. Nu că

am fi dus
deja
astronauţi

acolo, dar
era doar o

chestiune de
timp.

Iar eu,
Dumnezeule,

aveam să fiu
printre ei.

Când am
plecat din
campusul

CAI, puţin
înainte de a
se lumina de

ziuă, încă
pluteam de
fericire. L-

am luat de
braţ pe
Nathaniel,

anticipând
lansarea
unei alte

„rachete"
acasă. Am
mers

împreună cu
colegii,
traversând

parcarea
spre poarta
clădirii.

- Uitaţi-o!

Bliţ. Dr.

York! *Bliţ.*
Elma!

Dincolo de
poartă
pândea un

câ rd de
jurnalişti.

- Aici, doamnă!

Mi se făcu
stomacul
nod.

Nathaniel hotărî să ne întoarcem.

Lucru bun,
pentru că
mă

îndreptam
spre
jurnalişti ca

molia către lampă. Sau o muscă spre

pânza de
păianjen.

îşi puse
mâna pe
mâna mea şi

mă trase mai aproape.

- O să cerem să ne dea o

maşină, îmi
spuse.

- Nu m-am gândit că...

- Ar fi trebuit să se gândească

Parker. La naiba! Dacă mi-aş fi

amintit ce s-a întâmplat cu el şi cu

ceilalţi, ar fi
trebuit să

iau eu
măsuri.

Nu cred că
Parker ştia
de problema

mea cu
anxietatea.
De fapt, sunt

sigură că nu
ştia, altfel s-
ar fi folosit

de ea ca să
mă
împiedice să

fiu aleasă
printre
astronauţi.

Dar n-ar fi
reuşit să mă
prindă la

înghesuială
mai bine nici

dacă ar fi
vrut.

Unul dintre
şoferii UN
detaşat la

CAI ne-a dus
acasă, dar,
când am

ajuns
aproape de
blocul

nostru, n-a
mai cotit.
Nathaniel s-

a aplecat şi
s-a uitat

afară prin
parbriz.
- La dracu'!

Ghemuită în palton, tremuram pe

întuneric, pe
bancheta din
spate. S-a

aşezat la loc
şi şi-a trecut

un braţ pe
după mine.

- Hai să mergem la Aladdin în

seara asta,
să
sărbătorim.

- Stau la pândă în faţa blocului?

-Da...
M-a strâns
mai tare

lângă el, dar eu tot tremuram.

Mi-a masat
braţele,
sperând să-

mi pună sângele în mişcare.

- Trimitem pe cineva

după alte
haine.

- Reţeta mea e în apartament.

Pastilele nu
aveau să-i
gonească pe

reporteri,
dar cel puţin
ridicau un

zid de ceaţă
între mine şi
ei.

- Am înţeles. Cu ce vrei să te

îmbraci
mâine?

Haine?
Trebuia să
mă gândesc

la haine, în
loc de haita
de reporteri

care
aşteptau să-
mi pună

întrebări?
într-un fel,
mă

aşteptasem
la asta.
Văzusem ce

se
întâmplase
la anunţarea

echipajului
Artemis
Şapte. Dar

după luni
întregi de
când eram

„Doamna
Astronaut",
nu mi-am

închipuit că
voi atrage şi

mai multă
atenţie.

Dar
bineînţeles
că era

diferit.
Tocmai
devenisem,

din viitor
astronaut,
unul

adevărat.
Fiind prima
femeie

anunţată,
era logic să

sară toţi pe
mine.

Mi-am lăsat
capul pe
umărul lui

Nathaniel,
ca să nu mai

văd luminile
de pe stradă.

- Domnule? a întrebat şoferul,

întorcând
maşina pe
altă stradă.

Vreţi să
mergem la
alt hotel?

Sub obrazul
meu, pieptul
lui Nathaniel

eliberă un oftat.

- Haideţi să mergem spre

suburbii.
Opreşte în
faţa primului

hotel care
nu e asaltat
de reporteri.

După ce am
petrecut o
noapte la

Holiday Inn,
undeva
aproape de

ieşirea de pe
autostradă,
Nathaniel l-a

sunat pe Clemons şi i-a explicat

situaţia. Mi
s-a spus să
evit CAI cât

mai era sub
asaltul
presei şi că

doamna
Rogers mi-a
acceptat

demisia,
felicitându-

mă din toată
inima.

Nici măcar
nu m-au
lăsat să-mi

iau rămas-bun de la colege.

Am plâns.
Am luat un
Miltown. M-

am ascuns
pe sub
pături. Iar

când a
trecut
efectul

primei
pastile, am
mai luat una.

Nathaniel a
rămas cu
mine la

hotel. Aveam
pază de la
UN în faţa

uşii. O idee bună, probabil.

După-masă a început să sune

telefonul. Nu
ştiu cum,

dar ne-au
găsit.

Nu eram
astronaut.
Mi s-a dat de

înţeles
foarte,
foarte clar,

din Ziua
Unu.

Fuseseră
selectate
şapte femei.

Prima
noastră
întâlnire nu

a fost la CAI.
Nu a fost
nici măcar în

Kansas City.
Ne-au dus cu
avionul la

buncărul în
care
Nathaniel şi

cu mine l-am
cunoscut pe
preşedinte

imediat după
căderea
Meteoritului.

Cred că,
după circul
prin care am

trecut eu, pe
celelalte
voiau să le

ţină la
fereală.
Când am

intrat în sala
de
conferinţe,

am recunoscut câteva feţe.

Betty şi
Nicole
fuseseră şi

ele
acceptate şi
stăteau

împreună la
masă.

Nicole
scoase un
chiţăit de

bucurie şi
îmi făcu

semn să
merg la ele.

- Am vrut
să-ţi spun,
dar mi-au zis

că nu pot,
din cauza
reporterilor

care nu te
mai lăsau în
pace.

Mi-am dat ochii peste cap.

- A fost extrem de

enervant, am
rostit.

Un coşmar.
Acelaşi
lucru.

- Betty, felicitări! am adăugat.

Betty dădu
din cap şi-şi
muşcă buza

de jos. îşi
înghiţi

emoţia şi
înălţă ochii.
-Şi ţie.

Odată ce-am terminat cu politeţurile,

m-am aşezat
lângă ea şi
mi-am

îndreptat
atenţia spre
celelalte

femei.
Evident, era
şi Sabiha

Gokgen
printre ele.
M-am

bucurat că a
venit din
Turcia

pentru
întâlnirea de
azi, pentru

că fusese o
plăcere să
zbor cu ea.

Doamna
Lebourgeois,
pe de altă

parte...
Ultima oară
când am

vorbit cu ea
la lansare,
Violette abia

începuse lecţiile de zbor. I-am

zâmbit şi m-am aplecat spre ea:

- Doi astronauţi în familie?

Soţul tău
trebuie să fie

foarte
mândru.

Se îmbujoră
şi flutură din

mână
stânjenită.

- Este o adevărată onoare, mai

ales că e şi
neaşteptată.

- îmi dau seama.

Nici măcar
nu o

văzusem la
teste.

Făcând o pauză, mi-am plimbat

privirea prin
cameră.
Niciun

bărbat.
Interesant.
Ştiam că

selectaseră
şi bărbaţi,
dar probabil

că se
antrenau în
altă parte.

Nu
sporovăiam
între noi,

nici nu
chicoteam,
cum se vede

prin filme.
Toate eram
îmbrăcate în

costume cu
pantaloni,
da, însă

machiate şi
coafate.

Patru dintre
noi erau
americance.

O
franţuzoaică.
O braziliană

- Jacira Paz-
Viveiros.
Plus Sabiha

Gokgen.
Şapte la
număr, ca să

corespunde
m cu

numărul
bărbaţilor.

Dacă nu mi-ar fi atras atenţia Ida,

n-aş fi
observat că
nu e nicio

femeie de
culoare în
grup.

Clemons,
Parker şi alţi
doi domni pe

care nu-i
cunoşteam
îşi făcură

apariţia
împreună.
Clemons

bătu din palme şi zise:

- Iată-le şi pe frumuseţile

mele. Mai
întâi,
doamnelor,

felicitări că
aţi fost alese

ca astronauţi
în devenire.

Unul dintre
bărbaţii pe
care nu-i

recunoscuse
m, un tip
zvelt, cu

frunte albă
şi lucioasă,
urechi

clăpăuge şi
tunsoare
regulamenta

ră, începu să
ne împartă

nişte
bibliorafturi.

- Aşa. Prima noastră

sarcină este
să vă
pregătim

pentru
conferinţa
de presă.

Acesta este
domnul
Pommier.

Arătă spre
celălalt ins,
care avea în

jur de 55 de
ani şi păr
grizonant,

cum au unii
bărbaţi la
vârsta asta.

- El este stilistul dumneavoas

tră şi vă va
ajuta să vă
alegeţi

garderoba şi
să vă coafaţi

pentru
eveniment.

Am schimbat
priviri cu
Nicole, dar

niciuna nu a
ridicat mâna
să întrebe de

ce ne trebuie
un stilist.
Probabil că

aveau deja
unul pentru
bărbaţi şi îl

păstrau şi
pentru noi.
Dacă tot

voiam să
zgâlţâim
căruţa - ceea

ce părea
inevitabil -,
atunci s-o

facem
pentru o
problemă

mai
însemnată.

- Domnul Smith, continuă

Clemons, vă
împarte
seturile

pentru
presă. Vom
parcurge

împreună o
serie de
modele de

întrebări, ca
să vă
pregătim

pentru
conferinţă.

Se răsuci
spre Parker.

- Colonelul Parker răspunde de

toţi
astronauţii,
deci şi de

dumneavoas
tră, care
sunteţi

doamne-
astronaut-în-
devenire.

Dânsul vă va
ajuta să
înţelegeţi ce

anume se
aşteaptă de
la

dumneavoas
tră în noua

dumneavoastră postură.

Parker ne
oferi o
mostră din

zâmbetul lui
caracteristic.

- Bună dimineaţa. Aş vrea ca

toate sălile
de
conferinţă să

arate atât de
bine când
intru în ele.

îmi aruncă o
privire.

- Ştiu că unele dintre dumneavoas

tră sunt
obişnuite să
spună ce vor,

dar trebuie
să fim atenţi
la ce

informaţii
dăm despre
CAI. Pe

lângă
problemele
de

securitate,
avem un
contract

exclusiv cu
Life. Aşa
este,

domnişoară
Ralls?

Roşie la faţă,
Betty
încuviinţă

fără să-şi ia ochii de la masă:

- Da, domnule.

Măi, să fie...
Betty nu
fusese

selectată.
Pur şi simplu

făcuse o
înţelegere.

- Pentru a controla imaginea

programului
spaţial, orice
comunicare

cu presa se
va face
numai prin

biroul
central.

Parker ridică
un deget.

- Şi, ca să fiu clar, prin „presă" se

înţeleg şi
emisiunile
de

divertisment
.

Pentru mine,
asta nu era
atât de dificil

pe cât îşi
închipuia el.

- Staţi puţin...

Vocea
Sabihei
Gôkçen

răsună în
toată sala.
îşi

deschisese
biblioraftul
şi se uita

încruntată la
o pagină.

- Ce-i cu răspunsul ăsta: „Nu.

Nu sunt
astronaut"?

L-am apucat
şi eu pe al
meu şi l-am

deschis, în
zumzetul
paginilor

răsfoite şi al
copertelor
trântite pe

masa din
lemn dur.
Sub titlul

Răspunsuri aprobate la întrebări

obişnuite
erau trecute
diverse

întrebări
despre cum

e să fii
astronaut.

- Vă mulţumesc, domnule

colonel
Parker. Mă

ocup eu de
aici înainte.

Domnul
Smith, tipul
cu urechi

clăpăuge,
avea glas de
pastor care

propovăduieşte învierea.
Inflexiunile

lui profunde
contrastau
brutal cu

constituţia
lui fragilă.

- Constat că v-aţi deschis deja

dosarele,
doamnelor,
aşa că daţi-

mi voie să vă
explic. Ne-
am dat

seama că
publicul ar fi
confuz dacă

i-am numi pe candidaţi astronauţi.

Ar fi ca şi
cum am
numi pilot

pe cineva
care abia s-a
înscris la

şcoala de
pilotaj.

- Şi când anume vom fi

considerate
astronauţi?

Vocea mea
răci brusc

atmosfera
din sală.

- La 75 de kilometri.

Parker scutură din umeri.

- Când aţi fost la 75 de kilometri

deasupra
Pământului,
sunteţi

astronauţi.
Conform
regulamentu

lui CAI şi al
Fédération
Aéronautiqu

e Internationale din Paris.

Până atunci,
sunteţi

astronauţi-
candidaţi.

Normal.
Corect şi
legal până la

ultima literă.
Nici măcar
nu mă

puteam
plânge că e
nerezonabil -

numai că,
bineînţeles,
regulamentu

l nu se aplica
decât de la
acceptarea

femeilor în
corpul de
astronauţi.

La
conferinţa
de presă,

stăteam în
culise cu
Nathaniel,

care mă
ţinea de
amândouă

mâinile. Ne
separa un
strat de

transpiraţie.
Freamătul
mulţimii

pătrundea
prin draperii
ca un

zumzet
constant la
frecvenţă

joasă. îl
simţeai prin
parchet, ca

bâzâitul
motorului de
avion. în

jurul meu,
noii
astronauţi -

mă scuzaţi,
noii
astronauţi-

Nathaniel stătea direct în faţa mea.

- Cât fac 197 ori 4753?

- 936 341.
- împărţit

la 234?

- 3853,255
144032922...
Câte

zecimale
vrei?

Rochia pe
care îmi
ceruse

stilistul s-o
port avea un
corsaj foarte

strâns. Când
am probat-o,
mi s-a părut

că mi se
potriveşte,
dar acum

abia puteam să respir în ea.

- Ajunge. Rădăcină pătrată?

Cinci
zecimale...

dacă sunt
atâtea.

Măcar nu
eram

singura
emoţionată.
- 62,07459.

Sabiha
Gokgen
patrula

înainte şi
înapoi,
scuturând

din încheieturile mâinilor.

Când nu le
scutura, îşi
tot ducea

mâna la păr,
de parcă ar
fi preferat

să-l aibă
prins în
coadă decât

aranjat cu
forţa în stil
bouffant.

- Care este unghiul de atac

pentru
optimizarea
traiectoriei

la intrarea
pe orbita

joasă a
Pământului?

- Optimizarea traiectoriei...

Ce fel de
motor şi ce
configuraţie?

Şi care ar fi
altitudinea
finală?

Dragul de el,
încerca să
mă distragă.

- Clasa Jupiter, motor Sirius

dual.
Altitudinea
finală ar fi...

Probabil a
mai spus şi
altceva, dar

Clemons a ieşit de după cortină şi-

a făcut
intrarea pe
scenă.

Murmurul
publicului a
atins cote

maxime. Am
închis ochii
şi mi-am

înăbuşit
emoţia şi iar
am înăbuşit-

o şi am
respirat pe
nas şi mi- am

înghiţit
stratul acid
de pe limbă.

Nu acum.
Nu acum nu

acum nu
acum...

Nathaniel
îmi şopti la
ureche:

-l, 1, 2, 3, 5,
8,9...

- Greşit.

M-am lipit
de el.

- în şirul lui Fibonacci,

adaugi
numărul
anterior

celui curent, deci e 3, 5, 8, 13... O, m-

am prins!
Eşti
inteligent.

- Pot să mai greşesc,

dacă te
ajută.

Mă strânse
în braţe şi se
îndepărtă,

ca să mă
privească.

- Nu uita că astronauţii

zboară cu T-33.

Am pufnit în râs.

- Şi eu care credeam că-mi ceri să nu

uit că mă
iubeşti.

- Ei, pe asta o ştii. Dar un T-33?

Cu reacţie?
Ştiu pe ce
loc mă aflu

în raport cu
el...

- Elma!
începem.

Nicole mă
prinse de
mână şi mă

trase pe
scenă.

T-33. Chiar
şi în calitate
de candidat-

astronaut,
tot voi
ajunge să

pilotez un T-33. Păşind pe scenă, mi-

am imaginat
cum arată
carlinga.

Bliţurile nu erau decât fulgere.

Puteam să
mă
echilibrez şi

să menţin
cursul.

Imaginea
aceea a ţinut
până când

am ajuns la
masă, alături
de celelalte

femei. Ne-au
aşezat în
primul rând,

iar pe
bărbaţi, în
spatele

nostru, pe
două rânduri
care ne

încadrau. Nu era decât un alt interviu,

ca atâtea
altele. în
plus, de data

asta, chiar
fusesem
antrenată.

3,14159265
359...

T-33. T-
treizeci şi
treeeeeeeee

eeeeeei.
Astronaut.
Astronaut.

Astronaut. T-33.

- Dr. York?
Ce părere
are soţul

dumneavoas
tră despre
noua

dumneavoas
tră ocupaţie?
s-a auzit o

voce din
primul rând.

întrebarea
mi-o pusese
un tip într-

un costum
gri şifonat,
înconjurat

de tipi
aproape
identici,

purtând
costume la
fel. Habar n-

aveam că
reporterii
poartă

uniforme.
Nicole îmi
trase un

picior pe sub
masă.

întârziam cu
răspunsul.

- Mă susţine foarte tare.

De fapt, a
stat cu mine
în culise,

aşteptând să
începem.

Clemons
arătă spre
un alt

reporter în
uniformă.

- De ce vreţi să ajungeţi pe

Lună
înaintea
bărbaţilor?

Nicole se apleacă spre microfon:

- Nu vreau să ajung pe

Lună
înaintea unui
bărbat. Am

același motiv
să ajung pe
Lună ca un

bărbat.
Femeile pot
fi foarte utile

în spaţiu. Nu
suntem în

competiţie
cu bărbaţii.

Slavă cerului
că există
Nicole. A dat

un răspuns
excelent. Da,
era un

bărbat
înaintea
căruia aş fi

fost
încântată să
ajung pe

Lună, dar cel
mai mult şi
mai mult îmi

doream să
ajung acolo.

- Ce veţi găti în spaţiu?

- Ştiinţă. Cuvântul mi-a ieşit pe

gură fără să
vreau, iar
sala m-a

răsplătit cu
râsete.

- Apoi o
masă
sănătoasă cu

kerosen şi
oxigen
lichid.

Interveni şi
Betty:

- Şi abia aştept să fac sufleuri care

nu se lasă,
datorită
imponderabi

lităţii.
Replica ei
stârni mai

multe râsete
decât a mea,
iar

creioanele
mâzgăleau
de

zor pe
carneţele.
Clemons

indică un alt
jurnalist. Am
renunţat să-i

identific în
mulţime,
pentru că

puneau
aceleaşi
întrebări

cretine şi
niciuna nu

se adresa
bărbaţilor.

- Dar cum
rămâne cu
înfrumuseţar

ea în spaţiu?
Veţi putea
folosi

fixativul?
Sabiha
scutură din

cap şi
răspunse:

- Vom fi într-un mediu cu

oxigen pur.
Ar fi o
prostie să ne

dăm cu
fixativ. Lista
aia de

întrebări pe
care ne-au
dat-o... Nu ni

s-a pus nici
măcar una

dintre ele.
Mai bine ne-
ar fi adus un

antrenor
pentru
concursuri

de
frumuseţe.
Nu ştiu cum

de le-a
scăpat să ne
întrebe

despre cum
vom
contribui la

pacea
mondială.

în spatele
meu,
bărbaţii se

foiau pe
scaune. Pe
unul l-am

auzit
bodogănind:
„Dar nu vor

să ştie şi ce
cupă au la
sutien?".

- Ce planuri are CAI privitor

la includerea
bărbaţilor
sau a

femeilor de
culoare în

programul
spaţial?

Bărbatul
care pusese
întrebarea

părea alb, cu
păr negru
cârlionţat,

tuns scurt.
Nu avea
costumul

şifonat şi
impunea

prin ţinuta
distinsă.

M-am
răsucit în
scaun spre

Clemons.
Directorul îşi
păstră

zâmbetul şi
ridică mâna
ca şi când ar

fi avut un
trabuc între
degete. Făcu

imediat un
gest

nonşalant şi
rosti:

- Programul astronauţilor

este deschis
oricui se
califică

pentru el,
dar, având în
vedere

natura
misiunii,
standardele

noastre sunt
foarte înalte.
Aceste

doamne sunt
cei mai buni
piloţi de pe

planetă. Cele
mai bune
femei-pilot

de pe
planetă.
Fireşte, şi

noii noştri
candidaţi
bărbaţi sunt

excepţionali.
Astăzi ne
concentrăm

pe aceşti
bărbaţi şi
femei

- Atunci le voi adresa o

întrebare
doamnelor.

Bărbatul
cuprinse cu
privirea

întreaga
scenă,
uitându-se la

fiecare
dintre noi cu
ochii săi

căprui şi
limpezi.

- Ar
obiecta
vreuna

dintre
dumneavoas
tră să

lucreze
alături de o
femeie de

culoare în
spaţiu?

Toată lumea
încremeni
puţin. Era o

întrebare cu
subînţeles.
M-am

aplecat spre
microfon:

- Aş fi încântată să lucrez cu ea.

Cunosc
câteva femei
de culoare

care sunt
nişte piloţi

extraordinari.

Betty
interveni
imediat:

- Nu aş avea nimic de obiectat,

bineînţeles,
cu condiţia
ca

standardele
să nu fie
coborâte.

Când mă
enervez, îmi
controlez

mult mai
bine
anxietatea.

Ida era un
pilot mai
bun decât

Betty.
Imogene îmi
dădea clasă.

Cât despre
Violette, nici
n-ar fi avut

ce să caute
acolo.

- Nu ar trebui să

coborâm
standardele.

- Doamnelor...

Clemons
veni spre
noi, trăgând

microfonul
după el.

- Haideţi să trecem la întrebarea

următoare,
pe care
publicul tot

insistă să o
punem. Care
dintre

dumneavoas
tră va merge

prima în
spaţiu?

Ca la
comandă,
am ridicat

toate mâna.
Nicole le
ridică pe

ambele, cum
făcuse şi
Parker. Eu?

Pe mine nu
mă interesa
care era

prima, câtă
vreme îmi

venea şi mie
rândul.

TREIZECI SI

TREI

9

AU FOST
SELECTAŢ
I DOI

ASTRONAUŢI CARE
AR PUTEA

ZBURA PE
LUNĂ

CAI i-a ales pe bărbaţii care ar putea

merge pe Lună

Kansas City,
KS, 2 iulie
1957 —

Astăzi,
Coaliţia
Aerospaţială

Internaţional
ă i-a numit
pe cei doi

astronauţi
care ar
putea deveni

primii
oameni ce
vor pune

piciorul pe
Lună.
Aceştia sunt

colonelul
Stetson
Parker, din

Statele
Unite, şi
căpitanul

Jean-Paul
Lebourgeois,
din Franţa,

amândoi
veterani ai
programului

spaţial.
Astăzi s-a
decis ca ei

Astronauţii-
candidaţi au
fost separaţi

în două
clase:
bărbaţii într-

una şi
femeile, în
cealaltă.

Recunosc că
primul curs
la care a

trebuit să
participăm
mi-a gâdilat

stima de
sine.
Astrodinami

că. Adică
ceea ce
făceam la

departament
ul de
calcule.

Celelalte
femei s-au
descurcat

fiecare cum
a putut.
Violette s-a

prins mai
rapid decât
o crezusem

în stare.
Nicole se
lupta cu

matematica
de bază şi
tot uita să

scoată
rădăcina
pătrată sau

unde e locul
zecimalei pe
rigla de

calcul. Am
ajutat-o cât
am putut,

dar, cum mie
matematica
nu mi-a dat

niciodată
bătaie de
cap, mi-era

greu să-mi
dau seama
cum să-i

Betty era sârguincioasă, dar cred

că ştia că nu
avea să
ajungă în

spaţiu. Poate
că nici nu-şi
dorea.

Sabiha făcea
progrese în
salturi la

lecţiile de
mecanică
orbitală, dar

avea o
voinţă de
neclintit.

Jacira
înţelegea
astrodinamic

a, dar o ura.
Am surprins-
o deseori

mormăind în barbă în portugheză.

Nu ştiu
limba, dar
pot să

recunosc o
înjurătură.

Când ne-am
predat prima
temă pentru

acasă, m-am simţit din nou ca în

clasa a
patra.
Instructorul

s-a uitat
peste a mea
şi a clătinat

nemulţumit
din cap.

- Elma... te-a ajutat dr. York?

Camera s-a
făcut roşie,
apoi s-a răcit

brusc. Mă
aşteptam să
scot aburi

albi din
gură.

- Nu. Nu m-a ajutat.

- Dar... nu
ai dat decât

răspunsurile
finale.

Zâmbi şi o
rază de
soare i se

reflectă albă
în ochelari.

- Nu e rău că ai cerut ajutor, dar

tot trebuie
să-ţi faci

singură
tema.

Chiar era ca în clasa a patra.

Numai că de
data asta nu
mai trebuia

să aştept
plângând să
vină tata să

mă salveze.
Atunci eram
prea tânără

ca să ştiu că
exista o cale
simplă de a

demonstra
că nu am

copiat la
test.

- Vă înţeleg îngrijorarea,

aşa că vă rog
să-mi puneţi
orice

întrebare
doriţi, ca să

vă răspund.
Pe loc.

Instructorul
bătu scurt

foile de
masă.

- Nu avem timp să parcurgem

fiecare
ecuaţie.

Data viitoare
fă-ţi tema.

Am scrâşnit
din dinţi.
Voia să scriu

toate etapele
ecuaţiei, în
loc s-o

rezolv, pur şi
simplu?
Bine.

Puteam să-mi fac timp pentru asta,

iar el nu
avea decât
să-şi facă

timp să le corecteze. Ştiam unde

ar fi dus
conversaţia.
O avusesem

de prea
multe ori ca
să nu ştiu şi

ar fi trebuit
să fiu o
idioată să

cred că
perioada
lucrată la

CAI ar fi
contat cât de
cât.

- Da, domnule.

Nicole se holbă la mine, apoi

ridică mâna
zâmbind.

- Domnule instructor?

- Da, Nicole.

- Elma a scris majoritatea

acestor
ecuaţii.

Instructorul oftă.

- Mulţumesc, Nicole. Ştiu că ea a

scris
răspunsurile
. Dar eu i-am

cerut să
scrie şi
rezolvarea.

Nicole duse
mâna la

piept şi făcu
ochii mari.

- Vai de mine, ce prostuţă

sunt! Am
vrut să
spun...

Mi-am dres
vocea şi am
vorbit

înainte ca
Nicole să-l
farmece cu

stilul ei de
domnişoară
care iese

pentru
prima oară
în societate.

- Domnule, Nicole a vrut să

spună că,
lucrând la
departament

ul de calcule
de la CAI,
am creat o

bună parte
din ecuaţiile
pe care ni le-

aţi dat ca
temă, iar
cele pe care

nu le-am
rezolvat
amănunţit

le-am folosit
zilnic în

ultimii patru
ani.

Instructorul clipi zăpăcit.

-O...

Lăsă colile
jos şi le
netezi.

- înţeleg.
Ar fi fost
bine să ştiu

asta
dinainte.

între orele
plictisitoare
de

astrodinamică făceam şi cursuri de

pilotaj
avansat.
Eram

frecvent
împărţite în
grupuri de

câte trei şi
trimise la
baze

diferite,
pentru a ne
antrena cu

simulatoare
sau cu
echipamente

specializate.
Unele dintre
ele erau de

pe vremea
lui Pazvante,
cum ar fi

„Dilbert
Dunker", cu
care mai

lucrasem la
şcoala de
zbor, ca

Dar am avut
parte şi de
întorsături

neaşteptate.
Când m-am
prezentat la

„Dilbert
Dunker" cu
Jacira şi

Betty, ne-am
trezit că ne

dau costume
de baie.

Ca să fiu mai specifică, ne-

au dat bikini
albaştri.

în vestiar,
am ridicat
piesele

minuscule şi
m-am
încruntat.

- Ultima oară când am dat testul

ăsta a
trebuit să
îmbrac

costumul
presurizat.

Jacira scutură din umeri şi-şi

desfăcu
nasturii
bluzei.

- Pe mine
nu mă mai

miră nimic
în America.

- Nu vă uitaţi la mine.

Betty îşi trase bluza peste cap.

- N-am făcut instruire

avansată
când am fost
în WASP.

Am schimbat
priviri cu
Jacira. Pe

formular
scrisese clar
că se cer

400 de ore
de zbor cu
aparate de

înaltă
performanţă.
Nu ştiu cum

se făceau
lucrurile
astea în

Brazilia, dar
să fii
membră

WASP şi să
nu faci
asemenea

cursuri era o lacună nepermisă.

Lăsând la o
parte
antrenament

ul meu,
aveam de
ales între a

purta
bikiniul sau
a da testul în

hainele
mele, aşa că
am îmbrăcat

costumul de
baie şi m-am
străduit să

acopere cât
mai mult din
ceea ce

trebuia să
acopere.
Poate că ne

vor da
costumul
presurizat

după ce vom ieşi din vestiar.

Betty
termină
prima şi ieşi

din cabină.
Se opri chiar
în faţa uşii

de la baie,
apoi se

întoarse şi-mi spuse:

- Elma?

-Da?
Am luat un
prosop şi mi

l-am legat în
jurul taliei,
într-o vagă

încercare de
a mă simţi

mai puţin
ruşinată.

- Au venit
şi reporteri,
îmi spuse cu

o expresie
crispată. Să
ştii că nu i-

am chemat
eu.

Am dat din cap, continuând

să-mi înnod
prosopul, de
parcă asupra

lui trebuia
să-mi
concentrez

toată
atenţia.

- Mulţumesc că m-ai avertizat.

Pastila de
Miltown din
geantă mă

ispitea cu o
stare calmă,
dar mă

aştepta un
curs de
instruire

subacvatică.
Nu-mi
permiteam

să-mi
încetinesc
reflexele nici

măcar o
secundă.

încruntată,
Betty merse
şi-şi scoase

rujul din
poşetă.

- Naiba să-i ia! E chiar aşa de

greu de
înţeles
cuvântul

ăsta -
„exclusivitate"?

Jacira îşi
dădu ochii
peste cap şi-

şi prinse
părul lung şi

negru în
coadă de cal.

- Ne vor scufunda în apă. De mai

multe ori. Şi tu te dai cu ruj?

Betty dădu
din umeri.

- Dacă ne-au dat costumele

astea, e clar
ce fel de test
va fi. Am de

gând să-l
trec, pentru
că pe ăla de

astrodinamică o să-l pic cu brio.

Eram pregătită să ies pe uşă.

Eram
fizician,
operatoare

de calcule şi
pilot, nu fată
de pus pe

afiş. Totuşi...
totuşi o
auzeam pe

mama
spunând:
Ce-o să zică

lumea?
întotdeauna
s-a ţinut de

mine să mă
dichisesc
puţintel.

Ştiam care
erau regulile

pentru
femei.

- Să fiu a naibii!

Am deschis
geanta,
smucind-o, şi

mi-am căutat
propriul ruj.
Flaconul cu

pastile
zornăia
tentant pe

fund şi am
ezitat puţin
cu mâna pe

el. Nu.
Aveam
nevoie de

reflexe
rapide
pentru test.

Supravieţuis
em
conferinţei

de presă, iar
în timpul
testului

aveau să fie
galoane de
apă între

mine şi
reporteri.

Tubul
argintiu
sclipi într-un

colţ al genţii.
L-am simţit
alunecos

printre
degete. I-am
scos

capacul, l-
am răsucit şi
mi-am dat

un strat roşu
gros pe
buze.

Doamna
care mă
machiase

pentru
Domnul
Vrăjitor ar fi

fost mândră
de mine.

Jacira mă
urmări şi
clătină

mustrător
din cap.

- Nu. Nu pentru asta m-a trimis

aici ţara
mea.

- Nici eu nu am venit pentru asta.

Am pus
capacul la
loc şi mi-am

îndreptat
spatele.

- Dar rujul nu mă va împiedica

să-mi fac
datoria.
Betty pufni:

- Pentru
mine să port

ruj e practic
o *meserie.*

- Doar nu vrei să zici că...

- Ba da.

Se studie în oglindă şi-şi

aruncă rujul înapoi în geantă.

- N-am avut numărul de

ore necesar
ca să trec de
prima

selecţie, dar
cei de la *Life*
au tras nişte

sfori şi aşa
am ajuns la
teste. După

aceea? M-am
descurcat
singură, dar

tot trebuie
să-i dau
cezarului ce-

i al
cezarului.

Dacă aş fi
fost în
situaţia ei,

oare aş fi
procedat la

fel? O, da!
Da.

- Deci mergem să

înfruntăm
diavolul?

- Ha-ha-ha! Ăştia nu sunt decât

nişte
drăcuşori
nevinovaţi.

Porni
ţanţoşă spre
uşă. Stai să

vezi când va
auzi *Life*
despre asta.

Atunci să
vezi diavolul

în carne şi
oase.

M-am dus
după ea,
mulţumind

cerului
pentru
prosop.

Când ne-am
îndreptat
spre „Dilbert

Dunker", au
început să se
detoneze

camere şi să
se
declanşeze

blițuri. Și mi
s-a oprit
inima în loc

când mi-am
dat seama că

Betty are dreptate.

Atunci să
pozeze ea
pentru

camere. Eu m-am concentrat

pe test.
Aparatul era
aşezat pe o

platformă de
pe fundul
bazinului.

Cuşca de metal roşu-aprins avea

un scaun de
pilot în ea şi
stătea pe un

set de şine
care duceau
în bazin.

Ah...
petrecusem
atâtea ore

învăţând să
scap după o
amerizare,

încât m-a cuprins nostalgia.

Problema
era că
antrenament

ul pentru
ieşirea din
apă începea

în bazin, în
afara
aparatului,

cu un şir de
obstacole.
Numai că

acum nu
vedeam
niciun

obstacol. Ne
băgau direct
în Dunker.

Voiau să
ratăm testul.

Supervizorii
de la Marină
se întoarseră

să ne urmărească. Sau, ca să

fiu mai
precisă, s-o

urmărească
pe Betty.

Nu-i puteam condamna. Cum reuşea

să se legene
în felul ăla
fără să-i

cadă
costumul?
Materialul

era albastru,
dar parcă
lua foc

numai după
cum se
mişca în el.

Betty se opri
în faţa
ofiţerilor de

marină, cu
Jacira şi cu
mine în

spatele ei,
formând un

triunghi
improvizat.

- Deci...
cine vrea să

mă scufunde
pe mine?

A trebuit s-o
scoată
altcineva din

cuşcă. Nu
era ceva
neobişnuit la

prima
încercare,
chiar dacă

aveai
antrenament
. Aparatul

cădea într-
un unghi de
50 de grade,

lovea apa
rece ca
gheaţa, apoi

te întorcea
cu capul în
jos. Trebuia

să-ţi scoţi
centura şi să
ieşi din

cuşcă, numai
că erai legat
la ochi, deci

mergeai pe
pipăite.

Din acest
motiv
stăteau

scafandrii
Marinei în
bazin.

Recunosc că
m-a încercat
o satisfacţie

meschină
când au
scos-o pe

Betty din
apă ca pe-un
pisoi înecat.

Au învelit-o
cu o pătură
şi au aşezat-

o pe o
bancă, în
timp ce alţii

au resetat
maşinăria.
Satisfacţia

mea s-a
transformat
în ruşine

când am
văzut-o cum
tremură. Mi-

am amintit
de prima
mea

M-am întors
spre ofiţerul
de marină

responsabil
cu testarea.

- Pot să încerc eu acum?

Nu şi-a dat
ochii peste
cap, dar nici

departe n-a
fost.

- Bineînţele

s. De ce nu?

Hai să vă

scufundăm
pe toate!

Asta numeau
ei
antrenament

…
înăbuşindu-mi un mârâit

nervos, m-am urcat pe scara care

ducea la cuşcă. Acolo a trebuit să

renunţ la
prosop - şi la
ultima

fărâmă de
modestie pe
care mi-o

insuflase
mama.

Când a
căzut, cârdul
de reporteri

adunaţi în
jurul
bazinului au

declanşat
bliţurile. M-
am lăsat în

cuşcă şi mi-a
venit să urlu.

Cuşca era
din metal.
Inclusiv

scaunul.
Fusese în
apa rece ca

gheaţa. Eu
purtam
bikini.

Am scos un fel de chiţăit, dar

n-am ţipat.
Totuşi era un
motiv în plus

să-mi doresc
să fiu
îmbrăcată în

costumul
presurizat.

Ofiţerul mi-a
pus hamul
pe umeri.

Pânza rece şi
udă mi s-a
înfipt în

carne când
m-a ajutat
să-l fixez.

- în regulă, păpuşă.

Chestia asta
o să cadă în
apă şi-o să te

răsucească
cu capul în
jos. Treaba

ta e să nu te
panichezi şi
să aştepţi să

te scoată
scafandrii
din apă.

- Am crezut că treaba mea e

să mă
eliberez
singură şi să

înot până la
suprafaţă.

Mi-am
plimbat
degetele pe

cataramă,
încercând
să-i

memorez
poziţia.

- Exact.
Asta am vrut
să spun.

Trânti
capacul
cuştii şi se

ridică în
picioare. M-

am aplecat
în faţă.

- Nu mă legaţi la ochi?

Ezită şi
îngenunche
la loc.

- Ai mai făcut asta?

- Am fost în WASP.

Evident, şi
Betty fusese,
dar eu

zburasem cu
avioane
performante.

- Am zburat cu Mustanguri

şi
majoritatea
avioanelor

de
vânătoare,
aşa că m-au

trimis la
Ellington
pentru

antrenamente.

-Aha!

Bătu
darabana pe
muchia

cuştii, apoi
se apropie
de mine.

- Bine.
Uite cum stă
treaba. Pe

doamne nu
le legăm la
ochi. Ni s-a

spus să ne
facem că vă
testăm.

Chiar vrei să
faci testul

ăsta pe
bune?

L-am privit lung câteva clipe. *Să ne*

facem că vă testăm? Nu aveau de

gând să ne
trimită în

spaţiu pe
niciuna.

Am reuşit,
nu ştiu cum,
să-mi

relaxez
maxilarul.

- M-au pus să mă îmbrac în

bikini, dar
eu sunt pilot.
Şi încă unul

dat naibii.
Aşa că, da,
vreau să dau

testul ăsta
pe bune.

- Să-mi trag una!

Plesni
metalul şi se
ridică a doua

oară,
aplecându-se
în camera de

comandă.
Reveni
imediat cu o

pereche de
ochelari de
înot negri.

- Să nu te îneci, auzi?

- Nu mi-am trecut asta în agendă.

Am luat
ochelarii şi
mi i-am tras

peste cap.
Lumea din

jur s-a făcut
nevăzută.

Am pipăit
poziţia
hamului de

la umăr,
cadrul
metalic rece

al cuştii şi
catarama
centurii.

Apoi am pus
mâna pe
„manşă" şi

am dat
afirmativ din
cap.

- Gata.

Testul
presupune şi

să nu ştii
exact când
va fi

aruncată
cuşca în apă.
Mi-am

umplut
plămânii cu
aer,

ascultând
cum foşneşte
uniforma

ofiţerului
când se
ridică. Apa

plescăi în
jurul meu.
Un declic.

Şi apoi a căzut scaunul.

Apa m-a
plesnit şi m-
a învelit într-

o manta de
gheaţă. îmi
intra cu

forţa în gură
şi mi se
agăţa ca o

gheară de
interiorul
nărilor, în

timp ce
lumea se
învârtea cu

mine.
Plămânii mei
au început

imediat să
urle după
aer.

Panica nu
mă ajuta.
Am strâns

din dinţi şi
mi-am pus
mâinile pe

umeri. Aşa.
Am găsit
repede

pânza aspră
a hamului pe
piele. în

costumul
presurizat,
mi-ar fi luat

mai mult
timp.

Am urmărit
cu degetele
linia

hamului,
până la
catarama

care mă
împungea ca
un ţurţur de

gheaţă şi mi-am desfăcut centura. Mi

s-a frecat de
stomac,
deasupra

liniei
bikiniului.
Am dat la o

parte cele
două fâşii
ale centurii.

Eliberarea
din ham îmi
dăduse de

furcă ultima
oară, dar de
costumul de

baie nu se
agăţă nimic.
Am alunecat

din ham,
eliberându-
mă, într-o

clipită. M-am întins şi am apucat

marginea
cuştii cu
ambele

mâini, ca să
mă pot
orienta. Am

ieşit afară,
înotând în
jos şi apoi

distanţându-
mă de
„epavă".

Trebuia să înotăm într-un unghi de

45 de grade,
ca să ne
ferim de

posibile
flăcări şi
dâre de ulei.

Era mai greu
legată la
ochi şi

bănuiesc că
am ieşit la
suprafaţă

prea
aproape de
cuşcă.

Pe măsură
ce scăpăm
de greutatea

apei, am reînceput să aud voci.

- ... de repede s-a mişcat? A

doborât un
record?

Elma! Elma!
Aici!

Nicicând n-am inspirat cu mai multă

poftă. Mi-am
scos
ochelarii,

zâmbind...
unui perete.
Nu-i nimic.

Trebuia să
mă răsucesc
cu 360 de

grade, cu
braţele
deasupra

apei, ca să
îndepărtez

dârele de
„ulei".

După ce m-am răsucit, m-am întors

cu faţa la
fotografi şi
le-am făcut

cu mâna.
Stabilisem
un nou

record? Nu.
M-am mişcat
repede, însă

variabilele
diferă de
condiţiile de

teste
obişnuite.

Dar
asta

era
deja

ştiinţă,
şi nu la

ştiinţă
se

aştepta
lumea

de la
mine

**.TREIZ
ECI SI**

PATRU

9
O
„PLIMBAR

E" DE
DOUĂ ORE
ÎN SPAŢIU

Astronautul din Artemis 4 ***va pluti la 22***

de metri de capsulă

KANSAS
CITY, KS, 3
noiembrie

1957 —
(United
Press

International
) —
Căpitanul

Cristiano
Zambrano,
din Mexic,

va încerca să
stabilească
un record al

„plimbărilor
spaţiale",
plutind

aproximativ
două ore pe
durata

viitorului
zbor pe
orbită al

Artemis 4,
au declarat
astăzi

reprezentanţii Coaliţiei Aerospaţiale

Internaţional
e.

Stăteam în
simulator
după orele

de program,
cu
biblioraftul

greu în
poală. Mi-am
masat

puntea
nasului şi am
strâns din

pleoape,
încercând
să-mi

întipăresc cu
forţa în
memorie

succesiunea
corectă a
verificărilor.

Interiorul simulatorului era o

replică a
capsulei
Artemis şi la

fel de intim
precum
carlinga

unui avion de vânătoare,

- Ai de gând
să mai ieşi

vreodată de-
acolo?

Vocea lui
Nathaniel se

auzi de sub
capsulă.

Mi-am lăsat
capul pe

spătarul
tapiţat.
- G-amf.

Râzând,
Nathaniel
urcă scara

pe mica
platformă
din

exteriorul capsulei.

- Poftim?

- Indicatorul de poziţie al

directorului
de zbor se
citeşte I, P,

D, Z. Dar
Giroscopul
de Altitudine

Montat pe
Fuzelaj e
prescurtat

G-amf.
Serios?

Astrodinámi
ca şi
antrenament

ele de zbor
nu-mi
dădeau

dureri de
cap.
Acronimele

însă mă
omorau.

- Şi de ce e pronunţat ca un

cuvânt, în
timp ce
comandantul

e prescurtat
C, D, T? îţi ia
mai mult să

rosteşti
prescurtarea
.

- G-amf se rosteşte mai

rapid decât
G, A, M, F.

- Ştii ce vreau să spun.

M-am uitat
urât la
manualele

din poală, ca
şi cum ar fi
fost Parker.

- Purtăm conversaţii întregi fără

să rostim un
singur
substantiv.

„Făceam o
manevră IOL
şi Sim Sup a

scăpat IPDZ
odată cu
MTVC. Pe

urmă, LMP a
văzut cum G-
amf dă erori

şi 02 scade...
Pfua!

- Nu a făcut nimeni o

manevră IOL
manuală.

- Tu. Nu.

Mă. Ajuţi.

Mi-am întors
privirea
încruntată

spre locul
unde stătea
Nathaniel,

încadrat de
trapa
deschisă a

capsulei. Mă uitam în sus, direct la el.

Se tăiase
puţin sub
bărbie când

se
bărbierise.

- Şi mai e
şi POGO.
Simulatorul

de gravitaţie
parţială. Nici
măcar nu e

un acronim.
Dacă i-ar fi
dat o femeie

numele ăsta,
am fi fost
date afară în

hohote din
corpul de
astronauţi,

ceea ce ni se
şi întâmplă,
de fapt. Vai.

De. Mine. Ţi-am povestit despre

şedinţa foto
de
săptămâna

trecută, în T-
33?

- Da. Dar poţi să-mi mai

povesteşti o dată, dacă te ajută.

îşi propti
cotul de
marginea

trapei
înguste.

- Nu, mulţumesc.

Mă durea şi acum. Am crezut că, în

sfârşit, ne
vor lăsa
pilotăm T33-

urile, dar n-
am făcut
decât să

stăm în
carlingă şi
să ne

pudrăm
nasurile.
Literalmente

. Ne-am pudrat nasurile.

Dacă
stăteam în
capsulă,

măcar
făceam
simulări şi

învăţam
ceva. M-am
întins spre

Nathaniel şi
i-am luat
mâna,

răsucind-o
ca să-l sărut
în palmă.

- îmi pare
rău că sunt
atât de

morocănoasă.

- Ştii ce? Dacă ieşi de aici şi mă

ajuţi cu nişte
cifre dintr-
un raport, te

ajut şi eu să
reţii
acronimele.

Am închis
manualul cu
atâta putere,

că a răsunat
în interiorul

minuscul al
capsulei.

- Da, te rog.

Te rog, dă-mi

să calculez
ceva!

Se apleca şi mă sărută pe obraz.

- Perfect.

Se întinse şi-mi făcu

semn să-i
dau
manualul.

- Mi-e dor de tine.

- Oh... îmi spui numai

lucruri
frumoase.

M-am ridicat
şi m-am
strecurat

afară din
capsulă.
Cum vor

încăpea
acolo unii
bărbaţi în

costum
presurizat
nu prea

reuşeam să-
mi explic,

oricâtă fizică
ştiam.

Nathaniel se
sprijini de
balustrada

micii
platforme.
Dincolo de

el, o reţea de
cabluri şi
grinzi de

sprijin
înveleau
capsula într-

o încâlceală
artistică,
menită să

simuleze
misiuni cât
mai aproape

de realitate
pentru cei
din

interiorul ei.
M-am întins
până mi-a

trosnit
spatele.
Ceasul de pe

perete arăta
că e trecut
de opt. Asta

însemna că
iar luam cina
la cantină.

- La ce lucrezi

acum? l-am întrebat.

- Nimic complicat. Helen a

făcut deja
calculele,
dar vreau să

mă asigur că
datele
simplificate

sunt redate
corect,
înainte de a

le trimite la
Comisia de
Gestionare a

Fondurilor
din Senat.

Coborî scara
cu manualul

vârât sub
braţ.

- încercăm să anticipăm ce

efecte poate
avea
mutarea în

Brazilia
asupra
departament

ului de
inginerie.

- Am crezut
că a fost

aprobată
deja.

M-am lăsat
să alunec pe
scară şi am

sărit pe
podea.

Nathaniel oftă.

- A fost.
Dar pe urmă
senatorul

Mason a
ridicat
problema

siguranţei
naţionale,
întrebând

dacă Statele
Unite are
trebui să-şi

cedeze
puterea altei
ţări.

M-am oprit
la baza
scării.

- Nu-i e clar ce se întâmplă? E

un efort
mondial.
Statele

Unite nici
măcar nu
vor mai

exista dacă
nu plecăm

de pe
planeta asta.

- Nu ne crede.

Sala
simulatorulu
i răsună de

ecoul paşilor
săi pe
podeaua de

beton. L-am
urmat, dar
mai

silenţioasă.
De când mă
alăturasem

corpului de
astronauţi
purtam mai

mult tenişi şi
pantaloni la
serviciu.

- Vremea s-a încălzit. N-

a observat
nici asta?

Se opri la
panoul cu

comutatoare

.

- Ba da, dar acum trecem

printr-o
perioadă
bună, când

temperaturile sunt normale,

chiar dacă
necaracteris

tice
anotimpului.

Aşa va fi
cinci ani de
acum încolo,

poate mai
mulţi, până
când

lucrurile vor
începe s-o ia
razna. Timp

suficient ca
oamenii să

uite de
Meteorit.

- Păi... câtă vreme finanţează

programul
spaţial de

acasă, tot e
ceva.

- Da. Dar
tot mai bine

ar fi în
Brazilia.

Stinse
luminile şi

îmi deschise
uşa.

- Apropo, cum se descurcă

astronautul
brazilian?

- Jacira?
E grozavă.
Zilele

trecute, Sim
Sup ne-a dat
un GPC care

nu
corespundea
cu MIS...

Nathaniel începu să râdă.

- Tu auzi ce spui?
- Corect.

M-am uitat
să nu fie
nimeni pe

hol şi l-am
sărutat.

- Dar să ştii
că tot
trebuie să

mă ajuţi cu
acronimele.

La şedinţa
de luni
dimineaţă,

m-am aşezat
pe scaun, cu
o cafea şi o

gogoaşă în
faţă. Nu
avea fiecare

locul său,
dar
obişnuinţa şi

rutina ne
încurajau să
ne aşezăm

de fiecare
dată pe
aceleaşi

scaune.
Locurile lui
Malouf şi

Benkoski
erau goale
azi, pentru

că erau într-
o misiune,
dar niciun

alt astronaut
nu îndrăznea

să se aşeze
pe ele.

Jacira,
Sabiha,
Nicole şi cu

mine eram
toate pe
partea

dreaptă a
mesei, cel
mai departe

de uşă. De
cele mai
multe ori,

femeile
stăteau
împreună

când erau şi
bărbaţii de
faţă, deşi

Lebourgeois
şi Violette
şedeau,

bineînţeles,
unul lângă
altul, mai în

spate. Betty
stătea lângă
Parker, în

partea din
faţă, şi lângă

Clemons,
învăluit în
obişnuitul

fum de
trabuc.

Pe masa cea
mai
importantă,

din spatele
sălii, erau
nişte gustări

şi băuturi.
Abia atunci
mi-am dat

seama cât de
mulţi bărbaţi
din lumea

asta
funcţionau
pe bază de

gogoşi şi
cafea.

Clemons
deschise
registrul cu

sarcini, de
care îmi era
groază.

- Aşa...

Cleary şi
Lebourgeois,

mergeţi la
ILC, ca să
testaţi cea

mai nouă
generaţie de
costume.

Cică au
rezolvat
problema

întăriturilor
de la umeri,
dar nu vă

bazaţi pe
asta până
când nu aţi

stat în ele
toată ziua.

Neplăcut,
dar corect.
Aşa cum

spuneau toţi
astronauţii,
din cauza

efortului
depus
pentru a te

deplasa în
costumul
presurizat,

la sfârşitul
unei
activităţi

extravehicul
are erai
extenuat,

deci ceea ce
la început
era doar

uşor
deranjant
devenea

intolerabil la
final.

- Zambrano şi Terrazas,

faceţi din
nou simulări
cu Wells,

Tayler şi
Sanderson,
conform

graficului de
lucru iniţial.
încercaţi să

nu mai
defectaţi

IBM-ul,
bine?

Până şi eu
am râs la
asta.

Calculatorul
mecanic
care trebuia

să ruleze
simulările
avea o rată

de abandon
care ne-ar fi
lăsat urgent

fără
astronauţi
într-o

situaţie
reală.

- Violette,
Betty,
Grenades şi

Gladstone,
voi faceţi

treaba
nasoală azi.

împinse
două seturi
de pagini

capsate pe
masă. Le-am

împins şi eu
mai

departe,
bucuroasă
că nu căzuse

măgăreaţa
pe mine.
„Treaba

nasoală" era
turul
publicitar.

- Mâine mergeţi la o şcoală, iar

miercuri
tăiaţi
panglica la

reinaugurarea autostrăzii l-

70. Gokgen, Wargin, Paz-Viveiros,

Collins,
Aldrin şi
Armstrong,

voi mergeţi
la Chicago,
unde aveţi

întâlnire cu
Planetariul
Adler. E

timpul să
învăţaţi să

folosiţi
sextantul.

Clemons se
întoarse spre
mine şi

zâmbi. Nu era semn bun.

- York. Tu şi Parker

testaţi noul
T-38.

Era să scap
cafeaua. T-
38? Nu mă

lăsaseră nici
pe T-33, iar
acum mă

trimiteau la
un zbor de
testare cu

cel mai sexy
T-38. Mi-a
venit să

întreb:
„Serios?",
dar am

reuşit să
îngaim un
„da,

domnule" în
schimb.

Nicole îmi trase un ghiont.

- Fir-ai să fii, tu te-ai ales cu toată distracţia.

- Ce vrei, aşa a ordonat şeful.

Dar mi se
părea
imposibil ca

Parker şi
Clemons să
se fi

răzgândit în
prinvinţa mea
numai

pentru că
până atunci
îmi ţinusem

capul plecat
şi-mi
văzusem

cuminte de
treabă. însă
calul de dar

nu se caută
la dinţi.
Aşteptam să

zbor cu un T-38 de când... practic, de

când s-a
inventat.

- Ba n-o
să se
distreze

absolut
deloc, crede-
mă, spuse

Parker,
ridicându-se
de la masă.

La treabă,
oameni buni.
Trebuie să

prindem
ştafeta spre
Lună.

După ce am
îmbrăcat
costumul şi

mi-am pus
paraşuta, am
scos casca

din compartimentul ei de

lemn şi m-am îndreptat spre pistă.

Mama ar fi
leşinat dacă
m-ar fi

văzut. Nu
numai că
purtam

pantaloni,
dar curelele
paraşutei mă

strângeau
atât de tare
de picioare,

încât în
unele culturi
s-ar fi

considerat
că sunt

măritată cu
ele.

Parker
ajunsese
deja la avion

şi-şi pusese
casca pe
marginea

carlingii.
Stătea de
poveşti cu

şeful
echipajului,
dar mişcă

din cap în
direcţia mea
când mă

văzu şi trecu
automat la

stilul
didactic:

- Verificările anterioare zborului

încep din
momentul în
care te

apropii de
avion.

Ceea ce era
valabil
pentru orice

avion cu
care ai
zbura. Am

dat
aprobator
din cap,

sperând să
trecem peste
partea asta.

- Bun. Verifică să nu fie

scurgeri de
ulei,
obstacole

sau orice
altceva

neobişnuit la
avion.

Minunata,
superba
aeronavă.

Avionul cu
reacţie. De
la botul

ascuţit ca un
vârf de ac
până la

sistemul de
evacuare al
motorului, T-

38 era un
obiect suplu,
de o

frumuseţe
elegantă.
Avioanele

CAI erau
cromate, cu
sigla alb cu

albastru a
coaliţiei pe
coadă.

Parker îşi
încrucişă
braţele la

piept. îi
simţeam
privirea

sfredelitoare
chiar şi prin

ochelarii de
zbor.

- Ştiu că te consideri pilot, dar un

avion cu
reacţie nu e
acelaşi lucru

cu sistem de
propulsie.

- Da, domnule.

Zâmbeşte şi
dă din cap,
Elma,

zâmbeeeeee şte şi dă din cap.

Adică nu
spunea chiar
prostii, cele

două chiar
erau diferite.

- Sunt doar nerăbdătoar

e să pun în
practică
ceea ce am

învăţat la
cursuri şi în
simulator.

- Perfect.
Arătă spre
avion cu

degetul
mare.

- Ce faci imediat după ce ai

verificat
zona?

- Verific jurnalul de bord. Apoi

cupola şi
siguranţele
scaunului.

- Fă-o!

Se propti de
aripa

avionului şi-
mi făcu

semn să mă
grăbesc.

Am verificat
tubul de
oxigen, apoi

am ezitat,
pentru că nu

cunoşteam
avionul.

- Ce anume îmi scapă?

- Verifică să nu fie obstacole.

Se îndreptă
spre cel mai
apropiat

dispozitiv de
admisie cu
un

şchiopătat
uşor.

- Sunteţi în regulă?

- De
obicei
trebuie să te

laşi pe vine
ca să ai
vizibilitate

bună. Uite-
aşa!
Aşteaptă...

Ridică ochii
şi îmi făcu
semn să mă

las pe vine
lângă el.

- Cât eşti aici jos, verifică şi

asta.
Priveşte în
lungul aripii.

Observi că
poţi vedea

prin carcasa avionului?

- Ăăă...

Genial! Am
făcut cum
mi-a spus,

uitându-mă
la avion de-a
lungul aripii,

dar n-am
văzut decât

o masă
solidă.

- Trebuie să priveşti din unghiul

potrivit.
Aripile
formează

atunci un
singur corp
care trece

prin tot
avionul.

- Serios?

Asta-i... o!

Am văzut
cum se
reflectă

lumina, apoi
o porţiune
îngustă din

hangarul
aflat de
partea

cealaltă a
avionului.

- Ce grozav!

- Bun. Din partea asta se vede bine,

aşa că
aruncă o
privire şi

apoi treci în
partea
cealaltă şi

vezi dacă e
la fel.

Se retrase în spate, frecându-şi

piciorul
stâng.

- Ai înţeles?

- Recepţionat.

Aş fi vrut să
insist să-mi
spună

despre
picior,
pentru că un

pilot bolnav
mă putea
afecta

direct, dar
acum se
purta

frumos. Sau
cel puţin cât
putea el de

frumos. De
fapt... stai.
Trebuie să

fiu cinstită:
când trebuia
să explice un

lucru, era un
profesor
binevoitor şi

deseori
generos cu
detaliile. Noi

nu ne
ciondăneam

decât în alt
context.

Ambele părţi corespundeau şi mi-a

explicat
răbdător
cum să

verific
dispozitivele
de admisie.

Dar, când
am urcat pe
locul din

spate al
carlingii,
abia m-am

abţinut să nu
sar în scaun
de fericire.

Era un avion
atât de
frumos!

Faptul că am
trecut prin
fiecare pas

al
verificărilor
premergătoa

re zborului
m-a ajutat să
mă

concentrez.
Mai ales că
ştiam că

Parker îmi caută nod în papură.

Exact. Mă
interesa mai
mult să-i fac

o impresie
bună decât
să fiu atentă

la greşelile
care m-ar fi
putut omorî.

Poate că
ordinea
priorităţilor

nu era cea
bună.

Mi-am fixat harnaşamentul pe umeri

şi mi-am pus
casca. Casca
îmi

îmbrăţişa
capul şi
estompa

orice zgomot
exterior. Am
conectat

tubul de
oxigen,
răsucindu-l

până s-a
auzit
declicul de

fixare, şi mi
l-am fixat de
harnaşament

. Am lăsat
masca să
atârne până

ajungeam în
aer şi dădea
drumul

oxigenului.
Deocamdată,
cupola era

deschisă,
lăsând să
pătrundă în

- Bun, îmi cârâi vocea lui Parker în

urechi. Eşti
gata să
porneşti

motorul
numărul doi?
-Da.

- Nu se vede niciun obstacol?

M-am
aplecat spre
stânga, să

văd coada
avionului.
Nu se vedea

decât
hangarul din
spatele

nostru,
destul de
îndepărtat

ca să nu fie
un pericol.
Apoi am

forţat
centura de
umăr,

aplecându-
mă şi în
dreapta.

- Niciun obstacol.

în faţa mea,
Parker
execută

aceleaşi
mişcări. Nu-i
vedeam

decât vârful
căştii în timp
ce se aranja

în scaun şi dădea din cap.

- Hai să le cerem aer. Mâinile sus?

Ridică
demonstrati
v mâinile

deasupra
capului,
apăsând cu

pumnul
drept în
mijlocul

palmei
stângi. Nu se
făcea să-l

accidentăm
pe şeful
nostru de

echipaj
lovind ceva

din
întâmplare.

- Mâinile sus, am spus.

Le-am
ridicat, dar
pulsul îmi

creştea
constant. Am
inspirat

adânc, să
mi-l
potolesc.

Dacă mă
emoţionam
aşa într-un

avion cu
reacţie,
atunci ce

făceam într-o rachetă?

Afară,
echipajul de
la sol fugi în

spatele
avionului, ca
să ne

alimenteze
cu aer,
pentru a

facilita
aprinderea.
în interiorul

avionului,
vâjâitul
aerului

crescu în
intensitate,

apoi deveni
constant.

- Numărul
doi, treizeci.
14% rpm—.

Turometru
OK. Maneta

de gaze la
ralanti.

Maneta
răspunse la
comanda lui

şi se deplasă
în poziţia
superioară.

Nu aveam de
gând să fac
nimic până

nu-mi ceda
mie
controlul

avionului,
dar mă
puteam

preface că
eu eram cea
care îl

pornea.
Măcar o
vreme.

Parker
monologa
mai departe,

explicându-mi fiecare mişcare:

- Debit de combustibil, 200.

Presiunea
uleiului, în

regulă. TGE
— creşte.

Aşa creştea
şi tensiunea
mea. Chiar

avea de
gând să mă

ia şi pe mine
în aer.

- Maximum şapte şaptezeci.

Instrumentele motorului, în regulă.

Sistemele
hidraulice,
în regulă.

Luminile de
avertizare,
stinse.

Tăcu şi
casca i se
răsuci uşor,

ca şi când ar
fi aşteptat
un răspuns.

Piloţii fac
chestia asta
ciudată, ca

un fel de
ritual
religios.

Interacţiunile apel-răspuns

seamănă cu
o liturghie
proprie.

- Instrumentele motorului, în

regulă.
Sistemele
hidraulice,

în regulă.
Luminile de
avertizare,

stinse, am
repetat.

- Stânga
liber?

Am mai
verificat o
dată.

- Liber.
- OK. Hai
să dăm aer

şi motorului
unu. Mâinile
sus?

Parker ridică
mâinile

deasupra
capului.

- Mâinile sus.

Echipajul de
la sol fugi să
conecteze

furtunul la
motorul
celălalt. M-a

şocat din
nou
diferenţa

uriaşă dintre
Parker
profesorul şi

Parker
nemernicul.
Făcuse toate

verificările
pe un ton

calm şi
răbdător.

- în regulă
să pornim şi
motorul doi?

- în regulă.
în schimb,
vocea mea

poate că mi-a trădat puţin

emoţia. Abia
mi-am
reţinut un

chiot de
fericire când
aparatul a

prins viaţă în mâinile noastre. Am

făcut
aceleaşi
verificări şi

pentru
celălalt
motor, iar

aproape de
final vocea
mea

dobândise
calmul vocii
lui Parker.

- Supapa manetei de gaze

acţionată. în
regulă... Să

deconectăm
aerul.

Duse încă o
dată mâinile

deasupra
capului.

- Mâinile sus?

- Mâinile sus.

Nu atingeau
niciun
instrument

şi,
surprinzător,
nici nu-mi

tremurau.
Aveam
impresia că

îmi vibrează
fiecare nerv,
dar mâinile

nu-mi trădau
senzaţiile.
Avioanele cu

reacţie sunt
mult mai
uşor de

manevrat
decât
mulţimile şi

mult, mult
mai
seducătoare.

După ce
echipajul de
la sol

decuplă
furtunul de
la motor,

Parker îşi
reluă litania:

- Comutatorul bateriei, în regulă.

Am pornit cu
dreptul.

Am făcut
verificările
premergătoa

re rulării pe
pistă şi pe
cele de

navigaţie în
acelaşi stil
apel-

răspuns.
Apoi am
ajuns la: „E

momentul să
tragem
cupola

carlingii şi
siguranţele
scaunelor".

- Cupola şi siguranţele

scaunelor
trase.

Plasticul portocaliu-aprins s-a

desprins
uşor. Am
ridicat

ambele
siguranţe
deasupra

capului, ca
să arăt că le-
am

îndepărtat,
apoi le-am
pus în

buzunarul de
la

genunchiul
stâng.

- Calele
îndepărtate.

Afară,
echipajul
urmărea

semnalele
lui Parker.

Am început
să rulăm pe
pistă.

Un avion
care se
deplasează

la sol e
absolut
oribil. M-a

zguduit bine,
noroc cu
harnaşament

ul, dar am
continuat să
verific cu

Parker toate
elementele
de navigaţie

şi
comunicare.

- Braţele sus.

Coborî
cupola
carlingii,

oprind
curentul

care venea
de afară.

Dumnezeule
! Chiar şi de
pe scaunul

din spate,
aveam un
câmp vizual

foarte larg.
Din faţă
trebuie să fi

fost
copleşitor.

L-am auzit
pe
controlorul

de trafic
aerian prin
radio:

- Talon Unu Unu, aici turnul. Ai

permisiunea
de decolare.

Parker
întoarse
puţin capul,

de parcă ar
fi putut privi
peste umăr.

- Gata?
- Confirmat

. Gata.

Dădu aprobator din cap şi

răspunse
turnului:

- Talon Unu Unu, gata de decolare.

Avionul
atinse
puterea

maximă şi
Parker iniţie
postcombust

ia. Avionul
se smuci,
dându-mi

senzaţia că
am primit un
şut în fund,

iar Parker
trase frânele

şi amplifică
tracţiunea.

Vuietul
motorului
crescu în

intensitate
când avionul
rulă înainte,

împingându-mă în scaun. Nu era ca la

avioanele cu
propulsie, la
care forţa e

mai blândă.
Aparatul
ăsta mă

zguduia
până în
măduva

oaselor,
lipindu-mi

spatele de
scaun.

Se ridică
atât de lin,
că am vrut

să aplaud
când am
văzut cum

fuge
pământul de
sub noi. Dar

eram la un
zbor de
antrenament

, nu în
excursie, aşa
că m-am

bucurat doar
în sinea
mea.

Mă uitam
când la
instrumentel

e de măsură,
când afară.
Aerul parcă

se lichefiase
şi plutea în
jurul nostru.

Cum e
posibil să te
simţi şi greu,

şi uşor în
acelaşi timp?
Gravitaţia

mă apăsa în
jos, dar

aerul mă
ridica.

Doamne!
Era un avion
splendid. îl

iubeam la
nebunie şi
probabil că

încălcăm
toate
poruncile

care-ţi
interzic să te

închini unui
chip cioplit.
-York.

Parker viră
spre sud şi
mă apăsă şi

mai tare în scaun.

- Domnule?

Nu cumva
voia să-mi
lase mie

cârma? Nu,
încă nu.

- Am... am o problemă şi vreau să-mi faci un serviciu.

- Poftim?

- M-ai auzit
foarte bine.

Parker
nemernicul
reveni preţ

de-o clipă,
apoi oftă.
Vocea unui

pilot sună
altfel, mai

intim, în
cască.

- Uite...
Uite ce e! Tu
şi Malouf

sunteţi
singurii care
ştiţi de

problema cu
piciorul
meu.

-Dar...
Ce voia să
insinueze?

- Dar n-am spus nimănui.

- Ştiu, oftă el încă o

dată.
Mulţumesc.
-Ce...

Discuţia mă debusolă. Nu putea să-

mi spună
asta la sol?
Şi, apropo,

de ce nu l-a
raportat
Malouf?

- Pot să vă întreb

despre ce e
vorba?

Norii se
lăsau peste
noi,

schimbând
întinderea
monotonă,

argintiu-cenuşie, în creneluri de

bumbac.
Parker ne
ridică în

mijlocul lor, împrăştiindu-i în şuviţe

răzleţe. Apoi
străpunse
stratul

superior de
nori şi ne
aduse pe un

cer de un
albastru pur.

- Dumnezeule...

Nu
profanam.
Nu mai

văzusem
cerul atât de
albastru de

nu mai ştiam
când. Era
atât de

senin, încât
mă durea
sufletul.

Soarele,
liber de nori,
ardea pe

deasupra lor.
Atât de
puternic,

încât am
început să
lăcrimez, în

ciuda
vizetei.

- Exact...

Parker oftă
din nou.

- Da, e uimitor, dar spaţiul e...

Trebuie să
mă duc la
doctor.

Piciorul îmi
amorţeşte şi
pur simplu

nu-l mai pot
folosi. La cea
mai mică

bănuială că
ceva nu e în
regulă cu

mine, o să
mă

consemneze
la sol.

- Atunci mergeţi la alt doctor,

nu la
medicul de
zbor.

Scoase cele
mai amare
hohote de

râs pe care
le-am auzit

vreodată de
la el.

- Crezi că n-am încercat?

Sunt primul
om care a
zburat în

spaţiu. Nu
pot să merg
nicăieri fără

să apară un
cârd de
reporteri

după mine.
Nu pot să
strănut, nu

pot să joc
fotbal cu fiii
mei, nu pot

nici măcar
să merg la...

Tăcu. N-am
mai auzit
decât

sâsâitul
oxigenului,
propria mea

respiraţie şi
aerul vuind
pe lângă noi.

- La cine nu puteţi merge?

- Nu pot
merge la

doctorul
meu.

Sunt sigură
că nu asta a

vrut să
spună.

- Dacă te autorizez să zbori cu T-

38, îmi dai voie să mă folosesc de

orele zbor ca
să-mi ascund

vizitele la
doctor?

I-am pus
întrebări ca

să câştig
timp.

- Şi cum am proceda, mai exact?

Adică... nu
cred că mă
veţi lăsa să-l

pilotez
singură.

- Nu. Dar ştiu eu o clinică.

Aterizăm
lângă ea. Eu
intru, stau

cât e de stat
şi ies. Pe
urmă, ne

continuăm
zborul.

- Numai pe T-38? Nu-mi oferiţi şi un

loc în
rachetă?

- Asta nu pot s-o fac.

întoarse
capul, vrând

parcă să mă
privească.

- Cuvântul meu atârnă greu în

povestea
asta, dar nu
cel mai greu.

Dacă ar fi
după mine,
ca să fiu

sincer,
femeile nici
n-ar avea ce

căuta în
programul

spaţial. Nu
încă.

- Ştiţi că am adunat mai multe

ore de zbor
decât

dumneavoastră, nu?

- Da. Şi
ştiu despre
Messerschmi

tturi şi
tragerea la
ţintă şi tot

ce aţi făcut
voi, astea
din WASP.

Nimic nu se ridică la nivelul unui

pilot de
încercare şi
cu atât mai

puţin la
nivelul

cerinţelor
din spaţiu.

- Păi, nu avem de unde să

ştim, nu? în
plus, cât de
dificil poate

fi, din
moment ce
vă

descurcaţi
cu un picior
bolnav?

înclină
avionul, ca şi
când ar fi

vrut să
demonstreze

un punct de
vedere.

Am râs - de fapt, am chicotit.

- îmi cer scuze. Nu de dumneavoas

tră râdeam.
Dar avionul

e... o
minunăţie.

- Chiar este.

Echilibră T-
38-ul şi
aproape că

ne lăsă
plutind cu
scaunele.

- Deci, ce zici, mă ajuţi?

- Mă mai urâţi şi acum? -Da.

Mai scoase
un oftat - un
sunet atât de

nepotrivit cu
felul lui de-a
fi. Parcă şi-

ar fi lăsat
ego-ul să
curgă din el

înainte de a vorbi mai departe:

- Dar recunosc că te ţii de

promisiuni şi
ai principii.

- Şi nu vă îngrijoraţi că tocmai

principiile
mele mă vor

determina să
vă raportez?

- Ba da.

- Problema e că îmi cereţi să pun

în pericol
vieţile unor
oameni şi

programul
spaţial.

- Nu m-am trecut pe lista

echipajelor.
Dar e o
diferenţă

între a
amâna
misiunile şi a

fi consemnat
la sol.

- Iar acum
vor să vă

trimită pe
Lună.

Propunerea
lui mă
atrăgea nu

pentru că
ajungeam să
pilotez un T-

38, ci pentru
că în sfârşit
aveam şansa

să-i intru în
graţii, chiar
dacă mă

dispreţuia
pentru asta.
Nu ştiu.

Poate,
înainte de a
intra în

program, aş
fi putut s-o
accept... Dar

acum? Acum
ştiam exact
cât de în

formă
trebuie să fii
ca să devii

astronaut.
Nici nu mai
spun ce s-ar

întâmpla
dacă
oamenii ar

- Nu voi spune nimănui,

dar... îmi pare rău. Nu vă pot ajuta

să vă
ascundeţi
problema.

Aerul şuieră
pe lângă noi
în clipa de

linişte care
se lăsă.

- Măcar eşti sinceră, trebuie să

recunosc. în
regulă. Lăsă
scurt capul

în jos, apoi îl
ridică.

- Ştiu că iei

Miltown.

19 Rotaţii pe minut (n. tr.).

20 Temperatura gazelor la evacuare (n. tr.).

TREIZ
ECI SI

CINCI

9

SE CAUTĂ DATE

DESPRE URAGANE

Trei avioane ale

Națiunilor
Unite
dotate cu
aparatură

de
cercetare

PARIS, 3 noiembrie 1957 — Trei

avioane ale
Naţiunilor
Unite vor fi

dotate cu
aparatură
specială de

cercetare a
uraganelor
vara şi

toamna
următoare,
au declarat

astăzi reprezentanţii oficiali ai

NU. Forţele
Aeriene ale
Statelor

Unite vor
pune la
dispoziţia

Naţiunilor
Unite două
B-50

Superfort şi
un B-47
Stratojet

pentru acest
proiect.
Acestea vor

Cum îi spui
soţului tău
că eşti

şantajată?
La masă?
„Ştii,

iubitule, azi
mi s-a
întâmplat

ceva
amuzant. îmi
dai, te rog,

salata?" Sau
în pat, în
timp ce îi

distragi
atenţia
făcând sex?

Sau îţi iese,
pur şi
simplu, pe

gură în timp
ce vă spălaţi
pe dinţi.

- Parker încearcă să

mă
şantajeze.

Nathaniel îşi
smulse aţa
dentară

dintre
măsele şi se

întoarse spre
mine. -Ce?

- Ştie că
iau Miltown
şi vrea să-l

ajut cu ceva.
-Ce?

Acelaşi
cuvânt, însă
cu sens total

diferit.
Strângea
atât de tare

aţa pe
degete,

că începeau
să i se

albească,
amorţindu-i.

Am înghiţit
în sec, iar
gustul

proaspăt de
mentă mi-a
pus un nod

acru în
stomac. Am
luat o gură

de aer,
simţind cum
îmi arde şi

îngheaţă în
acelaşi timp
gâtul. Nodul

de anxietate
din piept mă
îndemna să

iau o pastilă
de Miltown,
dar nu voiam

s-o iau.
Rahatul de
Parker.

- Să nu spui nimănui.

De-asta n-am
vrut să-i
spun la

serviciu.
Dacă i-aş fi
povestit

întâmplarea
acolo, ar fi
intrat

valvârtej în
biroul lui
Clemons şi

ar fi pretins
să se ia
măsuri

împotriva
şantajistului
Parker.

- Clemons trebuie să afle.

Vârfurile
degetelor i
se

învineţiseră
deja. Am pus
peria de

dinţi în
suport,
oftând.

- Hai să stăm jos!

Nathaniel privi în jos şi clipi mirat

când văzu ce
face cu aţa.
O desfăcu,

îşi mişcă
degetele şi o

aruncă la gunoi.

- Bine.

Până să
ajungem la
canapea,

aveam
frisoane care
îmi făceau

mâinile să
tremure, iar
spatele mi-

era acoperit de transpiraţie.

Am înghiţit
în sec şi mi-
am studiat

mâinile, pe
care mi le-
am aşezat în

poală, într-o
poziţie
relaxată şi

elegantă.
Mama ar fi

fost tare
mândră.

- Dacă spui cuiva, Clemons va

afla că iau
Miltown, am
anxietate şi

vărs, şi ce
concluzie
crezi că va

trage? Că
sunt aptă să
merg în

spaţiu? Că
sunt aptă
chiar şi

pentru
programul
spaţial?

Oricum nu
vede în mine
decât un

mijloc de
făcut
reclamă.

- Cine ţi-a spus asta?

Canapeaua
scârţâi când

se lăsă în
faţă.

- Parker?

Am
încuviinţat.

Se ridică
împingându-
se de pe

canapea şi
patrulă până
la patul

rabatabil şi
înapoi. Se
opri în faţa

măsuţei de
cafea, cu
picioarele

despărţite şi
mâinile pe
şold.

- Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

- Promite-mi că nu

spui
nimănui.

Mi se
zbăteau
muşchii

mâinilor, dar
nu mi-am

încleştat
degetele.

- Sau că nu faci nimic.

Corpul îi rămăsese în aceeaşi

poziţie
rigidă, dar
întoarse

privirea spre
luminile din
Kansas City.

- îţi promit că voi discuta cu

tine înainte
de a face
ceva. Nu-ţi

pot promite
că nu voi
face nimic,

pentru că nu m-aş ţine de cuvânt.

Mi-am masat
cu degetul
mare un

mușchi
spasmodic.
De ce mă

mai
deranjam,
nu ştiu, din

moment ce
tremuram

toată de la
stres.

- Are probleme cu piciorul

stâng. Zice
că îl furnică.
Acum vreo

două luni l-
am surprins
în casa

scării. Nu
mai putea
sta în

picioare. M-a rugat să nu spun

nimănui. De-atunci, nu s-a mai

întâmplat să-l văd aşa. Am tras

concluzia că
a fost ceva
temporar.

Şi mă
simţisem
mai în

siguranţă
aşteptând
să-i observe

altcineva
simptomele.
Puteam zice

că o fac din
prudenţă
sau

compasiune,
dar de fapt
mi-era în

mare parte
teamă.

Am tras încă
o dată aer în
piept şi i-am

povestit lui
Nathaniel
despre

zborul cu T-
38, despre
rugăminte şi

apoi despre
ameninţare.

- M-a dus cu el la clinică. Cred

că nu voia să
mă scape din
ochi.

- în sala de consult?

îi tremura
vocea.

- Nu, nu.

Am rămas în

sala de
aşteptare.

Fusese cât
pe ce să-l
sun pe

Nathaniel de
la telefonul
asistentelor.

Mulţumesc cerului că n-o făcusem.

- Când a ieşit din cabinet, era

verde la
faţă. S-a dus

la baie, să
vomite.

Problema
clinicilor
mici e că au

pereţii
subţiri. Ştiu

prea bine ce
zgomote

scoate un
om care
varsă.

- A ieşit după cinci minute. Nu

mai era
verde, ci
palid, şi şi-a

pus ochelarii
la ochi.

Bănuiam de
ce purtase
ochelarii în

interior. Şi mie mi se înroşeau

ochii după
ce vomitam.
Nathaniel

scoase un mormăit nervos.

- Deci n-a primit o veste bună.

Ţi-a spus ce-a aflat?

- Nu. Şi nu l-am întrebat. L-

am lăsat să
pretindă că
nu s-a

întâmplat
nimic.

- Nu merita
să te porţi

aşa de
frumos cu el.

Am scuturat
din cap.

- N-am vrut să-mi fie milă de el.

- Altceva?
- M-a lăsat să

pilotez T-38-ul la întoarcere.

Ca
recompensă

sau ceva de
genul.

Aveam
degetele reci
ca gheaţa.

Cum naiba
puteam să
transpir şi

să-mi fie şi
frig în
acelaşi timp?

- Cam asta-i tot. Când ne-am

întors la
CAI, s-a
purtat de

parcă nu s-
ar fi

întâmplat
nimic.

Nathaniel
mormăi din
nou şi

începu iar să
patruleze. E
înalt - soţul

meu - şi în apartamentul nostru mic

nu prea avea
loc să se
mişte. Cu

atât mai
puţin cu
patul

coborât.
Până la
urmă, se

opri în faţa
geamului şi

rămase cu
ochii afară.

- Aş putea... aş putea forţa

lucrurile.
Sirius
urmează să

fie lansată.
La decolare,
forţa

gravitaţional
ă va mai
greu de

suportat
decât în
Jupiter. Aş

putea insista
ca toţi
astronauţii

să treacă
printr-un

consult
medical.

- Şi-ar da seama imediat.

- N-am de gând să-l las să

pericliteze
programul
sau pe cei

implicaţi în
el, numai ca

să-i protejez
egoul.

Sau ca să mă
protejeze pe
mine.

Nathaniel n-
a spus-o, dar
asta era, de

fapt,
problema.
Nu voiam să

ştie nimeni
că sufăr de
anxietate. Şi

pentru că
mă temeam
că nu voi

mai ajunge
în spaţiu,
dar şi din

cauza
eternei mele
întrebări:

ce-o să zică
lumea?
Ascunsă sub

întrebarea
asta era
teama că

lumea avea
dreptate.

- A tot amânat să meargă în

misiuni cât a
încercat să
afle ce se

întâmplă cu
el.

- Dar
urmează

lansarea pe
Lună.

Luminile de
pe stradă îi
conturau o

aură în jurul
părului.

- Doar nu crezi că se

va eschiva şi
de la ea, nu?

- M-am gândit la asta toată

ziua. Va
trebui să
renunţ la

pastile, asta-
i clar. Şi nici
la doctor nu

mă mai duc.
Cu cât trece
mai mult de

la ultima
reţetă şi
până mă

toarnă
Parker, cu
atât mai

bine. Fiindcă
mă va turna
sigur... Nu

imediat,
pentru că
atunci n-aş

mai avea
motiv să-mi
ţin gura.

Nathaniel
răsuci brusc

capul spre
mine.

- Mi se pare o idee foarte proastă.

- Dar ce altceva să fac?

Am ridicat
mâinile, dar
îmi tremurau

degetele,
aşa că le-am

pus înapoi în
poală.

- Ştie. Nu ştiu de unde, dar ştie.

Nathaniel
bolborosi
ceva şi

începu iar să
patruleze.

- Şoferul - în noaptea în care ne-am

dus la hotel
din cauza
reporterilor,

am trimis un
şofer să-ţi

aducă haine
şi reţeta.

Deci nu ştia
numai
Parker. Cât

mai era... cât
mai era până
avea să afle

toată lumea
şi să mă
zboare din

program şi
să scrie

despre asta
în ziare şi...

Stomacul mi
se întorcea
pe dos în

ritmul
gândurilor.
M-am

clătinat pe
picioare şi
am ajuns la

baie în
ultima clipă.
Ghemuită pe

gresie, m-am
sprijinit
strâns de

toaletă şi am
vomat.
Nathaniel a

venit să mă
ţină de
umeri în

timp ce
dădeam
afară din

mine toată
anxietatea

acumulată în
ultimele zile.

Mă uram.
Tata ar fi
fost foarte

dezamăgit
că nu sunt în
stare să fac

faţă celei
mai mici
presiuni.

Dacă nu
făceam faţă,
atunci poate

că nici nu
aveam ce
căuta în

programul
spaţial.
Eram

proastă şi
slabă de
înger, şi nu

conta cât de
mult
muncisem ca

să intru
acolo,
fiindcă boala

asta nu avea
să dispară
niciodată.

Nathaniel
umplu
paharul de

pe chiuvetă
cu apă şi mi-
l întinse.

- Nu voi lăsa pe

nimeni să-ţi
facă rău.

- Şi cum îl vei opri?

M-a durut
gâtul când
am vorbit,

dar am luat
apa şi am
băut-o.

- Nu ştiu.

Mă mângâie pe păr şi pe spate.

- Cel puţin,
nu exact.

- Eu nici atâta nu ştiu.

M-am lăsat
pe spate, ca
să mă aşez

pe jos,
sprijinită de
cadă.

Nathaniel se ridică şi deschise

dulapul cu medicamente.

-Nu.
Degetele
mele se

strânseră în
jurul
paharului.

Ignorându-
mă,
Nathaniel

luă flaconul
cu Miltown
şi se lăsă pe

vine în faţa
mea.

- Elma... e mai bine aşa? Să tot

vomiţi şi să
te simţi
groaznic?

Mai bine
asta, decât
orice ţi-ar

putea face
Parker?
-Nu...

N-am mai
putut să
vorbesc din

cauza durerii de gât.

- Nu ştiu.
- Atunci dă-mi voie să-ţi

spun cum
văd eu
situaţia.

Se înghesui
lângă mine,
cu spatele

sprijinit de
cadă. Mă luă
pe după

umeri şi mă
trase lângă
el, ţinând

flaconul într-o mână.

- Bine.

- Eşti mai
bine. Cu
astea. Am

fost atât
de... atât de

îngrijorat
înainte...

Scutură
flaconul, iar
pastilele au

început să
zornăie
înăuntru.

- înainte de astea. Te auzeam cum

vomitai. Nu
mâneai. Ne
puneam

împreună la
somn, dar tu
nu dormeai.

Şi nici nu-mi
spuneai
nimic. Am

crezut că
eşti gravidă
până când...

până în ziua
aia. în biroul
meu. Mi-a

fost frică
pentru tine.
Acum? Ideea

că Parker te-
ar face să
treci iar prin

asta, în mod
intenţionat,
pentru că ţi-

e frică să iei
ceva care te
ajută... îmi

vine să-i trag
un pumn.

Ultima
propoziţie
mi-a sunat

atât de
banală, că
m-am

surprins
râzând.
Ştergându-

mă la ochi
cu dosul
palmei, m-

am uitat la
el, dar ţinea
ochii strâns

închişi şi
avea o cută
sculptată

între
sprâncene.

- Vai... nu glumeşti.

Expiră cu un
şuierat
controlat.

- Nu, spuse, răsucind

flaconul pe degete. N-am simţit

niciodată o
nevoie mai
mare să fiu

violent. Dacă ar fi fost aici, probabil că l-

aş fi pocnit.
Şi după
aceea m-ar fi

bătut de m-
ar fi lăsat
lat.

Pastiluţele
albe
zornăiau şi-

şi schimbau
locul de câte
ori mişca

flaconul.
Zăngănitul
lor aproape

imperceptibil îmi
promitea un

calm care să
mă învăluie
ca o pătură.

- Nu ştiu ce să fac.

- Crezi că presiunea se

va mai
uşura?

Oftând, m-am făcut mică şi m-

am lipit de
Nathaniel.
M-a strâns

lângă el şi şi-a lipit buzele

de părul
meu.

- Uite ce cred eu. Tu ai grijă să fii

sănătoasă şi
pe urmă ne
ocupăm de

Parker.
împreună.
Nu ştiu cum,

dar ştiu că
putem.

- Cum de eşti aşa de sigur?

- Pentru că am supravieţuit

sfârşitului
lumii.

Mă sărută
din nou.

- Şi tu eşti
Doamna mea
Astronaut.

Am urmat-o
pe menajera
lui Nicole în

livingul de la
demisol,
unde

majoritatea
fetelor de la
Clubul 99

mâncau
aperitive şi
sorbeau

cocktailuri.
Jacira şi
Sabiha

veniseră
amândouă,
dar nu le

vedeam pe
Betty şi pe
Violette.

- Iartă-mă că am întârziat. M-

a sunat
mătuşa
Esther şi am

stat o
grămadă cu
ea la telefon.

- Ce mai face draga de ea?

Nicole se ridică de pe braţul

canapelei pe
care stătea
cocoţată,

lăsând-o pe
Imogene
scufundată

într-un
manual de
zbor.

- Martini?
- Te rog.

Avantajul de
a cunoaşte o
soţie de

senator era
că nu lipsea
niciodată

cocktailul
când
mergeai la

ea. Nu mai
purtam
pastilele în

poşetă, dar
nici nu le
aruncasem,

aşa că suna
foarte bine
să am ceva

care să-mi ia gândul de la ele.

Helen se
grăbi să vină
la mine şi să

mă
îmbrăţişeze,
cu un

manual în
mână.

- Mi-a fost dor de tine.

- Şi mie.
Nu ieşim
odată la

masă
împreună?

Trecusem de
câteva ori pe
la

departament
ul de calcule
de la

„promovarea
" mea, cum i
se spunea,

dar fusese
cam
stânjenitor.

îmi tot venea
să verific
calculele,

dar n-aş fi
făcut decât
să enervez

pe toată
lumea.

- Ce citeşti?

Helen ridică din umeri.

- Calcule pentru traiectorii

orbitale.
Destul de
simple.

- Simplu pentru tine! râse Nicole,

oferindu-mi
un martini.
Unora dintre

noi le dau
bătăi de cap.

- De-asta facem târguri. Tu

mă înveţi
despre
simulator.

Eu te învăţ
despre

calcule
orbitale.

Am ridicat
paharul.

- Iar dacă îmi vâră şi mie cineva

în cap
acronimele,
îi voi fi

foarte
recunoscăto
are.

Ginul
limpede şi
rece m-a

pişcat la
limbă cu
aroma lui de

ienupăr. Am
închis ochii
şi am oftat

de
încântare, în
timp ce

umerii mi s-
au relaxat,
puţin de tot.

îmi fusese
dor de fete.
Ce bine că

lui Nicole îi
venise ideea
să formeze

un grup de
studiu. Am
deschis

ochii, mi-am
luat
cocktailul şi

cărţile şi m-
am dus pe

canapea,
lângă Helen.

Mi-am scos
pantofii
ajutându-mă

de călcâie şi
mi-am tras

picioarele
sub mine.

- Pearl nu vine?

Helen
scutură din

cap şi se încruntă.

- Nu crede
că are rost
să se mai

pregătească
pentru

testele de
astronaut.

- La un moment dat vor trebui să

fie mai
deschişi,
dacă tot zic

că se vor
face eforturi

de
colonizare.

Nicole mă
aprobă de la

locul ei de
pe canapea.

- Soţul meu
sprijină

foarte tare
lucrul ăsta.

- Stai puţin - am clipit de

câteva ori,
oarecum
nelămurită -,

se mai
discută şi
acum despre

ele ca
despre o

operaţiune
militară?

Oftând, Nicole se întoarse cu

capul spre
mine.

- Ştiu că nu suporţi ideea, dar...

- Niciun „dar"! Trebuie să

plecăm de
pe planeta
asta. Adică,

da, sigur, ar
putea,
subliniez, *ar*

putea ţine
efectul de
seră sub

control, dar
când vom
afla dacă e

posibil sau
nu va fi deja
prea târziu

să mai
stabilim
colonii în

altă parte.
Trebuie să le
întemeiem

acum, cât
mai avem

timp şi
resurse.

- Vinzi castraveţi grădinarului.

Nicole netezi paginile cărţii, apoi

se întinse
după
martini. Luă

o înghiţitură
înainte să
continue.

Toate, nu
doar eu, ne
uitam

nerăbdătoare la ea, aşteptând să

vedem ce
are de spus:

- Dar... Sunt câţiva membri ai

Congresului,
de fapt ai
Naţiunilor

Unite, care
nu
reacţionează

decât dacă
le zici că e la
mijloc o

ameninţare
militară. Aşa
că, dacă

aspectul
militar ajută
la obţinerea

de fonduri şi
menţinerea
programului,

atunci asta
va face soţul
meu.

- Dar e...

De ce sunt

oamenii atât
de proşti?

Nicole
scutură din
umeri şi-şi

desfăcu
nasturele de
sus al bluzei.

- Hormonii. Iar dacă oamenii au

de gând să
se lase
conduşi de

ei, atunci îmi
fac şi eu

treaba cu
bucurie.

Ida ridică paharul:

- Să bem pentru asta!

- Cum se simt doamnele

mele în
seara asta?

Bietul
senator
Wargin alese

chiar
momentul
acela să

apară în
living. Sunt
sigură că nu

era obişnuit
să râdă de el
un când de

femei, dar
nu mi s-a

părut că-l
deranjează.

- Ştie cineva ce-i aia SMIUT?

întrebă
Jacira,
ridicând

ochii de la
biblioraftul

pe care îl
studia.

Se culcase
pe jos, pe
burtă, cu

picioarele
ridicate.

- Ăăă...

Atât am ştiut
să-i spun.

- Sistem mobil IOIS de urmărire

prin
telescop, îi
răspunse

Ida, fără să-
şi ridice

privirea de
la cartea ei.

Bătea cu
creionul pe
marginea

paginii pe
măsură ce

înainta cu
lectura.

- Pe bune?
Un acronim
în acronim?

Mi-am lăsat
capul pe
spate, ca să

mă încrunt
la tavan.

- Acum
încerc să-mi

amintesc ce-
i aia IOIS.

- Aparat de înregistrare optic pentru

interceptare
la sol.

De ce nu era
deja fata
asta în

corpul de
astronauţi?
Mă gândeam

la alt motiv,
în afară de

culoarea
pielii sale.

- Ar trebui să fii şi tu în program.

Ida pufni,
dar nu-şi
ridică

privirea.
Bătu şi mai
repede cu

creionul pe
carte.

- Regulile sunt praf în ochi, am zis.

Dacă le-au
încălcat
pentru

Violette şi
Betty,
atunci…

- Elma...
Nicole
scutură

dezaprobator din cap.

- Fii serioasă! Am scos din

mine toată
frustrarea pe
care am

adunat-o în ultimele luni.

- Violette
abia adunase
o sută de ore

de zbor când
şi-a depus
dosarul.

Ida lăsă cartea la o parte.

- Doar nu vorbeşti

serios, rosti
ea.

- Ba da. Vrei să-i ridici lui

King mingea
la fileu?
Spune-i să

verifice
dosarul de
zbor al lui

Violette
Lebourgeois
şi pe cel al

lui Betty
Ralls.
Violette a

fost primită
pentru că e
franţuzoaică

şi soţul ei e
astronaut.
Familiile în

spaţiu dau
bine în ziar,
nu credeţi?

Nicole
închise
manualul.

- Nu greşeşti. Dar

nici nu ai
dreptate.

- E
discriminare
, pur şi

simplu - aşa
şi era. Iar
Betty a fost

primită
pentru că au
vrut să

controleze
publicitatea,
iar *Life* le-a

oferit
prilejul.
Astea două

locuri ar fi
trebuit
ocupate de

nişte femei
mult mai
calificate.

- Crezi că eu am fost cea mai

bună
candidată pe
care au

văzut-o? Sau
tu?

Nicole
scutură iar
din cap. îi

sclipeau
ochii.

- Sunt bună. Am calificările

necesare.
Dar am şi un
soţ senator,

şi încă unul
care susţine
CAI de la

bun început.
Jacira a
câştigat un

concurs de
frumuseţe…

- Şi are un masterat în inginerie,

am
intervenit.

Nu-mi
plăcea unde
bătea

Nicole.
Ignora chiar
pregătirea

profesională
a fetelor.
Şi... şi nu

voiam să
ajungă şi la

exemplul
meu.

De pe podea,
Jacira se
ridică în

şezut şi-şi
încrucişă
picioarele.

- Da. Dar nu eram singura

braziliancă
cu licenţă de
pilot şi

diplomă de
inginer.
Recunosc,

erau doar
patru, însă
nu eu aveam

cele mai
multe ore de
zbor.

- Iar eu eram Doamna

Astronaut a
Domnului
Vrăjitor.

- Totul ţine de povestea pe

care vrea s-o
promoveze
Coaliţia, zise

Nicole,
scuturând
din umeri şi

sorbind din martini. Asta înseamnă

politica.
Poveşti.

- Şi în povestea asta nu au

loc şi oameni
cu pielea
neagră?

M-am
strâmbat,
dându-mi

seama că o
scosesem pe

Helen din
ecuaţie.

- Sau taiwanezi? Numai albi?

Ida dadu din
umeri şi
închise

cartea cu
zgomot.

- Vechea poveste. Alt capitol.

Se ridică în picioare şi se întinse.

- Eu am încheiat pe azi.

S-a stârnit
un cor de
căscaturi şi

aprobări şi s-
a spart
cheful. în

timp ce-mi
puneam
căciula şi

mănuşile,
îmi venea să
tun şi să

fulger mai
departe
împotriva

incorectitudinii. Dar m-am abţinut.

Ida se
exprimase
cât se poate

de limpede:
nu mai voia

să discute
despre asta.

Şi mai
era un

gând
care

nu-mi
dădea

pace.
Nu

ştiam...
Nu

ştiam
de ce

sunt
mai

frustrat
ă: din

dorinţa
de a

sprijini
cauza

persoa
nelor

de
culoare

sau
pentru

că
voiam

să le
dau la

o parte
din

drum
pe

Violett

e şi pe
Betty

.TREIZ
ECI SI

SASE

9 9

DR. KING
ACUZĂ
COALIŢIA

AEROSPAŢ
IALĂ DE

DISCRIMI
NARE

în
exclusivitate
pentru ***The***

National Times

KANSAS
CITY, KS, 22
noiembrie

1957 —
Susţinând că
două dintre

aşa-numitele
„Doamne
Astronaut"

nu aveau
calificarea
necesară

pentru a
intra în
programul

spaţial, un
pastor de
culoare din

Sud acuză
Coaliţia
Aerospaţială

Internaţional
ă de
discriminare

. Comisia de
guvernare a
Naţiunilor

Unite a
convocat o
şedinţă de

audiere
specială,
pentru a

MASTIF—-ul
e distracţie
şi tortură la

un loc - şi nu
doar pentru
că e un alt

acronim.
Dispozitivul
de testare

inerţial cu
rotaţie
multiaxială,

sau capsula
giroscopică,
e produsul

gândirii unui
savant
nebun.

Şi nu
glumesc
când îi spun

aşa. S-ar
potrivi
perfect

printre instrumentele de tortură

din bârlogul
subpământe

an al unui
scelerat.

Nicole era legată de scaun, în

mijlocul
capsulei.

Scaunul din
plastic rigid

era copia
celui din
Artemis,

numai că ea
avea şi capul

imobilizat în
curele.

în jurul
scaunului se
aflau tuburi

de aluminiu
care formau
o capsulă

triaxială.
Spun „tuburi
de

aluminiu",
dar erau mai
degrabă

nişte cuşti.
Fiecare se
mişca

independent
de celălalt,
rotind

scaunul pe
cele trei axe
ale ruliului,

giraţiei şi
tangajului.

Deocamdată,
Nicole se
rotea la 15

rpm, dar
capsula
giroscopică

putea atinge
30 rpm.
Teoretic, ne

făceam o
idee despre
felul în care

te poţi roti în
spaţiu, deşi,
dacă ajungi

să te învârţi
la 30 rpm,
sigur se

întâmplă
ceva foarte,
foarte rău.

M-am lipit
de peretele
Centrului de

comandă,
aşteptând,
împreună cu

Jacira şi
Betty, să ne
vină rândul.

Testul era
supravegheat de un om

de ştiinţă,
dar, de
evaluat, ne

evalua un
astronaut,
motiv pentru

care Parker
stătea la
fereastra de

observaţie,
cu

cronometrul
în mână.

Lângă el,
Betty
încerca să

pară
relaxată. Se
machiase

intens, dar
tot nu
reuşise să-şi

ascundă
pungile de
sub ochi. Din

bârfele
colegelor,
am înţeles

că ieşise
şifonată rău
de la

audierile
făcute de
Naţiunile

Unite, când
depusese
mărturie în

contextul
discriminăril
or. Mi-era

greu să nu o
compătimesc
.

Un jet de
azot ţâşni
şuierând

când Nicole
încercă să se
opună

rotaţiei. Mi
se păru că
urmează să

se rotească
transversal
mai întâi.

Jetul fu acţionat din nou.

începură să
se audă
treptat şi

clicurile
aparatelor
foto. îmi

lăsasem
pastilele
acasă,

pentru că nu
voiam să-mi
încetinească

reflexele. Mi
se întorcea
stomacul pe

dos numai
gândindu-mă
că îmi venea

şi mie rândul
pe scaun.

Bine că
măcar că le
interziseseră

reporterilor
să folosească
bliţul acolo,

înăuntru,
deşi s-ar
putea

argumenta
că lumina
stroboscopic

ă te ajută la
orientarea în
spaţiu.

îmi tresări
mâna
dreaptă,

încercând să
anticipeze
volumul de

gaz şi timpul
necesar lui
Nicole

pentru a
încetini
rotaţia.

Jacira îşi
dădu la o

parte părul
de pe ceafă.

- Şefu',
exact aşa e
şi în spaţiu?

Parker ridică din umeri.

- Nu chiar.

- Atunci de ce dăm testul ăsta?

Scutură din
cap,
concentrat

pe
cronometru

şi pe
fereastră.

- Hai,
Wargin...
Ştiu că poţi.

Peste câteva
momente,
rotaţia

transversală
încetini şi
începu şi cea

longitudinală
. Era
complicat,

pentru că
Nicole încă
trebuia să o

controleze
pe cea
transversală,

dar se mişca
tot mai
rapid.

Jeturile
pufniră şi
ţâşniră

câţiva
norişori
rapizi de gaz

când Nicole
stabiliză şi
rotirea pe

axa
verticală.
Parker

înclină
aprobator
din cap.

- Bun... O vezi cum se

mişcă ritmic,
în doi timpi?

Am lăsat
capul pe-o
parte,

ascultând şi
urmărind

jeturile în
acelaşi timp.

- E mai bine decât mişcarea

mai lentă,
constantă?

- Când încerci să aproximezi

forţa
necesară?
Da.

îşi mută
greutatea pe
piciorul

drept şi-şi
roti uşor

glezna
stângă.

- Problema cu mişcarea

constantă e
că nu-i
suficientă ca

să controlezi
rotaţia şi
poţi să pierzi

mult
combustibil

fără să-ţi dai
seama.

Jeturile mai pufniră de două ori,

apoi
scoaseră un
şuierat

susţinut
când Nicole
încheie

rotaţia
verticală.

M-am uitat
cum Parker
călcă pe

piciorul
stâng şi-şi
trecu

greutatea pe el, testându-l. Am tuşit

discret şi m-am apropiat de el.

- Să mai programăm nişte ore de

zbor cu T-38-
ul?

Fu cât pe ce
să-şi
întoarcă

privirea de
la fereastră,
dar se

controlă şi
urmări cum
se roteşte şi

se roteşte
Nicole.

- Nu e nevoie.

Nu
fuseserăm la
clinica aceea

decât de
două ori.
Făcuserăm

alte
antrenament
e. Mă tot

aşteptam să
mă toarne,
dar se purta

ca de obicei, condescendent şi

superior -
când nu
preda.

Atunci aproape că îl plăceam.

- De ce trebuie să

dăm testul
ăsta?

Betty îi puse mâna pe braţ, într-un

gest
exagerat de
intim.

- Din moment ce în capsulă

nu e ca în
spaţiu...

- Nu e, scumpo. Dar pe Pământ

nu există
ceva mai
asemănător

cu spaţiul
decât

capsula
giroscopică.

Opri cronometrul.

- Bun. York, ia-ţi costumul.

Wargin a stat destul acolo azi.

Mi-a crescut
brusc pulsul.
Am încercat

să-mi spun
că mă
aştepta ceva

captivant...
într-un fel,
chiar era

captivant.
Capsula
giroscopică

îmi plăcea.
Ceea ce nu-
mi plăcea

era să trec
pe sub
furcile

caudine ale
reporterilor

ca să ajung
la ea.

Parker
merse la uşă
şi puse mâna

pe umărul
tehnicianului
.

- Ai făcut treabă bună cu ea. îmi

aduci
jurnalele?

- Da, domnule.

Tehnicianul
îşi îndreptă
spatele, de

parcă
atingerea lui
Parker l-ar fi

revitalizat
cumva.

- Nu vă supăraţi, zise Betty şi-

şi puse
mâinile în
şold. Suntem

deja a treia
oară aici şi
mie nu mi-a

venit încă
rândul.

Parker nici
măcar nu se
sinchisi să

privească
peste umăr.

- Nu mă plăteşte nimeni să-mi

pierd
vremea, nici
să risipesc

resursele
guvernului.
Tu fã mai

departe pe
frumuşica şi

scrie-ţi
articolaşele.

Tooocmai
când
credeam că

nu e chiar
atââââât de
nesimţit...

Vreau să
spun că *avea*
dreptate, dar

n-ar fi
trebuit să
spună ce-a

spus cu glas
tare.

Stai... nu!
Vorbisem şi
eu urât

despre Betty.
De-asta
trebuise să

depună
mărturie în
faţa

Congresului.
Am oftat şi
m-am întors

spre ea. I se înroşiseră obrajii şi-şi

scosese
carneţelul ei
de reporter.

- Eşti OK?
- Normal!

Zâmbi larg
şi notă
repede ceva.

- Trebuie să descriu cum se

desfăşoară
un test. E
mai uşor s-o

fac dacă
numai stau

şi privesc,
nu?

- Sigur.

- Du-te
acum, altfel
o să-ţi ia

Parker
capul.

M-am
îndreptat
spre uşă,

luându-mi
casca de pe
o banchetă.

Un tehnician
o ajuta pe
Nicole să

iasă din
capsula
giroscopică.

între timp,
Parker
stătea de

vorbă cu ea.
După
gesturile

largi, îi
dădea
indicaţii de

corecţie a
rotaţiei
transversale.

Cred că
răbdarea cu
care explica

mă inducea
în eroare de

câte ori ne
ciocneam.

M-am oprit
intenţionat
în dreptul

reporterilor
să-mi pun
casca. Pe

lângă
celelalte
abilităţi pe

care le
exersam,
încercam şi

să mă
desensibilize
z în faţa

presei.
Astăzi
exersam

cum e să
pozez fără să
pară că

pozez. Cine s-ar fi gândit că

astronauţii
trebuie să

facă şi pe
modelele?

- Elma!
Care a fost
cel mai

interesant
antrenament
de azi?

întotdeauna
mă tenta să
le spun ceva

de genul „să-
mi fac
unghiile",

dar ştiam că
exact aşa va

şi apărea în
ziare.

- Astăzi am simulat manevrele

terminale de
andocare şi
am încercat

să reglez
datele de
intrare RHC

pe un
interval de
variaţie

extrem de
larg.

Vedeţi? Şi
acronimele

folosesc la
ceva.

Camerele au
ţăcănit şi
zbârnăit

când mi-am
legat casca.
Mă simţeam

bine. Nu
erau o
ameninţare

şi ştiam ce
vor. Poate că
asta soluţia

în general la
anxietatea
mea: să-mi

dau seama
ce vor
oamenii de

la mine.
Deşi, dacă
m-aş fi

gândit
dinainte la
asta, atunci

ar fi trebuit
să-mi dau la
ajustat

costumul ca
să mi se
vadă

formele, cum
eram sigură
că făcuse

Parker o
urma,
zâmbind

reporterilor.
Şchiopăta
mai puţin

vizibil şi nu-
ţi dădeai
seama că îl

deranjează
piciorul
stâng decât

dacă te uitai
intenţionat
la el.

- Domnule colonel Parker! Cum

se descurcă
doamnele?

- Fac mare cinste ţării lor.

Le oferi
zâmbetul de

mâncător de
rahat.

- Suntem cu toţii foarte

mândri de
ele.

M-am
îndreptat
spre capsula

giroscopică, nerăbdătoare să văd

dacă sunt în
stare să
obţin un

timp mai
bun decât
data trecută.

- Este adevărat că veţi fi

înlocuit în
misiunea de
aselenizare?

Se lăsă o
linişte de
mormânt.

Amuţiseră
parcă şi
generatoarel

e. Parker se
albi, dar îşi

păstră
zâmbetul.

- Aş vrea să aflu de unde ştiţi, dar

este
adevărat.

Eu nu spusesem nimănui.

Dumnezeule,
oare ce

făcuse
Nathaniel?

Camera
reveni la
viaţă.

întrebările
veneau una
peste alta,

de la
reporteri
care ţipau.

Parker ridică
braţele şi, în
mod

miraculos,
reporterii
începură să

se
potolească
între ei.

- îmi dă de furcă o rană veche,

din război,
aşa că
agenţia a

decis că e
mai bine să
se procedeze

aşa, spuse şi
zâmbi din
nou. Veţi

înţelege,
desigur, că
nu pot face

speculaţii
vizavi de
cine mă va

înlocui.
Acum vă rog
să mă

scuzaţi,
avem teste
de făcut.

York. Treci
în scaun.

Se îndepărtă de toată lumea. Nu se

întoarse în
cabina de
observaţie,

ci părăsi cu
totul incinta.

Nu
spusesem
nimănui. La

naiba! Nu spusesem nimănui

nimic. Dar
Parker nu
mă va crede

în niciun
caz.

Zâmbind
tehnicianului
care aştepta

să mă lege
de scaun, am

dat uşor din
umeri.

- Trebuie să fug la toaletă. Mă

întorc într-o clipită.

Am traversat
în grabă
laboratorul

şi am ieşit
pe uşa pe
care ieşise şi

Parker. L-am surprins îndepărtând

u-se de
perete, ca şi
cum s-ar fi

proptit de el
şi s-ar fi
îndreptat

numai fiindcă a auzit uşa.

Privi peste
umăr cu un
zâmbet lejer,

care îi
dispăru în
clipa când

dădu cu ochii de mine.

- N-am spus nimănui.

în afară de
Nathaniel,
bineînţeles,

dar el îmi
promisese că
nu avea să

facă nimic
fără să
discute cu

mine mai
întâi.

Faţa lui
Parker era în
continuare

lipsită de
expresie, dar

privi la
podea.

- Am spus eu.

Mai aveam
trei metri
până la el,

dar m-am
oprit în loc.
-Dar...

- Am excrescenţe osoase la

gât, probabil
din cauza
ejectărilor

de pe
vremea când
eram pilot.

îmi apasă pe
şira spinării.

Scutură din umeri, de parcă n-ar fi

fost mare
lucru.

- Ştiu ce părere ai despre mine,

dar, fie că
mă crezi, fie
că nu, îmi

pasă mai
mult de
programul

spaţial decât
de
participarea

mea la el. Aş fi fost un pericol.

- Sunt...

Ce spui în
asemenea
situaţii?

- Şi sunteţi
în regulă?

- Mă operez. Mâine chiar.

- Pot să...
pot să vă
ajut cu ceva?

- Da. Treci
dracului în
scaun, aşa

cum ţi-am
zis.

înălţă capul
şi făcu un

pas spre
mine.

- Şi nu ne insulta inteligenţa,

nici pe a
mea, nici pe
a ta,

prefăcându-te că îţi pasă.

- Ooo... se vede că vă exersaţi

agresivitatea
.

îşi ridică
sarcastic
colţul gurii.

- Du-te! Când mă întorc, vreau

să văd că
joci pe
degete

capsula aia
giroscopică.

- Da, domnule.

Pentru o clipă, mi s-a părut că

devine
uman. Dar
am uitat cu

cine am de-a
face.

- Dar să-ţi fie clar: tot trebuie să ţii

capul jos şi
să faci ce ţi
se spune.

Atât timp cât
nu reprezinţi
un pericol

pentru
program, eu

îmi ţin gura
închisă.

Făcu încă un pas spre mine.

- Ai meritat să ajungi până

aici, dar, în
clipa în care
te consider

un pericol, ai zburat din program.

Ne-am
înţeles?

Am
încuviinţat,
în tăcere,

înghiţind în sec. La modul

ironic, mi-a
părut rău că
lăsasem

pastilele
acasă.

Moara
zvonurilor
spunea că,

dacă nu s-ar
fi operat,
Parker ar fi

putut
paraliza.
Nici vorbă

de „îmi pasă
mai mult de
programul

spaţial". Dar
tot moara
zvonurilor

spunea şi că
extraterestri
i îi

implantaseră
sonde

minuscule în
organism.

Clemons
deschise
şedinţa de

luni
dimineaţa
învăluit în

obişnuitul
nor de fum:

- Aşa. Primul lucru e să vă

anunţ că
domnul
colonel

Parker a
ieşit cu bine
din operaţie.

Fără
complicaţii,
deci ar

trebui să
revină
printre noi

în
aproximativ
o lună.

Trebuie să
recunosc că
am simţit o

uşurare
imensă când
am auzit că

Parker urma
să lipsească
o lună.

Trecea mai
mult timp şi
de la ultima

mea vizită la doctor şi, chiar dacă

ar fi spus
cuiva de
Miltown, n-

ar mai fi
părut o
problemă

serioasă.
Nimeni nu
trebuia să

afle că mai
am pastilele
pe care le

păstram
pentru

cazuri de
urgenţă.

- Cum? Deja s-a operat?

Lebourgeois
ridică mirat

din
sprâncene.

- Abia am auzit că e bolnav.

Clemons
confirmă din

cap, pufăind
din trabuc.

- S-a
programat
cu un timp

în urmă, dar
nu a spus
nimănui, ca

să nu vă
îngrijoreze.

Om de
treabă.

E posibil să-mi fi dat ochii peste

cap când am
auzit
versiunea

aceasta a
poveştii.

- Şi cine merge în locul lui?

întrebă
Betty,
jurnalistă

până în
dinţi,
aplecându-se

peste masă.
Pe Lună,

vreau să
spun.

- Ajutorul
lui e Malouf,

deci el o să-l
înlocuiască.

Clemons îşi trase agenda spre el.

- Asta înseamnă că devansăm

puţin
calendarul
de azi, dar...

Va trebui să-l scoatem pe Malouf de la

următorul
zbor, ca să
se

concentreze
pe
antrenament

ul pentru
misiunea pe
Lună.

Benkoski şi
Terrazas
sunt deja pe

staţie. Toate
astea ne-au
făcut să ne

dăm seama
că ne mai
trebuie

mână de
lucru
bărbătească.

Bărbătească.
Bineînţeles.
De ce să le

folosească
pe femeile
antrenate,

care stăteau
chiar lângă
el, când

putea aduce
alţi bărbaţi?

- Vreau
să vă fie clar
că aceasta

nu e o
decizie luată
din motive

de
publicitate.
Nu are

legătură cu
audierile de
la Naţiunile

Unite.
Dintotdeaun
a am

intenţionat
să extindem
programul

pe măsură
ce se aşază
lucrurile, iar

boala
colonelului
Parker nu a

făcut decât
să ne

accelereze
calendarul.

Normal... I-am aruncat o privire lui

Nicole, care-
şi strâmbase

gura într-o
grimasă.

- Va dura un timp până îi vom

angaja şi îi
vom aduce
la nivelul

cerut, deci
vă rog să fiţi
răbdători şi

să ne ajutaţi.
Până
atunci...

cred că e
vremea s-o
lansăm în

spaţiu pe
una dintre

doamnele
noastre.

Sabiha îşi
trase
scaunul mai

în faţă şi îl fixă cu privirea.

Dacă ar fi
avut o bulă
deasupra

capului,
sigur ar fi
scris în ea

ceea ce fără
îndoială
gândeam

toate: *Pe mine. Alege-mă pe mine.*

Te rog,
alege-mă pe
mine.

Am rămas
calmă, cu
mâinile în

poală, aşa
cum mă
învăţase

mama. Pe
sub cămaşă,
inima îmi

sărea din
piept şi
dădea din

nişte mâini
imaginare.
Alege- mă

pe mine.
Alege-mă pe
mine...

- Propunerea
lui Parker,
cu care sunt

întru totul
de acord,
este să o

trimitem pe
Jacira Paz-
Viveiros,

spuse
Clemons şi
lăsă trabucul

jos.
Felicitări!

în sfârşit! O
femeie zbura
în spaţiu. De

obicei,
atribuirea
îndatoririlor

era o treabă
profesională,
tacită, dar

până şi
bărbaţii erau
vizibil

încântaţi de
Jacira. Am
felicitat-o

zâmbind atât
de larg, că

m-a durut
gura.

Şi am făcut-o
cu toată
sinceritatea.

Dar... mă
încercau
sentimente

contradictori
i. Jacira
merita să

zboare în
spaţiu. Mă
bucuram

teribil că ea
avea să fie
prima

femeie în
spaţiu. Eram
uşurată că

nu fusese
numită Betty
sau Violette,

care ar fi
fost alese
doar pentru

publicitate.
Jacira era un
pilot

adevărat. în
mod bizar,
eram

uşurată şi că
nu fusesem
numită eu,

pentru că
prima
femeie în

Dar în
spatele
tuturor

acestor
gânduri se
ascundea

teama,
pentru că o
parte din

mine se
întreba dacă
Parker nu

reuşise,
până la
urmă, să mă

consemneze
la sol.

21 Mulţi Axis Space Test

Inertia Facility
(n. tr.).

TREIZECI SI

ŞAPTE

9 9
FEMEILE
SUNT

PREGĂTIT
E SĂ
ZBOARE
ÎN SPAŢIU

Robert
Reinhold

KANSAS
CITY, KS, 16
decembrie

1957 —
Săptămâna
viitoare,

dacă
lucrurile
decurg

conform
planului, se
va marca un

nou moment
hotărâtor în
istoria

spaţială.
Jacira Paz-
Viveiros va

rămâne în
spaţiu
aproape şase

zile,
devenind
prima

femeie care
ajunge
acolo.

Decizia
Coaliţiei
Aerospaţiale

Internaţional
e de a
trimite în

Stând la
postul
CAPCOM,

am început
să înţeleg de
ce se juca

Parker
întotdeauna
cu mingea

de tenis.
încă nu eram
CAPCOM, să

fim bine
înţeleşi -
plăcerea

asta îi
revenea lui
Cleary. Eu

doar îl
ajutam cât
Benkoski şi

Malouf îşi
făceau

plimbarea
prin spaţiu.

Cleary îşi
făcea de
lucru

mâzgălind şi
umpluse
deja o

pagină de
cercuri lipite
de cercuri şi

apoi de o
linie frântă.

- Rahat!

Stătu drept
în scaun şi
porni

microfonul,
transmiţând
în acelaşi

timp
comunicarea

cu capsula
pe difuzoare.

- Ce fel de problemă?

Vocea lui
Benkoski
cârâi în sală,

amuţind
conversaţiile
leneşe:

- Nu putem închide trapa.

Toată lumea
se mobiliză
urgent.

Nathaniel
luă şi căştile,
şi telefonul.

Eu m- am
răsucit în
scaun şi m-

am întors
spre
biblioteca

din spatele
staţiei
CAPCOM.

CAI avea
volume
întregi

dedicate
trapelor şi
modalităţii

de închidere
a lor.

- Am înţeles.

Descrie
defecţiunea.

Vocea lui
Cleary nu
trăda

animaţia
care
cuprinse

Centrul de
comandă.
Datoria lui

era să fie
singura
persoană cu

care
comunicau
astronauţii,

ceilalţi
ocupându-se
cu căutarea

şi verificarea
tuturor
soluţiilor.

- Se blochează la un

centimetru
de
închiderea

completă.
Am căutat
obstacole,

dar nu am
văzut
niciunul.

Respiraţia
lui Benkoski
răsună în

Turnul de
control.

Am tresărit.
Capsulele nu
aveau sasuri,

doar o trapă
laterală.
Pentru

ieşirile în
spaţiu, ambii
astronauţi

purtau
costumele
presurizate.

Dacă nu
reuşeau să
închidă

trapa, nu
puteau
represuriza

capsula şi
nici reintra

în atmosfera
terestră.

- E aliniată corect?

- Da. Nu e o problemă de aliniere.

în fundal
auzeam şi
şuierul

regulat al oxigenului în casca lui.

Nathaniel
veni la noi
cu o schiţă.

- Spune-i să o deschidă

complet. E
un blocaj
care

împiedică
deschiderea
completă,

dar dacă îl
scoate,
atunci o pot

deschide
complet şi
pot vedea

mai bine
care e
situaţia.

Cleary
încuviinţă şi
îi repetă

instrucţiunile lui Benkoski.

- Confirm deschiderea uşii. Mă

ocup acum
de asta.

îl auzeam
vorbind cu
Malouf în

timp ce
încercau să
rezolve

defecţiunea.
De fapt, îl
auzeam pe

Malouf
lucrând.
Capsula era

atât de mică
încât, dacă
erau cu

costumele
pe ei, numai
unul avea

loc lângă
trapă.

între timp,
Nathaniel se
consulta cu

echipa de
mecanici. La

un moment
dat,

Clemons
intră în sală
cu paşi mari,

încă
tremurând
în palton.

Ceru să
discute cu
un SisRep.

Am încercat
doar să nu-i

stau în
drum.

- Kansas,
am depistat
problema, se

auzi vocea
lui Malouf
prin

difuzoare. S-a înţepenit o şaibă în

garnitură
lângă
balama.

încercăm s-o scoatem.

- Mă bucur.

Umerii lui Cleary se relaxară

puţin. La fel
şi ai mei. Cel
mai rău era

să nu ştii
care e
problema.

Acum nu mai
aveam ce
face decât să

aşteptăm s-o
rezolve.

Nathaniel se
aplecă peste
birou şi îl

întrebă, cam
prea

nonşalant,
pe Cleary:

- Cum se simte domnul

colonel
Parker?

- Foarte bine. Deşi trebuie să

poarte un
guler foarte
amuzant,

rânji Cleary.
Lui nu i se
pare aşa,

bineînţeles.
Cred că îi
zice guler de

că... Ăăă...
guler de
călătorit.

- Guler de călătorit, am repetat,

fixându-l din priviri. Să fim serioşi!

Nu ştiu dacă
s-a înroşit
sau nu, dar

s-a apucat
din nou să
deseneze

cercuri,
foarte
concentrat.

Nathaniel şi-a aruncat scurt ochii

spre mine şi
a rostit
„guler de

călătorit" din
vârful
buzelor,

imitând
gestul
onaniştilor.

Tuşitul a fost
cel mai
subtil mod

de a-mi
ascunde
râsul.

- Ai idee când va fi în stare să... se

lanseze din nou? am întrebat.

Cred că
numai la

asta se
gândeşte.

- Da,
spuse şi
Nathaniel,

reţinându-şi
un zâmbet
dispreţuitor.

Lansările
sunt foarte
importante.

Cleary, din
fericire, nu

s-a prins de
poantă:

- Cred că abia peste un an i se

vor suda
oasele la loc.
Dar la

serviciu se
va întoarce

mult mai
repede.

Păcat. Un an
fără Parker

ar fi o
încântare.

- Kansas,
nu putem
scoate şaiba.

Mănuşile
sunt prea
groase ca s-o

putem
apuca.
Malouf vrea

s-o scoată cu
o
şurubelniţă.

Va distruge
garnitura?

Ce ne
sfătuiţi?

Soţul meu se
făcu nevăzut
sub masca

inginerului Nathaniel York.

- Cât oxigen mai au?

Cleary se uită la el nedumerit.

- Dar întreabă de...

Scutură din cap.

- Cât
oxigen mai

aveţi în
costume?

- Patruzeci şi cinci de minute, plus

sau minus
cinci.

Benkoski
vorbea pe
tonul

dezarmant
de calm al
unui pilot,

de parcă n-
ar fi fost în

pericol de
moarte.

Nathaniel îşi
frecă buzele.

- Uite ce hotărâre trebuie să

luăm: dacă
rup
garnitura,

nu mai pot
presuriza
capsula.

- Iar dacă nu pot închide uşa,

tot nu o mai
pot
presuriza.

Nathaniel se
întoarse spre

operatoarele
de calcule.

- Basira, care-i vectorul de

poziţie al
platformei
Lunetta?

Basira luă o
foaie şi
scrise din

memorie
cele şapte
segmente

ale
vectorului:
trei de

poziţie, trei
de viteză şi
unul de

timp. Era pe
o orbită mai
înaltă decât

racheta,
ceea ce,
spune

astrodinamica, înseamnă că se

deplasa mai
încet.
Racheta ar

putea s-o
ajungă din
urmă.

Clemons aprobă tacit, bănuind ce

urmăreşte
Nathaniel.

- Au destul oxigen ca să ajungă la

staţia
spaţială?

- Teoretic, da, îi răspunse

Nathaniel,
apoi o strigă
din nou

înspre
operatoare.
Basira, am

nevoie de
traiectoria şi
viteza de

ardere
pentru o
întâlnire pe

staţie.
Contactează
modulul de

comandă al
staţiei. S-ar
putea să

trebuiască
să se
transfere pe

o orbită
inferioară ca

să-i
întâlnească.

Mă ardea să
merg la
Basira şi la

Myrtle, să
mă uit la
cifre şi să

fac imediat
calculele.
Dar fetele

erau
pricepute,
iar datoria

mea era să
stau aici. Să
asist. Să

stau şi să
învăţ, să nu
fac nimic

fără să
întreb
înainte.

Clemons
spuse:

- Uite ce zic eu... Nu putem să-l

punem pe
Benkoski să
piloteze spre

staţie în
timp ce
Malouf

repară
trapa? Dacă
ajung la ea,

toate bune.
Dacă nu,
măcar sunt

mai aproape
de ea.

Nathaniel
clătină

dezaprobator din cap.

- Dacă aprind motoarele cu

trapa
deschisă,
probabilitate

a ca
balamaua să
se

descentreze
este foarte
mare. Ori va

trebui s-o
deschidă
forţat cât

lucrează
Malouf la ea,
ori să o

scoată de
tot.

Se uită la Cleary.

- Te rog să mă verifici la fazele

practice,
pentru că tu

ai fost în
capsulă.

Cleary miji
ochii,
mişcând

degetele ca
şi când ar fi
lucrat cu ele.

- Cu mănuşile alea... o să le

ia ceva timp
să scoată
balamaua.

Timp. Le
trebuiau 10
minute

pentru
andocare, în
cel mai bun

caz, deci le
rămânea
jumătate de

oră pentru
manevrele
de întâlnire.

- Trebuie să aprindă

motoarele
acum.

Toată lumea
se uită la
mine ca şi

când aş fi
fost o plantă
vorbitoare.

Cu excepţia
lui
Nathaniel.

Ochii lui de
un albastru-
intens

căzură pe ai
mei, ca un
laser. Fără

să întoarcă
privirea,

rosti cu glas
puternic:

- Basira, am nevoie de vectorii de

poziţie ai
ambelor

vehicule.
Acum.

Ea nici nu
clipi, doar
luă imediat

foaia care
trebuia, fără
să se

încurce.
Vizavi de ea,
Myrtle

încercuia
numerele
scoase de

teleimprimator şi i le dădea.

Basira era
un
matematicia

n bun şi
metodic, dar
eu eram mai

rapidă. Nu
ştiu de unde
am luat

creionul, dar
când Basira
a strigat

numerele, le-am notat pe foaia

mâzgălită de
Cleary. în
timp ce

lucram,
Nathaniel s-

a întors spre
Cleary.

- Spune echipajului

să scoată
şaiba.

- Şi garnitura?

- Chiar dacă nu e etanşă

capsula, tot
vor avea mai
multe şanse

să
andocheze
decât cu

trapa larg
deschisă. în
momentul

ăsta, avem
în vedere
imposibilitat

ea de a
reintra în

atmosfera
Pământului.

Clemons fu
de acord:

- Spune-le că le trimitem

poziţia de
aprindere şi
ţintele şi că

ar trebui să
facă
manevrele

imediat ce le primesc.

în unele
momente,
numerele

îmi
desenează
imagini în

minte.
Atunci s-au
intersectat

cu creierul
meu de pilot;
am văzut

contorul
navei şi am
simţit

comenzile în
mână. Mi-am
verificat încă

o dată
calculele.
Malouf şi

Benkoski
aveau o
şansă.

- Kansas, am scos şaiba. S-a

rupt
garnitura.
Doi

centimetri.
încercăm

represurizar
ea?

De la biroul
lui,

Nathaniel
rosti:

- Negativ.
S-ar putea
să

trebuiască
să le
redirecţionă

m oxigen în
costume.
Atmosfera

din încăpere
se încălzi,
trosnind de

la cât de
concentraţi
eram cu

toţii. Undeva
în sala de
asistenţă, o

echipă de
ingineri se
agita să vadă

cum să redirecţioneze oxigenul.

Cu toate
astea,
vorbeam

calm, de
parcă
discutam

despre
vreme.
Cleary avea

un ton de
parcă le

oferea
limonadă:

- Recepţionat breşă în izolare. Nu

încercaţi,
repet, nu
încercaţi

represurizarea. Vă trimitem

imediat
poziţia de

aprindere şi
ţintele.

- Confirmat

, Kansas.

Rămânem în
costume.

Scriind în
continuare,
m-am uitat

la ceas şi m-am înfiorat.

12:32. Erau
la limită.

- Aprindere
în 43
secunde,

începând cu
ora 12:35...
am spus.

Cineva
înjură.

- Se apropie de Lunetta...

zece minute
- unu zero
minute -

după
aprindere.
Ne trebuie

viteză de
apropiere
redusă din

cauza
problemelor
cu trapa, aşa

că fiţi
pregătiţi.

Am ridicat
creionul de
pe foaie.

- Contactaţi staţia şi spuneţi-le să

facă
manevrele
pentru

poziţia de
andocare, să
menţină

poziţia şi să
pună
panourile

solare în pas
drapel.

Dacă nu
făceau aşa,
panourile le-

ar fi stat în
cale.

Nathaniel
făcu un pas
spre mine.

Inhală
profund, de
parcă m-ar fi

întrebat
dacă sunt
sigură pe

mine, apoi
mişcă
aprobator

din cap. Se
uită la ceas.
12:33.

- Daţi-i drumul!

Cleary se uită la Clemons,

care ezită o
fracţiune de
secundă,

apoi
încuviinţă şi
el.

- Controlul terestru, porniţi o

numărătoare
inversă de
zece minute.

Controlorul
setă ceasul
să numere

de la zece
minute
înapoi. în

timp ce
făcea

lucrul ăsta
cu
lejeritatea

cu care
mătura o
femeie de

serviciu,
Cleary
transmitea

calculele
mele celor
din capsulă.

Dacă te luai
după vocea
lui calmă, ai

fi zis că le
copiaserăm
de undeva

din
bibliotecă.
Aveam sute

de volume
de calcule
pentru

posibile
defecţiuni în
timpul

zborului
spre lună.
Dar pentru o

întâlnire cu
staţia
spaţială,

când trapa
capsulei nu
se închide

etanş? Nu
aveam nimic
pentru

urgenţa
asta.

Benkoski
răspunse pe

acelaşi ton
liniştit:

- Recepţion
at, Kansas.

Iniţiem
aprinderea.

Nu ştiu dacă
următoarea
jumătate de

oră s-a târât
sau a trecut
ca fulgerul.

Pe de-o
parte, i-am
ascultat o

veşnicie pe
Benkoski şi
Malouf,

neputând să
fac altceva
decât să

ajustez
calculele pe
măsură ce se

apropiau de
staţia
spaţială. Pe

de altă
parte, când
mă gândeam

cum li se
consumă
oxigenul,

timpul se
scurgea în
salturi.

La un
moment dat,
m-am dus la

Myrtle şi la
Basira, ca să
urmăresc cu

ele
progresul

celor două
vehicule.

Inginerii au
reuşit să le
mai ofere 15

minute,
punându-l pe
Benkoski să

ia oxigen de
la o celulă
de

combustibil,
dar aşa le-a
scăzut

puterea pe
care o mai
aveau la

dispoziţie.
Dacă mai
luau mult

oxigen, n-ar
mai fi mers
sistemele

electrice ale
capsulei.

Se auzi în difuzoare o voce de pe

staţia
spaţială:

- Se vede conturul

vehiculului
acum.

Erau încă la kilometri buni de

staţie. Dacă
nu făceau
manevrele

de apropiere
potrivite,
aveau să

treacă pe
lângă ea ca
fulgerul şi să

piardă timp
făcând
corecţii.

- Distanţa: 1,12 kilometri. Se

apropie cu
9,44 metri
pe secundă.

Acum totul depindea de Benkoski.

Nu vorbea,
pentru că
medicul de

zbor îi
instruise să
păstreze

tăcerea ca
să

economisească oxigenul.

- 830 de
metri. 6

metri pe
secundă.

Atât de
aproape.
Doamne, fã

să
reuşească!

- 417 metri.
2,98 metri
pe secundă.

- Kansas,
Lunetta.
Frânăm.

Benkoski
gâfâia. Am
schimbat

priviri cu
Cleary.

- 15 metri. Rămâne constant.

în camera de
comandă nu
respira

nimeni, de
parcă voiam
toţi să

conservăm
oxigen
pentru

Benkoski şi
Malouf.

- Kansas, i-am recuperat.

în jurul meu,
camera
răsună de

strigăte de
fericire şi
rugăciuni de

mulţumire.
M-am trântit
cu capul pe

birou. A fost
cât pe ce.

Iar dacă s-ar
fi întâmplat
pe Lună,

unde nu era
nicio staţie
spaţială pe

care să se
refugieze,
acum i-am fi

ascultat
dându-şi

ultima
suflare.

în clipa când
am intrat în
casă,

Nathaniel şi-a aruncat servieta şi a

împins uşa
cu piciorul.
M-a luat de

talie şi m-a
lipit de el,
acolo unde...

atenţia lui
era deja
vizibilă.

I-am simţit
răsuflarea
caldă pe gât

când mă
sărută.

- Eşti o minune.

- Sunt operatoare de calcule.

- Şi pilot, spuse, sărutându-

mă mai sus,
spre ureche.
Şi astronaut.

- .. .candid
at.

M-a ciugulit
pe gât.
-Hei!

Am râs şi m-am întors cu faţa la el.

Apartamentu
l nu era
luminat

decât de
lămpile
stradale,

care
trimiteau o
strălucire

sodică pe
fereastră.

- Şi-ar fi dat seama şi altcineva de

problema cu
aprinderea.

- Dar nu destul de repede.

Mi-a desenat
o linie pe
frunte cu

degetele.
Erau reci şi

aspre pe
pielea mea.

- Am avut mare noroc. Şi norocul

nostru ai
fost tu, cu
experienţa şi

mintea ta extraordinară, captivantă

şi unică. Aşa
că dă-mi
voie să-ţi

spun că eşti
un miracol.

- Nu ştiu...
mi se pare

că sună
prea... sfânt.

I-am găsit
catarama de
la curea. A

mişcat din şolduri şi m-a răsucit,

lipindu- mă
cu spatele
de perete.

Plimbându-şi
mâinile pe
mine, soţul

meu s-a lăsat
în genunchi
în faţa mea.

- Atunci dă-mi voie să te divinizez.

M-a
mângâiat pe
interiorul

coapselor, pe
sub fustă,

până am
rămas cu

răsuflarea
tăiată. -
Confirmat,

divinizare.
Aprobat.

La o lună
după ce am
auzit de

operaţia lui,
Parker şi-a
făcut

apariţia la
şedinţa de
luni

dimineaţa.
Un guler
ţeapăn îi

imobiliza
capul.
Slăbise - şi

nu fusese
gras înainte.
Avea cercuri

vinete la
ochi, pe care
nu le

avusese nici
când îl
chinuise

piciorul cel
mai tare.

Totuşi, după
cum se
purta, n-ai fi

zis că e
bolnav.
Râzând, se

lăsă pe
spătar, îşi
plimbă

privirea
superioară
peste cei din

jurul lui şi
zise:

- ...aşa că le-am zis că, dacă vor să

reducă
greutatea,
va trebui să

le spună
astronautelo
r să-şi lase

poşetele
acasă.

Bărbaţii
râseră.
Nicole îşi luă

ceaşca de
cafea şi
replică:

- Atunci voi
unde v-aţi

mai ţine
biluţele?

O iubeam la nebunie.

- Să trecem la treabă, oameni buni.

Clemons
intră cu paşi
mari, lăsând

în urmă fum
ca un motor
dereglat.

- Parker.
Mă bucur că
te-ai întors.

Mi-am luat o cafea şi m-am aşezat pe

locul meu,
lângă
Nicole. M-

am aplecat
spre ea şi i-
am şoptit:

- Eşti un erou pentru mine.

- După cum se poartă toţi cu el, ai

zice că a fost
rănit în
război.

Deschise
biblioraftul,
prefăcându-

se că îl
ascultă pe
Clemons.

- Am auzit
că s-a operat
pentru că a

trebuit să-şi
micşoreze

ţeapa din
fund.

- Atunci a fost o

operaţie
eşuată.

- Cât de adevărat!

Şedinţa
decurgea în
ritmul ei

familiar. Am stabilit ce face fiecare

în timpul
săptămânii.
Fiecare

trebuia să
raporteze un
anumit

sector. în
absenţa lui
Parker, am

început să
simt că
femeile erau

mai
implicate în
activitatea

departamentului. Dar asta se va

schimba cu
siguranţă.

- Paz-Viveiros şi Cleary, veţi fi

bucuroşi să
aflaţi că s-a
reparat

simulatorul
şi vă puteţi
relua

pregătirea
pentru
misiuni.

Clemons se
uită cu ochi

mijiţi în
agendă.

- Malouf, ai făcut o treabă bună

cu trapa
defectă, dar
au ieşit la

iveală alte
probleme cu
misiunea,

aşa că vreau
să vă dau
alte

însărcinări.
Nu mai
comanzi

prima
misiune pe

Lună, ci pe
următoarea.

Am suferit pentru Malouf.

Sigur că nu-i
cădea bine,
dar acum, că

revenise
Parker,
probabil se

gândeau că
poate fi
trimis în

misiuni.
Parker însă
ridică mirat

din
sprâncene şi
se apleacă

puţin faţă,
cu capul

într-un unghi
rigid.

- Domnule, nu voi fi apt pentru

misiuni
decât la
anul.

- Ştiu, zise Clemons şi-şi flutură

trabucul în
direcţia lui.

York e noul
MC.

Am simţit
că-mi vuiesc
urechile şi

mă învârt
odată cu

Pământul, cu
1 673

de kilometri
pe oră. Am
scuturat din

cap,
încercând să
îl limpezesc.

MC. Modulul
de comandă.
Nu mai eram

doar
operatoare
de calcule -

pilotam
vehiculul
care avea să

se deplaseze
pe orbita
Lunii în timp

ce sonda
cobora pe
suprafaţa ei.

Cineva mi-a
rostit
numele. Mai

multe
persoane.
Mi-am

recăpătat
auzul şi mi-a
revenit şi

pulsul la
normal când
m-a

îmbrăţişat
Nicole.
Malouf veni

prin spatele
meu şi mă
cuprinse cu

braţele lui
lungi. Mi-a
spus ceva

frumos. Nu
ştiu ce.

Vizavi de mine, Parker fumega.

Puse o
palmă pe

masă şi
vorbi:

- Pot să vă pun o întrebare?

Nu. Nu
spusesem
nimic

nimănui. Mi-am încleştat pumnii şi mi-

am înfipt
unghiile în
palmă, apoi

m-am silit să
respir.
Stomacul mi

se făcuse
nod şi se
strânse atât

de tare, că
mă durea.
3,1415…

- Dă-i drumul.

- De ce
York?

- Mi s-a spus cât se poate de clar

că misiunea
lunară nu va
reuşi dacă

nu are şi un
operator de
calcul la

bord. MC va
pierde
contactul cu

Pământul de
câte ori
zboară pe

partea
întunecată a
Lunii.

Clemons
împinse spre

mine o
hârtie.

- Asta e lista cu operatoarele

care
lucrează
pentru CAI.

Vreau să te
uiţi pe ea şi
să le

identifici pe
cele care pot
fi antrenate

pentru a
deveni piloţi.

Nu-mi
trebuia lista
ca să ştiu

cine trebuia
să fie în
fruntea ei.

- Helen Liu.
E deja pilot
şi are

experienţă
pe avioane
cu reacţie.

Am luat
totuşi lista.

- Mă voi uita şi după alte nume.

- Aş vrea să-i dau o mână de

ajutor lui
York, spuse
Parker,

zâmbind
sincer.

Voia să mă
ajute? Să mă

ajute pe
mine?

- Ce fel de calmante luaţi?

- Ai vrea să ştii, nu-i aşa?

Zâmbi din
nou, relaxat
- făcea

glume cu
colegii, dar i-
am intuit

ameninţarea
. Să-mi ştiu
de lungul

nasului, aşa-mi spusese. Iar faptul că

acum
zburam pe
Lună în locul

lui era
probabil o
dovadă că

umblam cu
nasul pe sus.

- E important să ne gândim şi

la
temperamentul

candidaţilor.
York are
cunoştinţe

avansate în
domeniul
calculelor şi

am încredere în abilităţile ei

de pilot, dar
spaţiul e
altceva şi ea

nu a fost
încă acolo.
în plus, aş

vrea să mă
simt
folositor.

Vorbea pe un ton foarte rezonabil.

Strecurase şi o laudă la adresa mea.

Dar l-am mai
văzut
folosindu-şi

zâmbetul pe
post de
armă. Lista

cu numele
operatoarelo
r îmi

tremura
între degete.

Clemons îi aprobă sugestia:

- Bun.

Bun. Vei fi

CAPCOM la

două
misiuni, dar
fără să

intervii şi în
altele.

- De fapt, poate că ar trebui să

profităm de
prezenţa
celorlalte

doamne de
faţă, ca să
discutăm ce

calităţi
căutăm la o
candidată,

având în
vedere că

operatoarele
sunt femei.

Ridică o
mână.

- Dar nu vreau să vă stric

programul
din prima zi.
Sunt doar

nerăbdător
să mă apuc
de treabă.

Mi-am
înghiţit
teama şi am

încercat să
ţin discuţia
sub control:

- E o idee excelentă, Parker. Hai

să alcătuim
împreună o
listă iniţială

şi s-o
supunem
grupului

spre analiză
mai târziu.
Aşa va avea

timp şi
domnul
director să o

treacă pe
agenda de
lucru.

- Ai dreptate, spuse şi îşi

afişă
zâmbetul de
mâncător de

rahat. Sunt
câteva
aspecte

simple, pe
care le
putem pune

la punct
chiar acum.
De exemplu,

candidatele
trebuie să fie
stabile

emoţional.
Deci ar primi
o bilă neagră

dacă ar lua,
să zicem,
Miltown.

1,3,
5,7,9,11…

Nicole
începu să
râdă în stilul

ei de
domnişoară
proaspăt

ieşită în
lume.

- Nu fi ridicol. Asta ar

descalifica
jumătate din
populaţia

Statelor
Unite.

O, nu! Nu,
Nicole! Nu-ţi
sacrifica

propriile
şanse de a

ajunge în
spaţiu...

.. .13,17,
23… Am

reuşit cumva
să râd şi eu.

- Exact. Adică, ce naiba,

Miltown iau
şi eu.

Parker ridică
atât de
brusc din

sprâncene,
încât ai fi
crezut că e

surprins cu
adevărat.

- Serios...
o! De-asta
aveai

reacţiile
întârziate la
teste?

Malouf
pufni:

- Dacă aşa reacţionează

York când e
încetă, mi-e
şi frică să

mă gândesc
cum e la

viteză
maximă.

Cleary îl secondă:

- A
calculat
mintal

traiectoria în
mai puţin de
zece minute,

apoi a scris
calculele pe
hârtie numai

ca să fie
sigură.

Ridică
braţele şi

scutură din
cap.

- N-am mai văzut aşa ceva.

Parker nu
putea să dea
şi el din cap

din cauza
gulerului,
dar se

aplecă în
faţă.

- Mă bucură

imens treaba
asta.

Ridică
nevinovat
din umeri.

- însă nu
ştiu ce va
face în

spaţiu dacă
apare o
situaţie

foarte
tensionată şi
nu are

pastila la
îndemână.

Am tot încercat să găsesc

cuvintele cu
care să-i
închid gura,

dar gura mi
s-a închis
singură,

vrând parcă
să
demonstreze

că are
dreptate.

Atunci
Benkoski îşi
drese vocea,

îşi uni
vârfurile
degetelor şi

îl privi
solemn.

- Uite ce e! Toată lumea ştie

că nu o
suporţi.
Toată lumea

ştie de ce nu
o suporţi. Şi
toată lumea

ştie ce mi s-
ar fi
întâmplat

mie şi lui
Malouf dacă
n-ar fi fost

de serviciu
în seara aia.

împunse
aerul cu
degetul,

arătând
înspre
Parker. Am

scrâşnit din
dinţi, ca să

nu izbucnesc
în lacrimi.

- Vrei să zici că situaţia asta

n-a fost
destul de
tensionată?

- Nu vreau să spun decât că sala

de la
parterul
Centrului de

comandă e
total diferită
de spaţiu.

Terrazas
vorbi de pe
un scaun

mai departe
de noi:

- Vă spun doar informativ

că medicul
de zbor mi-a
prescris

Miltown
când m-am
întors pe

Pământ. L-am refuzat, pentru că

mi-a fost
frică să nu
fiu

consemnat
la sol. Aşa că
aş dori să-mi

ofer
serviciile
pentru a

stabili care e „temperamentul" indicat

pentru a fi
astronaut.
Dar vă spun

ceva: York
are

temperamentul necesar.

Parker
inspiră,
semn că mai

voia să
adauge ceva,
dar Clemons

îi închise
gura

ridicând un
braţ:

- N-ai fost acolo, Parker. Nu

am îndoieli
legate de
forma fizică

a lui York şi,
oricum, nu
ăsta era

subiectul discuţiei. Nu vrem să ştim

decât ce
operatoare
de calcul să

includem pe
listă.

- Desigur, zise Parker dând uşor

din umeri şi-i aruncă o privire

scurtă lui
Betty. Voi
lucra

bucuros cu
York.

Clemons tăie
ceva de pe

agenda de
lucru şi zise:

- Terrazas
, o ajuţi pe
York cu lista.

Şi aşa
urmează să
vă veţi

pregătiţi
amândoi
pentru

lansarea pe
Lună.

Pe tot ce-i
mai sfânt pe
lume...

Aveam să merg pe Lună. Parker

a încercat să
mă
consemneze

la sol şi n-a
reuşit.
Aveam să

zbor pe
afurisita aia
de Lună.

Nathaniel şi
cu mine vom
face o

lansare
perfectă
diseară.

TREIZECI SI

OPT

9

PLANUL
INGINERI

LOR
PENTRU
LANSARE

A PE
MARTE

8 ianuarie 1958 — într-o carte

intitulată
Das
Marsprojekt,

publicată în
Germania,
dr. Wernher

von Braun a
elaborat un
plan pentru

o călătorie
pe Marte, pe
care l-a

prezentat
frecvent la
conferinţe şi

în revistele
de largă
circulaţie de

acolo. Von
Braun e
convins că,

din punct de
vedere
tehnic, e

posibil să
organizezi şi
să trimiţi o

expediţie de
70 de
oameni pe

Imediat ce
se termină
şedinţa de

luni
dimineaţă,
Nicole mă

înhăţă de
mână şi mă
trase după

ea în toaleta
femeilor.
Jacira şi

Sabiha
apărură în
clipa

următoare.
Sabiha se
sprijini de

uşă, de
parcă orice
astronaut

bărbat care
ar fi intrat
peste noi ar

fi riscat să
fie găsit

mort mai
târziu.

Sau poate că
nu urmăreau
să-i ţină pe

bărbaţi la
distanţă.
Nici Betty,

nici Violette
nu erau
acolo.

Nicole mă
propti de
chiuvetă ca

pe-o floare
delicată care

trebuie
susţinută.

- Aţi văzut ce privire i-a aruncat

Parker lui
Betty?

Abia mi se
potolise
inima. Acum

începu din nou s-o ia razna.

-Da.
Jacira dădu
şi ea din cap.

- Cred că vrea să scrie în *Life*

despre
treaba cu
Miltown.

Bine că am
avut de ce să
mă sprijin

când mi s-au
înmuiat
genunchii.

Mânată de
dorinţa ei
nebună de a

avansa în
carieră,
Betty mă

mai
aruncase o

dată în
braţele
reporterilor.

Povestea
aceea nu
fusese nici

pe departe
la fel de
siropoasă ca

asta. Dacă
apărea în
ziare că o

doamnă
astronaut ia
tranchilizant

e, lucrurile
ar deveni
mai dificile

pentru noi
toate, deci
trebuia să-i

spun lui
Clemons că
nu pot

merge pe
Lună şi că e
cazul să

aleagă pe
altcineva.
Helen...

Helen era la
fel bună la
matematică

Frântura de
raţiune pe
care o mai

aveam îmi
strigă din
colţul cel

mai
îndepărtat al

creierului: *te panichezi.*

Am strâns
marginea
chiuvetei

până când
mi s-au albit
degetele. *1,*

2,3, 5, 7...
Vocile fetelor
ajungeau la

mine
deformate,
ca şi cum ar

fi pătruns cu
greu printr-
un strat gros

de smoală.
11,13,17,19
... Trebuia

să găsesc -
să găsim - o
soluţie. De

data asta, nu
mă
descurcam

singură.
Dacă ne lua
cineva la

răsfoit
dosarul
medical,

avea să aibă
de suferit şi
Nicole. Am

- Betty.

Nicole se
opri la

mijlocul
frazei şi se
răsuci cu

faţa spre
mine:

- Ce-ai zis?

- Trebuie să discut cu Betty. Parker

nu se va
duce la
presă singur,

pentru că,
dacă se află
că a scurs

informaţii,
reputaţia lui

va avea de
suferit.

Dacă ştiam
ceva despre
Parker în

momentul
ăla era că
ţinea mult la

imaginea pe
care o lăsa
în urmă. Şi

mai credeam
că îi pasă cu
adevărat de

programul spaţial. Nu-mi plăcea

cum o arăta,
dar îi păsa.

- Dacă reuşesc s-o conving pe

Betty să nu o publice...

Sabiha se
mişcă de la

locul ei de
lângă uşă.

- Vin imediat, spuse.

- O să ai nevoie de ajutoare,

rosti Jacira
şi ieşi după
ea din

toaletă,
fluturându-şi

părul strâns
în coadă.

Lângă mine,
Nicole rupse
nişte

prosoape de hârtie şi le umezi.

- Ţi-ai revenit?

Mi-am
sprijinit

bărbia în piept.

- Poftim?

- Spală-te pe faţă, mă îndemnă şi

îmi dădu
ghemul de
şerveţele

umede. Te
vei simţi mai
bine.

- Zici că eşti mama.

Dar am luat
prosoapele,
pentru că

mama
avusese
întotdeauna

dreptate.
Hârtia rece
îmi mai

calmă
fruntea şi

obrajii
încinşi.

- Cum de-am ajuns la asta?

- Pentru că ai fost de treabă.

- Nu, vreau să zic... Am fost prietenă

cu Betty, iar
acum... Am

dat din
umeri.

- N-ar fi trebuit să mă supăr

aşa de tare
pe ea din
cauza fazei

cu
cercetaşele.
Nicole pufni:

- Te rog.

Cum îţi

aşterni, aşa
dormi.

- Şi eu am fost de vină.

- Poate, dar...

Se deschise
uşa. Jacira o
împinse pe

Betty
înăuntru, iar
Sabiha le

urmă
imediat, pe
tocuri. Apoi

Jacira îi
dădu drumul
lui Betty şi

se aşeză în
dreptul uşii,
cu braţele

încrucişate
la piept.
Betty privi la

ele peste umăr, apoi la mine.

- Măi, măi... Parcă sunt la liceu.

Zâmbi sarcastic.

- Ai de gând să mă faci curvă?

Am pus
prosopul
umed pe

marginea
chiuvetei.

- Aveam de gând să-mi cer scuze.

- Aveai.
- Am. îmi pare rău că

m-am
supărat atât
de tare pe

tine la
întâlnirea cu
cercetaşele.

M-am purtat
urât.

Am oftat şi
mi-am şters

mâinile de
pantaloni.

- Şi am vrut să-ţi cer o favoare.

- Nu prea
sună a
scuză, dacă

vrei ceva în
schimb.

- E-adevărat. Aşa-i.

- Dar nu m-aş aştepta de la o

evreică să
dea ceva de
pomană.

Prin ceaţa
care mi s-a
pus pe ochi

de furie, am văzut-o pe Nicole

îndepărtându-se de chiuvetă.

- Ceea ce spui e jignitor, îi

spuse lui
Betty.

- Serios? Mai nou eşti evreică?

- Nu trebuie să fiu ca să-mi

dau seama
de o jignire.

Traversă
baia spre ea

cu o privire
încruntată.

- Ai fost în WASP. Ai uitat de ce

am luptat în
război?

- Nu-i nimic, e în regulă.

Nu era, dar
trebuia să
mă prefac,

aşa că m-am
îndepărtat
de chiuvetă.

Intervenţia
noastră nu
mergea bine

şi putea
înrăutăţi
lucrurile.

- Betty, îmi pare rău. Pot să... Am vrut să stăm de vorbă. Se poate?

Betty îşi
ţuguie
buzele, apoi

încuviinţă
scurt din
cap.

- Dă-i drumul!

- Ai putea...
ai putea să
nu le spui

celor de la
revista *Life*

că iau
Miltown?

Tensiunea
îmi făcea

stomacul
nod.

- Te rog.

Scutură încet din cap.

- Uite... îmi pare rău. Dar e vorba

despre
cariera mea.

- Şi despre a noastră, am

spus arătând
spre noi,
înghesuite

cum stăteam
în baie.
Femeile din

programul
spaţial stau
oricum pe

teren
nesigur. Ce
crezi că va

zice lumea
dacă află că
una dintre

ele ia tranchilizante?

- Tu, dacă nu mergi în spaţiu, te

întorci la departamentul de

calcule.
Soţul tău e
implicat în

programul
spaţial. Se
va *întemeia*

o colonie,
deci va fi
doar o

chestiune de
timp până te
vor lăsa să

mergi sus
acolo, chiar
dacă public

articolul
mâine. Eu,
în schimb...

pe mine nu
mă vor lăsa
niciodată.

Altă carieră
nu am. Nu
am decât

slujba asta la
revista *Life.*

îşi puse
mâinile pe

şolduri şi
plecă ochii.

- îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

Jacira lăsă capul într-o parte.

- Dar tu măcar *vrei*

să mergi în
spaţiu?
-Da!

Pe Betty o
lăsă vocea.

Strânse din pumni.

- Doamne.
De ce crede
toată lumea

că nu-mi
pasă? Parker
îmi zice

întruna că
nu sunt
pilot, dar

sunt şi... nu
contează.

- Te ajut la matematică.

Oferta îmi
ieşi pe gură
înainte să

apuce să fie procesată de creier.

-Ce?
- în
facultate,

dădeam meditaţii. Nu doar

aritmetică, şi lucruri mai avansate.

Parcă eram
Parker când
mi-a oferit

autorizaţia
de zbor pe T-
38 ca să nu

spun
nimănui
despre

piciorul lui.
Simţise şi el
cum i se

încolăceşte
disperarea
pe talie când

vorbise cu
mine? Am
oftat,

călcându-mi
pe mândrie,
ca să pot

merge mai
departe.

- Au nevoie de mai multe operatoare

de calcule.
Te pot ajuta
să devii una.

- Şi dacă refuz?

în spatele
meu, Nicole
se foi şi oftă.

- Atunci ne întoarcem iar la liceu.

Ştiu
adevărul
despre

Parker. Şi despre soţia lui.

Betty se albi la faţă. Mă gândeam că

ar fi posibil
să se culce
cu Parker,

dar despre
soţia lui nu
ştiam

absolut
nimic. Şi nici
nu mă

interesa. Eu
nu eram
Parker.

- Nu, am spus, întorcându-

mă spre
Nicole. Nu
aşa

procedăm.
Dacă Betty
nu vrea să

ne ajute, e
decizia ei. O
vom

respecta, ia
eu mă voi

gândi la altă
soluţie.

Nicole
scrâşni din
dinţi, ca şi

când voia să
se certe cu
mine. O

vedeam pe
Betty în
oglinda de

deasupra
chiuvetei, cu
sprâncenele

încruntate,
lăsându-se în
spate pe

tocuri, de
parcă voia
să fugă. în

spatele ei,
Jacira şi
Sabiha

păzeau uşa.
Toate
stăteau cu

ochii pe
mine.

M-am uitat
în oglindă şi
am văzut ce

aş fi devenit.
Aş fi devenit
Parker,

călcând totul
în picioare

ca să ajung
în spaţiu.

Am oftat,
numărând
după şirul

lui
Fibonacci.

- îmi pare rău, Betty. îmi pare rău

că m-am
purtat urât
cu tine. Şi

îmi pare rău
că am
încercat să

te şantajez
ca să-ţi

schimbi
articolul.

M-am întors,
masându-mă
pe frunte.

- Rămâne valabil că te ajut la

matematică,
dacă vrei.

Betty clipi
de mai multe
ori şi, spre

surprinderea
noastră -
cred că şi a

ei - izbucni
în lacrimi. în
prima clipă,

am rămas
mute de
uimire. Nu

ştiu cine a
făcut primul
gest. Poate

Nicole.
Poate Jacira.
Poate eu.

Dar în clipa
următoare
am

înconjurat-o
toate patru

şi am luat-o
în braţe.

Acela a fost momentul când am

ştiut că ne
lega ceva cu
adevărat.

Eram
Doamnele
Astronaut.

Toate. Şi, la naiba, aveam să

zburăm
toate în
spaţiu.

Nu am fost
prima
femeie în

spaţiu. Nici
prima
femeie pe

Lună nu
aveam să fiu.
Rolul meu

era să
pilotez
modulul de

comandă, în timp ce colegii mei

bărbaţi
coborau pe
suprafaţa ei.

Cu o seară
înainte de a
intra toţi în

izolare - ca
să nu ne
îmbolnăvim

în cele opt
zile cât urma
să stăm în

spaţiu -,
Nathaniel şi
cu mine am

dat o
petrecere.
Nicole ne-a

împrumutat
casa ei,
pentru că

apartamentul nostru era prea mic.

Ai un sentiment ciudat când

ştii că puţin
peste o
săptămână

vei fi legată
de o bombă
de patru

megatone şi
azvârlită în
spaţiu, unde

nu e aer. De
câte ori
vorbeam cu

cineva, îmi
spuneam
întruna: *s-ar*

putea să fie
ultima oară.

Dar soarta
îmi oferise
încă o şansă

cu mătuşa
Esther, nu?
Stătea lângă

mine pe
canapea, în
livingul lui

Nicole, cu
un pahar de
rom cu cola

pe genunchi.
Poate că
petrecerea

era în
cinstea mea,
dar sufletul

ei era
mătuşa
Esther.

- Cel mai rău a fost că am scăpat

cartela de
membru de
sindicat a

mamei sub
carusel. Şi,
uite-aşa, m-

am pomenit
că nu ştiu

cum e mai
bine...

Eugene
Lindholm se
lăsă într-un

genunchi ca
s-o asculte,
iar Myrtle se

cocoţă pe braţul canapelei.

Lui Eugene,
mătuşa mea
i se părea de

un farmec
irezistibil.

- Şi ce-aţi făcut până la

urmă,
doamnă?

Am fost
puţin cam
îngrijorată

când am
prezentat-o
familiei

Lindholm.
Ce-o să
creadă

despre
prietenii mei
negri? N-ar

fi trebuit să-mi fac probleme.

îi puse lui
Eugene o

mână pe
braţ.

- Mă bucur că întrebi.

Ştiam că,
dacă nu
găsesc

cartela,
mama va
afla că am

ţters-o la
carnaval şi,
mai rău, nu

va mai putea
să lucreze…
Aşa că mi-

am ridicat
fusta până la
coapse şi m-

am vârât pe
sub carusel.
Dacă ar fi

ştiut mama
că mi-am
arătat

picioarele,
ar fi fost mai
supărată

decât că am
pierdut
cartela. Dar

am
recuperat-o.
Da, da, am

Hershel
stătea pe
scaun în

dreapta
mea. îşi
proptise

cârjele de el.
Se apleacă
spre mine şi

arătă spre
mătuşa
Esther.

- Aşa e şi acasă. Dacă o îndemnăm

să ne spună
poveşti din
copilărie, nu

se mai
opreşte.
Dacă o

întrebi ce-a
mâncat la

dejun, nu
mai ştie.

- Dar v-aţi învăţat cu ea, nu?

Hershel
zâmbi.

- Da, e
totul e
perfect. Ei,

nu chiar
perfect, dar
copiii o

iubesc şi pe
Doris o ajută
cu gătitul,

deci e bine.
Apropo de

copii...
Tommy!

- Am vorbit atâta, că n-am băut

niciun strop.
Ia spune-mi
câte ceva

despre tine,
tinere.

Mătuşa
Esther sorbi
din rom şi se

uită la
Eugene cu

ochi
strălucitori.

A trebuit să
recunosc cu
câtă abilitate

ascundea
mătuşa
faptul că nu

mai ştia cum
îl cheamă.
Mi-am notat

în minte să
mă exprim
ca ea data

viitoare când
„pica
măgăreaţa

pe mine" să
merg la

cocktailuri
cu jurnalişti.

Tommy veni
la tatăl său.

- Da, tată?

- Du-te şi adu cadoul pentru

mătuşa
Elma.

Tommy dădu din cap şi plecă

imediat,
îndepărtând
u-se cu

picioarele lui
lungi.

- Jur că e cu jumătate de metru

mai înalt
decât anul
trecut.

- Nu-l mai încap hainele.

- ... încep antrenament

ele pentru
astronauţi.

M-am răsucit spre Eugene.

- Ce? Când aveai de gând să-mi

spui?
Felicitări!

- Abia s-au trimis scrisorile de

înştiinţare,
spuse el şi
ridică din

umeri,
arătând
surprinzător

de stânjenit.
Ai fost cam
ocupată în

ultima
vreme.

- Trebuie să-l înţelegi, interveni

Myrtle, şi-i
puse mâna
pe umăr,

mândră de
el. A trecut
testele şi

data trecută,
aşa că, de
data asta,

sper ca şefii
ăia să aibă
destulă

minte ca să-l
accepte.

- Lui Parker îi eşti simpatic şi

asta
contează
enorm.

Mă
hotărâsem
să ignor

duşmănia
dintre mine
şi Parker.

Uneori
părea că nu
mă mai

urăşte, dar
nu mă lăsa
niciodată să

uit că ştie de pastilele mele.

- Stai puţin, am spus, zici că

s-au trimis
scrisorile?

Scuză-mă
puţin.

M-am ridicat
şi am plecat
s-o caut pe

Helen. Ea,
Ida şi

Imogene
stăteau

lângă bolul
cu punci şi

chicoteau cu
Betty.

- ... încă
nu-mi vine
să cr... Şşt!

-Şşt?
M-am oprit
lângă ele şi

am ridicat
din
sprânceană.

- Ori aţi turnat droguri în

punci, ori aţi
primit *o*
scrisoare

despre care
mie nu mi-

aţi spus
nimic.

Helen ţopăi
în vârful
picioarelor,

râzând cu gura până la urechi.

- M-au chemat la teste!

- Şi pe noi!
Ida ciocni cu
Imogene şi

cu Helen.
Erau toate
trei vesele

ca nişte
copii la
începutul

vacanţei de
vară. Betty

îmi zâmbi
larg.

- Le voi ajuta să se pregătească

pentru
testele
fizice.

- Iar eu le voi ajuta la mate cât eşti

tu plecată în spaţiu, zise Helen şi-mi

trase un
ghiont în
umăr. Nu mă

mai satur să
spun asta.

Nathaniel
veni în
spatele meu

şi-mi puse
braţul pe
umăr.

- Dacă fetele astea sunt aşa de

încântate că
urmează să
dea nişte

teste, e clar
să sunt

prietenele
tale.

Mă sărută
pe obraz şi

ridică
paharul.

- Felicitări, doamnelor! Să ajungeţi

la stele!
Râzând, am
ciocnit şi eu

cu prietenele
mele:

trăiască

clubul
Doamn

ei

Astron
aut

!
TREIZ

ECI ŞI NOUĂ

9

DOI
ASTRONA
UŢI ŞI O

ASTRONA
UTĂ SE
PREGĂTES

C SĂ
ZBOARE

SPRE
LUNĂ

KANSAS
CITY, KS, 20
iulie 1958 —

Lunea
viitoare, cei
dintâi

bărbaţi care
vor păşi pe
Lună vor

constata că
au o
problemă:

nu vor putea
merge pe
suprafaţa ei.

în loc de
paşi,
probabil că

vor face
salturi de
cangur. în

timp ce ei
vor explora
suprafaţa

selenară,
doamna
astronaut dr.

Elma York va
ţine caldă
capsula de

pe orbita
Lunii,
aşteptându-i

Astăzi voi
zbura în
spaţiu.

Astăzi toate
sunt atât de
vii, încât

niciun alt
moment din
viaţă nu le

poate egala.
Nunta mea
cu Nathaniel

s-a redus la
o serie de
instantanee

surprinse în
clipe fericite
şi

îndepărtate,
înceţoşate
de timp.

Dar, astăzi,
lumina care
bate pe

gălbenuşul
din farfuria
mea are cea

mai vibrantă
nuanţă de
galben-

portocaliu.
Este ultima
mea masă

înainte de a
pleca în
spaţiu.

Lebourgeois
şi Terrazas
stau vizavi

de mine.
Discutăm
ultimele

detalii premergătoare zborului.

E şi un
fotograf în
cameră -

examinat de
medicii de la
CAI -, dar el

nu e
important.

Astăzi vom zbura în spaţiu.

E al cincilea
zbor al lui
Terrazas şi

al şaptelea
al lui
Lebourgeois.

Eu sunt
„bobocul". Şi

singura
femeie.

Un bărbat
înalt, cărunt,
cu umeri laţi

şi fălci de
buldog intră
în cameră. în

prima clipă,
nu îl
recunosc pe

Clemons. E
fără trabuc.

Dar îi simt
mirosul

greu, de
mosc.

- V-aţi făcut bagajele?

Dau din cap,
împingându-

mi scaunul
de la masă.

- Mi-am lăsat lucrurile în

cameră. Am scris şi... o scrisoare.

- Voi ţine seama de ea.

Clemons dă
din cap şi îşi
vâră mâinile

în buzunar.
Nu ştie ce să
facă cu ele

dacă nu
fumează.

Străbatem coridorul - ar putea fi

ultima oară -
spre
vestiare.

Fotograful
vine după
noi, dar se

alătură
bărbaţilor.
Sunt

recunoscăto
are, pentru
prima oară,

că sunt
singura
femeie din

această
misiune.

îmi schimb
părerea
imediat ce

intru în
vestiar,
pentru că cei

doi bărbaţi
se bucură
unul de

compania
celuilalt în
timp ce se

schimbă.
Cunosc
echipa,

bineînţeles -
la
antrenament

e am repetat
şi
momentele

astea -, dar
constat că
nu-mi vin în

minte alte
vorbe decât:
astăzi voi

zbura în
spaţiu.

în linişte, mă
dezbrac şi
trag peste

cap lenjeria
de corp pe
care o voi

purta pe
piele pe
toată durata

zborului.
Astăzi o voi

purta în
spaţiu.

Au mai
îmbrăcat şi
alţi

astronauţi,
aşa că nu mă
obligă să

vorbesc.
Slavă
Domnului că

există
profesionişti.
E nevoie de

trei oameni
ca să mă
introducă în

costumul
presurizat. E
conceput în

aşa fel încât
să se
lipească de

mine şi să
mă protejeze
de

intemperiile
- sau de
absenţa lor -

din spaţiu.
Acolo unde

voi merge
astăzi.

Aşezându-mă pe scaun, privesc

drept în faţă,
la peretele
din beton, în

timp ce îmi
coboară
casca pe

cap. Acestea
sunt ultimele
guri de aer

din
atmosfera
Pământului

pe care le
inspir pentru
următoarele

opt zile.
Cineva
miroase a

pudră de baie *Umeri albi.*

Recunosc
parfumul, îl

folosea şi
bunica.

Casca se
închide cu
un declic şi

zgomotele
din cameră
se aud altfel.

Nu
estompate,
ca sub cea

de pilot. Aud
sunetele
propriului

meu corp şi
simt mirosul
neplăcut al

oxigenului
care şuieră
în jurul meu.

Inhalez,
încet şi cu
grijă. Apoi

ridic ambele
braţe rigide
şi le arăt un

„OK" cu
degetele
mari. Totul e

bine. îmi
răspund în
acelaşi fel.

Lumea
exterioară e
undeva

departe. Nu
o voi putea
auzi decât

atunci când
voi fi
conectată la

sistemele
navei. Acum
trebuie să

aştept să se
elimine
azotul din

fluxul meu
sangvin.
Dacă nu aş

proceda
astfel, aş
avea

dificultăţi de
respiraţie în
spaţiu.

Presiunea
atmosferică
a

Pământului e
101,3 kPa,
dar în

capsulă sunt
doar 37,9
kPa.

în
imperfecţiun
ile peretelui

din bolţari
mi se pare
că disting un

cap de
dragon. Mă
întreb cum

ar fi
interpretat
asta

psihologii
care ne-au
examinat pe

parcursul
testelor
iniţiale. Mă

răsucesc
greoaie în
costum şi-i

fac semn
uneia dintre
femeile care

m-au
îmbrăcat.
Când se uită

la mine,
mimez că

deschid o
carte.

îmi
zâmbeşte şi
merge în

vestiar după
materialul
pe care l-am

ales pentru
perioada
asta de

aşteptare.
Este cadoul
pe care mi l-

a făcut
fratele meu
la

petrecerea
mea de

mers-în-spaţiu.

Superman#1
1. Mândria
colecţiei lui

de benzi
desenate.

N-ar fi o idee
prea bună să
plâng. Sunt

astronaut.
Sunt
îmbrăcată în

costumul
spaţial.
Astăzi voi

zbura în
spaţiu.

Liftul care
ne duce din
cabina de

izolare a
astronauţilor
coboară

doar trei
etaje, dar se
mişcă foarte

încet. Tubul de oxigen e greu, dar,

când s-a
oferit cineva
să mi-l care,

am refuzat
politicos.
Dacă poate

să-l care un
bărbat,
atunci pot şi

eu. Totuşi
încep să
regret

alegerea
făcută până
când liftul,

în sfârşit, se opreşte.

în lift ne
însoţesc doi
mecanici. Ar

fi semn rău
să ne blocăm
în lift chiar

înainte de a
zbura pe
Lună.

Lebourgeois
ţopăie de pe
un picior pe

altul. Nu l-am mai văzut aşa de

agitat
niciodată.

Când se deschid uşile liftului, ne

aşteaptă o
mulţime de
reporteri.

Am fost
avertizaţi,
aşa că ieşim

din cabină şi
ne oprim o
clipă, ca să

ne
fotografieze.
Inspir adânc

din tubul de
oxigen şi
zâmbesc.

Inima mi-o ia
la galop, mai
repede ca de

obicei, dar
costumul mă
protejează

de
întrebările
lor. Ce vor

spune
oamenii
când vor

vedea pozele
cu trei
astronauţi în

costume de
staniol?

în interiorul
clădirii,
fratele meu,

familia lui şi
mătuşa
Esther

aşteaptă
lansarea.
Probabil că

sunt în
camera de
observaţie

de deasupra
Centrului de
comandă al

misiunii
chiar acum.
Nathaniel e

la parter,
stând în
picioare la

birou, nu pe
scaun, ca

orice om
normal.

Ne
îndepărtăm
de reporteri

şi urcăm în
furgoneta
care ne va

duce la
rachetă.
Racheta se

înalţă ca un
monolit
gigantic,

mărturie a
continuităţii
omului. Voi

zbura cu ea.
Voi zbura cu
racheta.

Există,
desigur, şi
posibilitatea

să nu
zburăm
astăzi. Se

anulează
lansări tot
timpul. Un

cablu defect.
Vreme
nefavorabilă.

Un om cu o bombă... S-ar putea să

reluăm tot
ritualul ăsta
mâine. Am

lucrat la
Centrul de
comandă

destul timp
ca să ştiu că
lansările se

mai şi
contramand
ează.

Când coborâm din furgonetă, la

baza liftului
care ne va
duce prin

structura de
serviciu a
rachetei ne

aşteaptă
câţiva
tehnicieni.

Terrazas mă
opreşte
punându-mi

o mână pe
braţ şi îmi
face semn să

mă uit în
sus.

Mă las pe
spate, altfel
nu pot privi

în sus. Aud
în lateralele
căştii ecoul

respiraţiei
mele
întretăiate.

Artemis 9
scoate aburi
în soarele

dimineţii ca
un animal
viu.

Raţional, îmi
dau seama
că e din

cauza
suprarăcirii
oxigenului,

dar...
Dumnezeule,
e superbă!

Cobor
privirea, dar
Terrazas şi

Lebourgeois
încă stau cu
privirile

pironite în
sus.
Zâmbesc

amândoi
când, în
sfârşit,

terminăm de
admirat
racheta cu

gura
căscată, ca
turiştii, şi

intrăm în
lift.
Zdrăngăne şi

ne zgâlţâie
în timp ce
urcăm, iar

preria vastă
a Kansasului

ni se întinde
la picioare.

Fără să mi se spună, mă opresc pe

structura de
serviciu
înainte de a

intra în
capsulă. Toţi
trei ne

oprim.
înăuntru,
ferestrele

dau direct în
sus. Asta e
ultima

imagine a
Pământului
pe care o

văd înainte
de a ajunge
în spaţiu.

Cerul înalt,
senin,
acoperă

planeta ca o
pătură. în
depărtare,

două T38-uri
survolează
în cerc

perimetrul
CAI, ca să ne
menţină

liber traseul.
Odată a
trebuit să

întârziem o
lansare
pentru că un

turist s-a
hotărât să
vadă

lansarea din aer.

Pajiştile
tocmai au
început să

înverzească
după o iarnă
scurtă, fără

prea multă
zăpadă. O
pată

trandafirie
tremură în
bătaia

vântului
când un pâlc
de flori

sălbatice
salută zorii.

Inspir, de
parcă aş
putea sorbi

mireasma
Pământului
pentru

ultima oară,
dar nu mă
aleg decât

cu oxigenul
din tub. Mă
întorc cu

faţa la
rachetă,
punând o

mănuşă pe
ea. Terrazas
îngenunchea

ză şi se
strecoară
înăuntru.

Dau
echipajului
timp să se

ocupe de el,
apoi îmi vine
rândul. Voi

sta pe locul
din mijloc în
timpul

zborului.
Lebourgeois
va sta pe cel

din stânga,
destinat
întotdeauna

comandantul
ui misiunii.
Scaunul mă

leagănă, mă
ridică cu
picioarele în

aer.
Echipajul
strânge

curelele care
mă vor ţine
pe loc când

ne vom lansa
şi mă
conectează

la sursa de
oxigen a
navei.

E tot de
metal, dar
oxigenul nu-

mi mai lasă
gustul acela
pregnant.

Sau poate doar mi se pare.

Lebourgeois
e pregătit şi
lumea mea

se umple din
nou de
sunete când

se
conectează
instrumentel

e de
comunicare.

- Kansas,
Artemis 9.

Suntem pe
poziţie.

Vocea lui
Parker, de la
postul lui de

CAPCOM,
îmi cârâi în
urechi:

- Poziţie confirmată. Bine aţi

venit la
bord.

Se închide
trapa. Nu
mai văd

Pământul,
doar cerul
argintiu de

deasupra.
Toţi avem de
parcurs liste

de verificări.
Mă asigur că
toate

instrumentele şi comutatoare

le de care
răspund sunt
în poziţia

corectă. în
timpul
zborului voi

avea foarte puţine de făcut. Sunt

pasager,
Lebourgeois
e pilotul. Şi

nici el nu are
multe de
făcut, pentru

că va trebui
să preia
controlul

Şi, chiar şi
atunci, lista
cu erorile în

urma cărora
putem
supravieţui e

scurtă. Când
vom ajunge
pe orbită,

avem la
dispoziţie
doar două

ore ca să ne
pregătim
pentru

inserţia
translunară.
Teoretic. Tot

ceea ce
putem face
acum pentru

ITL e să
câştigăm
timp, de

aceea ne-am
antrenat
până când

am învăţat
lista de

verificări pe
de rost.

Nu ştiu de
ce, dar, când
stai cu

picioarele deasupra capului, îţi

vine să faci
pipi. Nu
scrie în

niciun
comunicat
de presă,

dar toţi
astronauţii

vorbesc
despre asta.

Bărbaţii au
un soi de
pungi ca

nişte
prezervative.

Eu am un
scutec.

După două
ore de
aşteptare

din cele trei,
îl folosesc,
convinsă că

urina va
scăpa şi-mi
va curge pe

spatele
costumului.
Nu se

întâmplă
aşa, dar sunt
încă o dată

fascinată de
farmecul de

a fi de
astronaut.

Mai sunt, nu
ştiu cum,
doar şase

minute până
la lansare.
Am parcurs

lista de
verificări de
patru sau

cinci ori,
convinsă că
mi-a scăpat

ceva. Afară,
dincolo de
mica noastră

capsulă,
familia mea
e condusă pe

acoperişul
clădirii CAI,

ca să vadă
lansarea.

înainte de a
primi o
misiune, am

crezut că e
vorba despre
un gest de

mărinimie,
pentru ca
familia să se

bucure de
evenimentul
spectaculos.

Am crezut
asta până
când mi s-a

cerut să aleg
o escortă
formată din

astronauţi
pentru ea.
Soţia lui

Terrazas a
făcut mai
demult o

glumă
despre
„escorta

spre
văduvie".

Familiile
noastre sunt
pe acoperiş,

separate de
presă, deci,
dacă se

întâmplă
ceva...

Deci, dacă
am muri
când ne

lansăm, CAI
le-ar ţine
sub control.

Presa nu ar
surprinde în
fotografii

momentul
când le
coboară

durerea în
suflete.

Trebuie să
creăm

impresia
unui triumf.

Aud vocea lui Parker în ureche:

- York.
Biroul tehnic
îmi spune

să-ţi aduc
aminte de

numerele
prime.

Biroul
tehnic. Nu
poate să

spună „soţul
tău" sau să-l
lase pe

Nathaniel
să-mi

vorbească?
Nu-i nimic,
Nathaniel

mă poate
auzi încă:

- Vă rog
să mulţumiţi
biroului

tehnic şi să
le
transmiteţi

că voi
continua să
lucrez la

teoria
privind di
vizibilitatea

când mă
întorc.
Aşteptăm să

ne lansăm cu
succes.

- Mesaj confirmat.

Fără pauză,
revine la

jargonul
tehnic:

- Test motor aprobat.

Nava se zguduie şi se clatină.

Dedesubt,
cele două
motoare

Sirius uriaşe
se rotesc
pentru a

testa
amplitudinea
de mişcare.

Ni s-a spus
să ne
aşteptăm la

asta, chiar
dacă
simulatorul

nu putea
reda exact
momentul

când
pornesc
motoarele.

- T minus şaizeci de secunde. Am

trecut de T
minus
şaizeci.

Cincizeci şi cinci de secunde.

Lebourgeois
spune:

- Mulţumiri pentru

numărătoare
a lină.

- Mulţumiri confirmate.

Am trecut de cincizeci de secunde.

Transfer de
energie
complet.

Se trezesc la
viaţă şi
ultimele

instrumente
de bord.

Acele se zbat
în ritmul
inimii mele.

Lebourgeois
dă din cap,

cu ochii la
instrumente:

- Energie internă, confirmat.

- Patruzeci de secunde până la

desprindere.
Toate
rezervoarele

din prima
treaptă sunt
presurizate.

- Presurizare confirmată.

Lebourgeois
e preotul
francez din

mica noastră
capelă,
recitând

litania
spaţiului.

- Treizeci şi cinci de secunde.

Lansarea lui
Artemis 9
continuă.

Treizeci de secunde.

- Toate sunt în regulă aici.

- Douăzeci de secunde. T minus

cincisprezece secunde,

ghidaj
intern.

- Ghidaj intern confirmat.

Lebourgeois
ridică mâna
deasupra

ceasului,
aşteptând.
Strâng

braţele
scaunului,
numărând în

cap odată cu
ei.

- Doisprezece,
unsprezece,

zece, nouă.
începe
secvenţa de

aprindere...
Motorul
răcneşte sub

noi şi
racheta se
zgâlţâie ca

la un
cutremur. în
Centrul

de comandă
e linişte
întotdeauna

în
momentele
astea, dar

acum, stând
în vârful
rachetei, nu

există
întârzieri
între

aprindere şi
sunet.

- Cinci, patru, trei, doi, unu -

zero. Toate
motoarele
pornite.

DESPRINDERE.

Racheta
bubuie sub
noi şi mă

împinge în
scaun.
Acceleraţia

mă trage
înapoi, de
parcă

Pământul nu
vrea să mă
lase să plec.

Lebourgeois
apasă

butonul
ceasului.

- Recepţionat. Pornesc ceasul.

- Turnul degajat.

- Recepţionat. Manevră de înclinare.

Norii trec
învârtindu-se
pe lângă noi

în timp ce
înclinăm în
poziţia

corectă
pentru

orbita
noastră.

- Manevră de înclinare, confirmat.

Străpungem
norii spre

cerul uluitor
de albastru.

Zgâlţâitul se
potoleşte
când trecem

de zidul
sonic şi

vuietul
rachetei se

stinge mai
rapid în
urma

noastră
decât
zburăm noi.

Suntem pe
cont propriu.
Centrul de

comandă nu
mai poate
face nimic

până când
ajungem pe
orbită.

- *Artemis 9,*
aici Kansas.
începe

desprindere
a treptelor.

Acum, vocea lui Lebourgeois

sună
tensionată
din cauza

forţei de
gravitaţie

care împinge
în scaun:

- Motor central oprit.

- Motor central oprit, confirmat.

Albastrul
cerului e din
ce în ce mai

intens, trece
într-o nuanţă
densă,

catifelată,
apoi se
întunecă. E

atât de
întunecat,
încât nici nu

mai e o
culoare, ci
absenţa unei

culori.
Cerneală.
Catifea.

Negru.
Niciuna nu
poate reda

profunzimea
spaţiului.

- Desprindem treapta.

Mâinile lui
Lebourgeois
lucrează cu

comenzile,
răsucind

comutatoare
.

Gravitaţia
dispare şi
simt că

plutesc în
harnaşament
. Văd pe

geam dâre
aurii şi roşii.
Bucăţi de

carcasă
ţâşnesc pe
lângă noi,

lăsând în
urmă
scântei.

- Aprindere.

Apoi linişte.

Dedesubtul
nostru,
motorul mai

mic ne
împinge mai
sus, dincolo

de influenţa
Pământului.
Dar în

absenţa
atmosferei
nu face

niciun
zgomot, iar
noi îl simţim

numai
pentru că
vibrează

nava. Tehnic
vorbind,
suntem în

spaţiu, dar,
dacă
Lebourgeois

şi Centrul de comandă nu ne trimit

direct pe
orbită, vom

cădea înapoi
pe Pământ.

Capătul unei
curele
pluteşte în

faţa mea. Se
ridică.

îmi mut
privirea de
la el şi

urmăresc instrumentele,

îndeplinind
prima mea
îndatorire de

navigaţie din
cele pe care
le am în

următoarele
opt zile.

- Treapta a doua. 101,4 cu 103,6.

Parker îmi
răspunde cu
acelaşi calm

cu care le
vorbeşte
tuturor.

Probabil că
aruncă

mingea de
tenis în aer.

- Recepţion
at. Oprire.

101,4 cu
103,6.

în capsulă e
linişte. îmi
aud doar

propria
respiraţie şi
ventilatoarel

e oxigenului.
La 162 de
kilometri

sub noi,
staţiile ne
urmăresc

deplasarea
şi trimit cifre
prin

teleimprimat
or pe o masă
din Kansas

City. Acolo,
două
operatoare,

Basira şi
Helen, le vor
converti în

ecuaţii
rafinate.

- *Artemis 9,*
aici Kansas.
Confirmăm

traseul spre
orbită.

Lebourgeois
întoarce
capul spre

mine şi-mi zâmbeşte în cască.

- Felicitări.

Acum eşti

oficial
astronaut.

Mă doare
faţa.
Zâmbesc

atât de tare,
că am doi
bulgări denşi

în loc de
obraji.

- Avem de lucru, da?

- Nu ne putem plânge,

spune
Terrazas.
Dar aşteaptă

puţin - îmi
pune mâna
pe braţ şi

face semn
către geam.
Priveşte!

Nu văd
nimic, decât
o întunecime

vastă. Ştiu
că am trecut
în zona

întunecată a
Pământului.
Alunecăm în

umbra lui şi
dintr-odată
cerul se

umple de
vrajă. Apar
stelele.

Milioane de
stele,
limpezi şi

vibrând de
splendoare.

Acestea nu
sunt stelele
pe care mi le

amintesc
dinaintea
Meteoritului.

Sunt clare şi
nemişcate,
fără o

atmosferă în
care să
pâlpâie.

Mai ţineţi
minte când
aţi văzut din

nou stelele
pentru
prima oară?

Stau
într-o

capsulă
şi mă

îndrept

spre
Lună

.MULŢUMIRI

9

La cartea
aceasta au
contribuit în

mare
măsură mai
multe minţi

pătrunzătoare. Daţi-mi voie să vă

spun câteva
cuvinte
despre o

parte dintre
ele.

Chiar la
început
începutului

am discutat
cu Brandon
Sanderson

despre
acţiune şi
mi-am dat

seama că am
suficientă
pentru două

cărţi, nu
una.

Liz Gorinsky,
editoarea
mea, şi

Jennifer
Jackson,
agenta mea,

au hotărât
amândouă să
lase lucrurile

să curgă de
la sine când
le-am arătat-

o şi m-au
întrebat:

„Hm... două
cărţi?".

O grămadă
de mulţumiri
Dianei

Rowland.
Am avut
amândouă

deadline-uri
strânse, iar
ea ştie exact

cum să-ţi
ridice
moralul.

Socrul meu,
Glenn
Kowal, a fost

pilot de
vânătoare în
Războiul din

Vietnam şi
pilot de
încercare în

perioada
proiectului
Apollo. îi

mulţumesc
pentru
detaliile

despre
ciocnirea
dintre un

avion şi
păsări şi

aterizarea
pe ninsoare.

Derek
„Wizard"
Benkowski -

da, acel
Benkowski.
în viaţa de

toate zilele e
pilot în
Forţele

Aeriene şi
bun
cunoscător

al istoriei
aviaţiei. M-a
ajutat mult

cu jargonul
piloţilor, iar
prin „ajutat"

trebuie să
înţelegeţi că
a scris o

parte din el.
E ca la jocul
Mad Libs, în

care un
jucător le
cere

celorlalţi să
completeze
spaţiile

libere dintr-
un text
înainte de a-l

Apropo de
Mad Libs,
am apelat la

doi
astronauţi
care să-mi

completeze
spaţiile
goale,

pentru că
jargonul de

la NASA e...
jargon curat.

Kjell
Lindgren,
astronaut,

medic de
zbor,
CAPCOM şi

cititor
voluntar. Nu
numai că mi-

a furnizat
replici ca:
„Astăzi am

simulat
manevrele
terminale de

andocare şi
am încercat
să reglez

datele de
intrare RHC
pe un

interval de
variaţie
extrem de

larg", dar a citit toată cartea şi m-a

ajutat să nu
folosesc
acronime din

epoca
navelor
spaţiale într-

Un alt
astronaut,
doamna

Cady
Coleman, m-
a ajutat

imens. M-a
scutit de
ruşinea unor

greşeli
uriaşe la
descrierea

scenei
extravehicul
are, aceea în

care nu se
închide
trapa. Am

rescris tot
episodul pe
baza

îndrumărilor
ei. Pfiu!

Stephen
Granade,
inginer

aerospaţial,
a fost
senzaţional.

A citit tot
romanul şi
mi-a furnizat

aproape
toate
calculele pe

care le face
Elma. Eu nu

înţeleg nimic
din ele.

Jessica
Marquez mi-
a pus la

dispoziţie o
mulţime de
resurse

despre
zborurile
spaţiale cu

echipaj
uman şi a
fost o

cititoare
voluntară

foarte
pertinentă.

Stacey Berg
este tot
scriitoare,

dar şi
cercetător în
domeniul

medicinei. A
fost
extraordinar

că a făcut
parte din
echipa mea.

Sheyna
Gifford,
medic de

zbor şi
marţian
virtual, m-a

ajutat cu
datele
medicale,

dar
contribuţia
ei va fi şi

mai vizibilă
în următorul
meu roman.

Nu mai spun
despre asta
decât atât:

muha-ha-ha-
ha-ha!

Andrew
Chaikin -
citiţi cartea

lui, *A Man*
on the Moon
(Un om pe

Lună) - a
apărut pe
ultima sută

de metri şi
m-a ajutat să
refac

anumite
elemente din
perioada

navelor
spaţiale.

Chanie
Beckman mi-
a dat

îndrumări
despre
aspectele

iudaice din
viaţa Elmei,
ajutată de

David
Wohlreich,
care se trage

dintr-o familie din Charleston.

Mai multe
despre asta

în nota
istorică.

Lucianne
Walkowicz
este

astronom la
Planetariul
Adler. Ea

este cea
datorită
căreia

Meteoritul
cade în apă,
şi nu pe

uscat. Mi-a
explicat ce
consecinţe

dezastruoase
ar avea un
asemenea

cataclism.
Fără să fi
stat cu ea la

cafea,
efectul de
seră scăpat

de sub
control nu ar

fi apărut în
acest roman.

Asistentele mele, Beth Pratt şi

Alyshondra
Meacham,
m-au ajutat

să nu o iau
razna şi mi-
au eliberat

calendarul
de lucru, ca

să pot lucra
la roman.

Trebuie să-i
amintesc şi
pe minunaţii

mei cititori
voluntari,
mai ales pe

aceia care
mi-au citit
cartea până

la sfârşit:
Chanie
Beckman,

Hilary
Brenum,
Nicholas

Conte, Peter
Hentges,
Amy

Padgett,
Julia Rios,
Branson

Roskelly şi
Eva
VonAllmen.

Şi, desigur,
nu trebuie
să uit de

familia mea,
în special de
soţul meu,

Rob, care
mă lasă să
vorbesc la

nesfârşit
despre
povestea

mea când
îmi trece
prin cap, şi

fratele meu,
Stephen K.
Harrison,

care e istoric
şi m-a ajutat
să gândesc

modul în
care se
schimbă

lumea după căderea Meteoritului.

Mulţumiţi-le
pentru ceea
ce aţi citit în

carte, iar
mie scrieţi-
mi dacă

găsiţi
greşeli:
anachronism

s@maryrobinettekowal.com

DAR,
înainte

de
asta...

citiţi
nota

istorică
,

pentru
că sunt

şi
locuri

în care
ştiu că

am
trişat

.NOTĂ
ISTOR

ICĂ

Să vorbim
despre

schimbările
petrecute în
felia mea

temporală?
Ele încep,
evident,

înainte de
acţiunea
romanului,

cu
înfrângerea
lui Truman

de către
Dewey. Am
procedat aşa

pentru că
aveam
nevoie de un

preşedinte
care să fie
receptiv la

ideea de a
iniţia un
program

spaţial puţin
mai repede.

Asta pentru
că m-am
limitat la

perioadele
din nuvela
The Lady

Astronaut of
Mars
(Doamna

Astronaut de pe Marte), a cărei acţiune

o precedă
acest roman.
Mai am trei

povestiri din
universul
„cartelelor

perforate".
Prima, *We Interrupt*

This
Broadcast
(întrerupem

această
emisiune),
este despre

căderea
asteroidului.
Fiind vorba

despre
povestiri, am
făcut o

Când am
început
munca de

documentare
pentru
roman, mi-

am dat
seama că
tehnologia

de lansare a
sateliţilor
putea exista

mai devreme
dacă
modificam

puţin linia
temporală.
De exemplu,

în lumea
reală, când
Wernher von

Braun şi
echipa lui au
fost aduşi în

SUA, au fost
ţinuţi la o
parte doi ani

înainte de a
li se permite
să lucreze în

domeniul
ingineriei
aerospaţiale.

Romanul
este...
tehnic. Are

grafice. Are
un tabel cu
ecuaţii la

final.
Demonstrează că Von

Braun era un
savant
genial şi mi-

a fost extrem
de util
pentru

detaliile de
cercetare.

Am amintit
de grafice?

Ideea este
că, dacă i s-
ar fi dat bani

în 1945, Von
Braun avea
un plan de a

duce oameni
pe Marte.
Aşa că am

adus la
putere un
preşedinte

care îi dă
bani şi pe
urmă am

aruncat un
asteroid în
D.C.

Pentru mai
multe
informaţii

despre
începuturile
ingineriei

aerospaţiale,
recomand cu
căldură

cartea lui
Amy Shira
Teitel,

Breaking the
Chains of
Graviţy

(Rupând
lanţurile
gravitaţiei),

care aruncă
o privire
asupra

zborurilor
spaţiale

înainte de
NASA.

Majoritatea
titlurilor şi
articolelor

din roman
sunt reale,
preluate din

The New York Times. Pe unele le-

am modificat
de dragul
continuităţii

istorice, dar
cele mai
multe sunt

neschimbate
.

Unul dintre
articolele
care merită

atenţie
deosebită
este cel

despre
femeile care
dau teste de

astronauţi.
Faptul este
real. Au fost

12 sau 13,
depinde cum
le numeri.

Au fost
invitate să
dea testele

ca un mijloc
de a se
aduna date,

dar
maşinaţiunile politice au

pus capăt
iniţiativei.
înainte de a

fi oprite,
testele au
demonstrat

că femeile
rezistă la o
forţă

Citiţi
Promised
the Moon (Li

s-a promis
Luna), de
Stephanie

Nolen.
Câteva
dintre

femeile din
scena cu
testele erau

piloţi
adevăraţi.
Aflaţi mai

multe în
special
despre

Jackie
Cochran şi
Jerrie Cobb.

Veţi crede că
le-am
modelat pe

Nicole şi
Elma după
ele. Dar n-

am făcut
aşa, am
creat

personajele,
iar când mi-
am dat

Apropo de
Jackie
Cochran... a

înfiinţat
WASP şi a
fost membră

fondatoare a
Clubului 99.
Fără ea,

femeilor le-
ar fi fost şi
mai greu să

devină piloţi pe avioane comerciale.

A fost o
femeie
remarcabilă

şi foarte
complicată.

Membrele
WASP erau
piloţi abili şi

toate
statisticile
pe care le-

am citat
despre ele
sunt

adevărate,
inclusiv
faptul că

singurei
femei de
culoare care

şi- a depus
dosarul i s-a

cerut să şi-l
retragă.

în vremea
respectivă,
cluburile şi

spectacolele
aeriene ale
piloţilor de

culoare erau
foarte
populare. I-

am adus un
mic omagiu
lui Bessie

Coleman,
care nu şi-a
putut lua

licenţa de
pilot în SUA
din cauza

legilor de
discriminare
rasială, aşa

că s-a
pregătit
singură şi şi-

a luat-o la
Paris. Dacă
vreţi să aflaţi

mai multe
despre
domnişoara

Coleman şi
alte femei
aviator şi

Dar
operatoarele
de calcul?

Pentru ele,
trebuie să
citiţi trei

cărţi: *Rise of the Rocket Girls (Fetele*

din
universul
rachetelor),

de Nathalia
Hoit, *Hidden*

Figures (Cifre ascunse), de

Margot Lee
Shetterley şi
The Glass

Universe (Universul de sticlă), de

Dava Sobei.
Toate se
concentreaz

ă pe femeile
matematicia
n -

operatoarele
de calcule -
care au

susţinut
astronomia
şi ingineria

aerospaţială.
Făceau
calculele cu

creionul şi
rigla de
calcul cu

mult înainte
să apară
calculatoarel

e mecanice.
Am fi putut
merge pe

Am scris
romanul în
2016, înainte

de a se
publica
Hidden

Figures, iar
când am
văzut

trailerul
filmului am
sărit în sus

de bucurie,
pentru că eu
tocmai

despre
aceste femei
scriam. M-

am simţit
uşurată,
pentru că

problema
cea mai
delicată a

„renunţării
voite la
scepticism",

ridicată de
cititorii mei
voluntari, a

fost
includerea
femeilor de

în anii 1950,
un bărbat cu
diplomă de

matematician avansat era inginer.

O femeie era
operatoare
de calcule.

Exista o
discrepanţă
uriaşă între

salariilor lor,
deşi femeile
au creat

algoritmii
care au dus
la

dezvoltarea
industriei
aerospaţiale.

în mod
similar,
muncitorii

albi erau
plătiţi mai
bine pentru

aceeaşi
muncă. Aş
vrea ca

asemenea
bătălii
istorice să

Aşadar am fi
putut ajunge
pe Lună fără

calculatoarele mecanice? Poate. Aici

îmi permit
cele mai
mari

libertăţi. în
lumea reală,
majoritatea

orbitelor
terestre
joase se

calculau
manual.
Echipe mari

de
operatoare
lucrau

împreună
pentru a
face

calculele
necesare
fiecărui

aspect al
programului
spaţial.

Calculatoare
le mecanice,
odată

devenite
fiabile, erau
mai rapide şi

- mai
important -
nu

presupuneau
acelaşi
volum de

muncă la
nivel
calificat pe

care îl
solicitau
departament

ele de
operatoare
umane. De

asemenea,
calculatoarele mecanice

permiteau
transmisia
binară a

imaginilor
vizuale.
Capsulele

Apollo
foloseau
UNIVAC-uri

Sincer
vorbind, în
felia de timp

a Doamnei
Astronaut
există

calculatoare
mecanice,
deşi mai

limitate
decât cele
din lumea

reală. Dar
oare am fi
putut ajunge

pe Lună
numai cu o
singură

operatoare
de calcul?
Poate. Dar

nu am fi
putut să le
urmărim şi

nici să
comunicăm

cu ele în
zbor.

Altminteri,
am încercat
să joc cinstit

cu ştiinţa în
carte.

Am
„împrumutat
" câteva

incidente
reale şi le-

am
modificat:

Racheta
care a
explodat şi a

căzut pe
ferma
familiei

Williams se
bazează pe
Mariner 1,

deşi în cazul
acela
responsabilu

l cu
siguranţa şi-
a făcut

datoria şi a
dat comanda
de

autodistruge
re. însă
detaliile

despre linia
care lipseşte
din cauza

erorii de
transcriere
sunt perfect

adevărate.
Iar, în lumea
reală,

individul
care a făcut
greşeala a

Michael
Collins, care
s-a aflat în

modulul de
comandă al
misiunii

Apollo 8 şi
ar fi trebuit
să fie în

Apollo 7,
avea
excrescenţe

osoase la
gât.
Intervenţia

şi
recuperarea
lui sunt

descrise în
excelenta lui
autobiografi

e, *Carrying the Fire.* Am furat-o şi i-

am dat-o lui
Stetson
Parker.

Tot el
vorbeşte
despre o

trapă care
nu se
închide la

revenirea în
capsulă
după o

activitate
extravehicul
ară. Eu am

dezvoltat
ideea, dar m-

am inspirat
de la el.

Spaţiul este
cu adevărat
uimitor. Noi

suntem
înclinaţi să
ne

concentrăm
pe
astronauţi,

dar
explorării
spaţiului i se

dedică mii
de oameni.
De câte ori

merg în
vizită la
NASA, mă